

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீஸூக்திமாலா　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　மலர்-20

பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்,
அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாரும் அருளிய

பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானங்கள்

[திவ்யப்ரபந்தஸார வ்யாக்யானத்துடன்]

[ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடு]

[மூன்றாம் பதிப்பு]

—[*]—

பதிப்பாசிரியர் & கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி,
ஆசிரியர்:— ''ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்''
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளிவருகிறது.

விலை ரூ.40-00　　　1995　　　தபால் தனி

LIBRA OFFSET PRINTERS, THANJAVUR Ph. 22767

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

முகவுரை

திருமங்கையாழ்வார் அருளிய திருமடல் பிரபந்தங்கள் இரண்டு. சிறியதிருமடல் க்ருஷ்ணன் விஷயமாகவும், பெரியதிருமடல் அர்ச்சாமூர்த்தியான திருநறையூர் நம்பி விஷயமாகவும் அருளிச்செய்யப் பெற்றவை. நாயகன் அல்லது நாயகி எதிர்த்தலையைப் பெருத ரோஷத்தாலே, அவ்வெதிர்த்தலையை உலகெங்கும் தூற்றத் துணியும் துணிவை வெளிப்படுத்துவது 'மடலூர்தல்' என்று வழங்கப்படும். நாயகீ பாவத்தை அடைந்த திருமங்கை யாழ்வார் இவ்விரு மடல்களிலும் இத்துணிவை வெளிப் படுத்துகிறார். ப்ரேமம் விஞ்சிச் செல்லும்போது ஸ்வ ரூபத்தை மறக்கையாலே ஏற்படும் அதிப்ரவ்ருத்திகளில் இது ஒரு வகையாகும். மடலூர்தல், நோன்புநோற்றல், மங்களாசாஸநம் செய்தல் முதலானவை ஞானம் கனிந்த நலமான பக்தியின் மிகுதியினால் உண்டாகும் அஜ்ஞானத் தாலே ஏற்படுமவையாகையாலே அடிக்கழஞ்சுபெறும் (சிறந்தவையாம்) என்று ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்வர்.

"கடலன்ன காமத்த ராயினும் மாதர்
மடலூரார் மற்றையார் மேல்"

"கடலன்ன காம முழந்தும் மடலேறாப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்" [திருக்குறள் 1137]

என்று தமிழ் நூல்களில் பெண்கள் தம் அடக்கத்தை விட்டு மடலூர்தல் தகாது என்று சொல்லியிருப்பதைத் தாம் ஏற்கவில்லை என்பதையும், இவ்விஷயத்தில் "ஆணை யினும், பெண்ணையினும் ஆசை பெருகப் பெற்றார் அதி ப்ரவ்ருத்திகளில் இழியலாம்" என்னும் வடமொழி நூல் நெறியையே தாம் பின்பற்றுவதாகவும் இவ்வாழ்வார் இம் மடலில் (38, 39, 40 கண்ணிகளில்) பாடியிருப்பது காணத் தக்கது. ஆசை கரைகட்டாக் காவேரிபோல் பெருகி வரும்போது அது நூல் வரம்புகளைத் தகர்த்தெறிந்துவிடும் என்னும் கருத்தின் நயம் சுவைமிக்கது.

சிறியதிருமடலிலே இவ்வாழ்வார் கண்ணன் விஷய மாக மடலூரத் துணிந்தார். அவன் காலாந்தரத்தில் இருந்தவனாய், தானும் ஒக்க மடலெடுக்கக்கூடிய சுனை

கேடன்கையாலே அது பலிக்கவில்லை என்று கொண்டு, நீர்மையின் எல்லை நிலமாகத் தம் காலத்திலேயே விளங்கிய அர்ச்சாவதார விஷயமாகப் பெரியதிருமடலிலே மடலெடுக்கத் துணிகிறார். "மடலூர்தும்" [திருவாய் 5-3-9] என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே இவரும் எம்பெருமானை வரவழைப்பதற்காக மடலூர்வதாக இம்மடல்களில் பயமுறுத்துகிறாரேயொழிய உண்மையில் மடலூரவில்லையாகையால் இறுதியில் பாரதந்த்ரிய ஸ்வரூபத்திற்கும் அழிவில்லை என்பது காணத்தக்கது.

சிறியதிருமடல் இவ்வருஷம் கார்த்திகையில் கார்த்திகை நன்னாளிலே இரண்டாம் பதிப்பாக நம்மால் வெளியிடப்பெற்றது. பெரியதிருமடலின் இரண்டாம் பதிப்பான இது பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் அவதாரஸ்தலமான சங்கநல்லூரில், அவரது அவதார ஸ்தலத்தில் ஸந்நிதி ஜீர்ணோத்தாரணமாகி மஹா ஸம்ப்ரோக்ஷணம் நடைபெறும் தையில் அனுஷத்தன்று (26—1—76) வெளியிடப்படுகிறது. இப்பதிப்பில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸங்க்ரஹமான வ்யாக்யானமும், அதற்கு விவரணமாக அமைந்திருக்கும் எளியநடையிலான நமது விவரணமும், (முதல் பதிப்பிலில்லாத) அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யானமும் சேர்த்து வெளியிடப்படுகின்றன. நாயனார் வ்யாக்யானமாகத் தெலுங்கு லிபியில் க்ரந்த முத்ராபக ஸபைப்பதிப்பில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் வ்யாக்யானம் ஓர் பழைய பதிப்பில் நம்பிள்ளை வ்யாக்யானமாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இவ்யாக்யானத்தில் "பட்டர் அருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன் என்று பிள்ளை அருளிச் செய்வர்" என்று சில இடங்களில் வருகையால், இது நம்பிள்ளை வ்யாக்யானமாயிருக்கத் தகுதியில்லை என விளங்கும். வாக்யசைலியைக்கொண்டு பார்க்கும்போது திருப்பாவை ஆறாயிரப்படியை ஒத்திருக்கையாலே நாயனார் வ்யாக்யானமே இது என்று அறுதியிடத் தட்டில்லை. இவ்வண்ணமே மற்ற வ்யாக்யானங்களும் வெளிவரப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை பேரருள் புரிவாராக.

ராக்ஷஸ-ஸு
தையில் அனுஷம்

தாஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்.

ஸ்ரீ:

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருமடல்

பக்கம் **தனியன்**

1 பொன்னுலகில் வானவரும் பூமகளும் போற்றிசெய்யும்
நன்னுதலீர் நம்பி நறையூரர்—மன்னுலகில்
என்னிலைமை கண்டு மிரங்காரே யாமாகில்
மன்னு மடலூர்வன் வந்து.

---

21 மன்னிய பல்பொறிசே ராயிரவாய் வாளரவின்
26 சென்னி மணிக்குடுமித் தெய்வச் சுடர்நடுவுள் 1
28 மன்னிய நாகத் தணைமேலோர் மாமலைபோல்
மின்னு மணிமகர குண்டலங்கள் வில்வீசத் 2
30 துன்னிய தாரகையின் பேரொளிசே ராகாசம்
என்னும் விதானத்தின் கீழால்—இருசுடரை 3
மன்னும் விளக்காக வேற்றி மறிகடலும்
34 பன்னு திரைக்கவரி வீச நிலமங்கை 4
தன்னை முனநா ளளவிட்ட தாமரைபோல்
மன்னிய சேவடியை வானியங்கு தாரகைமீன் 5
36 என்னும் மலர்ப்பிணைய லேய்ந்த மழைக்கூந்தல்
38 தென்ன னுயர்பொருப்புந் தெய்வ வடமலையும் 6
என்னு மிவையே முலையா வடிவமைந்த
42 அன்ன நடைய வணங்கே(ய்) அடியிணையைத் 7
44 தன்னுடைய வங்கைகளால் தான்தடவத் தான்
கிடந்தோர்
உன்னிய யோகத் துறக்கந் தலைக்கொண்ட 8
46 பின்னைத் தன்னாபி வலயத்துப் பேரொளிசேர்
மன்னிய தாமரை மாமலர்பூத் தம்மலர்மேல் 9
48 முன்னந் திசைமுகனைத் தான்படைக்க—மற்றவனும்
50 முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள் அம்மறைதான் 10
52 மன்னு மறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்றுலகில்
நன்னெறி மேம்பட்டன நான்கன்றே நான்கினிலும் 11
பின்னைய து பின்னைப் பெயர்தரு மென்பதோர்
54 தொன்னெறியை வேண்டுவார் வீழ்கனியு மூழிலையும் 12
56 என்னு மிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம்வருந்தித்
58 துன்னு மிலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும் வெஞ்சுடரோன் 13
மன்னு மழல்நுகர்ந்தும் வண்தடத்தி னுட்கிடந்தும்
60 இன்னதோர் தன்மையரா யீங்குடலம் விட்டெழுந்து 14
தொன்னெறிக்கட் சென்றா ரெனப்படுஞ் சொல்லல்லால்
இன்னதோர் காலத் தினையா ரிதுபெற்றார் 15
என்னவுங் கேட்டறிவ தில்லை உளதென்னில்

62 மன்னுங் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள் 16
அன்னதோ ரில்லியி னூடுபோய் வீடென்னும்
தொன்னெறிக்கட் சென்றாரைச் சொல்லுமின்கள்
சொல்லாதே 17
64 அன்னதே பேசு மறிவில் சிறுமனத்து ஆங்கு
அன்னவரைக் கற்பிப்போம் யாமே அதுநிற்க 18
66 முன்னநான் சொன்ன அறத்தின் வழிமுயன்ற
38 அன்னவர்தாங் கண்டீர்க ளாயிரக்கண் வானவர்கோன் 19
70 பொன்னகரம் புக்கமரர் போற்றிசெப்பப்
பொங்கொளிசேர்
கொன்னவிலுங் கோளரிமாத் தான் சுமந்த கோலஞ்சேர்20
72 மன்னிய சிங்கா சனத்தின்மேல் வாணெடுங்கண்
கன்னியரா லிட்ட கவரிப் பொதியவிழ்ந்தாங்கு 21
இன்னிளம்பூந் தென்ற லியங்க மருங்கிருந்த
74 மின்னனைய நுண்மருங்குல் மெல்லியலார் வெண்முறுவல்22
முன்னம் முகிழ்த்த முகிழ்நிலா வந்தரும்ப
அன்னவர்தம் மானோக்க முண்டாங் கணிமலர்சேர் 23
76 பொன்னியல் கற்பகத்தின் காடுடுத்த மாடெல்லாம்
மன்னிய மந்தாரம் பூத்த மதுத்திவலை 24
இன்னிசை வண்டமருஞ் சோலைவாய் மாலைசேர்
மன்னிய மாமயில்போல் கூந்தல் மழைத்தடங்கண் 25
மின்னிடை யாரோடும் விளையாடி வேண்டிடத்து
78 மன்னு மணித்தலத்து மாணிக்க மஞ்சரியின் 26
மின்னி னொளிசேர் பளிங்கு விளிம்படுத்த
மன்னும் பவளக்கால் செம்பொன்செய் மண்டபத்துள் 27
அன்ன நடைய வரம்பையர்தங் கைவளர்த்த
இன்னிசையாழ் பாடல்கேட் டின்புற் றிருவிசும்பில் 28
80 மன்னு மழைதவழும் வாணிலா நீண்மதிதோய்
மின்னி னொளிசேர் விசும்பூரும் மாளிகைமேல் 29
மன்னு மணிவிளக்கை மாட்டி மழைக்கண்ணார்
82 பன்னு விசித்திரமாப் பாப்படுத்த பள்ளிமேல் 30
துன்னிய சாலேகஞ் சூழ்கதவுந் தாள்திறப்ப
அன்ன முழக்க நெரிந்துக்க வாணீலச் 31
சின்ன நறுந்தாது சூடியோர் மந்தாரம்
துன்னு நறுமலரால் தோள்கொட்டிக் கற்பகத்தின் 32
84 மன்னு மலர்வாய் மணிவண்டு பின்தொடர
இன்னிளம் பூந்தென்றல் புகுந்தீங் கிளமுலைமேல் 33
நன்னறுஞ் சந்தனச்சே றுள்புலர்த்தத் தாங்கருஞ்சீர்
மின்னிடைமேல் கைவைத் திருந்தேந் திளமுலைமேல் 34
86 பொன்னரும் பாரம் புலம்ப வகங்குழைந்தாங்கு
இன்ன வுருவி லிமையாத் தடங்கண்ணார் 35

அன்னவர்தம் மாஞேக்க முண்டாங் கணிமுறுவல்
இன்னமுதம் மாந்தி யிருப்பர் இதுவன்றே 36
அன்ன வறத்தின் புயனுவ தொண்பொருளும்
அன்ன திறத்ததே யாதலால் காமத்தின் 37
மன்னும் வழிமுறையே நிற்றுநாம் மாஞேக்கின்
அன்ன நடையா ரலரேச ஆடவர்மேல் 38
மன்னு மட லூரா ரென்பதோர் வாசகமும்
தென்னுரையிற் கேட்டறிவ துண்டதனை
யாங்தெளியோம் 39
மன்னும் வடநெறியே வேண்டிஞேம் வேண்டாதார்
தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்த னக்குழம்பின் 40
அன்னதோர் தன்மை யறியாதார் ஆயன்வேய்
இன்னிசை யோசைக் கிரங்காதார் மால்விடையின் 41
மன்னு மணிபுலம்ப வாடாதார் பெண்ணைமேல்
பின்னுமவ் வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுகுரலுக்கு 42
உன்னி யுடலுருகி நையாதார் உம்பர்வாய்த்
துன்னு மதியுகுத்த தூநிலா நீணெருப்பில் 43
தம்முடலம் வேவத் தளராதார் காமவேள்
மன்னுஞ் சிலைவாய் மலர்வாளி கோத்தெய்யப் 44
பொன்னெடு வீதி புகாதார் தம்பூவணைமேல்
சின்ன மலர்க்குழலு மல்குலு மென்முலையும் 45
இன்னிள வாடை தடவத்தாங் கண்டுயிலும்
பொன்னனையார் பின்னுந் திருவுறுக—போர்வேந்தன் 46
தன்னுடைய தாதை பணியா லரசொழிந்து
பொன்னகரம் பின்னே புலம்ப வலங்கொண்டு 47
மன்னும் வளநாடு கைவிட்டு மாதிரங்கள்
மின்னுருவில் வெ(வி)ண்டோர் திரிந்து வெளிப்பட்டுக் 48
கன்னிரைந்து தீய்ந்து கழையுடைந்து கால்சுழன்று
பின்னுந் திரைவயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக் 49
கொன்னவிலும் வெங்கானத் தூடு கொடுங்கதிரோன்
துன்னு வெயில்வறுத்த வெம்பரல்மேல் பஞ்சடியால் 50
மன்ன னிராமன்பின் வைதேவி யென்றுரைக்கும்
அன்ன நடைய வணங்கு நடந்திலளே 51
பின்னுங் கருநெடுங்கண் செவ்வாய்ப் பிணைநோக்கின்
மின்னனைய நுண்மருங்குல் வேகவதி யென்றுரைக்கும் 52
கன்னிதன் இன்னுயிராங் காதலனைக் காணுது
தன்னுடைய முன்தோன்றல் கொண்டேகத்
தான்சென்றங்கு 53
அன்னவனை நோக்கா தழித்துரப்பி வானமருள்
கன்னவில்தோள் காளையைக் கைப்பிடித்து
மீண்டும்போய்ப் 54

116 பொன்னவிலு மாகம் புணர்ந்திலளே—பூங்கங்கை
முன்னம் புனல்பரக்கும் நன்னாடன் மின்னாடும் 55
118 கொன்னவிலும் நீள்வேல் குருக்கள் குலமதலை
தன்னிகரொன் றில்லாத வென்றித் தனஞ்சயனைப் 56
பன்னாக ராயன் மடப்பாவை பாவை தன்
மன்னிய நாணச்சம் மடமென் றிவையகலத் 57
120 தன்னுடைய கொங்கை முகநெறியத் தானவன்றன்
பொன்வரை யாகந் தழீஇக்கொண்டு போய்த்தனது 58
நன்னகரம் புக்கு நயந்தினிது வாழ்ந்ததுவும்
முன்னுரையிற் கேட்டறிவதில்லையே—சூழ்கடலுள் 59
பொன்னகரஞ் செற்ற புரந்தரனோ டொக்கும்
122 மன்னவன் வாண னவுணர்க்கு வாள்வேந்தன் 60
தன்னுடைய பாவை யுலகத்துத் தன்னொக்குங்
கன்னியரை யில்லாத காட்சியாள் தன்னுடைய 61
இன்னுயிர்த் தோழியா லெம்பெருமா னீன்றுழாய்
மன்னு மணிவரைத்தோள் மாயவன் பாவியேன் 32
124 என்னை யிதுவிளைத்த ஈரிரண்டு மால்வரைத்தோள்
மன்னவன்றன் காதலனை மாயத்தாற் கொண்டுபோய் 63
கன்னிதன் பால்வைக்க மற்றவனோ டெத்தனையோர்
மன்னிய பேரின்ப மெய்தினாள்—மற்றிவைதான் 64
126 என்னாலே கேட்டீரே ஏழைகா ளென்னுரைக்கேன்
மன்னு மலையரையன் பொற்பாவை வாணிலா 65
மின்னு மணிமுறுவல் செவ்வா யுமையென்னும்
128 அன்ன நடைய வணங்கு நுடங்கிடைசேர் 66
பொன்னுடம்பு வாடப் புலனைந்தும் நொந்தகலத்
130 தன்னுடைய கூழைச் சடாபாரந் தான்தரித்தாங்கு 67
அன்ன வருந்தவத்தி னூடுபோய் ஆயிரந்தோள்
132 மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து மாதிரங்கள் 68
மின்னி யெரிவீச மேலெடுத்த சூழ்கழற்கால்
பொன்னுலக மேழுங் கடந்தும்பர் மேற்சிலும்ப 69
மன்னு குலவரையும் மாருதமுந் தாரகையும்
தன்னி னுடனே சுழலச் சுழன்றாடும் 70
134 கொன்னவிலும் மூவிலைவேற் கூத்தன் பொடியாடி
அன்னவன்றன் பொன்னகலஞ் சென்றாங்கணைந்திலளே 71
136 பன்னி யுரைக்குங்காற் பாரதமாம்—பாவியேற்கு
என்னுறுநோய் யானுரைப்பக் கேண்மின்—இரும்
பொழில் சூழ் 72
138 மன்னு மறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல்
பொன்னியலு மாடக் கவாடம் கடந்துபுக்கு 73
140 என்னுடைய கண்களிப்ப நோக்கினேன் நோக்குதலும்
மன்னன் திருமார்பும் வாயு மடியிணையும் 74

142 பன்னு கரதலமும் கண்களும் பங்கயத்தின்
பொன்னியல் காடோர் மணிவரைமேல் பூத்ததுபோல் 75
144 மின்னி யொளிபடைப்ப வீணும் தோள்வளையும்
மன்னிய குண்டலமு மாரமும் நீண்முடியும் 76
துன்னு வெயில் விரித்த சூளா மணியிமைப்ப
146 மன்னு மரகதக் குன்றின் மருங்கேயோர் 77
இன்னிள வஞ்சிக் கொடியொன்று நின்றதுதான்
அன்னமாய் மானா யணிமயிலா யாங்கிடையே 78
148 மின்னா யிளவே யிரண்டா யிணைச்செப்பாய்
முன்னாய தொண்டையாய்க் கெண்டைக் குலமிரண்டாய் 79
அன்ன திருவுருவ நின்ற தறியாதே
150 என்னுடைய நெஞ்சு மறிவு மினவளையும் 80
பொன்னியலும் மேகலையு மாங்கொழியப் போந்தேற்கு
மன்னு மறிகடலு மார்க்கும் மதியுகுத்த 81
இன்னிலா வின்கதிரு மென்றனக்கே வெய்தாகும்
152 தன்னுடைய தன்மை தவிரத்தா னென்கொலோ 82
தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்தின் தாதளைந்து
மன்னிவ் வுலகை மணங்கமழ்ப்ப வந்தியங்கும் 83
இன்னிளம்பூந் தென்றலும் வீசு மெரியெனக்கே
154 முன்னிய பெண்ணைமேல் முள்முளரிக் கூட்டகத்து 84
பின்னுமவ் வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுகுரலும்
என்னுடைய நெஞ்சுக்கோ ரீர்வாளா மென்செய்கேன் 85
கன்னவில்தோள் காமன் கருப்புச் சிலைவளையக்
156 கொன்னவிலும் பூங்கணைகள் கோத்துப் பொதவணைந்து 86
தன்னுடைய தோள்கழிய வாங்கித் தமியேன்மேல்
என்னுடைய நெஞ்சே யிலக்காக வெய்கின்றான் 87
பின்னிதனைக் காப்பீர்தா னில்லையே பேதையேன்
158 கன்னவிலும் காட்டகத்தோர் வல்லிக் கடிமலரின் 88
நன்னறு வாசமற் றாரானு மெய்தாமே
மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங் குகுத்ததுபோல் 89
என்னுடைய பெண்மையு மென்னலனு மென்முலையும்
160 மன்னு மலர்மங்கை மைந்தன் கணபுரத்துப் 90
பொன்மலைபோல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம்

தோயாவேல்

என்னிவைதான் வாளா வெனக்கே பொறையாகி 91
162 முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர்
மன்னு மருந்தறிவீ ரில்லையே—மால்விடையின் 92
164 துன்னு பிடரெருத்துத் தூக்குண்டு வன்தொடரால்
கன்னியர் கண்மிளிரக் கட்டுண்டு மாலைவாய்த் 93
தன்னுடைய நாவொழியா தாடும் தனிமணியின்
166 இன்னிசை யோசையும் வந்தென் செவிதனக்கே 94

166 கொன்னவிலு மெஃகில் கொடிதாய் நெடிதாகும்
என்னிதனைக் காக்குமா சொல்லீர்—இதுவிளைத்த 95
168 மன்னன் நறுந்துழாய் வாழ்மார்பன் மாமதிகோள்
முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன் காயாவின் 96
சின்ன நறும்பூந் திகழ்வண்ணன் வண்ணம்போல்
170 அன்ன கடலை மலையிட் டணைகட்டி 97
மன்ன னிராவணனை மாமண்டு வெஞ்சமத்துப்
172 பொன்முடிகள் பத்தும் புரளச் சரந்துரந்து 98
தென்னுலக மேற்றுவித்த சேவகனை ஆயிரக்கண்
மன்னவன் வானமும் வானவர்தம் பொன்னுலகும் 99
தன்னுடைய தோள்வலியால் கைக்கொண்ட தானவனைப்
174 பின்னோ ரரியுருவ மாகி யெரிவிழித்துக் 100
கொன்னவிலும் வெஞ்சமத்துக் கொல்லாதே வல்லாளன்
மன்னு மணிக்குஞ்சி பற்றி வரவீர்த்துத் 101
176 தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி அவனுடைய
பொன்னகலம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்து புகழ்படைத்த 102
மின்னிலங்கு மாழிப் படைத்தடக்கை வீரனை
178 மன்னிவ் வகலிடத்தை மாமுதுநீர் தான்விழுங்கப் 103
பின்னுமோ ரேனமாய்ப் புக்கு வளைமருப்பின்
கொன்னவிலும் கூர்நுதிமேல் வைத்தெடுத்த கூத்தனை 104
180 மன்னும் வடமலையை மத்தாக மாசுணத்தால்
மின்னு மிருசுடரும் விண்ணும் பிறங்கொளியும் 105
தன்னி னுடனே சுழல மலைத்திரித்தாங்கு
இன்னமுதம் வானவரை யூட்டி அவருடைய 106
மன்னும் துயர்கடிந்த வள்ளலை—மற்றன்றியும்
182 தன்னுருவ மாரு மறியாமல் தானங்கோர் 107
மன்னும் குறளுருவின் மாணியாய் மாவலிதன்
பொன்னியலும் வேள்விக்கண் புக்கிருந்து போர்வேந்தர் 108
184 மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி
என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப மூவடிமண் 109
186 மன்னா தருகென்று வாய்திறப்ப மற்றவனும்
என்னால் தரப்பட்ட தென்றலுமே அத்துணைக்கண் 110
மின்னார் மணிமுடிபோய் விண்தடவ மேலெடுத்த
பொன்னார் கனைகழற்கா லேழுலகும் போய்க்கடந்தங்கு 111
188 ஒன்னா வசுரர் துளங்கச் செலநீட்டி
மன்னிவ் வகலிடத்தை மாவலியை வஞ்சித்துத் 112
தன்னுலக மாக்குவித்த தாளானை—தாமரைமேல்
190 மின்னிடையாள் நாயகனை விண்ணகருள்
பொன்மலையைப் 113
பொன்னி மணிகொழிக்கும் பூங்குடந்தைப்
போர்விடையைத்

190 தென்னன் குறுங்குடியுள் செம்பவளக் குன்றினை 114
மன்னிய தண்சேறை வள்ளலை மாமலர்மேல்
192 அன்னம் துயிலு மணிநீர் வயலாலி 115
என்னுடைய வின்னமுதை யெவ்வுள் பெருமலையைக்
கன்னி மதில்சூழ் கணமங்கைக் கற்பகத்தை 116
மின்னை யிருசுடரை வெள்ளறையுள் கல்லறைமேல்
194 பொன்னை மரதகத்தைப் புட்குழியெம் போரேற்றை 117
மன்னு மரங்கத்தெம் மாமணியை வல்லவாழ்
196 பின்னை மணாளனைப் பேரில் பிறப்பிலியைத் 118
தொன்னீர்க் கடல்கிடந்த தோளா மணிச்சுடரை
என்மனத்து மாலை யிடவெந்தை யீசனை 119
198 மன்னும் கடன்மல்லை மாயவனை வானவர்தம்
சென்னி மணிச்சுடரைத் தண்கால் திறல்வலியைத் 120
தன்னைப் பிறரறியாத் தத்துவத்தை முத்தினை
அன்னத்தை மீனை யரியை யருமறையை 121
200 முன்னிவ் வுலகுண்ட மூர்த்தியைக் கோவலூர்
மன்னு மிடைகழியெம் மாயவனைப் பேயலறப் 122
பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை அள்ளல்வாய்
அன்ன மிரைதே ரழுந்தூ ரெழுஞ்சுடரைத் 123
202 தென்தில்லைச் சித்திர கூடத்தென் செல்வனை
மின்னி மழைதவழும் வேங்கடத்தெம் வித்தகனை 124
மன்னனை மாலிருஞ் சோலை மணாளனைக்
கொன்னவிலு மாழிப் படையானைக் கோட்டியூர் 125
204 அன்ன வுருவி லரியைத் திருமெய்யத்து
இன்னமுத வெள்ளத்தை யிந்தளூ ரந்தணனை 126
மன்னு மதிட்கச்சி வேளுக்கை யாளரியை
மன்னிய பாடகத்தெம் மைந்தனை—வெஃகாவில் 127
206 உன்னிய யோகத் துறக்கத்தை ஊரகத்துள்
அன்னவனை யட்ட புயகரத்தெம் மானேற்றை 128
என்னை மனங்கவர்ந்த வீசனை வானவர்தம்
முன்னவனை மூழிக் களத்து விளக்கினை 129
208 அன்னவனை யாதனூ ராண்டளக்கு மையனை
நென்னலை யின்றினை நாளையை நீர்மலைமேல் 130
மன்னு மறைநான்கு மானானைப் புல்லாணித்
தென்னன் தமிழை வடமொழியை நாங்கூரில் 131
210 மன்னு மணிமாடக் கோயில் மணாளனை
நன்னீர்த் தலைச்சங்க நாண்மதியை நான்வணங்கும் 132
கண்ணனைக் கண்ண புரத்தானைத் தென்னறையூர்
மன்னு மணிமாடக் கோயில் மணாளனைக் 133
212 கன்னவில்தோள் காளையைக் கண்டாங்குக் கைதொழுது
என்னிலைமை யெல்லா மறிவித்தா லெம்பெருமான் 134

214 தன்னருளு மாகமும் தாரானேல் தன்னைநான்
216 மின்னிடையார் சேரியிலும் வேதியர்கள் வாழ்விடத்தும்135
தன்னடியார் முன்பும் தரணி முழுதாளும்
கொன்னவிலும் வேல்வேந்தர் கூட்டகத்தும்
நாட்டகத்தும் 136
218 தன்னிலை யெல்லா மறிவிப்பன் தான்முனநாள்
மின்னிடை யாய்ச்சியர்தம் சேரிக் களவின்கண் 137
220 துன்னு படல் திறந்து புக்குத் தயிர்வெண்ணெய்
தன்வயிறார விழுங்கக் கொழுங்கயற்கண் 138
மன்னு மடவோர்கள் பற்றியோர் வான்கயிற்றால்
222 பின்னு முரலோடு கட்டுண்ட பெற்றிமையும் 139
அன்னதோர் பூதமா யாயர் விழவின்கண்
துன்னு சகடத்தால் புக்க பெருஞ்சோற்றை 140
முன்னிருந்து முற்றத்தான் துற்றிய தெற்றெனவும்
224 மன்னர் பெருஞ்சவையுள் வாழ்வேந்தர் தூதனாய் 141
தன்னை யிகழ்ந்துரைப்பத் தான்முனநாள் சென்றதுவும்
மன்னு பறைகறங்க மங்கையர்தம் கண்களிப்ப 142
226 கொன்னவிலும் கூத்தனாய்ப் பேர்த்தும் குடமாடி
என்னிவ னென்னப் படுகின்ற வீடறவும் 143
தென்னிலங்கை யாட்டி யரக்கர் குலப்பாவை
மன்ன னிராவணன்றன் நல்தங்கை வாளெயிற்றுத் 144
துன்னு சுடுசினத்துச் சூர்ப்பணகாச் சோர்வெய்திப்
228 பொன்னிறங் கொண்டு புலர்ந்தெழுந்த காமத்தால் 145
தன்னை நயந்தாளைத் தான்முனிந்து மூக்கரிந்து
மன்னிய திண்ணெனவும் வாய்த்த மலைபோலும் 146
தன்னிகரொன் றில்லாத தாடகையை மாமுனிக்காத்
230 தென்னுலக மேற்றுவித்த திண்டிறலும் மற்றிவைதான் 147
உன்னி யுலவா வுலகறிய வூர்வன்நான்
முன்னி முளைத்தெழுந் தோங்கி யொளிபரந்த 148
மன்னியபூம் பெண்ணை மடல்.

கம்பர் பாடல்

232 என்னிலைமை யெல்லா மறிவித்தா லெம்பெருமான்
தன்னருளு மாகமும் தாரானேல்—பின்னைப்போய்
ஒண்டுறைநீர் வேலையுலகறிய யூர்வன்நான்
வண்டறை பூம் பெண்ணை மடல்.

233 மண்ணில் பொடிப்பூசி வண்டிரைக்கும் பூச்சூடி
பெண்ணை மடல்பிடித்துப் பின்னே—அண்ணல்
திருநறையூர் நின்றபிரான் தேர்போகும் வீதி
பொருமறையாச் செல்வம் பொலிந்து.

—❋—

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பிள்ளை திருநறையூரரையர் அருளிச்செய்த
பெரியதிருமடல் தனியன்

பொன்னுலகில் வானவரும் பூமகளும் போற்றிசெயும்
நன்னுதலீர் நம்பி நறையூரர்—மன்னுலகில்
என்னிலைமை கண்டு மிரங்காரே யாமாகில்
மன்னு மடலூர்வன் வந்து.

பதவுரை:— **நல் நுதலீர்**-அழகிய நெற்றியை உடையவர்களே! **பொன் உலகில்**-பரமபதத்தில், **வானவரும்**-நித்ய ஸூரிகளும், **பூமகளும்**-பெரியபிராட்டியாரும், **போற்றி செய்யும்**-திருப்பல்லாண்டு பாடும், **நம்பி நறையூரர்**-பரிபூர்ணரான திருநறையூர் நம்பி, **மன்னு உலகில்**-நித்யமான பூலோகத்தில், **என் நிலைமை கண்டும்**-என்னுடைய தௌர்ப்பல்யத்தைக் கண்டபின்பும், **இரங்காரே ஆமாகில்**-கருணைபுரியவில்லையாகில், **வந்து**-அவர் இருக்குமிடம் வந்து, **மன்னும் மடல் ஊர்வன்**-நிலையாக மடலூரக்கடவேன்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த
தனியன் வ்யாக்யானம்
அவதாரிகை

(பொன்னுலகில் வானவரும்) இத்தனியன் ஆழ்வார் அபிப்ராயமாயிருக்கிறது. ஸர்வைஸ்ஸத்யஸனை பரிபூர்ணன், இவ்விபூதியில் தன் க்ருஷிபலமான பரப்க்த்யாதி

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திவ்யப்ரபந்தஸாரம்
பெரியதிருமடல் தனியன் வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை:— (பொன்னுலகில் வானவரும்) இத்திருமடலிலே ஆழ்வாருக்கு ஓடுகிற கருத்தையே பிள்ளை திருநறையூரரையர் இத்தனியனிலே அருளிச்செய்கிறார். அனைவராலும் துதிக்கப்படும் நிறைவாளன், இந்த லீலாவிபூதியில் பத்தியுழவனான தான் என்னி

வைபவங்களைக்கண்டு த்யைபண்ணுதிருப்பனுகில், அநந் யோபாய(த்வ?)ம் குலையும்படியான அதிப்ராவண்யத்தை ஆவிஷ்கரிப்பன். என்கிறது.

வ்யா:-(என்னிலைமை இத்யாதி) நல்நுதலீர்! நறையூரர் நம்பி என் நிலைமை கண்டு இரங்காரேயராமாகில் மன்னுமடலூர்வன் வந்து. (நல்நுதலீர்) நல்ல நுதலையுடைய வர்களே! "வாண்முகத்தீர்" என்னுமாபோலே ஸகோத்ரி களை ஸம்போதிக்கிறது. (பொன்னுலகில் வானவரும்) பரமபதவாஸிகளான நித்யஸூரிகளும். (பூமகளும்) பெரியபிராட்டியாரும்.. (போற்றி செயும்) மங்களாஶாஸ நம் பண்ணும். "பரதனும் தம்பி சத்துருக்கனனுமிலக்கு மனேடு மைதிலியும் இரவு நன் பகலும் துதிசெய்யநின்ற" என்னுமாபோலே இவர்கள் போற்றிசெய்யும் நறையூர் நம்பி என்னுதல்; அன்றிக்கே-பொன்னுலகில் வானவராய்

டத்தில் புவிர்செய்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாகிற பெருமைகளைக் கண்டும் கருணைபுரியவில்லையாகில், அவனையே உபாயமாகக் கொண்டிருக்கும் நிலைகுலையும்படியான பேரன்பை வெளியிடுவேன் என்கிறது.

வ்யா :—(என் நிலைமை...) "நல்நுதலீர்! நறையூரர் நம்பி என் நிலைமை கண்டும் இரங்காரேயாமாகில் மன்னு மடலூர்வன் வந்து" என்று அந்வயம். (நல்நுதலீர்) நல்ல நெற்றியை உடையவர்களே! "வாண்முகத்தீர்" [ஒளி பொருந்திய முகத்தையுடையவர்களே!] என்பதுபோலே பகவத்பக்தியாலே ஒளிவீசும் மற்றையாழ்வார் களைக் கூப்பிடுகிறபடி. (பொன்னுலகில் வானவரும்) "ஹிரண்மயே பரே லோகே" [முண்டக 2-2-10] [பொன்மயமான மேலான உலகில்] என்கிற பொன்னுலகில் வாழும் ஸூரிகளென்றும், ஸாத்யர்களென் றும் புகழப்படும் நித்யஸூரிகளும். (பூமகளும்) கமலவாஸினியான பெரியபிராட்டியாரும், பூவிலிருக்கும் பரிமளமனைத்தும் ஒரு வடி வெடுத்ததோ என்னும்படியிருக்கும் ஸ்ரீதேவியும். (போற்றி செயும்) பல்லாண்டு பாடும். "பரதனும் தம்பி சத்துருக்கனனும் இலக்கு மனேடு மைதிலியும் இரவு நன் பகலும் துதிசெய்ய நின்ற இராவணாந்தகனை" [பெரியதிரு 2-3-7] என்றாற்போலே நித்ய ஸூரிகளும், பிராட்டியும் பல்லாண்டுபாடும் நறையூர் நம்பி என்று

ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களும். "பூமகனும்" என்று பாடமானபோது, புஷ்பஜனன ப்ரஹ்மாவும் போற்றி செயும் என்றுமாம். போற்றிசெய்கைக்காகவிறே *முன்னம் திசைமுகனைத் தான் படைத்தது. (நம்பி நறையூரர்) நறையூரரான நம்பி, திருநறையூர் நம்பி, இங்குவந்து எல்லா குணங்களும் புஷ்கலமாக உடையவர். (மன்னுலகிலென் நிலைமை கண்டும்) தான் படைத்தபடியே என் படியைக் கண்டும்; "மண்மேல் பெருந்தவத்தள்" என்னும்படியிறே இவள்படி. நித்யமாய்ப் போருகிற பூமியிலே என் தயநீய தசையைக் கண்டும். "தாதாடு வனமாலை தாராளோ என்றென்றே தளர்ந்தாள்" என்றிறே இவள் நிலைமையிருப்பது. (இரங்காரேயாமாகில்) இத்தசையிலும்

பொருள். அன்றிக்கே, "பூமகனும்" என்று பாடமானபோது, "சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள இந்திராதி தேவர்களும் உந்தித்தாமரையில் பிறந்த பிரமனும் துதிக்கும்" என்று பொருளாகிறது. துதிக்கைக்காகவன்றோ * முன்னம் திசைமுகனைத் தான் படைத்தது. (நம்பி நறையூரர்) நறையூரிலுள்ள நம்பி; திருநறையூர் நம்பி என்னும் திருநாமத்தையுடையவர். திருநறையூர்க்கு வந்த பின்பு ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யாதி குணங்கள் நிறையப்பெற்றவர். (என் நிலைமை கண்டும்) பத்தியுழவனை தான் மிக முயன்று பயிர்செய்த பரபக்தி முதலானவற்றாலே பரிபூர்ணையாயிருக்கும் என் பெருமையைக் கண்டும். "பேராளன் பேரோதும் பெண்ணை மண் மேல் பெருந்தவத்தள் என்றல்லால் பேசலாமே" [திருநெடு-20] என்னும் படியன்றோ இவள் பெருமை. "என் நிலைமை" என்றது என் பெருமை என்றபடி. அன்றிக்கே, இரங்கத்தக்க என் தசை என்று பொருளாகவுமாம். (மன்னுலகில் என் நிலைமை கண்டும்) நிலையாயிருக்கும் இவ்வுலகில் என் வருந்தத்தக்க நிலையைக் கண்டும். (மன்னுலகில்) இவ்வுலகம் விரைவில் தொலைந்து போவதாயிருந்தாலாவது அதோடு என் துன்பத்திற்கும் ஓர் முடிவுண்டாகும். அப்படியும் இல்லையே. இது நிலையானதாயன்றோ இருக்கிறது. (என் நிலைமை கண்டும்) "தாதாடு வனமாலை தாராளோ என்றென்றே தளர்ந்தாள்" [பெரியதிரு 5-5-6] என்பதன்றோ இவள் நிலை. (இரங்காரேயாமாகில்) இந்நிலையிலும் "வண்டு திவளும் தண்ணந்

* பெரியதிருமடல் 10

* வண்டு திவளும் தண்ணந்துழாய் கொடாதே இரக்கமெழா திருப்பராகில். (மன்னு மடலூர்வன் வந்து) தாமிருக்கு மளவும் மடலும் கையுமாய் வந்து தம் கு₃ணபூர்த்தியை அழிப்பன்.

இத்தால், அவன் ஆமுகவாக அங்கீ₃கரிக்கும்படி அதிப்ராவண்யத்தை ஆவிஷ்கரிப்பனென்றதாயிற்று. இத் தலையால் வருமது சைதந்ய கார்யம்; அத்தலையால் வருமது ஸாத₄நம்.

பெரியதிருமடல் தனியன் வ்யாக்₂யானம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

துழாய் கொடீர்'' [திருவாய் 2-4-5] ''இரக்கமெழீர்'' [திருவாய் 2-4-3] என்னும்படி இருந்தாராகில். (மன்னு மடலூர்வன் வந்து) தாம் இருக்கும் வரையில் என் மடலும் நித்யமாய்ச் செல்லாதிற்கும். (மடலூர்வன்) மடலும் கையுமாய் வந்து தாம் கொண்டாடியிருக்கும் கு₃ணப்பெருமைகள் அனைத்தையும் அழிப்பேன்.

இப்பாகரத்தால், அவன் விரைவில் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும் படியாக என் பேரன்பை மடலூருவதன் மூலம் வெளிப்படுத்துவேன் என்று சொன்னதாய் முடிந்தது. இவளுடைய இம்முயற்சி ஸாத₄ னத்தில் அந்வயிக்குமோ? எனில்: அந்வயிக்காது. அவனையே உபாய மாகக்கொண்ட இவளுடைய இதுபோன்ற முயற்சிகளெல்லாம் அவ் விஷயவைலக்ஷண்யத்தை அறிந்ததாலுண்டாகும் ஆற்றாமையினால் ஏற்படுமவை. இவளைப்பெற அவன் செய்யும் முயற்சிகளே ஸாத₄ னத்தில் சேரும்.

தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ஸாரம்

பெரியதிருமடல் தனியன் வ்யாக்₂யானம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த

பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை

பெரியதிருமடலாவது-கண்ணுஞ்சுழலையிட்ட ப்ரப3ந்த4ம் இன்னமொன்று; போர்சுட்டுப் பொரிகொறிக்கை. இரண்டு தலையிலுள்ளாரும் கைவிட்டால் அன்று ஒருவழியே போகலாமென்று தாத்பர்யம்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாருளிச்செய்த

பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை

"भार्या पुत्रश्च दासश्च त्रय एवाधनाः स्मृताः । यत्ते समधिगच्छन्ति यस्यैते तस्य तद्धनम् ॥" *(பா1ர்யா புத்ரஶ்ச தா3ஸஶ்ச த்ரய ஏவாத4நா: ஸ்ம்ருதா: । யத்தே ஸமதி4க3ச்ச2ந்தி யஸ்யைதே தஸ்ய தத்3த4நம் ॥)* ஶீலவயோவ்ருத்தாதி3கள் துல்யமாயிருப்பன இரண்டும் தம்மில் விஷயமாய், இருவர்க்கும் யாத்3ருச்சி2கமாக ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாம்படியே, விஶ்லேஷமும் யாத்3ருச்சி2கமாகக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமாய், அநந்தரம் இரண்டுதலைக்கும் அபி4நிவேஶம் கரைபுரண்டு பொறுகைக

திவ்யப்ரபந்தஸாரம்

பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை

பெரியதிருமடலாவது–சிறியதிருமடலைப்போலே, அன்பின் மிகுதியாலே தன் ஸ்வரூபத்தையும், பரஸ்வரூபத்தையும் அறியவொட்டாமல் கண்சுழன்று கிறுகிறுக்கவைத்த மற்றொரு பிரப3ந்த4மாகும். ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொண்டு மடலெடுத்துப் பரமபுருஷனைப் பெற முயலும் இம்முயற்சி, நெல்லை அடையமுடியாத ஒருவன், நெற்கதிர்ப்போரை வழியல்லாவழியில் கொளுத்தி, அதில் வெந்த நெற்பொரிகளைக்கொறிப்பதற்கு (தின்பதற்கு) ஒப்பாகும். நாயகி

---

* நம்பிள்ளை வ்யாக்2யானமென்று சில ப்ரதிகளில் உள்ளது.

* வாடினேன் வாடிதொடங்கி இவ்வளவும்வர ப₄க₃வத்₃ கு₃ணங்களை ஶ்ரீலநம்பண்ணிப் போருகையாலே அபி₄நிவேஶம் மிக்கு, வழியல்லா வழியேயாகிலும் காணவேணு மென்று கண்ணுஞ்சுழலையிட்டபடி.

இப்ரப₃ந்த₄ம், எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, தன் ஆற்றாமையாலே மடலூர்ந்தாகிலும் காண வேணுமென்னும் த₃ஶை தமக்குப் பிறந்து பேசுகிறார்.

அரிதாயிருக்க, பிறரறிய வந்த கலவியல்லாமையாலே கடலேறி வடிந்தாற்போலேயிருக்கிற வடிவிலேயுள்ள வேறுபாட்டைக் கண்டு ப₃ந்து₄க்களானவர்கள், ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரகாரங்களை அறிந்து, இங்ஙனே பிறக்கலாகாதென்று நிரோதி₄(த₄)த்தாலும், அபி₄மதவிஶ்லேஷத்தாலும் ஆற்றாமை அறக் கைவிஞ்சினால் ப₃ந்து₄க்கள் நசையற்று, இத்தலையில் ஸ்த்ரீத்வாதி₃கு₃ணங்களை யும் விட்டு எதிர்த்தலைக்கு கு₃ணஹாநியையும் விளைப்பித்து

யினுடைய அதிப்ரவ்ருத்தியைக்கண்டு அவளைச் சேர்ந்தவர்களும், நாயகனுடைய குணஹாநியை நாயகியின் வாய்மூலமாகவே கேட்டு அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் இருவரையும் கைவிட்டால், அப்போது வேறு போக்கற்று இருவரும் கூடி ஒரு வழியே போகலாம் என்று மடலெடுக்கும் நாயகிக்குக் கருத்து.

''வாடினேன் வாடி'' [பெரியதிரு 1-1-1] என்று தொடங்கி சிறியதிருமடலீறாக ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்[illegible]டு பழகிப்போருகையாலே ஆற்றாமை மிகுந்து தவறான வழி[illegible] சென்றுவது காணவேண்டு மென்று கண்சுழன்று மயக்கமுற்றபடியாகும் இப்பிர ப₃ந்த₄ம். சிறியதிருமடலும் அவனுடைய கு₃ணங்களை நினைவுறுத்தி ஆற்றாமையை அதி₄கரிக்கச் செய்துவிட்டது; அவன் வந்தபாடில்லை. ஆகையால், சிறுபோரிலே தோற்றார் பெரும்படை திரட்டிப் பெரும் போர் புரிவதுபோலே பெரியதிருமடலாகிற இந்நூலைத் தொடங்கு கிறார்.

எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்த ஒரு பிராட்டி அவனைப் பெறுமல் த₄ரிக்கமாட்டாமையாலே 'மடலூர்ந்தாகிலும் காணவேணும்' என்று கூறும் த₃ஶை தமக்கு பிறந்து அதைப் பேசுகிறார் இப்பிர ப₃ந்த₄த்திலே.

மடலாகிறது - இரண்டு தலைக்கும் அவத்யத்தை விளைக்குமதன்றோவென்ன; அதுதானன்றோ தேட்டம் என்கிறது. "रामस्य दयिता भार्या नित्यं प्राणसमा हिता" (ராமஸ்ய த₃யிதா ப₄ார்யா நித்யம் ப்ராணஸமா ஹிதா) என்றும், "ममैव दुष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः। समर्थावपि तौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ॥" (மமைவ து₃ஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந் மஹத₃ஸ்தி ந ஸம்ஶய:। ஸமர்த்த₂ாவபி தௌ யந்மாம் நாவேக்ஷேதே பரந்தபௌ॥) என்றும், "स्वस्त्यस्तु रामाय सलक्ष्मणाय तथा पितुर्मे जनकस्य राज्ञः" (ஸ்வஸ்த்யஸ்து ராமாய ஸலக்ஷ்மணாய தத₂ா பிதுர்மே ஜநகஸ்ய ராஜ்ஞ:) என்றும், "न मन्थरायाः न च मातुरस्या दोषो न राज्ञो न च राघवस्य" (ந மந்த₂ராயா ந ச மாதுரஸ்யா தோ₃ஷோ ந ராஜ்ஞோ ந ச ராக₄வஸ்ய) என்றும், "यदि प्रीतिर्महाराज यद्यनुग्राह्यता मयि। जहि मां निर्विशङ्कस्त्वं प्रति-

---

இப்படி ஜக₃து₃பஸம்ஹாரம் பண்ணியாகிலும் முகத்தே விழித்தல்லது மீளுவதில்லை என்னும்படியான ஆற்றாமை கைவிஞ்சினால் பண்ணுவதொரு ஸாஹஸப்ரவ்ருத்தி விஶேஷமாயிருக்கும் மடலாவது.

இதுதானிருக்கும்படியென்னென்னில், அபி₄மத விஷயத்தை ஒரு படத்திலே எழுதி, வைத்த கண் வாங்காதே அத்தைப்பார்த்துக்கொண்டு தன்னைப்பேணாதே ஊணுறக்கமு

மடலென்பது நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் தோ₃ஷத்தை விளைப்பதன்றோ என்னில்: கு₃ணத்தைப் பேணியிருந்து ப₂லனைப்பெறாதபோது, தோ₃ஷத்தை விளைத்துக்கொண்டாவது ப₂லனைப் பெறுவதே வேண்டியது என்கிறது இப்பிரப₃ந்த₄த்தில். "ராமனுக்கு இனிய மனைவி; எப்போதும் உயிரைப்போல் நன்மை பயப்பவள்" [ரா-பா 1-26] என்றும், "எதிரிகளை அழிப்பவர்களும் எதையும் செய்யவல்லவர்களுமான ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்னைக் கணிசியாமலிருப்பதிலிருந்து, நான் செய்த பெரியதோர் குற்றம் உள்ளதென்பதில் ஐயமில்லை" [ரா-ஸு 38-47] என்றும் "இளையவனோடு கூடிய ராமபிரானுக்கும் என் தந்தையான ஜனகமஹாராஜாவுக்கும் மங்க₃ளமுண்டாகட்டும்" [ரா-ஸு 32-9] என்றும், "மந்த₂ரை, என் தாயான கைகேயி, அரசரான த₃ஶரத₂ர், ராமபிரான் ஆகியவர்களுடைய பாபத்தினால் ராக₄வன் வனம் போகவில்லை; அதற்கு என் பாவமே காரணம்"

ஜாமனுபாலய ||" (யதி$_3$ ப்ரீதிர் மஹாராஜ யத்$_3$யநுக்$_3$ராஹ்யதா மயி | ஜஹி மாம் நிர்விஶங்கஸ்த்வம் ப்ரதிஜ்ஞாமநுபாலய ||) என்றும், " வளவேழுலகிற்படியாலும், " மிக்கசீர்த் தொண்டரிட்ட பூந்துளவின் வாசமே " என்றும் அத்தலைக்கு ஸம்ருத்$_3$தி$_4$யைப் பாரிக்க, " உணர்வெனும் பெரும்பதம் தெரிந்து நாடினேன்" என்றும் பேசுகிற இவருடைய பேரளவுக்குப் போருமோவென்னில்; ஜ்ஞாநாபராத$_4$மன்று; ப$_4$க$_3$வத் ஸௌந்த$_3$ர்யாபராத$_4$மாகையாலே. "**बहवो नृप कल्याणगुणाः पुत्रस्य सन्ति ते**" (ப$_3$ஹவோ ந்ருப கல்யாணகு$_3$ணா: புத்ரஸ்ய

மற்றுத் திரியாநின்ற இத்$_3$த$_4$ர்மஹாநியைக்கண்டு ராஜாக்கள் கூட்டுதல், தைவம் கூட்டுதல், இரண்டுமில்லையாகில் முடிந்து பிழைத்துப்போதல் செய்யுமித்தனையாதல்.

இதுக்கு அபி$_4$ப்ராயம் இதுவாகில், வளவேழுலகிற்படியே ஸ்வவிநாஶத்தை அங்கீ$_3$கரித்து அத்தலைக்கு அவத்$_3$யம் வாராதபடி பரிஹரிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அத்தலைக்கு அவத்$_3$யத்தை விளைத்து நினைத்தது தலைக்கட்டிக்கொள்ளநினைக்கிற இது சேருமோ ? என்னில், நிரூபித்தால், அங்ஙன் நினைக்கிற அதுவும் அத்தலைக்கு அவத்$_3$ய பரிஹாரம் பண்ணித் தலைக் கட்டுமதுவே.

[ரா-?] என்றும் ''பிரானே ! என்னிடம் அன்புளதாகில், நான் அருளத்தக்கவனாகில், ஐயமின்றியே என்னை கைவிடுவீர். ப்ரதிஜ்ஞை யைக் காப்பாற்றிக்கொள்வீர்'' [ரா-டு 06-4] என்றும், ''வள வேழுலகில்'' [திருவாய் 1-5] என்ற திருவாய்மொழியிலும், ''மிக்க சீர்த்தொண்டரிட்ட பூந்துளவின் வாசமே வண்டு கொண்டு வந்தூது மாகிலே, கெண்டையொண்கணும் துயிலும், என் நிறம் பண்டு பண்டுபோலொக்கும்'' [பெரியதிரு 11-1-9] என்றும்—பிராட்டி, ப$_4$ர தாழ்வான், இளையபெருமான், நம்மாழ்வார் ஆகிய பேரறிவாளர் களும், இவ்வாழ்வார்தாமும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ருத்$_3$தி$_4$யைப் பாரிப்பவரா யிருக்க, ''உணர்வெனும் பெரும்பதம் தெரிந்து நாடினேன்'' [பெரிய திரு 1-1-1] என்றும் பேசுகிற இவருடைய பேரறிவுக்குத் தகுமோ இவருடைய இச்செயல்? எனில்: இவர் அறிவின்மேல் குற்றமில்லை; பரமபுருஷனின் அழகினால் விளைந்த குற்றமேயிது. அழகு மாத்திர மல்ல; அவன் கு$_3$ணங்களுக்கும் இதில் பங்குண்டு. ''அரசனே!

ஸந்தி தே) "धातूनामिव शैलेन्द्रो गुणानामाकरो महान्" (த₄ாதூநாமிவ ஶைலேந்த்₃ரோ கு₃ணாநாமாகரோ மஹாந்) என்றும் உண்டாகையாலும் இதுவே சேரும்.

"तुल्यशीलवयोवृत्तां" (துல்ய ஶீல வயோ வ்ருத்தாம்) என்கிறபடியை உடையராயிருப்பாரிருவர் தை₃வயோக₃த்தாலே கூடி, தை₃வயோக₃த்தாலே பிரிந்து, நெடுங்காலம் வரவுபார்த்திருந்து வ க்காணுமையாலும், த்₃ருஷ்டோபாயமும் அத்₃ருஷ்டோபாயமும் கைவாராமையாலும், ஆற்ற

ஆனால் இவை கூடினபடி எங்ஙனேயென்னில், * வளவேழுலகில் தம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே இறாய்க்கப் பார்த்தாராய், இங்கு ஈச்வர ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே மேல் விழப் பார்க்கிறார். அவனுக்கு கு₃ணஹாநியைப் பண்ணவொண்ணாதென்று தம்மைக்கொண்டு இறாய்த்தார்; அவனுக்கு ஸ்வரூபஹாநியை விளைக்கவொண்ணாதென்று மேல்விழப் பார்க்கிறார். "அவன் ரக்ஷகன்" என்கிற ஜ்ஞாநமாத்ரமேயாய், "பெற்றபோது பெறுகிறோம்" என்றிருக்கில் அவனுடைய வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையாமே. அப்படி வளவே

உன் பிள்ளைக்குப் பல நற்குணங்கள் உள்ளன'' [ரா-அ 2-26] ''மலையரசன் த₄ாதுக்களுக்கு இருப்பிடமாவதுபோல் ராமபிரான் கு₃ணங்களுக்குப் பெரியதோர் இருப்பிடம்'' [ரா-கி 15-21] என்று சொல்லப்படும் கு₃ணங்கள் ஸாமாந்யரையும் ஈடுபடுத்தும்போது, பேரன்புடைய இவரை ஈடுபடுத்தி வழியல்லாவழியில் செலுத்துமென்பது பொருத்தமுடையதேயாம்.

''ஒத்த கு₃ணம் வயது ஒழுக்கம் ஆகியவற்றையும், ஒத்த குலத்தையும் அழகையும் உடையவளான சீதைக்கு ராமபிரானே தகுந்தவர்; அவருக்கும் கருங்கண்ணியான இவளே தகுந்தவள்'' [ரா-கி 16-5] என்று எல்லாவித₄த்திலும் பொருத்தமுடையராயிருப்பவர்களான நாயக நாயகியரிருவர் தங்கள் புண்ணியவசத்தாலே கூடி, அத்தாலேயே பிரிந்து, ஒருவர் மற்றொருவருடைய வரவை நெடுங்காலம் எதிர்பார்த்திருந்து வரக்காணாமையாலும், த்₃ருஷ்டோபாயங்களும், அத்₃ருஷ்டோபாயங்களும் கூட்டிவைக்காமையாலும்,

வொண்ணாத அபி₄நிவேஶம் மிக்கு, மடலூர்ந்தாகிலும் காணவேணுமென்கை யோக்₃யம். கூடுவதும் பிரிவதும் இரண்டும் புண்யப₂லமென்றது ; கூடுகை புண்யப₂லம்; பிரிகை புண்யப₂லமானபடி எங்ஙனேயென்னில்; **"वातातप क्लान्तमिव प्रणष्टं वर्षेण बीजं प्रतिसञ्जहर्ष" (வாதாதப க்லாந்தமிவ ப்ரணஷ்டம் வர்ஷேண பீ₃ஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ)** என்னுமா போலே ஸ்நேஹவர்த்த₄கமாகையாலே. த்₃ருஷ்டோபாய மென்கிறது - தெ₃ளத்யாதி₃களை; அத்₃ருஷ்டோபாயமென் கிறது - தையொருதிங்களிற்படியை.

மூலகில் அகன்றவரிறே மாசறு சோதியிலே மடலெடுக்க ஒருப்பட்டார். "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்று ப₄க்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநமிறே இவர் பெற்றது. அவ்விரண்டி னுடைய கார்யமும் பிறந்தல்லது நில்லாதே. ருஷிகளிற் காட்டில் ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃லப்₃த₄மான ஜ்ஞாநாங்க₃ங்களை யுடைய ஆழ்வார்கள் வாசியிருக்கும்படியிறே இது. அங்குத் தான் **"चापमानय"** *(சாபமாநய)* என்று வில்லைக் காட்டிப் பகட்டினாற்போலே மடலைக்காட்டிப் பகட்டி முகத்திலே விழிக்கப்பார்க்கிறவித்தனையிறே. அல்லது, செய்து தலைக் கட்டக்கடவதாகச் சொல்லுகிறதன்றே. மடலெடுக்கை யாகிறது — எதிர்த்தலைக்கு கு₃ணஹாநியை விளைக்கையிறே. கு₃ணஹாநியை விளைக்கவே, கு₃ணாதி₃கவிஷயமாகையாலே

தாங்கவொண்ணாத் பேரன்பு மிகுந்து, மடலூர்ந்தாவது காணவேணு மென்று முயற்சிப்பது தகுந்ததே. நாயகநாயகியர் கூடுவதும், பிரிவதும் புண்ணியப₂லம் என்றது; கூடுவது புண்ணியப₂லம் என்றது பொருந்தும்; பிரிந்தது புண்ணியப₂லம் என்றது எப்படிப் பொருந் தும்? எனில்: "காற்றாலும், வெயிலாலும் வாடி வதங்கிய விதை மழையினால் (முன்னிலும் அழகியதாய் முளைவிடுவது) போல் முன்னி லும் பொலிவுபெற்றாள் சீதாபிராட்டி" [ரா-ஸு 29-6] என்னுமா போலே, பிரிவு அன்பை வளர்ப்பதாகையாலே பிரிந்ததும் புண்ணிய ப₂லமேயாம். த்₃ருஷ்டோபாயங்கள் என்றது தூதுவிடுதல் முதலான ப்ரத்யக்ஷஸித்₃த₄மான உபாயங்களை, அத்₃ருஷ்டோபாயங்களென் றது—"தையொரு திங்கள்" [நாச் திரு-1] திருமொழியிலே நாச்சி யார் காமனை ஆஶ்ரயித்தது போன்று ஶாஸ்த்ர ஸித்₃த₄மான உபாயங்களை,

"स्त्रियो वृद्धास्तरुण्यश्च सायं प्रातस्समाहिताः। सर्वान् देवान्नमस्यन्ति रामस्यार्थे यशस्विनः॥" (ஸ்த்ரியோ வ்ருத்3த4ாஸ் தருண்யஶ்ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா:। ஸர்வாந் தே3வாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே2 யஶஸ்விந:॥) என்கிறபடியே இராதே மடலூருகிற இது சேருமோவென்னில்; சேரும். மடலூருகைதான் உண்ணுதே குளியாதே உகந்த விஷயத்தை ஒரு படத்திலே லிகி2த்து அத்தைக்கொண்டு திரிகையும், அறவினை[illegible]ால் அதின் காற்கடையிலே விழுகை

கு3ணத்தையொழிய ஜீவிக்கமாட்டானிறே. கு3ணமே த4ாரகமாக நினைத்திருப்பார்க்கு கு3ணத்தை அழிக்கையாகிறது—கு3ணியை அழிக்கக்கடவதிறே. தனக்கு கு3ணஹானியை விளைக்கையாவது—தன்னை அழிக்கை. ஆகையாலே தன்னை அழிக்கமாட்டாமே இவள் மடலூர ஒருப்பட்டபோதே, அவன் இவள் ஸந்நிதி4யிலே வந்து மேல்விழுமே; அவனுக்கு ஸ்வரூபஹானி வாராமே தன்னபி4மதமும் பெற்றுத் தலைக்கட்டலாமாகில் இதுக்கு மேற்பட்ட வாய்ப்பில்லையிறே. இனி மடலெடாதொழிந்தபோது அத்தலைக்கு அவத்3யத்தைப் பண்ணிற்றுமித்தனையிறே.

ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய்க்கொண்டு கண் வளர்ந்தருள, ஸ்ருஷ்டிகாமமானவாறே திருநாபி4யிலே ஒரு தாமரை பூத்தது; அதிலே சதுர்முகன்வந்து தோன்றினுன்,

---

" ஸ்த்ரியோ வ்ருத்3த4:" [ரா-அ 1-52] என்று தொடங்கும் ஸ்ரீ ராமாயண ஶ்லோகத்தில், [(தாடகாஸுபா3ஹுமாரீசாதி3களை வென்று) புகழ்படைத்த ராமனுக்காக (அயோத்தியிலுள்ள) ஸ்திரீகளும், கிழவர்களும், குமரிகளும், மாலையிலும். காலையிலும் எல்லா தே3வதைகளையும் குறிக்கொண்டு வணங்குகிருர்கள்] என்று சொன்னபடியே, அவனுக்காக வழியல்லா வழியில் பரியவேண்டியிருக்க, முறையற்ற வழியில் அவனைத்தூற்றி மடலூருவது பொருந்துமோ? என்னில்: பொருந்தும்; மடலூர்வதாவது.— உண்ணுமல், குளிக்காமல் தான் காதலிக்குமவனை (அல்லது அவனை) ஒருபடத்திலே எழுதி, அதையெடுத்துக்கொண்டு திரிவதும், காதல்நோய் முற்றினுல் அந்தச் சித்திரத்தின் காலிலே விழுவதும், விழுந்தால் அப்படியே கரையானரிக்கும்படி கிடப்பதும், அப்படியே உயிர் விடுவதுமாகும். இவையெல்லாம் காதலால் வருவதாகையா

யும், விழுந்தால் அங்ஙனே செல்லரிக்கக் கிடக்கையும், அங்ஙனே முடிகையும். இத்தால் ப்ரயோஜநமென்னென்னில், அவன் கேட்குமென்கையும், இல்லையாகில் இது தானே ப்ரயோஜநமாகை.

"कामिनो वर्णयन् कामान् लोभं लुब्धस्य वर्णयन्। नरः किं फलमाप्नोति कूपेऽन्धमिव पातयन् ॥" (காமிநோ வர்ணயந் காமாந் லோப₄ம் லுப்₃த₄ஸ்ய வர்ணயந்। நர: கிம் ப₂லமாப்நோதி கூபேऽந்த₄

அவனைக்கொண்டு இவ்வருகுண்டான கார்ய வர்க்க₃த்தை உண்டாக்கச்சொல்லி, அவனுக்குக் கைவிளக்காக நாலு வகைப்பட்ட வேத₃ங்களையும் ஓதுவித்தானாய்; அந்த வேத₃ங்கள் தன்னிலே புருஷார்த்த₂மாகச் சொல்லப்படுகிற த₄ர்மார்த்த₂ காமமோக்ஷமென்று சொல்லப்படுகிறது நாலு; த₄ர்மமும் காமஶேஷம், அப்படியே அர்த்த₂மும் காமஶேஷம்; காமபுருஷார்த்த₂மே ப்ரத₄ாநம். இனி, "ப₄க₃வத் புருஷார்த்த₂மென்று ஒன்றுண்டு" என்று சொல்லுவர்கள்; அது பெறுகை து₃ர்லப₄ம்; பெற்றறிவாரில்லை. ஆகையால், இட்டெண்ணப்படுவதொன்றன்று. புருஷார்த்த₂ங்களில் காமமேயிறே புருஷார்த்த₂ம். அல்லாதவை இதுக்கு அங்க₃மிறே.

"कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन" (*கர்மண்யேவாதி₄காரஸ்தே மா ப₂லேஷு கதா₃சந*) காம்யரூபமான தர்மங்

ளும், காதலை வெளிப்படுத்தி வளர்ப்பதாகையாலும் இச்செயல்கள் காதலர் தன்மைக்குப் பொருந்தியதே. மூட₄னுங்கூடப் பயனற்ற செயலில் ஈடுபடமாட்டானாகையால், இச்செயல்களின் பயன் என்ன? எனில்; இவ்வதிப்ரவ்ருத்தியை அறிந்து அவன் அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்து முகங்காட்டுவதே பயன்; அப்படிக் காட்டாவிடினும், அவனிடத்தில் காதலை வெளியிடுவதும், வளர்ப்பதுமாகிற இச்செயலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகிறது. ஆகையால் பயனுள்ள செயலே இது.

"காமுகனின் காமங்களை வருணிப்பதாலும், உலோபியின் கருமித்தனத்தை விவரிப்பதாலும், கிணற்றில் குருடனைத் தள்ளுவது போலே, மனிதன் ஒரு நற்பயனையும் அடைவதில்லை" [ ]

மிவ பாதயந்!!) என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே விடப்ர வ்ருத்தியாய் அஶாஸ்த்ரீயமாய் ஸத்துக்களும் கைவிடுவ தொன்றாகையால் இது ப்ராப்தமன்றேயென்ன; அது ஶப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களைக் காமமாகக் கொள்ளும்போதே குற்றமுள்ளது. இது வேத₃ாந்தத்திற் சொல்லுகிற ப₄க₃வத்₃ ப₄க்தியைக் காமமென்கையாலே குற்றமில்லை. **"व्यवसायादृते ब्रह्मन् नासादयति तत्परम्"** (வ்யவஸாயாத்₃ருதே ப்₃ரஹ்மந் நாஸாத₃யதி தத்பரம்) **"परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि। सर्वैषणाविनिर्मुक्तः स भैक्षं भोक्तुमर्हति ॥"** (பரமாத்மநி யோ ரக்தோ

களிலே உனக்கு அதி₄காரம், இதில் தலையடியில் சொல்லுகிற ப₂லங்களிலே உண்டான அபி₄ஸந்தி₄யைப் பண்ணுதொழி என்றவாறு,— **"मा कर्मफलहेतुर्भूः"** *(மா கர்மப₂லஹேதுர்பூ₄:)* கர்மம் ப₂லஹேதுவாகாமேகொள்; அதாகிறது — ஸகர்த்ருக மாக அநுஷ்டி₂யாதே. **"मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि"** *(மா தே ஸங்கோ₃ऽஸ்த்வகர்மணி)* ப₂லத்யாக₃த்தைப் பண்ணுகின்ற தாகில், அகர்த்ருகமாக அநுஷ்டி₂க்கவேணுமாகில், 'இதுதான் நமக்கு என்செய்ய?' என்றுகொண்டு அநநுஷ்ட₂ாநம் வாராத படி பரிஹரி—என்றுகொண்டு இங்ஙனே காம்யரூபகர்மந் தன்னையே ப₄க₃வத் ப்ராப்திக்கு ஸாத₄நமாக அருளிச்செய்தா

என்று காதலை வருணிப்பது தாழ்ந்த செயலாகச் சொல்லப்பட்டி ருக்கிறது; விடபுருஷர்களின் செயலென்று நல்லோர்களும் இதை இகழ்கின்றனர்: ஶாஸ்த்ர நிஷித்₃த₄மாகவுமிருக்கிறது; நல்லோர்கள் இதை விலக்கியுமிருக்கின்றனர்; இக்காரணங்களால் இது தகாத செயலாயிற்றே என்னில்: ஶப்₃த₃ம், ஸ்பர்ஶம், ரூபம், ரஸம், க₃ந்த₄ம் என்னும் ப்ராக்ருதவிஷயங்களை விரும்பும்போதே அக்குற்றம் உண்டா கிறது. அப்ராக்ருதமாய், "உபாஸீத" "த்₄யாயீத" என்று வேத₃ாந் தங்களில் விதி₄க்கப்படும் ப₄க₃வத்₃ ப₄க்தியையே இங்கு காமமாகச் சொல்லுகிறதாகையாலே அக்குற்றமில்லை. "அந்தணரே! (ப₄க்தி யாகிற) மனவுறுதியில்லாவிடில் அந்தப் பரவஸ்துவை அடைய மாட் டான்" [பா₄ர.ஶாந்தி 334.47] என்றும். "பரமபுருஷனிடம் எவன் காதல்பூண்டு, இதரவிஷயங்களை வெறுத்திருக்கிறானோ, அவன் பொன்னாசை முதலான ஆசைகள் அனைத்தினின்றும் நீங்கி ஸந்யா ஸத்தை ஏற்றுக்கொள்ளக் கடவன்" [பா₃ர்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதி] "எந்

விரக்தோऽபரமாத்மநி। ஸர்வேஷணாவிநிர்முக்தஸ் ஸ பைக்ஷம் போ₄க்துமர்ஹதி ॥) "यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति" (யதி₃ச்ச₂ந்தோ ப்₃ரஹ்மசர்யம் சரந்தி) என்கிற ப₄க₃வத்₃ய த்₄யவஸாயத்தைக் காமமென்கிறது. ஸங்யாஸத₄ர்மத்தை "மடல்" என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தார். ஆனால் த₄ர்மார்த்த₂ மோக்ஷங்களை இகழ்வானென்னென்னில், ஜாபா₃லி ப₄க₃வான் பெருமாள் திருமுன்பே லோகாயதிக ஸித்₃தா₄ந்தத்தின்படியே சில அத₄ர்மத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, "जाबालिर्ब्राह्मणोत्तमः" (ஜாபா₃லிர் ப்₃ராஹ்மணோத்தம:) என்று அவனைக்கொண்டாடுகையாலே இதிலும் குற்றமில்லை. த₄ர்மார்த்த₂ மோக்ஷங்களை இகழ்கையன்று உத்₃தே₃ஶ்யம். தம்முடைய புருஷார்த்த₂த்திலுள்ள தாத்பர்யம்.

ணிறே. இப்படியே இந்தக் காமமும்; பா₄ஹ்ய விஷயங்களைப் பற்றி இருக்குமன்றிறே இது த்₃யாஜ்யமாவது. வகுத்த விஷயத்தைப் பற்றி வருமன்று உத்தே₃ஶ்யமாகக் கடவது. அப்ராப்த விஷயங்களில் காமத்தை நிஷேதி₄த்து, வகுத்த விஷயத்தில் காமத்தை விதி₄த்தது. "निदिध्यासितव्यः" (நிதி₃

தப் பரவஸ்துவை விரும்புமவர்கள் ஸ்திரீஸங்க₃மின்மையை அனுஷ்டிக்கின்றனரோ" [கட. 2-15] என்கிற ப₄க₃வத்₃ பக்தியாகிற துணிவையே இங்கு காமமென்கிறது. உற்ருற்றவினர் அனைவரையும் உதறித்தள்ளித் தொழில்படும் ஒற்றுமையைக் கொண்டு ஸந்யாஸத₄ர்மத்தை ஆளவந்தார் மடலென்று அருளிச்செய்தார். இத்திருமடலின் தொடக்கத்தில் அறம, பொருள், வீடு என்னும் மற்றைப் புருஷார்த்த₂ங்கள் மூன்றையும் இகழ்வதற்குக் காரணமென்னவெனில்: ஜாபா₃லிமஹர்ஷி ஸ்ரீராமபிரானுக்கு முன்னலே, அவரை அயோத்திக்குத் திருப்பிக் கொண்டுபோகவேண்டுமென்னும் ஆசையாலே லோகாயத ஸித்₃தா₄ந்தத்தின்படி சில நாஸ்திகவாத₃ங்களைப்பேச, "அந்தணர் தலைவரான ஜாபா₃லி" [ரா-அ 108-1] என்று. ராமனிடத்தில் அவருக்குள்ள அன்பின் மிகுதியைக்கண்டு வால்மீகி ப₄க₃வான் அவரைக் கொண்டாடுகையாலே; இதுவும் அதுபோலே கொண்டாடத்தக்கதேயாகும். இவருடைய குறிக்கோள் அறம் பொருள் வீடுகளை இகழ்வதன்று; தம்முடைய புருஷார்த்த₂மான காமத்தைப் புகழ்வதிலேயே இவருக்கு நோக்கு.

"கடலன்ன. காமத்தராகிலும் மாதர் மடலூரார் மற்றையார்மேல்" என்று சொல்லாநின்றதேயென்னில்; அது விதி4 நிஷேத4 வசநோக்தியன்று; ராக3ப்ராப்தமாகையாலே தோற்ருர் மடலூருமத்தனை; விதி4நிஷேத4மாகில் ராஜாஜ்ஞைக்கு நிற்கவேணும் காமம்.

இப்படி மடலூர்ந்தாராரென்னில் **"सदेवगन्धर्वमनुष्यपन्नगं जगत्सशैलं परिवर्तयाम्यहम्"** (ஸதே3வக3ந்த4ர்வமநுஷ்யபந்நக3ம் ஜக3த் ஸஶைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்) என்றும், **"अशोक शोकापनुद शोकोपहतचेतसं। त्वन्नामानं कुरु क्षिप्रं प्रियासन्दर्शनेन मां॥"**

***

த்4யாஸிதவ்ய:) என்று கொண்டு விதி4ரூபமாய் வருகிற காமமாயிற்று அது, இங்குக் காமமாகச் சொல்லுகிறதுதான் ப4க3வத்3 ப4க்தியை.

இந்த ப4க்திதான் உபாஸநப4க்தியாய் வருமதல்ல; ப4க3வத்ப்ரஸாத3மடியாக கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வகாலீநமாய்க் கொண்டு வரும் ப4க்தியாயிற்று. கர்மஜ்ஞாநஸஹக்ருதமாய் வரக்கடவ ப4க்தியாயிற்று வேதா3ந்தங்களிலே சொல்லுகிற ஸாத4நப4க்தியாவது; இதுக்கு அந்தக் கர்மஜ்ஞாநங்களி

***

"கடலன்ன காமத்தராகிலும் மாதர் மடலூரார் மற்றையார் மேல்" என்று தமிழ் நூல்களிலே 'புருஷர்கள் மடலூரலாமேயொழிய மாதர் மடலூரக்கூடாது' என்று ஓர்வரம்பு கட்டியிருக்கிறதேயெனில்: ராஜாஜ்ஞை போலே அதை விதி4நிஷேத4 வசனமாகக் கொள்ளக் கூடாது. காமமென்பது அவரவர் விருப்பத்துக்கே கட்டுப்படுமாகையாலே, தானுகந்த விஷயத்திலே மிகவும் ஈடுபட்டவர்கள் மடலூருவதில் தவறில்லை. விதி4நிஷேத4 வசனமாகில் அரசனுடைய ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டே காமம் தொழிற்படவேண்டும்; அப்படி நாம் காணவில்லையே.

இப்படி மடலூர்ந்தார் யார் யார்? என்னில்: "தே3வர், க3ந்த4ர்வர், மனிதர், பாம்புகள் முதலியவற்ருேடு கூடியதான உலகை மலைகளோடுகூட நான் தலைகீழாக்குவேன்" [ரா-ஆர 64-75] 'ஶோகத்தைப் போக்கும் அஶோகமரமே! என் காதலியைக் காட்டுவதன்மூலம், துன்புற்ற மனத்தையுடைய என்னை விரைவில் உன்

(அஶோக ஶோகாபநுத3 ஶோகோபஹதசேதஸம் | த்வந் நாமாநம் குரு க்ஷிப்ரம் ப்ரியாஸந்த3ர்ஶநேந மாம் ||) என்றும், "न मे स्नानं बहुमतं वस्त्राण्याभरणानि च। तं विना कैकयीपुत्रं भरतं धर्मचारिणम् ||" (ந மே ஸ்நாநம் ப3ஹுமதம் வஸ்த்ராண்யா ப4ரணாநி ச| தம் விநா கைகயீபுத்ரம் ப4ரதம் த4ர்மசாரிணம் ||) என்றும், "या न शक्या पुरा द्रष्टुं भूतैराकाशगैरपि। तामद्य सीतां पश्यन्ति राजमार्गगता जनाः ||" (யா ந ஶக்யா புரா த்3ரஷ்டும் பூ4தைராகாஶகை3ரபி| தாமத்3ய ஸீதாம் பஶ்யந்தி ராஜ மார்க்க3க3தா ஜநா: ||) என்றும் "மன்னனிராமன்பின் வைதேவி என்றுரைக்கும் அன்னநடைய அணங்கு நடந்தி லளே" என்றும் இப்படிகளாலே தோற்றார் ஊருமத்தனே. வாஸவத3த்தாதி3கள் பக்கலிலும் கண்டோம். இவள் ராஜ

னுடைய ஸ்த2ாநங்களிலே ப4க3வத்ப்ரஸாத3மாய், அதடியாக பரப4க்தி பரஜ்ஞாந பரமப4க்தியாயிருக்கும். பேற்றுக்குக் கைம்முதலாக "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்று சொல்லி, அவ்வருளடியாக, சூழ்விசும்பணிமுகிலுக்கு இவ்வருகெல்லாம் பரப4க்தி பிறந்தபடியாய், சூழ்விசும்பணிமுகில்தன்னிலே பரஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியாய், முனியே நான்முகனிலே பரம ப4க்தி பிறந்தபடியாய் அநந்தரம் பெற்றுத் தலைக்கட்டினராய் அருளிச்செய்தாரிறே.

பெயரையுடையவனுக-அஶோகனுக (ஶோகமற்றவனுக) — செய்வா யாக" [ரா-ஆர 60-17] "அறவழிநடக்கும் கைகேயிபுத்திரனுன ப4ரதனை நீங்கி எனக்கு நீராட்டமும், உடுப்புக்களும், அணிகளும் வேண்டியிருக்கவில்லை" [ரா-யு 124-7] என்றும், "எந்த தே3வி யானவள் ஆகாஶத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஜீவராசிகளாலும் காணமுடி யாதவளாயிருந்தாளோ, அந்த சீதையை இன்று ராஜவீதியிலுள்ள எல்லா ஜனங்களும் காண்கிருர்கள்" [ரா-அ 33-7] என்றும், "மன்னனிராமன்பின் வைதேவியென்றுரைக்கும் அன்னநடைய அணங்கு நடந்திலளே" [பெரியதிருமடல் 10] என்றும் இவ்வழி களாலே அன்புக்குத் தோற்ருர் ஊருவதுண்டு; வாஸவத3த்தை முதலானரிடமும் கண்டோம். "ராஜகுலத்தில் பிறந்தவர்களே மட லூருவதை இவ்வுதா3ஹரணங்களில் காண்கிருேம்; இப்பரகாலநாயகி ராஜபுத்திரியானவளோ?" எனில்:

புத்ரியானபடி எங்ஙனேயென்னில்; **"स श्लाघ्यः स गुणी धन्यः स कुलीनः स बुद्धिमान्"** (ஸ ஶ்லாக்₄யஸ் ஸ கு₃ணீ த₄ந்யஸ் ஸ குலீநஸ் ஸ பு₃த்₃தி₄மாந்) என்றும் " தேசுந்திறலும் திருவு முருவமும் மாசில் குடிப்பிறப்பும்" என்றும், "குலந்தரும் செல்வம் தந்திடும்" என்றும் ப₄க₃வத்கடாக்ஷத்தாலே ஏ... புத்ரிகளுக்குண்டான வேண்டப்பாடு இவளுக்கு உ...

உபாஸகனுக்கு, தன்னுடைய ப₄க்தி ஸாத₄னத்துக்கு உடலாயிருக்கும்; ப்ரபந்நனுக்கு கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷண வர்த்தியாய் ப்ராப்யாந்தர்க₃தமாயிருக்கும். இத்தால் ப்ராப்ய ருசியைச் சொன்னபடியிறே. ஏவம்வித₄மான து காம புருஷார்த்த₂ம். அங்ஙனன்றியே, இதுக்கு தூ₃ஷணம் சொல்லு வர்கள் அவஸ்துக்கள். அவர்களை நாம் சிலராக ஆத₃ரியோம்.

"ஸ ஶ்லாக்₄ய: ஸ கு₃ணீ த₄ந்யஸ் ஸ குலீநஸ் ஸ பு₃த்₃தி₄மாந் ।
ஸ ஶூர: ஸ ச விக்ராந்தோ யம் த்வம் தே₃வி நிரீக்ஷஸே ॥"
[வி-பு 1-9-11]

[எவனை ஸ்ரீதே₃வியாகிற தேவரீர் கடாக்ஷிக்கிறீரோ, அவனே சிறந் தவன்; அவனே கு₃ணவான்; அவனே பா₄க்₃யஶாலி, அவனே நற்குடிப்பிறந்தவன்; அவனே அறிவாளி; அவனே ஶூரன்; அவனே வீரன்] என்றும்,

"தேசும் திறலும் திருவும் உருவமும்
மாசில் குடிப்பிறப்பும் மற்றவையும்—பேசில்
வலம்புரிந்த வான்சங்கம் கொண்டான் பேரோத
நலம்புரிந்து நன்கடையும் வந்து"
[மு-திருவ 10] என்றும்,

"குலந்தரும் செல்வம் தந்திடும் அடியார் படுதுயராயின வெல்லாம்
நிலந்தரம் செய்யும் நீள்விசும்பருளும் அருளொடு பெருநில மளிக்கும்
வலந்தரும் மற்றும் தந்திடும் பெற்றதாயினும் ஆயினசெய்யும்
நலந்தரும் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணா வென்னும் நாமம்" [பெரியதிரு 1-1-9]

கையால், இப்பிராட்டி—ப₄க₃வத்₃ விரஹத்தாலே, "துளம் படு முறுவல் தோழியர்க்கருளாள்" என்று சொல்லுகிற படியே ஒரு வாடல் மாலைபோலேயிருக்கிற இவளுக்கு அபி₄நிவேஶம் மிக்கு மடலூரத்துணிய, அத்துணிவாலே காட்டுத்தீ தாவினார் முகம் போலேயிராதே நீராடியுண்டார் முகம்போலே குளிர்ந்து எழிலும் அறமிக்கது. "**निर्गुण: परमात्माऽसौ देहं ते व्याप्य तिष्ठति**" (**நிர்க்கு₃ண: பரமாத்மாऽஸௌ தே₃ஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்ட₂தி**) என்று பெருமாள் கையும்

இதிலும் பழையதாய்ப் போருகிற வழியிலே நின்றோம் நாம். அப்படி செய்தோம் நாமேயல்லோம். விவக்ஷிதராய், அறிவுடையராயிருப்பார் பலரும் இத்தையே ஆத₃ரித்தார்கள் என்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமும் காட்டி இப்புருஷார்த்த₂த்தையே ஆத₃ரித்து, இத்தையொழிந்தவற்றையடையக் காற்கடைக்கொண்டு, இக்காமந்தனக்கு விஷயமாக நினைக்கிறது கு₃ணதி₃வ்ய விஷயத்தையாயிற்று. பரவ்யூஹவிப₄வங்களன்

என்றும் சொல்லுகிறபடியே. ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருக்கண்ணோக்கினாலே ராஜபுத்திரிகளுக்குள்ள பெருமை இவளுக்கும் உண்டாகையாலே இவள் மடலூரக் குறையில்லை.

"துளம்படு முறுவல் தோழியர்க்கருளாள் துணைமுலை சாந்து கொண்டணியாள்
குளம்படு குவளைக் கண்ணிணை யெழுதாள் கோலநன்மலர் குழற்கணியாள்
வளம்படு முந்நீர் வையமுன்னளந்த மாலென்னும் மாலின மொழியாள்" [பெரியதிரு 2-7-2]

என்று சொல்லுகிறபடியே, ப₄க₃வானைப் பிரிந்து ஒரு வாடல்மாலை போலேயிருக்கிற இவளுக்குக் காதல் மிகுந்து மடலூரத்துணிய, அத்துணிவாலே காட்டுத்தீதூவினார் முகம்போலே கோபங்கொண்டு கொடியதாய்க் காட்சியளிக்காமல், குளித்து விருந்துண்டார் முகம் போலே குளிர்ந்து அழகும் மிகமிகுந்தது.

"நிர்க்கு₃ண: பரமாத்மாऽஸௌ தே₃ஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்ட₂தி।
தமஹம் ஜ்ஞாந விஜ்ஞேயம் நாவமந்யே ந லங்க₄யே ॥"
[பா₄ர-ஆர 149.8]

வில்லும் உள்ளே நிழலிடாநின்றதீ! என்று திருவடியை பீ₄மஸேநன் சொன்னாற்போலே இவளுடம்பிலே மடல் நிழலிடுகிறபடியைக் கண்ட தோழி "ஓர்ப்பாலிவ்வொண்ணுதல் உற்ற நன்னோயிது தேறினோம்" என்னுமாபோலே இவள் மடலூரப் புகுகிறபடியை அறிந்து, **"तया स राजर्षिसुतोऽभिरामया समेयिवानुत्तमराजकन्यया। अतीव रामः शुशुभेऽतिकामया विभुः श्रिया विष्णुरिवामरेश्वरः॥"** (தயா ஸ ராஜர்ஷிஸு₂தோऽபி₄ராமயா ஸமேயிவாநுத்தமராஜகந்யயா। அதீவ ராம: ஶுஶுபே₄ऽதிகாமயா விபு₄: ஶ்ரியா விஷ்ணுரிவாமரேஶ்

றிக்கே, கு₃ணாதி₄க்யமுள்ளது உகந்தருளின நிலங்களிலேயாகையால், இங்கு நிற்கிற நிலைக்கடியான கு₃ணங்களின் ஏற்றத்தையுடைய அழித்தல், பெறுதல், செய்தாலல்லது மீளுவதில்லையென்று ஒருப்பட்ட த்வரையின் ஊற்றத்தைச் சொல்லி, அதுக்காக மடலெடுப்பதாக அத்₄யவஸித்த ஊற்றத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது,

---

[*நாணேறிடாத வில்லையுடைய பரமபுருஷனை இந்த ராமபிரான் உன் திருமேனியை வியாபித்து விளங்குகிறார்; அறிவினால் அறியத் தக்க அவரை நான் அவமதிக்கவும் மாட்டேன்; தாண்டவும் மாட்டேன்.] என்று அனுமானிடம் பீ₄மஸேனன் "ஸ்ரீராமபிரானுடைய கையும் வில்லுமான திருமேனி உன்னுடம்பிலே காட்சியளிக்கிறது" என்று சொன்னாற்போலே இவள் மேனியிலே மடலெடுக்கவேணுமென்னும் உறுதி வெளிப்படுவதைக்கண்டதோழி, "ஓர்ப்பால் இவ் வொண்ணுதல் உற்ற நல்நோயிது தேறினோம்" [திருவாய் 4-6-1] என்று இவள் மடலூரப் போகிறபடியை அறிந்து. "ராஜரிஷியான த₃ஶரத₂னின் புத்திரனான அவ்விராமபிரான், அழகியவளும் சிறந்த ராஜகன்யையுமான சீதையோடு கூடி. மிக விரும்பப்படும் ஸ்ரீதே₃வியோடு தே₃வதே₃வனான விஷ்ணுப₄க₃வான் விளங்குவதுபோலே மிக

"அர்ஶ ஆதி₃ப்₄யோ அச்" என்னும் வியாகரணவிதி₄யை உபயோகி₃த்து, "நிர்க்கு₃ணம் அஸ்யாஸ்தீதி நிர்க்கு₃ண:" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே "நாணேறிடாத வில்லையுடைய பெருமாள்" என்று பொருள் கொண்டார் அரும்பத₃வுரைகாரர். "பெருமாள் கையும் வில்லும்" என்ற ஸ்ரீஸூக்திக்கு இது பொருந்துகிறது. ஹேய கு₃ணமற்றவரான பெருமாள் என்பாருமுண்டு.

வர: ||) என்று சொல்லுகிறபடியே, "உன்னுடைய ஆபி₄ ஜாத்யாதி₃ மர்யாதை₃களுக்கும் அவனுடைய ஆபி₄ஜாத்யாதி₃ மர்யாதை₃களுக்கும் போராது இத்துணிவு. நாட்டாரும் பழியிடுவர்; மாதாபிதாக்களும் ப₃ந்து₄க்களும் கைவிடுவதும் செய்வர்கள்" என்று நிஷேதி₄க்க "என் செய்யுமூரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மை" என்றும், "அன்னையென் செய்யிலென் ஊரென் சொல்லிலென்" என்றும், "யாம் மடலூர்ந்தும்" என்றும் மடலூருவது போக்கிப் புருஷார்த்த₂மில்லையென்று உபபாதி₃க்கிருள்.

சடக்கென மடலூராதே தோழிக்கு நின்று உத்தரஞ் சொல்லுவானென்னென்னில்; "चापमानय सौमित्रे" (சாபமாநய ஸௌமித்ரே) என்றும், "இரைக்கும் கருங்கடல்

சிறியதிருமடலில் க்ருஷ்ணுவதாரத்திலே மடலெடுத்துப் பெற நினைத்தார். அவ்வவதாரம் பரத்வத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியாயிற்று. நீர்மைக்கு எல்லைநிலமுமாய், அதுபோலே காலாந்தரப₄ாவியாகாதே நினைத்தபோதே மடலெடுத்து

வும் விளக்கமுற்ருன்' [ரா-பா 77-32] என்று சொல்லுகிறபடியே, உன்னுடைய நற்குடிப்பிறப்பு, அழகு, கு₃ணம் முதலான பெருமைகளுக்கும், அவனுடைய அப்பெருமைகளுக்கும் தகாது இத்துணிவு; நாட்டிலுள்ளாரும் உன்னைப் பழிசொல்லுவர்; உன் தாய்தந்தையரும் கைவிடுவார்கள்'' என்று இவளை மடலெடுக்கக்கூடாதென்று தடுக்க, ''என்செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மை'' [திருவாய் 5-3-2] என்றும், ''அன்னையென் செய்யிலென் ஊரென் சொல்லிலென்'' [திருவாய் 5-3-6] என்றும், ''யாம் மடலூர்ந்தும் எம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத் தூமலர் தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம்'' [திருவாய் 5-3-10] என்றும் மடலூருவதைத்தவிர வேறு சிறந்த பிறவிப்பயன் இல்லை இப்போது என்று நிரூபிக்கிருன் இங்கு.

விரைவாக மடலூரத்தொடங்காமல், தோழிக்கு பதிலுரைப்பதிலே பொழுதுபோக்குவானென்? என்னில்: ''லக்ஷ்மணு! வில்லைக் கொண்டுவா'' [ரா-யு 21-22] என்று ராமபிரான் உரைத்தவுடன் அக்கடல் ஓடிவந்தது போலவும், ''மடலூர்துமே'' [திருவாய் 5-3-9] என்று ஆழ்வார் உரைத்தவுடன், ''இரைக்கும் கருங்கடல்வண்ணன்''

ஸ்ரீ:

திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரியதிருமடல்

—✻—

மன்னிய பல்பொறிசே ராயிரவாய் வாளரவின்

பதவுரை :— *மன்னிய*—வாழ்ந்திடுக; *பல் பொறி சேர் ஆயிரம் வாய் வாள் அரவின்*—பல புள்ளிகளையும் ஆயிரம் வாய்களையும் ஒளியையும் உடையனான திருவனந்தாழ்வானுடைய,

---

வண்ணன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே "மடல்" என்ன அக்கடல் பட்டது பட்டு அவன்வந்து தோன்றுமென்று பலகைப்புறத்தே பகட்டுகிறாள். தோழியும் இவள் சொல்லக் கேட்டுப் போதுபோக்குமளவில் அவன் வரும் என்னுமத் தாலே "சொல்லிக்காண்" என்கிறாள்.

வ்யா:—(மன்னிய) "**भद्रं**" (ப₄த்₃ரம்) "வாழியரோ" "**यामोषधिमिवायुष्मन्नन्वेषसि महावने**" (யாமோஷதி₄மிவாயுஷ்மந்

அழிக்கலாம்படி ஸங்நிஹிதமுமாயிருக்கிறதாயிற்று உகந் தருளின நிலங்களிலே மடலெடுத்துப் பெறநினைக்கிற இது. க்ருஷ்ணனுகிறான் நிர்லஜ்ஜனுகையாலே தானும் ஒக்க மட லெடுக்கும்; மடலுக்கு இருய்ப்பாளொருவனல்லன். கு₃ணபி₄ மானம் பண்ணியிருக்குமிடத்தே கு₃ணங்களை அழிக்கையாகிறது கடுகப் பெறுகைக்கு உறுப்பாயிருக்கும்.

வ்யா:—(மன்னிய) மடலெடுத்து அவனை அழிப்பதாக ஒருப்பட்ட தன் துணிவின் ஊற்றத்தை அநுஸந்தி₄த்து, என்

[திருவாய் 5.3-11] என்று அவன் ஓடிவந்ததுபோலவும். நாம் மட லென்றவுடன் அக்கடல் கலங்கினாற்போலே கலங்கி ஓடிவருவான் என்னும் கருத்தாலே பலகைக்குப்பின்னால் (மறைவிடத்திலே) நின்று மிரட்டுவாரைப்போலே ப₄யமுறுத்துகிறாள். தோழியும் இவள் பதில் சொல்லுவதைக் கேட்டுப் போதுபோக்கிக்கொண்டிருந்தால் அவன் வரக்கூடும் என்னும் நினைவாலே "பதில் சொல்லுவாய்" என்கிறாள்.

வ்யா:-(மன்னிய) மங்க₃ளமுண்டாகக்கடவது; பெருமாளும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியைக்கண்டவுடன் "ப₄த்₃ரம் தே" [ரா-பா₃ 73-28] [உனக்கு மங்க₃ளமுண்டாக] என்ற ஜனகனைப்போலவும். "வாழி

அந்வேஷஸி மஹாவநே) தன் வாக்கிற் புகர் தானே அறிகை யாலே என் வாக்கிலே அகப்படாதே என்காலிலே விழுந்து பிழைத்திடுக என்கிருள்.

ஒருப்பாடு சாலப்பொல்லாதாயிருந்தது. அவன் வரவு தாழ்த்து என்கையிலே தான் அழியாதே, நான் மடலெடுப்ப தற்கு முன்னே வந்து முகங்காட்டி அவன் உஜ்ஜீவித்திடுக. மடலெடுக்கையாகிறது—எதிர்த்தலைக்கு குணஹாநியை விளைக்கை; குணமே தாரகமாக நினைத்திருக்கும் விஷயமாகை யாலே, குணஹாநியை விளைக்கையாகிறது—வஸ்துவினுடைய் ஸ்வரூபத்தை அழிக்கையிறே; நிருபகத்தையொழிய நிரூப்ய ஸித்தி கிடையாதே. நான் குணஹாநியை விளைத்துத் தன்னை அழியாமே அதுக்கு முன்னே வந்து முகங்காட்டி உஜ்ஜீவித்திடுவான்; அவ்வுபாயங்கொண்டுகாணும் மட லூர்ந்து அவனையழித்துப் பெறப்பார்க்கிறது. மடலெடுத்து வ்யாபரிக்குமதுக்கு அஞ்சுகையன்றிக்கே, மடலெடுப்பதாக உத்யோகித்த மாத்ரத்திலே அஞ்சுகிற இவள் எங்ஙனே மட லெடுத்து அவனைப்பெற நினைத்திருக்கிறபடி. "வாழி" என் கிறவோபாதி மங்களவாசகமாயிருக்கும், வாழியென்றது— வாழ்ந்திடுக என்றபடியிறே. அப்படியே இங்கும் மன்னிய என்றது—நித்யமாய் உஜ்ஜீவித்திடுக என்றபடி. அழிக்க ஒருப் பட்டார்க்கும், நினைத்தால் மங்களாஶாஸநம் பண்ண வேண்டும்படியாய்க்காணும் விஷயவைலக்ஷண்யமிருக்கும்படி. அதவா, (மன்னிய) இக்காமபுருஷார்த்தம் நிலைநின்றிடுக என்றுமாம்,

---

யரேச" [திருவிருத்தம் 2] என்று தொடக்கத்தில் மங்களாஶாஸனம் செய்த நம்மாழ்வாரைப்போலவும், "நெடுங்காலம் வாழ்வாய்! பெருங்காட்டில் அருமருந்தைப்போலே நீ எவளைத் தேடுகிறுயோ, அந்த தேவியும் என்னுயிருமாகிய இரண்டும் இராவணனாலே அப ஹரிக்கப்பட்டது" [ரா-ஆ 67-15] என்று பிரிவிலே கண்டவுடன் பல்லாண்டு பாடிய ஜடாயு மஹாராஜரைப்போலவும், மடலெடுப்ப தென்ற ப்ரஸ்தாவம் வந்தவுடன் பல்லாண்டு பாடுகிருன்; தன் வாக்கின் வலிமை தானே அறிகையாலே, என் வாக்கிலே விழுந்து அழிந்து போகாமல் என் காலிலே விழுந்து பிழைத்துப்போகட்டும் என்கிருள் தொடக்கத்திலே.

(பல்பொறி) வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதபடி யிருக்கிற அழகு (சேர்) சேர்ப்பாலும் கண்ட₃சர்க்கரையும் போலிருக்கை. (ஆயிரவாய்) ஸௌகு₂ஸ்பர்ஶத்தாலே ப்ரீதி மிக்கு அப்பெருவெள்ளத்துக்குப் போக்குவீடு கண்டாற்

இனி, திருவனந்தாழ்வானுடைய வடிவைச் சொல்லுகிறது— (பல்பொறி) பலவாயிருந்துள்ள பொறிகளையுடையனாய், ஆயிரம் பூ₄ணங்களையுமுடையனாயிருக்குமாகில் பரஸ்பரம் சேராதே வைரூப்யாவஹமாயிருக்குமோ? என்னில்; (சேர்) இவையடையத் தகுதியாயிருக்கும். ரத்னஸிம்ஹத்வங்கள் சேர்ந்தாற்போலே

(ஆயிரவாய்) ஸர்வேஶ்வரன் சாய்ந்தருளினால், அத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஏத்துகைக்கிறே பல வாய். வெள்ளம் மிகுந்தால் போக்குவீடாகப் பல வாய்த் தலை உண்டாமாபோலே ஆயிரம் வாயையுடையனாயிருக்கும். இச்சேதனன் இஶ்ஶரீரம் விட்டால் கொள்ளும் நாநா போ₄க₃த்துக்கும் நாநாபு₄வநத்துக்கும் ஸூசகமாயிருக்கிறது. **"स एकधा ब्रह्म गमयति"** *(ஸ ஏநாந் ப்₃ரஹ்ம க₃மயதி)* **"स एकधा भवति"** *(ஸ ஏகதா₄ பு₄வதி)* **"सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति"** *(ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பு₄வதி)* என்னக்கடவதிறே. அநேக ஶரீரபரிக்₃ரஹம் பண்ணிக்கொண்டுநின்று அடிமைசெய்யவேண்டும்படியாயிற்று கைங்கர்யத்தின் ருசியும் போ₄க்₃யதையும் இருக்கும்படி.

(வாளரவின்) அரவு—ஆதி₃ஶேஷன். வாள் — ஒளி. இத்தால் சொல்லிற்று — ஸ்வேதரஸமஸ்த சித₃சித்₃வஸ்துக்களுக்

(பல்பொறி) பல புள்ளிகளையுடையனாயிருக்கிறபடி. பொன்னிலே ரத்தினங்களைப் பதித்தாற்போலே வைத்த கண்ணை எடுக்கமுடியாதபடியிருக்கிற அழகைச் சொல்லுகிறது. (சேர்) புள்ளிகள் திருவனந்தாழ்வானின் திருமேனியிலே சேர்ந்திருப்பது—பாகற்காயும் மாம்பழமும் சேர்த்தாற்போலே விரஸமாயிருக்காமல், சேர்ப்பாலும் கற்கண்டும் கலந்திருப்பதுபோலே ஸரஸமாயிருக்கிறபடி. (ஆயிரம்) எம்பெருமானுடைய புஷ்பஹாஸ (மலர்புரையும்) ஸௌகுமாரமான (மென்மைமிக்க) திருமேனி தீண்டப்பெற்றதாலே ஆனந்தம் பெருக்கெடுத்து, அவ்வானந்தப் பெருவெள்ளத்துக்கு ஆயிரம் வடிகால்கள்

போலிருக்கை. (வாளரவின்) வாள்-ஒளி. "**पुनर्भव**" (புநர்

கும் நிருபாதிக ஶேஷியாகையாலே, ஶேஷித்வ ஸூசகமான புகர் அவனுக்கு குறைவற்றிருக்குமாபோலே, அவன் திருவடிகளிலே ஸர்வவித, தாஸ்யத்தையும் பண்ணக்கடவனை இவனுடைய ஶேஷத்வத்தால் வந்த புகரிருக்கிறபடி, பரம ஸாம்யாபத்தியுண்டாயிறேயிருப்பது. "**यथोचित**" (*யதோசிதம்*) என்னக்கடவதிறே. "**शेष इतीरिते जनैः**" (*ஶேஷ இதீரிதே ஜநை:*) என்று அது உள்ளவர் என்னக் கடவதிறே. "பெருமக்களுள்ளவர்" என்றிறே சொல்லுவது.

வஸ்துஸத்பாவம் நித்யமாயிருக்கச்செய்தே, முன்பு சில நாள் ப்ரக்ருதி வஶ்யராய்க்கொண்டு ஸம்ஸரித்து, அத்தாலே, "**असन्नेव**" (*அஸந்நேவ*) என்னலாம்படியாய், பின்பு ஏதேனுமொரு ஸுக்ருத விஶேஷத்தாலே பகவத்கடாக்ஷம் பிறந்து அவ்வருகுபட்டு "**सन्तमेनं ततो विदुः**" (*ஸந்தமேநம் ததோ விது:*) என்னும்படியாகையன்றிக்கே, நித்யமான ஶேஷத்வ ஸ்வரூப ஸித்தியுடையராய், தாங்கள் அவனை நித்யாநுபவம் பண்ணிப்போரச்செய்தேயும், தாங்கள் இவனுடைய பேற்றை அநுஸந்தித்து, "அவனுமொருவனே! அவனுடைய பரிமாற்றமும் ஒரு பரிமாற்றமே!" என்று எப்போதுமொக்கக் கொண்டாடாநிற்பர்கள்.

"சென்றால் குடையாம்" "**यथोचित**" (*யதோசிதம்*) என்கிறபடியே, "நானிங்கே குடையாய் நின்றேன்; இங்கே போரு" என்னாதே, ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஒருபோது அபேக்ஷையானால் அப்போது குடையாய் நிற்கும். ஸ்ரீ மதுரையில் நின்றும் அவன்றான் திருவாய்ப்பாடியிலே போகிறபோது வர்ஷம் அவன் திருமேனியில் படாதபடி தன் பணங்களாலே மறைத்துக்கொண்டு போனானிறே. "இருந்தால் சிங்காசனமாம்" "நான் இங்ஙனே ஸிம்ஹாஸநமாய்க் கிடக்கிறேன்; நீ இங்ஙனே போந்திரு" என்கையன்றிக்கே, ஸர்வேஶ்வர

வெட்டி விட்டிருப்பதுபோலேயிருக்கை. (வாளரவின்) வாள்-ஒளி. பகவத் ஸ்பர்ஶத்தாலே ஒளிவிஞ்சி விளங்குகிறபடி.

வேவ) என்னுமாபோலே. "युवेव वसुदेवोऽभूद्विहायाभ्यागतं

னுக்கு து₃ர்யோத₄னாதி₃கள் பொய்யாஸநமிட்டபோது, "ஸிம்ஹாஸநமாக" என்று நினைத்தபோது ஸிம்ஹாஸநமாயிருக்கும். (நின்றால் மரவடியாம்) ஸஞ்சாரம் அபேக்ஷிதமானபோது. ஸிம்ஹாஸநமாய்க் கிடக்கவொண்ணாதே; அப்போது பாது₃க மாம்; "மரவடியைத் தம்பிக்கு வான்பணையம் வைத்துப் போய்" இத்யாதி₃. (நீள் கடலுள் என்றும் புணையாம்) பரப்புண்டத்தான கடலிலே சமனிலாத தன்தாளும் தோளும் முடிகளும் பலபரப்பிக் கண்வளர்ந்தருளும்போது, "வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து" என்கிறபடியே திருப்பள்ளி மெத்தையாயிருக்கும். (அணி விளக்காம்) திருமேனியின் நிறத்தாலும், தத்ஸாம்யமான திருக்குழலின் நிறத்தாலும் வந்த இருட்சியைப் போக்கு கைக்கு ப்ரகாஶாவஹமான மங்க₃ளதீ₃பமாம். (பூம்பட்டாம்) ஸர்வேஶ்வரன் திருமேனிக்குத் தகுதியான அழகிய திருப்பரிவட்டமாம். பரிவட்டமாவது — பும்ஸ்த்வாவஹமா யிருக்குமதிறே. (புல்குமணையாம்) திருவடிகளை நீட்டுதல், திருக்கைகளைப் பொகடுதல் செய்யவேண்டின போதைக்கு, "எங்கும் பக்கநோக்கறியான்" என்கிறபடியே பிராட்டியை யும் புரிந்துபார்க்கவொண்ணாதபடி ஸர்வக₃ந்த₄மான தழு வணையாயிருக்கும். ஆர்க்குத்தானென்னில் (திருமாற்கு) உத்தரக₃ண்ட₂ப்ரக்ரியையாலே விஶிஷ்டவேஷத்திலேயாயிற்று. இப்படியிருக்கிற இவன்தான் ஆரென்னில், (அரவு) உடைய வர்க்கு அழித்து வேண்டும் ஆப₄ரணம் பண்ணலாம்படியான கட்டிப்பொன்போலே.

"அஹம் புநர் தே₃வகுமாரரூபம்
அலங்க்ருதம் தம் ஸுதமாவ்ரஜந்தம்।
நந்தா₃மி பஶ்யந்நபி த₃ர்ஶநேந
ப₄வாமி த்₃ருஷ்ட்வைவ புநர் யுவேவ॥" [ரா-அ 12-104]

[தே₃வகுமாரனைப் போன்ற உருவினனும், அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும், என்னை நோக்கி வருகின்றவனுமான மைந்தன் ராமனை (மனமெனும்) உட்கண்ணால் கண்டவுடனே உகக்கிறேன். கட்கண்ணால் கண்

சென்னி மணிக்குடுமித் தெய்வச் சுடர்நடுவுள் 1

சென்னி மணி குடுமி—படங்களில் விளங்குகின்ற மாணிக்கங்களினின்று கொழுந்துவிட்டோங்குகின்ற, ***தெய்வம் சுடர் நடுவுள்***—அப்ராக்ருதமான ஒளிக்கதிர்களினிடையே,

---

जरां" (யுவேவ வஸுதேவோऽபூத் விஹாயாப்யாகதாம் ஜராம்)

"यदा यदा हि इत्यादि" *(யதா யதா ஹி இத்யாதி)* "நீயும் நானும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே நினைத்த கார்யமெல்லாம் கொள்ளலாம்படி கைவந்திருக்குமவள் மகனை 'கெடுவாய்! நீ காட்டிலே போ' என்கைக்கு ஒருப்படுகிறதென்?" என்கைக்காகச் சொல்லுகிறான்.

"यदा यदा हि" *(யதா யதா ஹி;* இருவருமான சேர்த்திக் குறுப்பாகத் தன்னைச் சமைத்திருக்கும் இதுக்கு மேற்படத் தனக்காயிருக்குமாகாரம் இல்லை என்கை. **"कौसल्या दासीवत्"** *(கௌஸல்யா தாஸீவத்)* நம்மோடொக்கப் பட்டங்கட்டப்படும் ப்ரதாநமஹிஷியானவள், நாமிருவரும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே "இற்றைப்போகு இற்றை வருவை" என்னலாம்படி தன்னைத் தாழவிடுமவள். **"सखीव च"** *(ஸகீவ ச)* இப்படி தாழநின்று பரிமாறினவளோடு நெஞ்சிற்கிடந்தது சொல்லவொண்ணுதிருக்குமோவென்னில், இருவரும் சேர்ந்த சேர்த்தியில் பிறந்த ஏற்றத்தாழ்வுகள் சொல்லுகைக்குத் தோழியாயிருக்கும். **"भार्यावत्"** *(பார்யாவத்)* பிறரோடு கலந்தபோது நெஞ்சில் கிடந்தத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லுகையாவது—இத்தலையில் போகஸ்ப்ருஹையை அறுத்ததாயிருக்குமே. அங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே போகஸ்ப்ருஹை பிறந்ததாகில் அவ்வளவிலும் பார்யையாயிருக்கும்; பாரதந்த்ர்யத்தின் எல்லையிருக்கும்படி. நிலைநின்ற பார்யாத்வமும் அல்லாதவற்றோபாதி வந்து கழியுமவையாயிருக்கிறபடி. **"भगिनीव च"**

டாலோவெனில் மறுபடியும் வாலிபனுகவே ஆகிவிடுகிறேன்] என்று தஶரதனும்,

"மஹோத்ஸவமிவாஸாத்ய புத்ராநநவிலோகநாத்।
யுவேவ வஸுதேவோऽபூத் விஹாயாப்யாகதாம் ஜராம்॥"

(சென்னிமணிக்குடுமித் தெய்வச் சுடர்நடுவுள்) சென்னி-(ஃபண) ப₂ணம், குடுமி-கொழுந்து, தெய்வம்-தி₃வ்யம். ப₂ண மணியினுடைய கொழுந்துவிட்டோங்குகிற அப்ராக்ருத தேஜஸ்ஸின் நடுவே; க₃ங்கா₃ தரங்க₃த்தினுள்ளே இருக்குமா

(ப₄கி₃நீவச்ச) பிறரோடு பரிமாறுமிடத்தில் போ₄க₃த்தை நெஞ்சாலும் கணிசியாதிருக்கும். இத்தை அறுக்க நினைத்தால் அதுக்குச் சொல்லும் பாசுரம் இதிறே. கூசுமுறையாய்க் கடக்க நிற்குமென்றபடி. **"மாதுவச்சோபதிஷ்டதே"** *(மாத்ருவச்சோபதிஷ்ட₂தே)* உறவற்றுக் கடக்க நிற்குமவளன்றிக்கே இவன் தானும் தனக்கு வேண்டிருமாய்ப் பரிமாறுமிடத்தில், இவனுக்கு வேண்டும் உபகரணங்களையும் தேடிக்கொடுத்து இவனுக்குப் பிறக்கும் ப்ரீதியும் தன் பேறாக உகக்கும் மாதாவாயிருக்கும். வகுத்த ஶேஷிபக்கல் ஶேஷபூ₄தன் ஸ்வரூபாநுரூபமாகப் பரிமாறும் பரிமாற்றத்தை 'ஶேஷித்வம் ஔபாதி₄கமானவிடத்திலேயும் சிலர் இப்படி பரிமாறக் கண்டோமிறே.

(அரவு) தன் மேலே சாய்கிற ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நித்ய ஸ்ப்ருஹணீயமான நாற்றம், குளிர்த்தி, மென்மை என்றாற் போலே சொல்லுகிற இவற்றையுடைத்தாயிருக்கை. இப்படிப் பட்டவனுடைய, (சென்னி) சென்னியுண்டு — ஶிக₂ரம்; (மணிக்குடுமித் தெய்வச்சுடர் நடுவுள்) அதிலேயுண்டான மணி யுண்டு—ரத்நம். ப்ரதா₄ந நாக₃ங்களுக்குத் தலையிலே மஹார்க்க₄மாயிருப்பதொரு ரத்நமுண்டாகச் சொல்லக்கடவது. அந்த மணியினுடைய குடுமியுண்டு — ஶிகை₂, அதிலுண்டான, தெய்வச்சுடர்நடுவுள் — அப்ராக்ருதமான தேஜஸ்ஸினுள்ளே.

[மைந்தன் முகம் காணப்பெறுகையாலே பெருவிழாவைப் பெற்றது போலே வந்தடைந்த கிழத்தனத்தை விட்டு வஸுதே₃வர் வாலிப ராகவே ஆனார்] என்று வஸுதே₃வரும் பரமபுருஷனைக் கண்ட வுடன் கிழத்தனம் நீங்கி வாலிபராக ஆகியிருக்கும்போது, அவனைத் தீண்டப்பெற்ற திருவனந்தாழ்வான் ஒளிமிஞ்சுவதில் ஆச்சரியமென்ன? (சென்னி மணிக்குடுமித் தெய்வச்சுடர்நடுவுள்) சென்னி—தலை; (இங்கு) ஆதி₃ஶேஷனின் படம்; மணி—அதிலுள்ள ரத்தினம்; குடுமி—அதனுடைய ஒளிக்கொழுந்து; தெய்வம்—தி₃வ்யம்; அப்ராக்ருதம். திருவனந்தாழ்வானுடைய படத்தில் மணியின் கொழுந்து விட்டு

மன்னிய நாகத் தணைமேலோர் மாமலைபோல்
மின்னு மணிமகர குண்டலங்கள் வில்வீசத் 2

மன்னி—பொருந்தி, ***அ நாகத்து அணை மேல்***—அந்தத் திருவனந்தாழ்வானாகிற ஶயநத்தின் மேலே, ***ஓர் மா மலைபோல் கிடந்து***—விலக்ஷணமானவொரு கருமலை சாய்ந்தாற்போலே பள்ளி கொண்டு, ***மின்னு மணி மகர குண்டலங்கள் வில் வீச***—ரத்நங்கள் விளங்குகின்ற மகர குண்ட₃லங்கள் வானவில்போல் ஒளிவிட,

---

போலே. (மன்னி) போ₄க்₃யதையின் மிகுதியாலே

வாளென்று, கீழே—ஒளியைச் சொல்லிற்று. இங்கு, தெய்வச்சுடரென்று—தேஜஸ்ஸைச் சொல்லாநின்றது. இவற்றுக்கு வாசி என்னென்னில், ஸர்ப்பஜாதிக்கு அர்ஹமாம்படி அவன் ப்ரக்ருதியிலுள்ள தேஜஸ்ஸைச் சொல்லிற்று அங்கு. இங்கு, அவனை அநுப₄விக்கையாலே வந்த தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. (தெய்வச்சுடர்) நாட்டிலே தேஜ:பதா₃ர்த்த₂ங்களினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கள்போலுமன்றிக்கே, ஈஶ்வரனுடைய தேஜஸ்ஸுபோலுமன்றிக்கே, அவனை நித்யாநுப₄வம்பண்ணி அவனோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே இவனுக்கு வந்த தேஜஸ்ஸு, அவனுக்குங்கூட இல்லையாயிற்று. "தான் கிடந்து" என்கிற விடத்து இதுக்கு அந்வயம். க₃ங்கா₃தரங்க₃மத்₄யே குடியிருப்பாரைப்போலே திருவநந்தாழ்வானுடைய தேஜஸ்தரங்க₃மத்₄யேயாயிற்று ஸர்வேஶ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "**फणामणिव्रातमयूखमण्डलप्रकाशमानोदरदिव्यधामनि**" (ப₂ணாமணி-வ்ராதமயூக₂மண்ட₃லப்ரகாஶமாநோத₃ரதி₃வ்யதா₄மநி) என்னக்கடவதிறே.

(மன்னிய நாகத்தணை மேலோர் மாமலைபோல்) இத்தனையும் த்₃ருஷ்டாந்தம். (மன்னிய நாகத்தணை) படுக்கை ஆளும் ஒருகால் உதறிப் படுக்கவேண்டாதே, இதில் சாயுமவனுக்கு

ஓங்கும் அப்ராக்ருதமான ஒளிக்கற்றையின் நடுவில், வெளுத்ததாய் பெருக்கெடுத்தோடும் க₃ங்கை₅ நீரலைகளினுள்ளே இருப்பதுபோலே எழுந்தருளியிருக்கை. (மன்னி) அழுந்தி; திருவநந்தாழ்வானின் திருமேனியினிமைப்பெருமையாலே, பெரியபிராட்டியார் இனிமை

பிராட்டி திருமுலைத்தடத்தினாலே வீசி வில்லிட்டெழுப்பி ஞலும் எழுப்பவொண்ணாதிருக்கை. (அங்நாகம்) வாளர வாகிற நாகம். வாள்-ஒளி. (அணைமேல்) திருவநந்தாழ்வா னுகிற படுக்கையின்மேல். (ஓர் மாமலைபோல்) ஓரஞ்ஜந கிரி படிந்திருந்தாற்போலேயிருக்கை. (மின்னு மணிமகர குண்டலங்கள் வில்வீச) திருமேனியின் நிறத்தால் வந்த இருட்சிக்குக் கைவிளக்குப் பிடித்தாற்போலேயிருக்கிற தாயிற்று திருமகரகுண்டலங்களின் புகர். மின்னுநின்றுள்ள

நினைத்தபோதெல்லாம் புதுமை மாறுதேயிருக்கை. (ஓர் மாமலை போல்) இப்படிப்பட்ட படுக்கையிலே சாய்ந்ததொரு நீலகிரி போலேயாயிற்று திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஸர்வேஶ்வரன் சாய்ந்தருளினால் இருக்கும்படி. இதுதான் அபூதோபமை. 'மா' என்று கறுப்பாய், நீலகிரி என்றபடி. "நீலத்தடவரை மாமணி" இத்யாதி. [நீலத்தடவரை கிடந்ததுபோல் மாமணி திகழ அரவணை வேலைத் தலைக்கிடந்தாய்] ஸ்ரீகௌஸ்துப மாகிற ஆபரணம் தன்பக்கலிலே உஜ்ஜ்வலமாம்படி திருவநந் தாழ்வான் மேலே திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளினபோது ஒரு நீலகிரி சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று இருப்பது.

(மின்னுமணி மகர குண்டலங்கள் வில் வீச) ஒளியை உடைத்தாயிருந்துள்ள ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட மகர குண்டலங்களிலுண்டான தேஜஸ்ஸு பரம்ப; வீச—பரம்ப. திருமேனியின் நிறத்தால் வந்த இருட்சியைத் தீர்க்கும் மகர குண்டலங்களின் ப்ரபையானது சிதறவடித்துக்கொண்டு தன் பரப்பாய் நிற்கும்.

மின் எல்லை நிலமான தம் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கி வில்லா லடித்து எழுப்பினாற்போலே எழுப்பினாலும் எழுப்பவொண்ணாதபடி மெய்மறந்து உறங்குகிறபடி. (அந்நாகம்) வாளரவாகிற அந்த ஆதிசேஷன். ஒளிபொருந்திய ஆதிசேஷன். (அணைமேல்) திரு வனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையின்மேல். (ஓர் மாமலைபோல்) திருப் பாற்கடலிலே ஒரு மைக்கருமலை சாய்ந்தாற்போலேயிருக்கை. (மின்னு மணிமகர குண்டலங்கள் வில்வீச) திருமேனியின் நிறத் தால் ஏற்பட்ட காரிருளுக்குக் கைவிளக்குப் பிடித்தாற்போலேயிருக் கிறது திருமகர குண்டலங்களின் ஒளி. மின்னலிடும் மணிகளையுடைய

பிராட்டி திருமுலைத்தடத்தினாலே வீசி வில்லிட்டெழுப்பி னாலும் எழுப்பவொண்ணாதிருக்கை. (அங்நாகம்) வாளர வாகிற நாகம். வாள்-ஒளி. (அணைமேல்) திருவநந்தாழ்வா னாகிற படுக்கையின்மேல். (ஓர் மாமலைபோல்) ஓரஞ்ஜந கி₃ரி படிந்திருந்தாற்போலேயிருக்கை. (மின்னு மணிமகர குண்டலங்கள் வில்வீச) திருமேனியின் நிறத்தால் வந்த இருட்சிக்குக் கைவிளக்குப் பிடித்தாற்போலேயிருக்கிற தாயிற்று திருமகரகுண்ட₃லங்களின் புகர். மின்னாநின்றுள்ள

நினைத்தபோதெல்லாம் புதுமை மாறாதேயிருக்கை. (ஓர் மாமலை போல்) இப்படிப்பட்ட படுக்கையிலே சாய்ந்ததொரு நீலகி₃ரி போலேயாயிற்று திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஸர்வேஶ்வரன் சாய்ந்தருளினால் இருக்கும்படி. இதுதான் அபூ₄தோபமை. 'மா' என்று கறுப்பாய், நீலகி₃ரி என்றபடி. " நீலத்தடவரை மாமணி " இத்யாதி₃. [நீலத்தடவரை கிடந்ததுபோல் மாமணி திகழ அரவணை வேலைத் தலைக்கிடந்தாய்] ஶ்ரீகௌஸ்துப₄ மாகிற ஆப₄ரணம் தன்பக்கலிலே உஜ்ஜ்வலமாம்படி திருவநந் தாழ்வான் மேலே திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளினபோது ஒரு நீலகி₃ரி சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று இருப்பது.

(மின்னுமணி மகர குண்டலங்கள் வில் வீச) ஒளியை உடைத்தாயிருந்துள்ள ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட மகர குண்ட₃லங்களிலுண்டான தேஜஸ்ஸு பரம்ப; வீச—பரம்ப. திருமேனியின் நிறத்தால் வந்த இருட்சியைத் தீர்க்கும் மகர குண்ட₃லங்களின் ப்ரபை₄யானது சிதறவடித்துக்கொண்டு தன் பரப்பாய் நிற்கும்.

மின் எல்லைநிலமான தம் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கி வில்லா லடித்து எழுப்பினாற்போலே எழுப்பினாலும் எழுப்பவொண்ணாதபடி மெய்மறந்து உறங்குகிறபடி. (அந்நாகம்) வாளரவாகிற அந்த ஆதி₃ஶேஷன். ஒளிபொருந்திய ஆதி₃ஶேஷன். (அணைமேல்) திரு வனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேல். (ஓர் மாமலைபோல்) திருப் பாற்கடலிலே ஒரு மைக்கருமலை சாய்ந்தாற்போலேயிருக்கை. (மின்னு மணிமகர குண்ட₃லங்கள் வில்வீச) திருமேனியின் நிறத் தால் ஏற்பட்ட காரிருளுக்குக் கைவிளக்குப் பிடித்தாற்போலேயிருக் கிறது திருமகர குண்ட₃லங்களின் ஒளி. மின்னலிடும் மணிகளையுடைய

துன்னிய தாரகையின் பேரொளிசே ராகாசம்
என்னும் விதானத்தின் கீழால்—இருசுடரை 3
மன்னும் விளக்காக வேற்றி மறிகடலும்

துன்னிய தாரகையின் பேர் ஒளி சேர் ஆகாசம் என்னும்— நெருங்கிய நக்ஷத்ரங்களின் நிறைந்த வெளிச்சம் நிரம்பிய ஆகாஶமாகிற, ***விதானத்தின் கீழால்***-மேற்கட்டியின் கீழே, ***இரு சுடரை***—திருவாழி திருச்சங்குகளாகிற இரண்டு தேஜஸ்ஸுக் களை, ***மன்னும் விளக்கு ஆக ஏற்றி***—என்றுமணையாத விளக்காக ஏற்றிவைத்துக் கொண்டும்,

---

ரத்நங்களையுடைத்தான மகரகுண்டலம் தன்னுடைய ஒளியைப் பரப்ப. (துன்னிய தாரகை இத்யாதி) நெருங்கி யிருக்கிற நக்ஷத்ர தாராகணங்களினுடைய மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைத்தாயிருந்துள்ள ஆகாஶம் போலே யிருக்கிற திருமுத்தின் பந்தற்கீழே என்னுதல், ஆகாஶ மாகிற திருமுத்தின் பந்தற்கீழே என்னுதல். ஆகாஶம்

(துன்னியதாரகை யித்யாதி) நெருங்கியிருந்துள்ள நக்ஷத்ர தாராகணங்களுடைய மிக்க ஒளிசேர்ந்திருந்துள்ள ஆகாஶ மென்று சொல்லப்படுகிற விதானமென்னுதல், ஆகாஶம் போலேயிருந்துள்ள விதானமென்னுதல்; இதுவாயிற்று கண் வளர்ந்தருளுகிறவிடத்தில் திருமேற்கட்டி. (வில்வீசத் துன்னிய இத்யாதி) திருமகரகுண்டலங்களின் தேஜஸ்ஸு எங்கு மொக்கப் பரம்பினபடியாலே தேஜ:பதார்த்தங்களான நக்ஷத்ர தாராகணங்கள் ஓரிடத்திலே போய்த் திரண்டாற்போலே; தன்னில் தேஜ:பதார்த்தமொக்கிலும் தன்னில் விஞ்சின தேஜஸ்ஸு வந்தால் போய் ஒதுங்கக்கடவதாயிருக்குமே.

மகரகுண்டலங்கள் (மகரவுருவிலமைந்த காதணிகள்) தம் ஒளியைப் பரவவிட. (துன்னிய தாரகையின் பேரொளி சேராகாசம் என்னும் விதானத்தின் கீழால்) நெருங்கியிருக்கிற நக்ஷத்திரங்களாகிற தாரா கணங்களினுடைய மிகுந்த ஒளியையுடைய ஆகாஶம் போலேயிருக்கிற திருமுத்துப்பந்தலின் கீழே என்றும் கொள்ளலாம்; அல்லது ஆகாஶ மாகிற திருமுத்துப்பந்தலின் கீழே என்றும் கொள்ளலாம்; ஆகா

போலேயென்றபோது கட்டின ஈத்தொற்றியிருக்கிறபடி. ஆகாஶத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்று (அஸ்ஸ) அச்சமாயிருக்கையாலே.

(இருசுடரை மன்னும் விளக்காக ஏற்றி) இவன் போனவிடமெங்கும் கூடப் போமவர்களிறே ஆழ்வார்கள். ஆகையாலே திருவாழியாழ்வானையும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ் வானையும் நித்யமான விளக்காக ஏற்றி. அங்ஙனன்றிக்கே சந்த்ரஸூர்யர்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ஏகார்ணவத்

பூஜ்யராயிருப்பாரைக் கண்டால் குணபூதரானவர்கள் புடை வையை ஒதுக்கிக் கடக்கப்போய் ஒதுங்கக்கடவரிறே. கீழால்—கீழே.

(இருசுடரை மன்னும் விளக்காக ஏற்றி) தன்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான கிரணங்களாலே ஸர்வவஸ்துக்களையும் தபிப் பிக்கக்கடவனாயிருந்துள்ள ஆதித்யனையும், தன்னுடைய அம்ருதமான கிரணங்களாலே ஸர்வவஸ்துக்களையும் ப்ரம ஹரமாம்படி பண்ணக்கடவனான சந்த்ரனையும் நிலைவிளக்காக ஏற்றி. ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்தை இப்படி சொல்லுகைக்கு, ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஆகாஶமும் நக்ஷத்ரதாராகணங்களும் சந்த்ராதித்யர்களும் முண்டோவென்னில், இக்கட்டளையெல்லாமுண்டாம்படிக்கீடா கக் கண்வளர்ந்தருளினன் என்னுதல்; அன்றிக்கே, இங்குத் தைப்படி அப்ராக்ருதமாய்க்கொண்டு அங்கேயுண்டாயிருக்கு

சம்போலே என்றபோது மேலே கட்டியிருக்கும் மேற்கட்டியைச் சொல்லுகிறது. ஆகாஶத்தை உபமானமாகச் சொன்னது—(கலங்கி யிராமல்) தெளிவாயிருக்கும் ஒற்றுமையைக்கொண்டு. நக்ஷத்ர ஸ்தானத்திலே முத்துக்கள் ஒளிவிடும் ஒற்றுமையும் விவக்ஷிதம்.

(இருசுடரை மன்னும் விளக்காகவேற்றி) சக்கரத்தாழ்வானும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானும் இவன் அவதரித்துப்போன இடமெல்லாம் இவனோடு கூடப்போமவர்களன்றோ. அவ்விருவரையும் நிலையான அணையாவிளக்காக ஏற்றி. இருசுடரையென்றது லோகப்ரஸித்த மான சந்திரசூரியர்களைச் சொன்னதாகவும் கொள்ளலாம்; "யோக ந்

திலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய்க் கண்வளர்ந்தருளுகிற போதாகக் கார்யபூதரான இவர்களுளரோ எப்போதும் என்னில்; அதுக்காகவிறே முற்பட ஒருபொருள் சொல்லிற்று. அன்றியே, கவிபாடுகிற இவர் தாம் பிற்பட்ட காலத்திலுள்ளாரொருவரானகயாலே தமக்கு முற்பட்

மிறே. அப்படிகளில் ஒன்றும் குறையாமல் கண்வளர்ந்தருளினனென்னுதல், அங்ஙனுமன்றிக்கே, கார்யரூபமான கட்டளை ஸூக்ஷ்மரூபேண ஆவரண லோகங்களுமெல்லாம் உண்டாயிருக்குமிறே. ஆகையாலே எல்லாமுண்டென்கிற பகவத்ஸங்கல்பமான ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுதல்; ஸர்வாவஸ்தையிலும் தத்வத்ரயமும் கூடியிறேயிருப்பது, அது கார்யாவஸ்தையில் விஸ்த்ருதமாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிக்கும், காரணாவஸ்தையில் நாமரூபவிபாகாநர்ஹமாகையாலே ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்டரூபேண கொள்ளுமித்தனைபோக்கி ப்ரகாசியாது. ஆகையால் கார்யாவஸ்தையிலுள்ளது காரணாவஸ்தையிலும் உண்டென்னுமிடத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்றுகிறது. ஆகச் சொல்லிற்றுயற்றது—கார்யரூபமாய்க்கொண்டு இவையெல்லாம் அப்படியாக என்னுதல்; அப்ராக்ருதமென்ற போதைக்கு, இருசுடரென்று — இவர்கள்படியையுடையராயிருக்கிற திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்தையும் விளக்காக ஏற்றி என்றபடி. நிலைவிளக்கு—நித்யரிறே. (விளக்காக) "அணிவிளக்காம்" என்னக்கடவதிறே. "சென்றால்குடையாம்"

துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னைத்தன் நாபிவலயத்துப் பேரொளி சேர் மன்னிய தாமரை மாமலர்ப்பூத்து அம்மலர்மேல் முன்னைத் திசைமுகனைத் தான்படைக்க" என்று ஊழிகாலப் பெருநீரிலே உலகை ஆக்குவதற்காகக் கண்வளர்ந்தருளுவதைச் சொல்லும் ப்ரகரணமாகையாலே, அதற்குப்பின் தோன்றும் இவர்கள் அப்போது விளக்காக இருக்க இடமில்லையே என்னில்: இப்பொருளில் இந்த அஸ்வாரஸ்யமிருப்பதாலேயே முதற்பொருள் உரைக்கப்பட்டது. அன்றிக்கே, இருசுடர்களென்று சந்திரஸூர்யர்களைச் சொல்லும் சப்தங்கள் அவர்களையொத்த ஒளியையுடைய சங்கசக்ரங்களை லக்ஷிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். கவிபாடுகிற இவர்தாம் பிற்பட்ட காலத்திலுள்ளவராகையாலே தமக்கு முற்பட்ட காலத்திலுள்ள சந்திரசூரிய

டாரைச் சொல்லத் தட்டில்லையிறே. (மறிகடலும் பன்னு திரைக்கவரி வீச) ஸர்வேஶ்வரன் திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை அழகைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறிகிற கடலானது. தன்னுடைய பரம்பின திரைகளாகிற கவரியை வீச. பெரும் திரையாய் வந்து முறிந்த குறும் திவலையானது திருவடிகளிலே வந்து உதைத்து அது துடைகுத்த உறங்குவாரைப்போலேயாயிற்று கண்வளர்ந்தருளும்படி. "பன்னு திரைக் கவரிவீச" என்கிறவிடம் "மன்னிய சேவடியை" என்கிறவிடத்திலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மறிகடலும் இத்யாதி.)ஸர்வேஶ்வரன், மேலே சாயப்பெற்ற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறிகிற கடலும் இப்படியிருந்துள்ள தன்னுடைய திரைகளாகிய கவரியை வீச. ஸர்வேஶ்வரனோட்டை ப்ரத்யாஸத்தியால் வந்த கிளர்த்தி. "என்றும் திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று—மாலும் கருங்கடலே என்நோற்றாய்" என்னக்கடவதிறே. உன்னை அவன் விடாமைக்கு நோற்ற நோன்பைச் சொல்லவல்லையே, நானும் இவ்வாசையை விட்டு நோன்பு நோற்கும்படி? (பன்னுதிரைக்கவரிவீச) திருமேனியின் பரப்புக்கெல்லாம் பண்ணவேண்டும்படி பரப்புடைத்தாயிருக்கிற திரையாகிற கவரியை வீச.

வாசகஸப்தங்களைச் சொல்லக் குறையில்லையன்றே. (மறிகடலும் பன்னு திரைக்கவரி வீச) அலையெறிகின்ற கடலும், தன் பரவிய அலைகளாகிற சாமரத்தை வீச; ஸ்ர்வேஶ்வரன் திருவநந்தாழ்வான் மேலே உறங்குகின்றபோதுள்ள அழகைக்கண்ட ஆநந்தத்தாலே கீழுள்ள மண்ணை மேலே கொண்டுவந்து எறிகிற கடலானது தன்னுடைய பரவின திரைகளாகிற சாமரத்தை வீச. பேரலையாய் வந்து முறிந்த சிற்றலைகள் திருவடிகளிலே வந்து மோதி, அதுவே கால்பிடிக்க உறங்குவதுபோலேயாயிற்று திருக்கண்வளருகிறான். எதற்குச் சாமரம் வீசுகிறது கடல்? எனில்: "மன்னியசேவடியைப் பன்னுதிரைக் கவரிவீச" என்று அந்வயித்து, திருவடிக்குச் சாமரம் வீசுகிறதென்று கொள்ளவேணும்.

பன்னு திரைக்கவரி வீச நிலமங்கை 4
தன்னை முனநா ளளவிட்ட தாமரைபோல்
மன்னிய சேவடியை வானியங்கு தாரகைமீன் 5

நிலமங்கைதன்னை முனம் நாள் அளவிட்ட — முன்பொருநாள் பூமிப்பிராட்டியை அளந்த, ***தாமரைபோல் மன்னிய சே அடியை***—திருவடித் தாமரையை நோக்கி, ***மறி கடலும் பன்னு திரை கவரி வீச***—அலையெறிகிற ஸமுத்ரராஜன் பரம்பின அலைகளாகிற சாமரங்களை வீசப்பெற்றும், ***வான் இயங்கு தாரகை மீன் என்னும்***—ஆகாசத்திலே திரியும் நக்ஷத்திரங்களாகிற,

---

(நிலமங்கை தன்னை முனநாள் அளவிட்ட தாமரைபோல்) ஒருவரால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணுதது பூமியிறே; அப்படி அபரிச்சேத்யையான பூமியை ஒரு செவ்வித் தாமரைப் பூவைக் கொண்டாயிற்று அளந்தது. (முனநாள்) ஜகத்தை அளந்து கொண்டது பூதகாலத்திலேயாயிருக்கச்செய்தே

(நிலமங்கைதன்னை) தனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயையாயிருக்கிற ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு ப்ரகாரமான விபூதியை மஹாபலி அபஹரிக்க, இந்த்ரனுக்காக, அவன் பக்கல் நின்றும் இரந்து அளந்து கொண்டாருயிற்று. (தன்னை) தான் எல்லாம் படவேண்டும் படியான அவனுடைய வைலக்ஷண்யம் தோற்றியிருக்கிறது. (முனநாள்) அநுபூதகாலமாய்க் கழிந்துபோகச் செய்தேயும் ஸமகாலம்போலே ஒருபோகியாகத் தோற்றுகிறதுகாணும் இவர்க்கு. "என்று கடல்கடைந்தது எவ்வுலகம் நீரேற்றது"

அத்திருவடிதான் எப்படிப்பட்டது? எனில்: (நிலமங்கை தன்னை முனநாள் அளவிட்ட தாமரைபோல்) "பூமிர் பூமா" [பூஸூக்தம்] [பெருமையால் பூமியென்று பெயர்பெற்றிருப்பவள்] என்கிறபடியே ஒருவரால் அளவிடவொண்ணுததாயிருப்பதன்றே பூமி. அப்படி அளவிட முடியாத பூமியை ஓரன்றலர்ந்த தாமரையைக் கொண் டன்றே அளந்தான். மென்மை, குளிர்த்தி, நிறம், மணம், அழகு முதலானவற்றில் ஒரு சிறிது ஒத்திருக்கையாலே தாமரையை உப மானமாகச் சொல்லுகிறது. (முனநாள்) முன்பொருநாள்; உலகை அளந்து கொண்டது பல யுகங்களுக்கு முன்னுயிருந்தபோதிலும்,

பூர்வக்ஷணத்திலேபோல் தோன்றுகின்றதாயிற்று இவர்க்கு பூ₄ாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே. (அளவிட்ட தாமரைபோல்) பண்டு திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளென்று மூதலிக்க லாம்படி செவ்வித் தாமரைப்பூப்போலேயிராநின்றது. (மன்னிய சேவடியை) ஸௌகுமார்யத்துக்கு ஒரு போலி

என்னக் கடவதிறே. இன்னும், கடைந்த கடல் நுரையும் மாறிற்றில்லையிறே. அளந்த பூ₄மிக்குத் திருவடிகளின் ஸ்பர்*ஶ*த் தாலே வந்த க₃ந்த₄ம் மாறிற்றில்லை. (அளவிட்ட தாமரைபோல்) காடும் மலையுமான பூ₄மியை அளந்துகொண்டது ஒரு செவ் வித்தாமரைப் பூவையிட்டாயிற்று.

(மன்னிய சேவடியை) விகாஸம் செவ்வி குளிர்த்தி பரி மளங்களுக்குத் தாமரை ஒப்பாயிருக்கையாலே த்₃ருஷ்டாந்த மாகச் சொல்லிற்று. திரிய அத்தைக்கிடந்து *ஶி*க்ஷிக்கிறது, தாமரையும் அநந்தரக்ஷணத்திலே செவ்விமாறிப்போருகை யாலே. இது செவ்விமாறுதேயிருக்குமிறே. காடுமேடையும் முனநாள் அளந்த வருத்தம் ப்ரளயத்திலேவந்து இளைப்பாற வேண்டும்படியாயிற்று இருப்பது. "மன்னிய சேவடியை, மறி கடலும் பன்னும் திரைக் கவரி வீச" என்று அங்கே அன்வயம். அதிஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமேடுமான பூ₄மியை அளந்துகொண்டபோதை ஆயாஸத்துக்குப் பரிஹார மாகக்கடல் தன் திரைகளாலே *ஶிஶி*ரோபசாரத்தைப் பண்ண; அவ்வவதாரத்தை அநுஸந்தி₄த்தால் இன்றைரென்றின்றிக்கே எல்லார்க்குமொக்கப் பரியவேண்டும்படிகாணும் இருப்பது.

(கொடியார் மாடம் இத்யாதி₃) இப்பாட்டுக்கு "ப₄ட்டரரு ளிச்செய்யக் கேட்டேன்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்தார்:– நித்யஸூரிகள் பரிந்து கொண்டாட பரமபத₃த்திலேயிருக்கும் ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணநிமித்தமாக இங்கே

திளைவின் முதிர்ச்சியாலே இவருக்குச் சற்று முன்பே நடந்ததுபோல் தோற்றுகையாலே 'நாள்' என்கிறார். (அளவிட்ட தாமரைபோல்) முன்பு உலகளந்தருளியதாலேயே இத்திருவடி கன்றிச் சிவந்து செந்தாமரைபோலே காட்சியளிக்கிறது என்று நிரூபிக்கலாம்படி யிருக்கிறது. (மன்னிய சேவடியை) மென்மை முதலான சில கு₃ணங்

என்னும் மலர்ப்பிணைய லேய்ந்த மழைக்கூந்தல்

மலர் பிணையல் ஏய்ந்த — கதம்ப மாலையை அணிந்துள்ளவளாய், ***மழை கூந்தல்***—மேகங்களாகிற கூந்தலையுடையளாய்,

---

யாகச் சொன்னவித்தனையிறே தாமரையை; அநந்தர க்ஷணத்திலே செவ்விமாறிப் போகையாலே. [மாருச் செவ்வியையுடைத்தான திருவடிகளை மறிகடலும் பன்னுதிரைக் கவரி வீச] என்று அந்வயம்.

ஸந்நிதி பண்ணவேண்டினல் திருவாய்ப்பாடியிலே மற்ருென்றிலே மறைய வளர்ந்தாற்போலே உகவாதார் அறியாதபடி மறையச் சாய்ந்தருளினலாகாதோ?

(கொடியார் மாடம்) ஶத்ருக்கள் அறியும்படி கொடி கட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோ? (கோளூரகத்தும் புளிங்குடியும்) ஓரிடத்திலேயன்றிக்கே பலவிடத்திலே படுக்கை படுக்கிறது அப்போதை ஆயாஸத்தின் பெருமையிறே. (மடியாது) சோம்பாதே; இடம் வலம் கொள்ளாதே என்னவுமாம். ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது இவர்களுக்கு வயிறுபிடிக்கைக்கு உடலாகிறது. [இன்னே] கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை அழகுக்குப் பாசரமிட்டுச் சொல்லலாவதொன்றுமில்லை; இப்படி என்னுமித்தனை. [நீ துயில் மேவி மகிழ்ந்ததுதான்] திருமேனி ஏகரூபமாய்த் துயில்மேவி, ஶ்ரமத்தோடே உறங்குகிறவர்களுக்கு அவ்வுறக்கத்தாலே முகத்திலே பிறப்பதொரு தெளிவுண்டிறே; இப்போது முகத்தில் தெளிவைக்கொண்டு முன்புற்(ற)ற ஶ்ராந்தியைக் கல்பித்து அதுக்கு வயிறெரிகிருர்.

[அடியாரித்யாதி] அதுக்கடி—உன் திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபரராய் உன் கை பார்த்திருக்கிற ப்ரபந்நர்க்காகவன்றிறே;

களுக்குத் தாமரையை ஒரு சிறிது ஒப்பாகச் சொன்னமாத்திரமே. சிறிதுபோது கழிந்தால் அழகு, மணம் முதலியன மாறி வாடிவிடுமே அது. இது அப்படியல்லாமல் இக்குணங்களை நித்யமாகக்கொண்டது என்கிறது. மன்னிய சேவடியை. மாருத (நிலையான) செவ்வியை உடைய திருவடிகளை. "மன்னிய சேவடியை மறிகடலும் பன்னு திரைக்கவரி வீச" என்று கீழோடே அந்வயம்.

தே₃வர்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் விரோதி₄களான அஸுர ராக்ஷஸர்களை நிரஸிக்கவந்த ஆயாஸமோ? [அன்றேல் இத்யாதி₃] அன்றிக்கே, உன்னை இரப்பாளனுக்கி இந்த்₃ரனுக்காக, பூ₄மிப் பரப்பையெல்லாம் அளந்துகொண்ட ஆயாஸமோ? தோள் நொந்து கிடக்கிருயோ? பூ₄மியெல்லாமளந்த தாள்நொந்து கிடக்கிருயோ? இத்தை அருளிச்செய்யவேணும். அதுக்குக் கருத்து — அருளிச்செய்யும்போதை ஸ்வரநாத₃ங்கொண்டு அதுக்குத்தக்க *ஶிஶி*ரோபசாரம் பண்ணப்பார்க்கிருர்.

"நடந்த கால்கள் நொந்தவோ" "தாளாலுலகம்" இத்யாதி₃ – அவ*ஶ்*யம் பூ₄மிப்பரப்பை அளக்கவேண்டிலுல், திருக்கைகளால் அளந்தாலாகாதோ? தம்முடைய ஜீவநத்தை அழிக்க இசையாரிறே இவர். "வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி" என்னக்கடவதிறே. வடிவழகுக்கு இணையில்லையாயிற்று, இவளுடைய வடிவுக்கு அவனும் ஸர்வதா₂ஸாம்யமாகமாட்டான். தன் ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுருபமாம்படியிருக்கிற ஸ்ரீபூ₄மிப்பிராட்டி. [மலர் மகள் பிடிக்கும் மெல்லடியை] இதுவாயிற்று ஸௌகுமார்யத்துக்கு எல்லையிருக்கும்படி. இவர்கள் திருவடிகளை வருடப்புக்கால் பூவைத் தொட்டாற்போலே கூசித் தொட வேண்டும்படியாயிற்று ஸௌகுமார்யாதி*ஶ*யமிருப்பது.

[வாளா கிடந்தருளும் வாய்திறவான்] இவர்கள் சென்ருல் துணுக்கென்று எழுந்திருத்தல், குளிரக் கடாக்ஷித்தல், **"मामकेति वक्ष्यति"** (*மாமக்ருரேதி வக்ஷ்யதி*) என்ருற்போலே, "ஆழ்வீர்! வந்ததென்?" என்ருற்போலே வினவுதல், ஒன்றும் செய்கிறிலன். அதுக்குமேலே நீர்வாய்ப்புத் தேடி படுக்கை படாநின்ருன்; "நீர் தானும் உறுத்தும்" என்று பார்த்து அதின்மேலே மெல்லியதொன்றைத் தேடிப் படாநின்ருன். ஸாத₄ந ஸாத்₄யங்களிரண்டும் இங்கேயாகையாலே முந்துற பூ₄மியை நிரூபிக்கிறது. ஆவதென்னென்னில்; அவனுகந்தருளின தே₃*ஶ*ங்கள் இங்கேயாகையாலே.

(வானியங்கு தாரகைமீன் என்னும் மலர்ப்பிணையலேய்ந்த மழைக் கூந்தல்) ஆகா*ஶ*த்திலே ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள நக்ஷத்ர

தென்ன னுயர்பொருப்புந் தெய்வ வடமலையும் 6
என்னு மிவையயே முலையா வடிவமைந்த

தென்னன் உயர் பொருப்பும் தெய்வம் வட மலையும் என்னும் இவையே முலை ஆ — திருமாலிருஞ்சோலை மலையையும், திருவேங்கடமலையையும் முலையாகவுடையளாய், ***வடிவு அமைந்த***— பொருத்தமான ரூபத்தையுடையளாய்,

---

(வானியங்கு இத்யாதி₂) ஆகாஶத்திலே ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள நக்ஷத்ர தாராக₃ணங்களாகிற கலம்பகன் மாலையாலே அலங்க்ருதமாய், அத்தை உள்ளே அடக்கும்படி ஶ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள மேக₄மாகிற அளகப₄ாரத்தை உடைத்தாயிருக்கை. நாயகனுகிற ஸர்வேஶ்வரன் இவள

தாராக₃ணங்களென்று சொல்லப்படுகிற பூக்களாலே தொடுக்கப்பட்ட மாலையோடே கூடின குளிர்ந்த மயிர் முடியை உடையளுமாய். "வான்" என்கையாலே – உச்சமான ஸ்தானத்திலே என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "இயங்கு" என்கையாலே அதினுடைய அசைவு தோற்றுகிறது. "தாரகை மீனென்னும் மலர்ப்பிணையலேய்ந்த" என்கையாலே, ஒரு பூவாலன்றிக்கே, கலம்பகன்மாலை என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "பிணையலேய்ந்த மழைக் கூந்தல்" என்கையாலே – ஒரு கொம்பிலே பிறந்து மற்றேரிடத்திலே கொடுபோந்து சேர்க்கையாகிற காலவிளம்ப₃த்தால் வரும் செவ்விமாறுகே யிருக்கை. மாலையாய்க்கொண்டு மயி(ர்)ரில் பூத்தாற்போ

இனி, பூ₄மிப்பிராட்டி திருவடி வருடும் பெற்றியைப் பேசுகிறது. (வானியங்கு தாரகைமீன் என்னும் மலர்ப்பிணையல் ஏய்ந்த மழைக் கூந்தல்) உத்தமநாயகியான இவளுக்குக் கருநெடுங்கூந்தலும், அதிலே சூடிய கதம்ப மாலையும் வேணுமே; அவை யுண்டோ? என்னில். ஆகாயத்திலே ஸஞ்சரிக்கும் நக்ஷத்திரங்களும், தாராக₃ணங் களுமாகிற கதம்பமாலையால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதாய், அதையும் உள்ளேயடக்கும்படி பரப்பையுடையதாய், தாபஹரமான மேக₄மாகிற மயிர்முடியை உடையவளிவள் என்கிறது. நாயகனான ஸர்வேஶ்வரன் இவள் ஒருதரம் திருக்குழலை அவிழ்த்து தழுவ விட்டால்,

ஒருகால் திருக்குழலைக் குலைத்து நுழுந்த அக்காலத்திலே ஸர்வவித, பே,ராக்,யங்களையும் பெற்றுனயிருக்கை.

(தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும் என்னு மிவையே முலையா) ஆர்யர்களிகழ்ந்த ம்லேச்ச, பூ,மியி லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான க்ஷத்ரியர்கள், "என்னது என்னது" என்று அபி,மாநிக்கும்படியிருக்கிற தெற்குத் திருமலையும், ஸம்ஸாரிகளும் வந்து ஆம்ரயிக்கலாம்படி யிருக்கிற மேன்மையிலேற்றத்தையுடைய வடக்குத் திரு

விருக்கை. மழைக்கூந்தல் – இத்தை அனுப,விக்க ம்ரமஹர மாயிருக்கை. மழைபோலே குளிர்ந்த கூந்தலென்னுதல். மேக,ங்களாகிற மயிர்முடி என்னுதல்.

ஸ்த்ரீகளுக்கு ப்ரத,ாநாவயவம் தலையும் முலையுமாயிற்று. அதில் தலையிருக்கும்படி சொல்லி, முலையிருக்கும்படி சொல்லு கிறது மேல் — (தென்னனென்று தொடங்கி) "தென்னன் கொண்டாடும்" என்கிறபடியே தென்னனதான திருமலை யும், (உயர்பொருப்பு) "நீண்டமலை" "மஞ்சுயர் மாமதி தீண்ட நீண்ட மாலிருஞ்சோலை" என்கிற உயரத்தைச் சொல்லுகிறது. (தெய்வ வடமலையும்) நித்யஸூரிகளதான வடக்குத்திருமலையும். (என்னுமிவையே முலையா) என்று சொல்லப்படுகிற திருமலைகளிரண்டும் முலையாக. இந்த பூ,மியி

ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் ஸர்வவித,பே,ாக,ங்களையும் பெற்றவனு யிருக்கிறபடி. தாரகை—அஸ்விநீ முதலான இருபத்தேழு நக்ஷத் திரங்கள்; மீன்—(மற்றுமுள்ள) தாராக,ணங்கள்.

(தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும் என்னுமிவையே முலையா) வைதி,கர்கள் ஆதி,காலத்தில் இகழ்ந்திருந்த மிலேச்ச, பூ,மி யாயிருந்த தென்னாட்டிலுள்ள சேர சோழ பாண்டிய அரசர்கள் "என் னுடையது" "என்னுடையது" என்று அபி,மானிக்கும்படியிருக்கிற திருமாலிருஞ்சோலைமலையும், ஸம்ஸாரிகளும் வந்து அடையலாம்படி யிருக்கிற ஸௌலப்,யப்பெருமையில் விஞ்சியிருக்கும் திருவேங்கட மலை யுமாக இப்படிச் சொல்லப்படுகிற இவையிரண்டு மலைகளாகிற துங்க, பீநகடி,ந ஸ்தநங்களை (உயர்ந்து பருத்து உறுதிபெற்ற முலைகளை)

மலையும் இப்படி சொல்லப்படுகிற இவையிரண்டும் முலை யாக. பெரியன சில மலைகளைச் சொல்லவமையுமாகில் மேருப்ரப்₄ருதிகளைச் சொல்லாதொழிவானென்னென்னில்; காந்தன் விரும்பி விடாதே கிடக்குமவையிறே முலையாவன. அப்படியே ஸர்வேஶ்வரன் விரும்பி விடாதே கிடக்கிற தே₃ஶமிறே. நங்கள் குன்றங்கைவிடானிறே. ஆகையா லிறே அவற்றை முலையாகச் சொல்லுகிறது.

"**सुमहच्चित्रकूटोऽसौ गिरिराजोपमो गिरिः**" (ஸுமஹச்சித்ர கூடோऽஸௌ கி₃ரிராஜோபமோ கி₃ரி:) இந்தச் சித்ரகூடத்

துள்ளாரையும் விடமாட்டாத சீர்மையினேற்றம் செல்லும் திருமலையும். அறிவுடையார் விரும்பும் திருமலையும். மேரு மந்த₃ராதி₃களைச்சொல்லாதே திருமலைகளைச் சொல்லுவானென் னென்னில், முலைகளாகிறன – காந்தன் விரும்பி விடாதே படு காடுகிடக்குமவையாயிற்று. ஸர்வேஶ்வரன் விரும்பி நித்ய

உடைய உத்தமநாயகி இப்பிராட்டி என்று உணர்த்துகிறது. தாய்முலையானது — குழந்தைகள் தன்னது என்று அபி₄மானிக்கும் படியும், வாசியற ஆஶ்ரயிக்கும்படியுமிருக்குமாபோலே இம்முலை களும் இருக்கின்றன என்று கருத்து. உயர்த்தியிலும் பருமனிலும் உறுதியிலும் இவற்றிலும் சிறந்த மலைகளான மேரு, இமயம் முதலிய மலைகளிருக்கும்போது, அவைகளை முலையாகச் சொல்லாமல், இவற்றைச்சொல்லக் காரணமென்ன வெனில்: காதலன் விரும்பி விடாமல் பற்றியிருப்பவையன்றோ முலை யாகும். அப்படியே ஸர்வேஶ்வரன் இம்மலைகளையே விரும்பி விடாம லிருக்கிறுகையாலே இவற்றைச் சொல்லுகிறார்.

"தென்கொள் திசைக்குத் திலதமாய் நின்ற
திருமாலிருஞ்சோலை
நங்கள் குன்றம் கைவிடான்" [திருவாய் 10-7-4]

"பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடம்" [திருவாய் 3-3-8]

என்று சொல்லுகையாலே இவற்றை முலையாகச் சொல்லுகிறது. இத்திருமாலிருஞ்சோலைமலையின் பெருமையை நினைத்தன்றோ வால்மீகிப₄க₃வானும் ராமபிரான் தங்கியிருந்த சித்ரகூடமலைக்கு இதை உபமானமாகச் சொன்னார். எங்கு சொன்னாரெனில்.

தினத்தனை வீறுடையாரில்லை. கண்ணுக்கு அழகியதாயிருக்கச்செய்தே விருப்பமில்லாதன சில உண்டிறே; அங்ஙனல்லவிறே இதின்படி; திருமுலைகளோடொக்கச் சேர்க்கலாம். "**काकुत्स्थः यस्मिन् वसति**" (காகுத்ஸ்த2: யஸ்மிந் வஸதி) நல்லது கண்டால் விடமாட்டாமல விருப்பத்தைப் பண்ணியிருக்கிறார்; "**यद्यास्ते महातेजाः - कुबेर इव नन्दने**" (யத3த்4 யாஸ்தே மஹாதேஜா: – குபே3ர இவ நந்த3நே) து3ஷ்ட ஸத்வ ப்ரசுரமான இந்த ப்ரதே3ஶத்திலே குபே3ரனானவன் தன் பூந்தோட்டத்தை விடாதே வர்த்திக்குமாபோலே விடாதே வர்த்திக்கிறார். அப்படிப்பட்ட சித்ரகூடத்தோபாதி வீறுடையாரில்லை.

வாஸம் பண்ணுமிடங்களிறே இரண்டு திருமலைகளும். "**गिरिराजोपमो गिरिः**" (*கி3ரிராஜோபமோ கி3ரி:*) என்று திருச்சித்ரகூடத்துக்கும் ஒப்பாகச் சொல்லிற்று திருமலைகளையிறே.

(வடிவமைந்த) மயிர் முடியும் முலைகளும் இருந்தபடி சொல்லிற்றிறே. இனி வடிவில் ஒன்றும் பார்க்கவேண்டுவதில்லையே; இப்படி, (வடிவமைந்த) வடிவுக்கு அங்ஙன்

"ஸுப4க3ஶ் சித்ரகூடோऽஸௌ கி3ரிராஜோபமோ கி3ரி:" [ரா-அ 98-12] கி3ரிராஜன் என்று திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்குப் பெயர்; திருமாலிருஞ்சோலைமலையையொத்த சித்திரகூடமலை மிக அழகியது; (ஸுப4க3:) மிக அழகியது; கண்ணுக்கழகியதாயினும் காதலன் விரும்பாமலிருப்பதுண்டே; அப்படியோ? எனில்: (கி3ரிராஜோபமோ கி3ரி:) பூ4மிப்பிராட்டிக்குத் திருமுலைபோன்ற திருமாலிருஞ்சோலை மலையை ஒத்திருப்பது இம்மலை. அதிற்போலே இதில் காதலன் வாழ்கிறானோ? எனில்: (யஸ்மிந் வஸதி காகுத்ஸ்த2:) பிராட்டியின் திருமுலைத்தடமாகையாலே ராமபிரான் இதையும் விரும்பிப் பற்றி நிற்கிறான். (யத3த்4யாஸ்தே மஹாதேஜா:- குபே3ர இவ நந்த3நே) து3ஷ்ட மிருகங்கள் நிறைந்த இந்த சித்திரகூடமலைச்சாரலிலே மஹாதேஜஸ்வியான ராமபிரான், குபே3ரனானவன் தனக்கு ஆநந்த3த்தை விளைக்கும் - சைத்ரரத2த்தில் விடாது வாழ்வதுபோலே விடாது வாழ்கிறார். (அஸௌ சித்ரகூட: ஸுப4க3:) அப்படிப்பட்ட சித்ரகூடத்தைக் காட்டிலும் பெருமைபெற்றது வேறில்லை.

அன்ன நடைய வணங்கே(ய்) அடியிணையைத் 7

அன்னம் நடைய,—அன்னத்தின் நடைபோன்ற நடையையுடையளாய், ***அணங்கு தான்***—தெய்வப் பெண்ணாகிய பூமிப்பிராட்டி,

---

(வடிவமைந்த) அம்முலைகளுக்குத் தக்கபடி அவ்வடிவு தானும் பொருந்தியிருக்கை. (அன்ன நடைய) அன்னத்தோடொத்த நடையையுடையளாய் ஸம்பே₄ாக₃ார்த்த₂மாக நாயகன் முன்னே நாலடி நடந்தால் அவன் இதுக்கவ்வருகு பின்னையொன்றுக்கு ஆளாகாதபடியிருக்கை. (அணங்கே) அப்ராக்ருதமான ஸ்வபா₄வத்தை உடைத்தாயிருக்கை.

ஒப்புச் சொல்லலாவதொன்றுமில்லை. (அன்ன நடைய) நடையழகைக்கண்டால், பின்னையும், மயிர் முடிகளிலும் முலைகளிலும் நெஞ்சு போகாதபடிபண்ணும். காலதத்வமுள்ளதனையும் நடையழகோடே பணி போரும்படியாயிற்று நடையிருப்பது. நாயகனுக்கு ஸர்வஸ்வதா₃நம்பண்ணுகையாவது—முன்பே நாலடி நடக்கை. அன்னத்தோடொத்த நடையையுடையளுமாய் அணங்கையேய்ந்திருப்பாளுமானவள். அப்ராக்ருத ஸ்வபா₄வையானவள். “श्रयाणां भरतादीनां भ्रातृणां देवता

(வடிவமைந்த) மலைகளாகிற முலைகளுக்குத் தக்கவாறு பூமிப்பிராட்டியின் திருமேனியும் பொருந்தியிருக்கிறபடி. (அன்ன நடைய) அன்னத்தின் நடையையொத்த நடையை உடையளாய், நாயகனோடு கலவியின்பொருட்டு அவன்முன்னே நாலடி நடந்தால் அவன் இந்நடைக்கே அடிமையாகி, வேறொன்றை நெஞ்சாலும் நினைக்கமுடியாதவனாகிறபடி. (அணங்கே) “சூருமணங்கும் தெய்வப்பெண்ணே” என்கிறபடியே தெய்வப்பெண்ணைக் குறிக்கும் சொல்லாகையாலே, அப்ராக்ருதமான தன்மையை உடையவளாயிருப்பவள் என்று சொல்லுகிறது. முலையென்றும், கலவியென்றும் சொன்னது ப்ராக்ருதமாய் தாழ்ந்ததான சிற்றின்பத்துக்குறுப்பாயிருப்பவற்றையன்று; அப்ராக்ருதமான பேரின்பத்துக்குறுப்பாமவற்றையே சொல்லிற்று என்று கருத்து. அங்ஙனல்லாமல், இதற்கு முன் எம்பெருமானுக்கு இனிமையாயிருப்பதற்கு உறுப்பான தன்மைகளைச் சொல்லிற்றாய், இனி (அணங்கே) என்று பின்னைகளான நமக்கு தெய்வத்தைப்போலே ஆஶ்ரயிக்கத்தக்கவளாயிருக்கிறபடியைச்

"देवताभिः समा" (தே₃வதாபி₄ஸ் ஸமா) என்கிறபடியே பிராட்டி பிள்ளைகள் மூவர்க்கும் தை₃வமாயிருந்தாள்; பெருமாளுக்கு மந:காந்தையாயிருந்தாள்; ஆக நால்வர்க்கும் ஒக்குமாயிற்று ஆஶ்ரயணீயையாமிடத்து.

(அடியிணையை) இப்படி அப்ராக்ருத ஸ்வப₄ாவையா யிருக்கிற இவளுங்கூடக் கூசும்படி அதிஸுகுமாரமான

ச யா" (*த்ரயாணும் ப₄ரதாதீ₃நாம் ப்₄ராத்ருணும் தே₃வதா ச யா*) பிள்ளைகள் மூவர்க்கும் ஒக்குமாயிற்று தே₃வதையாமி டத்தில். பெருமாளுக்கு வாசியென்னென்னில், மந:காந்தையா யிருக்கும். ஆஶ்ரயணீயை என்று தோற்றும்படியாயிருக்கை. "குருமணங்கும் தெய்வப்பெண்" என்னக்கடவதிறே.

(அடியிணையைத் தன்னுடைய அங்கைகளால் தான் தடவ) அவன், தன்னடியைத் தடவவேண்டும்படியான ஏற்றத்தை யுடைய தான், தன்னுடைய அழகிய கைகளாலே தடவ. "அணங்கு" என்கையாலே – ஆஶ்ரயணீயதை தோற்றுகிறது. இப்படி ஏற்றமுடையவளை அவன் கொண்டாடவேண்டும்படி யிருக்க, அது தவிர்ந்து, தான் அவனை ஆத₃ரியாநிற்கும். பிராட்டியாயிருக்கச்செய்தே, 'அடியிணையை' என்கையாலே, தோற்ற தோல்வி தோற்றியிருக்கிறது. 'தன்னுடைய' என்

சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். "தே₃வதாபி₄: ஸமா" [ரா-பா₃ 77-30] [தே₃வதைகளை ஒத்தவள் சீதை] என்று வால்மீகியும்,

"த்ரயாணும் ப₄ரதாதீ₃நாம் ப்₄ராத்ருணும் தே₃வதா ச யா]
ராமஸ்ய ச மந:காந்தா" [ரா–ஸு 55-26]

[ப₄ரதன் முதலிய மூன்று தம்பிமார்க்கும் எந்தப் பிராட்டியானவள் தெய்வமாயிருந்தாளோ, ராமனுக்கும் மனத்துக்கினியவளாயிருந் தாளோ...] என்று, "சீதாபிராட்டி தம்பிகள் மூவர்க்கும் தெய்வமா யிருந்தாள்: ராமபிரானுக்கு மனத்துக்கினியவளாயிருந்தாள்; ஆக, நாலு பேருக்கும் ஆஶ்ரயிக்கத்தக்கவளாயிருந்தாள்" என்று அனுமனும் சொன்னதுபோலே அருளிச்செய்கிறுர்.

(அடியிணையை) இப்படி அப்ராக்ருதத் தன்மையாயிருக்கிற இவளும் தொட அஞ்சவேண்டும்படி மிகவும் மென்மைமிக்க திருவடி

தன்னுடைய வங்கைகளால் தான்தடவத் தான்
கிடந்தோர்
உன்னிய யோகத் துறக்கந் தலைக்கொண்ட 8

தன்னுடைய அம் கைகளால் அடியிணையை தடவ — தனது அழகிய கைகளாலே திருவடிகளைப் பிடிக்கப்பெற்றும், (ஆகிய இத்தனை பெருமைகளுடனே) ***கிடந்து*** — சிறப்பாகப் பள்ளிகொண்டு, ***ஓர் உன்னிய யோகத்து உறக்கம் தலைக் கொண்ட பின்னை*** — ஒப்பற்றதான ஜக$_{3}$த்$_{3}$ரக்ஷணத்தைச் சிந்திக்கிற யோக$_{3}$நித்திரையை மேற்கொண்ட பின்பு,

---

திருவடிகள். (தன்னுடைய அம் கைகளால்) அவன்றனக்குங் கூட ப்ரார்த்திதுப் பெறவேண்டும்படியிருக்கிற தன்னுடைய அழகிய திருக்கைகளாலே. (தான் தடவ) திருவடிகளை வருடப்பெறில் உளளாய், இல்லையாகில் இல்லையாம்படியான ஆற்றுமையுடையளாய்க் கொண்டு தடவ. ஆக, கடலானது கவரி வீச, ஸ்ரீ பூ$_{4}$மிப்பிராட்டி திருவடிகளை வருடவாயிற்று கண்வளர்ந்தருளுவது.

கையாலே – அவன் கொண்டாடவேண்டும்படியான ப்ராத$_{4}$ாந்யம் தோற்றுகிறது. 'அங்கைகளால் தான் தடவ' என்கையாலே – ஸ்வமார்த்த$_{3}$வ நிரீக்ஷணக்ஷமையல்லாமை தோற்றுகிறது. இவள் ஒரு கால் தன் திருக்கைகளாலே அவன் திருவடிகளைத் தடவினால் அவனுக்கு ஜக$_{3}$த்$_{3}$ வ்யாபாராதி$_{3}$களால் வரும் ஆயாஸமெல்லாம் ஆறும்போலேகாணும்!. (தான்

களை. (தன்னுடைய அங்கைகளால்) ஸர்வேஶ்வரனை அவனுக்கும் வேண்டிப் பெறவேண்டும்படியான பெருமையையுடைய தன்னுடைய அழகிய திருக்கைகளாலே. (தான் தடவ) த$_{4}$ாரகவஸ்துவைப் பிறரைக்கொண்டு பருகிவாழ முடியுமோ? ஒருவனைக்கொண்டு மூச்சுவிட்டு மற்றொருவன் உயிர்வாழ முடியுமோ? ஆகையால் தனக்கு த$_{4}$ாரகமான பாத$_{3}$ஸேவையைத் தானே செய்கிறாள் பிராட்டி. திருவடிகளை வருடினால் உயிர்வாழ்பவளாய், இல்லையேல் உயிரில்லையாம்படியான ஆற்றுமையை உடையவளாய் தானே தடவுகிறாள் என்கை. ஆக, கடலானது சாமரம் வீச, ஸ்ரீ பூ$_{4}$மிப்பிராட்டி திருவடிகளை வருடவாயிற்று உறங்குகிறான் ஸர்வேஶ்வரன்.

(தான்கிடந்து) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றாலொரு காலுஷ்யமுமின்றிக்கே இருக்கக்கடவ அவன் இவளுடைய ஸ்பர்மத்தால் வந்த ஸுகத்தாலே இரண்டுமறியாதே கிடந்து உறங்காநிற்கும்.

(ஒருன்னிய யோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை) அல்லாதார்க்கு முன்பே தானே நெஞ்சு இருண்டிருக்கு மிறே. அதுக்குமேலே கண்ணைச் செம்பளித்தவாறே புறம்பு ப்ரகாமிக்கிற இதுவும்போய் இருளுமிறே. இவ

தடவ) இது குணமென்று செய்கையன்றிக்கே அபிநிவிஷ்டை யாய்ச் செய்கை.

(தான் கிடந்து) "தனி கிடந்து அரசுசெய்யும்" என்கிற படியே தான் கிடந்து, "ஆனையில் கிடந்த கிடக்கை" என்கிறபடியே ஒரு மதஹஸ்தி சாய்ந்தாற்போலே சாய்ந்து, உலாவும்போதை அழகுக்கு மேலே சாய்ந்த போதையழகு உறைத்திருக்கிறதாயிற்று.

(ஓர் உன்னிய யோகத்து இத்யாதி) ஓர் உறக்கமென்னுதல், ஒருப்படுவதான உறக்கமென்னுதல், உன்னிய என்று கிடக்கை யாலே—ஒருப்படவேண்டா, அத்விதீயமான நித்ரை என்றபடி. நித்ரைக்கு அத்விதீயத்வம்—ஜகத்ரக்ஷண சிந்தையொழிய, தன்னை அநுஸந்தித்தல், பரமபதத்தை அநுஸந்தித்தல்

(தான் கிடந்து) இயற்கையிலேயே எல்லாமறிபவனும், எக்காரணத்தாலும், எந்தவிதமான கலக்கமுமில்லாமலிருக்கும் அவன், இவள் தீண்டப்பெற்றதால் உண்டான ஆனந்தத்தாலே, கடல் கவரிவீசுவதையும், இவள் திருவடி வருடுவதையுமறியாமல் கிடந்து உறங்குகின்றான்.

(ஓர் உன்னிய யோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை) ஒப்பற்ற நினைவுருபமான யோகநித்திரை செய்த பிறகு. மற்றுள்ளாரான நம்போல்வார்க்கு ஏற்கனவே நெஞ்சு இருட்டடைந்து கிடக்கும்; கண்விழித்திருக்கும்போது வெளிப் பொருள்கள் மாத்திரம் சிறிது ஒளிவிடும்; கண்ணையும் மூடிவிட்டால் வெளிப் பொருள்களும் மறைந்து ஒரே இருட்டுமயமாகி விடும். இவனுக்கு அப்படி

பின்னைத் தன்னுபி வலயத்துப் பேரொளிசேர்
மன்னிய தாமரை மாமலர்பூத் தம்மலர்மேல் 9

தன் நாபி வலயத்து—தனது நாபீமண்டலத்தில், *பேர் ஒளி சேர்*—சிறந்த ஒளி பொருந்தியதும், *மன்னிய தாமரை மாமலர் பூத்து* — என்றுமழியாததுமான தாமரைப்பூவைப் புஷ்பிக்கச் செய்து, *அ மலர் மேல்*—அந்தத் தாமரைப் பூவிலே,

---

னுக்கு அங்ஙன்மொன்றின்றியே திருக்கண்களைச் செம் பளித்தால் அகவாயில் ப்ரகாஶிக்குமதுக்கு வர்த்தகமா யிருக்கும். உன்னுகை – அநுஸந்திக்கை. (யோகத்துறக்கம்) ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதனுயுறங்குகிருனன்று ; * உறங்குவான்போல் யோகநித்ரையிறே. "அவை நல் வழியாகக் கரைசேரும் வகையேதோ?" என்று ஜகத் ரக்ஷணசிந்தை பண்ணிக்கொண்டாயிற்று கண் வளர்ந் தருளுவது.

செய்யுமதின்றிக்கேயிருக்கை. (உன்னிய) ஜீவர்களுடைய ஆநந்த்யத்துக்கு எல்லையில்லையே. ஒருவனே அநேகருடைய ரக்ஷணசிந்தை பண்ணப்புக்கால் அதிலே சிறிது குறையுண் டாய்த் தோற்றுகையன்றிக்கே, ஒருவனுடைய ரக்ஷணசிந்தை பண்ணுமாபோலேயிருக்கிற ஜ்ஞாநவைஶத்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. (யோகத்துறக்கம்) தமோகுணபிபூதமாய் அஸ்திரமாயிருப்பதொன்றன்றே. நம்முடைய க்ரியாபாவத் தாலேயாதல், மற்றொரு ஹேதுவாலேயாதல் வரக்கடவதான

யெல்லாமல்லவே; "பஶ்யத்யசக்ஷு:" என்கிறபடியே கண்ணுல் காண் பவனல்லனேயிவன். ஆகையால் இவன் கண்ணை மூடுவது உள்ளே ஓடும் நினைவுகளை வளரச் செய்வதாயிருக்கும். உன்னுவது- அநுஸந்திப் பது; யோகத்துறக்கம்—விழிதுயில். (யோகத்துறக்கம்) நம்மைப்போ லவே ரஜஸ்தமோகுணங்கள் விஞ்சுவதாலே உறங்குகிருனல்லன்; "உறங்குவான்போல் யோகு செய்த பெருமான்" [திருவாய் 5-4-11] என்று சொல்லப்படும் துயிலன்றே இது. "இச்சேதனர்கள் ஒரு நல் வழி பெற்று ஸம்ஸாரஸாகரத்தினின்றும் கரைசேரும் வழியென்ன" என்று லோகரக்ஷண சிந்தையோடன்றே கண்வளர்ந்தருளுகிருன்,

(தலைக்கொண்டபின்னை) காலப்பூ அலர்ந்தாற்போலே உணர்ந்தவநந்தரம் ஸ்ருஷ்டித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியானவற்றைச் சொல்லுகிறது. (தன்னாபிவலயத்து) "பூ$_4$வலயம்" என்னுமாபோலே திருநாபி$_4$வலயமென்று — அதினுடைய பெருமையைச் சொன்னபடி. (பேரொளி சேர் மன்னிய தாமரை மாமலர்பூத்து) கார்யரூபமான

நித்$_3$ரை அவர்களுக்கில்லை. இனி நித்$_3$ரையுள்ளது "உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க யோகணைவான்" என்கிறபடியே ஸர்வரும் நல்வழிபோய்க் கரைமரம் சேரும் விரகேதென்று பார்த்து, பரஹிதசிந்தை பண்ணிக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. **"आत्मानं वासुदेवाख्यं चिन्तयन्"** ***(ஆத்மாநம் வாஸு-தே$_3$வாக்$_2$யம் சிந்தயந்)*** என்கிறவதுவுமின்றிக்கேயிருக்கை. (உறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை) இனி "அநந்தரம் ஸ்ருஷ்டி ப்ராப்தம்" என்னும்படி நித்$_3$ரையை ப்ராப்தனாய், பகலெல்லாம் அலமர்ந்து, பின்னை, "முருடு கொளிந்திற்று" என்னுமா போலன்றிக்கே, நித்$_3$ரையினுடைய குளிர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. அநந்தரம் வரக்கடவ ப்$_3$ரஹ்மாவினுடைய உத்பத்திக்குக் காரணமாயிருக்கை.

(தன் நாபி வலயத்துப் பேரொளிசேர் மன்னிய தாமரை மாமலர்பூத்து) ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான தன்னுடைய நாபி$_4$யாகிற சூழலிலே மிக்க ஒளிசேர்ந்திருப்பதாய் ஏகரூபமாய் பெருத்திருந்துள்ள தாமரையாகிற பூவைப் பூப்பித்து. 'தன்' என்கையாலே—ஜக$_3$த்காரணபூ$_4$தன் என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. 'நாபி

(தலைக்கொண்ட பின்னை......) அவ்வக்காலத்தில் மலரும் புஷ்பங்கள் மலருவதுபோலே ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே உணர்ந்த பிறகு. ஸ்ருஷ்டித்தல்லது நிற்கவொண்ணாத பொருள்களைச் சொல்லுகிறது இனி. (தன் நாபிவலயத்து) "பூவலயம்" என்று பூ$_4$மண்ட$_3$லத்தின் பெருமையைச் சொல்லுவதுபோலே 'நாபிவலயம்' என்று அந்த பூ$_4$மண்ட$_3$லத்துக்கும் காரணமான நாபி$_4$யின் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. (பேரொளிசேர் மன்னிய தாமரை மாமலர் பூத்து) இதன் கார்யமான உலகம் முழுவதும் சேர்ந்தாலும் இவ்வொளிக்கு ஈடாகாது என்று சொல்லும்படியான மிகச்சிறந்த ஒளியையுடைய தாமரை. (மன்னிய தாமரை மாமலர் பூத்து) உலகில் மண்ணிலிருந்து குடங்

முன்னந் திசைமுகனைத் தான்படைக்க—மற்றவனும்

முன்னம் திசைமுகனை தான் படைக்க — ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே நான்முகனை ஸ்ருஷ்டிக்க, *மற்றவனும்* — அந்தப் பிரமனும்,

---

ஜக₃த்தும் இதுக்குப் போராதென்னும்படியான விலக்ஷண மான ஒளியையுடைய. கார்யம் ப்ரவ்ருத்₃த₄மாகாநின்ருலும் காரணம் நசியாதே நித்யமாய், ஜக₃த்காரணமான தாமரைப்பூவையுண்டாக்கி. அன்றியே, மிக்க ஒளி சேர்ந் திருக்கிறதாய் அதுதான் நித்யமாயிருந்துள்ள தாமரை என்றுமாம்.

வலயம்' என்கையாலே—கார்யரூப ப்ரபஞ்சத்தினுடைய அக லத்துக்கெல்லாம் போரும்படியாக காரணபூ₄தமான அதி னுடைய அகலத்தைச் சொல்லுகிறது. 'பேரொளிசேர்' என்கை யாலே — ஸ்வேதரஸமஸ்த வஸ்துவுக்கும் இது காரண மென்ருல் அப்படிக்குப் போரும்படி காரணத்வ ப்ரயுக்தமான தேஜஸ்ஸில் ஒன்றும் குறையாதிருக்கை. 'மன்னிய தாமரை' என்கையாலே — அப்போதுண்டான நன்மையைச் சொல்லு கிறது. அன்றிக்கே, இக்கட்டளைதான் ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாய்ப் போருமிறே. அத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. (மாமலர்) நாநாவான தே₃வாதி₃கார்யங்களுக்கெல்லாம் இது காரணமென்ருல் போரும்படியான பெருமையையுடைத்தா யிருக்கை. 'பூத்து' என்றது—பூப்பித்து என்றபடி. "மாமலர் பூத்து—தான் கிடந்து" என்று ஸ்லோகே அந்வயம்.

களைக் குயவன் உண்டாக்கும்போது, கார்யங்களான குடங்கள் வளர வளரக் காரணமான மண் குறைந்துகொண்டே வந்து கடைசி யில் அடியோடு இல்லாமற்போவதைக் காண்கிருேம். ஜக₃த் காரண மான இத்தாமரையோவென்னில், தன் கார்யமான உலகங்கள் எவ்வ ளவு வளர்ந்தாலும் தான் சிறிதும் குறையாமல், அழியாமல், நித்யமாயிருக்கும் பெற்றியை உடையதென்கிறது. 'மன்னிய தாமரை' என்று தாமரைக்கு விசேஷணமாகும்போது இப்படிப் பொருள் படுகிறது. அப்படியல்லாமல், "மன்னிய பேரொளிசேர் தாமரை மாமலர் பூத்து" என்று கூட்டி, இத்தாமரையின் பேரொளி யானது நித்யமாயிருக்கிறது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

(அம்மலர்மேல் முன்னம் திசைமுகனைத் தான் படைக்க) அச்செவ்விப்பூவிலே நாலுபூத்தோன்றினாற்போலே ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே சதுர்முகனைத் தான் உண்டாக்க. (மற்றவனும்) இவன் ஸ்ருஷ்டித்தவநந்தரம் "இவனோ ஈச்வரன்" என்று மசக்குப் பரலிடலாம்படி பெருத்த அந்தச் சதுர்முகனும்.

(அம்மலரித்யாதி) அந்தப் பூவிலே நாலுபூ பூத்தாற் போலிருக்கை. (முன்னம்) ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிக்கு முன்புள்ள எல்லாம் தானே கைதொட்டுச் செய்கையாலே, நம்மோட்டைப் பரிமாற்றமுங் கூடப் பொறுதபடியான ஸௌகுமார்யத்தையுடையவனுக்கு, ஓர் வித்தைக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளுகையும் மிகையாயிருக்க, இவனைப் படைக்கிற இது ஏதுக்கென்று அவர்கள் நினைத்திருக்க, அவனுக்கு அவ்வரு குண்டானவற்றை இவனைக் கொண்டாகிலும் கொள்வோமென்று முந்துற முன்னம் சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான். "ப்ரதமஜன்" என்னக்கடவதிறே. (தான் படைக்க) அவ்யவதானேன தானே உண்டாக்கினான். (மற்றவனும்) ஸ்ருஷ்டித்து விட்ட அநந்தரம் "இவனோ ஈச்வரன்" என்று சொல்லலாம் படி பெருத்த அந்தச் சதுர்முகனும்.

(அம்மலர்மேல் முன்னம் திசைமுகனைத் தான்படைக்க) அந்த ஒரு செந்தாமரைப் பூவிலே நாலு தாமரைமலர் தோன்றினாற் போலே, ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனை தான் ஸ்ருஷ்டிக்க. (மற்றவனும்) ஸர்வேச்வரன் நான்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவுடன், "இவன்தானோ ஸர்வேச்வரன்?" என்று அவனுக்குப் போலியாகச் சொல்லலாம்படி வளர்ந்த அந்த நான்முகனும்.

"தஸ்மாத் விராடஜாயத। விராஜோ அதி பூருஷ:।
ஸ ஜாதோ அத்யரிச்யத। பச்சாத் பூமிமதோ புர:॥"
[பு-ஸூ 1-5]

[அந்த விஷ்ணுவிடமிருந்து ப்ரஹ்மாண்டம் உண்டாயிற்று; அதில் பிரமன் உண்டானான்; அந்த நான்முகன் பிறந்தமாத்திரத்தில் பூமியைப் பக்கங்களிலும், கீழும்; மேலும் ஆக்ரமித்தான்] என்று

முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள் அம்மறைதான் 10

முன்னம் நால் மறைகள் படைத்தனன் — முதலில் நான்கு வேத₃ங்களைப் (பர்மபுருஷனிடமிருந்து) பெற்றான்; ***அம்மறை தான்***— அந்த வேத₃ங்களானவை,

---

(முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்) அந்தச் சதுர் முக₂னும் முன்புண்டாக்கின நான்மறைகளென்றாற்போலே யிருக்கிறது. ஸர்வேஶ்வரன் இவ்வேத₃ாக்ஷரராஶியை ஸுப்தப்ரபு₃த்₃த₄ந்யாயத்தாலே முன்புத்தை ஆநுபூர்வியை ஸ்மரித்துச் சொல்லுமென்று வேத₃த்தினுடைய அபௌருஷேயத்வம் சொல்லாநிற்க, "இவன் ஸ்ருஷ்டித்தான்" என்னில் ப்ரமாண விருத்₃த₄மாமிறே; இனித்தானே **"यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै"** (யோ

(முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்) தனக்குப் பிதாவான ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல் இவன் பெற்றுப் படைத்தது நாலுவகைப்பட்ட வேத₃ங்கள். பிதாவின் பக்கல் பெற்றுப் பரிபாலித்தது இன்னதென்னக்கடவதிறே; அல்லதுபோக்கி வேத₃ங்களுக்கு இவன் ஸ்ரஷ்டாவல்லன். ஸ்ரஷ்டாவாகா

சொல்லப்பட்டதன்றே. (முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்) இவ்வருளிச்செயலைப் பார்த்தால், "அந்தச் சதுர்முக₂னும் நாலு வேத₃ங்களையும் முன்பு உண்டாக்கினான்" என்பதுபோலேயிருக்கிறது. "வேத₃மானது ஸர்வேஶ்வரனாலும் படைக்கப்பட்டதல்ல; அவனும், தூங்கியவன் உணர்ந்து, தூங்குமுன் நடந்தவற்றை நினைப்பதுபோலே, ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில், பூர்வஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் பூர்வ ஸ்ருஷ்டியிலிருந்த வேத₃ாக்ஷரராஶிக்ரமத்தை நினைத்து நான்முகனுக்கு உபதேஶிக்கிறானித்தனை" என்று வைதி₃கர்கள் வேத₃ம் புருஷபு₃த்₃தி₄ப்ரணீதமன்று (அபௌருஷேயம்) என்று சொல்லாநிற்க "பிரமன் படைத்தான்" என்பது வைதி₃கவசனங்களாகிற ப்ரமாணத்துக்கு விருத்₃த₄மன்றோ; அதோடு

"யோ ப்₃ரஹ்மாணம் வித₃தா₄தி பூர்வம்
யோ வை வேத₃ாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை"

[தை-நா; ஶ்வே]

ப்3ரஹ்மாணம் வித3த4ாதி பூர்வம் யோ வை வேத3ாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை) என்று சொல்லுகிறவற்றோடும் விரோதி4க்குமிறே; ஆனால் பின்னை என் சொல்லிற்றாகிற தென்னில்: "இன்னான் தன் பிதாவின் பக்கல் படைத்த த்3ரவ்யம் இன்னதனை" என்னுமாபோலே அந்த ப்3ரஹ்மாவும் ஸர்வேஶ்வரன் பக்கல் அதி4கரித்த நாலு வேத3ங்களும் என்றபடி. பிறந்து படைத்தான் என்னக்கடவதிறே பெற்றத்தை.

மைக்கு ஸர்வேஶ்வரன்தானும் ஒக்குமிறே. ஆநுபூர்வியை ஸ்மரித்துச் சொல்லுமதுக்கு மேற்பட ஸ்ரஷ்டாவல்லாமைக்கு ஜீவஸ்ருஷ்டியோபாதியிறே வேத3ஸ்ருஷ்டியும். ஆனால் இவற்றை உண்டாக்குகையாவது என்னென்னில், ஸுப்தப்ரபு3த்3த4ந்யாயத்தாலே ஶக்த்யவஸ்த2ப்ரபை4போலே அவன் பக்கலில் லயித்துக்கிடக்குமத்தை ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே ஸ்மரித்துச் சொல்லுமத்தனையிறே. பூர்வபூர்வோச்சாரணத்தைப்பற்ற உத்தரோத்தரோச்சாரணமாகையாலே ஆநுபூர்வீ க்ரமத்தை ஸ்மரித்துச் சொல்லுமித்தனை.

(அம்மறைதான்) அந்த வேத3ங்கள்தான் புருஷார்த்த2மாகச் சொல்லுகிறது — (மன்னும் அறம்பொருளின்பம் வீடென்று) இங்ஙனே நன்றான புருஷார்த்த2ங்கள் நாலன்றோ;

[எவனொருவன் பிரமனை முன்னம் படைத்தானோ, எவன் அவனுக்கு வேத3ங்களை உபதே3ஶித்தானோ] என்று சொல்லுகிற வேத3வசனத்தோடும் விரோதி4க்கும். ஆகையால் வேத3வைதி3கவசன விரோத4மில்லாதபடி இதற்கு என்ன பொருள் கொள்வது? எனில்: "இன்னான் தன் தந்தையிடமிருந்து படைத்த பொருள் இவ்வளவு" என்று உலகில் வழங்குவதைக் காண்கிறோம். பிதாவிடமிருந்து பெற்ற செல்வத்தை "பிறந்து படைத்த செல்வம்" என்றும் வழங்குகிறோம். இவ்விடங்களில் "படைத்த" என்னும் சொல் "பெற்ற" என்று பொருள்படுவதுபோலே இங்கும் (முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்) என்றதற்கு 'அந்த நான்முகனும் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஸர்வேஶ்வரனிடமிருந்து நாலு வேத3ங்களையும் பெற்றான்' என்றே பொருளாகிறது.

மன்னு மறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்றுலகில்
நன்னெறி மேம்பட்டன நான்கன்றே நான்கினிலும் 11
பின்னையது பின்னைப் பெயர்தரு மென்பதோர்

மன்னும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்று — நிலை நின்ற தருமம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என்று, ***உலகில் நல்நெறி மேம்பட்டன நான்கு அன்றே*** — இவ்வுலகில் நல்வழியாலே சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்ற நான்கு புருஷார்த்தங்கள் நிறைந்திருக்கப் பெற்றவையாம்; ***நான்கினிலும்*** — அந்த நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களிலும், ***பின்னையது*** — கடைசியில் சொல்லப்பட்ட மோக்ஷமானது, ***பின்னை பெயர்தரும் என்பது*** — இந்த ஶரீரம் தொலைந்தபிறகு மற்றொரு ஶரீரத்தைத் தருமென்று (ஶாஸ்த்ரங்களில்) சொல்லப்படுகிறது;

(அம்மறைதான்) அந்த வேதங்கள்தான். (மன்னுமறம் பொருளின்பம் வீடென்றுலகில் நன்னெறி மேம்பட்டன நான்கன்றே) தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களென்று லோகத்திலே நன்றான வழியாலே மேற்பட்ட நாலு புருஷார்த்தத்தோடே அடங்கப்பெற்றோமிறே. முந்துற முன்னம் அறமென்கிறது-தர்மத்தை; மன்னுமற

ஜீவபேதங்கள்தோறும் ஒவ்வொரு புருஷார்த்தங்களுண்டாய், அவை முந்துற முன்னம் எடுத்துக்கழிக்கவேண்டுவதில்லையே. அறம்—தர்மம், பொருள்—அர்த்தம். இன்பம்—ஸ்வப்ரயோஜநமான காமம். வீடு—மோக்ஷம். மன்னுகை—ஸாத்ய ஸாதநரூபத்தாலே நிலைநிற்கும் ஆகாரமுண்டிறே; அத்தைப்பற்ற. அன்றிக்கே, அல்லாத அர்த்தகாமமோக்ஷங்கள் இதிலே பிறந்ததாகையாலே அத்தைப்பற்ற மன்னு

(அம்மறைதான்) அந்த வேதங்கள்தான். (மன்னுமறம் பொருளின்பம் வீடென்றுலகில் நன்னெறி மேம்பட்டன நான்கன்றே) தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்று உலகிலே நன்றான வழியாலே மேற்பட்டது நாலு பிறவிப் பயன்கள் அடங்கியது; அந்நாலு புருஷார்த்தங்களையே அறிவிப்பது என்றபடி. முதலில் "மன்னுமறம்" என்று தர்மத்தைச் சொல்லுகிறது; அறம் என்றாலே

மென்கிறது ஸாத்₄யரூபத்தாலும் ஸாத₄ந ரூபத்தாலுமாக்க கொண்டு நிற்பதொரு நிலையுண்டிறே. பொருளென்கிறது- அர்த்த₂ புருஷார்த்த₂த்தை. இன்பமென்கிறது தாம் ஆத₃ரித்திருக்கிற காமபுருஷார்த்த₂த்தை. வீடென்கிறது- நாலாவதாகச் சொல்லுகிற மோக்ஷபுருஷார்த்த₂த்தை.

(நான்கினிலும்) இவை நாலிலும். (பின்னையது பின்னை) பின்னையதுண்டு-பிறபடச் சொல்லுகிற மோக்ஷம்; அது பின்னையது; (பின்னை) அது பின்னை பின்னை என்றே போமித்

மென்றதாகவுமாம். அன்றிக்கே, இம்மன்னுகைதானும் மற்று முள்ளவற்றிலேயும் ஏற்றிச்சொல்லவுமாம். அது இவருடைய அபி₄ப்ராயத்தாலல்ல; வாதி₃ப்ரதிவாதி₃களுடைய பு₃த்₃தி₄, பே₄த₃த்தாலே. ஏவம்வித₄மான த₄ர்மமும் காமஶேஷம்; மற்றைய அர்த்த₂மும் காமஶேஷம்; காமமே புருஷார்த்த₂ம். இனி ப₄க₃வத்புருஷார்த்த₂ம் ஒன்று உண்டென்று சொல்லு வர்கள். (நன்னெறி மேம்பட்டன நான்கன்றே) என்று இங்ஙனே லோகத்திலே நன்றான வழியாலே பொருந்தப்பட்ட புருஷார்த்த₂ங்கள் நாலன்றோ.

(நான்கினிலும்) அந்நாலிலும். (பின்னையது பின்னை) அது பின்னையுமாயிருக்கும். "அப்போது இப்போது" என்று சொல்லிப் போருமித்தனையல்லது பெற்றறிவாரில்லை. பின்னை

த₄ர்மம் என்று பொருளாகிறது; 'மன்னுமறம்' என்பதென்? என்னில்; தான் அர்த்த₂த்தால் ஸாத்₄யமாகவும், காமத்துக்கும், மோக்ஷத்துக்கும் ஸாத₄னமாகவும் ஆக இரண்டு ரூபத்தோடு நிலைபெற்றிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. 'பொருள்' என்கிறது அர்த்த₂மென்னும் புருஷார்த்த₂த்தை. 'இன்பம்' என்கிறது தாம் ஆத₃ரித்திருக்கும் காமபுருஷார்த்த₂த்தை. 'வீடு' என்கிறது நாலாவதாகப் பிறர் சொல்லுகிற மோக்ஷ புருஷார்த்த₂த்தை.

(நான்கினிலும்) இவை நாலிலும். (பின்னையது பின்னை) பின்னையது-கடைசியில் சொல்லுகிற மோக்ஷ புருஷார்த்த₂ம் பின்னையது; (பின்னை) அது பிறகு பிறகு என்றே போகக்கூடியது. இந்த

தொல்நெறியை வேண்டுவார் வீழ்கனியு மூழிலையும் 12

ஓர் தொல் **நெறியை** — விலக்ஷணமாயும் அநாதி₃யாயுமுள்ள அந்தப் பரமபத₃த்தை (அல்லது அர்ச்சிராதி₃ மார்க்க₃த்தை) வேண்டுவார் **தாம்**—அடையவிரும்புமவர்கள், ***வீழ் கனியும் ஊழ் இலையும் என்னும்***—தானே பழுத்து விழுந்த பழங்களும் சருகான இலைகளுமேயாகிற,

---

தன்ன. இச்சரீரத்துடனே பெற்றறிவாரில்லை. அத்தைச் காற்கடைக் கொள்ளுகையாலும் சொல்லுகிற வார்த்தை யிறே. ஆசைப்பட்ட இச்சரீரத்தைவிட்டு வேறொரு ஶரீரத தைப் பரிக்₃ரஹித்து ஒரு தே₃ஶவிஶேஷத்திலே போய்க் காலாந்தரே அநுப₄விக்குமது ஒரு அநுப₄வமாயற்றதோ? அதொன்றல்லவிறே. அதுதான் அவ்வசநங்கள் சொல் லக்கேட்குமித்தனை; கண்டு வந்தாரொருவருமில்லை. (பெயர் தருமென்பது) பெற்றியைத் தரும்; இஶ்ஶரீரத்தைவிட்டு வேறொரு ***ஶரீரத்தைப்பெற்று*** அநுப₄விக்கவேண்டியதா யிருக்கும். இஶ்ஶரீரத்தைவிட்டு வேறொரு ஶரீரத்தைப்

யும் அது நாநாவித₄மாகச் சொல்லப்பட்ட புருஷார்த்த₂ம். (பெயர்தரும்) பேற்றிலே தருமென்பர்கள். இந்த ப்ரக்ருதி ஸமநந்தரம் காணப்பெறுவது என்பர்கள். அத₂வா—(பின்னை யது பின்னை) பின்னையது—கடைவழி சொன்ன மோக்ஷ

ஶரீரத்தோடே பெற்றறிவார் ஒருவருமில்லை. ஶாஸ்த்ரஸித்₃த₄மான **பரமபுருஷார்த்த₂மான இதை இகழலாமோ?** எனில். இவ்வுடம் **போட்ட இங்கே பெறவேணும் என்னும் ஆசையாலே அதைத் தாழ்த் திச் சொல்லுகிறாராகையாலே** நஹிநிந்தா₃ ந்யாயத்தை நினைக்க **வேணும். ஆசைப்பட்ட இந்த ஶரீரத்தை விட்டு** வேறொரு ஶரீரத்தை **எடுத்து, நெடுந்தூரமுள்ள ஒரு தே₃ஶத்திலே போய் எப்போதோ ஒரு காலத்தில் அநுப₄விக்கும் அது ஓரநுப₄வமாகுமோ? ஆகாது.** அவ்வநு **ப₄வமும் சில வேத₃ வைதி₄க வசனங்கள் சொல்லக் கேட்குமித்தனையே: கண்டு வந்து சொன்னவர் ஒருவருமில்லை. (பெயர் தரும் என்பது)** ஶரீராந்தரத்தைத் **தரும் எனப்படுவது. இந்த ஶரீரத்தைவிட்டு வேறொரு** ஶரீரத்தைப் பெற்று **அநுப₄விக்கவேண்டியதாயிருக்கும்: இந்த** ஶரீரத்தை **விட்டு வேறொரு உடம்பைப்பெற்று அநுப₄விப்பதாவது—**

பெற்று அநுப₄விக்கையாவது-ஒருவன் தபஸ்ஸு பண்ணி, அந்த தப:ப₂லம் வேறொருவன் பு₄ஜிக்கும்மாத்ரமன்றோ? அன்றியே, பின்னைப் பெயர் தரும் என்றாய் - அதுக்கும் பொருள் அதுவே.

(ஓர் தொல்நெறியை வேண்டுவார) ஸம்ஸாரத்தை யொழித்து நிரதிஶயஸுக₂மான /(மோக்ஷத்தை வேண்டு வார். இப்படி சொல்லப்படாநின்றுள்ள பழையதான) மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டியிருப்பார். அத்தே₃ஶம் ப்ராப்யமானால் அங்குத்தைக்குப் போம் வழியும் ப்ராப்யாந் தர்க₃தமாகக் கடவதிறே. (வேண்டுவார்) அத்தையும்

மானது, பின்னை—காலாந்தரே, தே₃ஹாந்தரே, தே₃ஶாந்தரே, பெயர்தரும்—பேற்றைத்தரும், என்பது—என்று சொல்லு கிறார்கள், என்னவுமாம்.

(ஓர் தொன்னெறியை வேண்டுவார்) இப்படிச் சொல்லப் படுகிறனவாய், அத்₃விதீயமாய், பழையதாயிருக்கிற ப்ராப் யத்தை வேண்டுவோர், அர்சிராதி₃மார்க₃த்தை வேண்டுவார் என்னவுமாம். ஜ்ஞாநம் பிறந்தவநந்தரம், க₃திசிந்தையோடு

ஒருவன் தவம்புரிந்து, அத்தவத்தின் பலனை மற்றொருவன் அநுப₄ விப்பதுபோன்றது. அல்லது, 'பின்னைப் பெயர்தரும்' என்று கூட்டி பின்னர், பின்னர் என்னும் பெருமையையே தரும் என்று முதலிற் சொன்ன பொருளேயாகவுமாம்.

(ஓர் தொன்னெறியை வேண்டுவார்) ஸம்ஸாரத்தை ஒழித்து ஒப்பற்ற இன்பமாயிருக்கும் மோக்ஷத்தை விரும்புவார். ஓர்—ஒப் பற்ற. (ஓர் தொல் நெறியை வேண்டுவார்) இப்படி ஒப்பற்றதாகச் சொல்லப்படுவதாய், பழையதான மோக்ஷத்தைப் பெற விரும்பி யிருப்பார்; நெறியென்று வழியைச் சொல்லும் ஶப்₃த₃ம் அத்நெறி யால் அடையப்படும் இடத்தையும் குறிக்கிறது. அல்லது வழியையே குறிப்பதாகக் கொண்டாலும் குற்றமில்லை. அவ்விடம் விரும்பப்படுவ தாகில், அங்குபோகும் அவ்வழியும் விரும்பப்படுவதேயன்றோ. (வேண்டுவார்) அதையும் ஒரு பொருளாக நினைத்து விரும்புவார்

குண்ட₂லிதம் சில ப்ரதிகளிலேயே உள்ளது.

என்னு மிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம்வருந்தித்

இவையே நுகர்ந்து — இவ்விரண்டையே தின்று, ***உடலம் வருந்தி***—உடம்பு நொந்து,

---

ஒன்ருக நினைத்து அபேக்ஷிப்பார் என்று தமக்கு அதிலுண்டான அநாதரத்தைச் சொல்லுகிருர்.

இனி இப்புருஷார்த்தத்தை அநுஷ்டிக்கும் ஸாதநத்தினுடைய பொல்லாங்கை உபபாதிக்கிருர் மேல்—(வீழ் கனியும்) தானே விழுந்து பசையற்ற கனியும். (ஊழிலையும்) முளையிலே விழுந்த இலையும், முற்றிப்பழுத்துச் சருகான இலையும். (என்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி)

வழியில் போக்கோடு தேசவிசேஷ ப்ராப்தியோடு வாசியற ஜ்ஞாநபலமாய் வருகிறதாகையாலே ப்ராப்யாந்தர்கதமாகக் கடவது. இத்தையும் ஒரு புருஷார்த்தமாக நினைத்துப் பெற வேண்டியிருப்பார்க்கும். இத்தால்—ஸ்வாபிமதமன்று என்னுமிடம் தோற்றுகிறது.

இப்பேறு பெறவேணுமென்றிருப்பார் பண்ணும் ஸாதநாநுஷ்டாநத்தினுடைய அருமையிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது மேல். (வீழ்கனியும் ஊழிலையும் என்னுமிவையே) இனிய வஸ்துவை பூஜிக்கைக்கு இட்டுப் பிறந்த இவன்

உண்டாவதே! கையில் கனியிருக்க, துரட்டிப் பழத்துக்கு அண்ணாந்து பார்ப்பதே! என்று தமக்கு அப்புருஷார்த்தத்தில் உண்டான ஆதரமின்மையைச் சொல்லுகிருர்.

இனி, இந்த மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தைப் பெறவிரும்புவார் அநுஷ்டிக்கும் ஸாதநத்தினுடைய ***தீமையை*** விவரிக்கிருர் மேலே.—(வீழ் கனியும்) தானே வீழ்ந்த கனியும்; தானே வீழ்கையாலே பசையற்றதாயிருக்கை. (ஊழிலையும்) ஊழ் என்று உதிர்தலுக்கும், பழமைக்கும் பெயர். முளையிலே உதிர்ந்து சருகான இலையையும், முற்றிப்பழுத்து விழுந்து சருகான பழமையான இலையையும் சொல்லுகிறது. இதிலும் பசையில்லையென்று கருத்து. (என்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி) சருகிலை தின்றும், பசையற்ற காய்

அதாவது-சருகிலை தின்றும் காயுங்கிழங்கும் தின்றுமிறே தபஸ்ஸு அநுஷ்டி2ப்பது. அவதா4ரணத்தாலே, ஒரு வ்ரத ஸமாப்தி பிறந்து பின்னையொரு வ்ரதாரம்ப4த்தின் முன்னே யாகிலும் ஏகவாரம் அந்நம் பு4ஜித்ததுமில்லையென்று தோற்றுகிறது. இத்தால், அநவரதகாயக்லேஶம் சொல்லு கிறது. (நுகர்ந்து) அந்த ஸாத4நத்தில் பண்ணின ஆத3 ரம் தோற்ற போ4க்3யதையுண்டானதுபோலேயிருக்க பு4ஜிக்கை. (உடலம் தாம் வருந்தி) அபி4மத விஷயத் தைக்கண்டு இங்கே அனுப4விக்கலாயிருக்கிற ஶரீரத்தை க்லேஶிப்பித்து. (தாம் வருந்தி) இவனுடைய கர்மங்

பு4ஜிக்கிற த்3ரவ்யங்களுடைய அஸாரத்தை நினைத்து இவற் றைத் தாம் வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாமே இப்புடை யிலே 'என்னுமிவையே' என்கிறார். (நுகர்ந்து) இவற்றை பு4ஜிக்கும்போது அம்ருதபாநம் பண்ணுவாரைப்போலே போ4க்3யபு3த்3தி4கொண்டு பு4ஜிக்கவேணும். இதினுடைய ஹேயதை நெஞ்சிலே படில் புருஷார்த்த2ஸித்3தி4யில்லை. (உடலம் தாம் வருந்தி) "स्थूलोऽहं कृशोऽहम्" (*ஸ்தூ2லோऽஹம் க்ருஶோऽஹம்*) என்கிறபடியே "நான் பருத்தேன், நான் இளைத் தேன்" என்னலாம்படி தானாக அபி4மானித்த ஶரீரத்தை ஒறுத்து. (அபி4மதவிஷயத்தை அநுப4விக்கைக்குப் பரிகர மான ஶரீரத்தை ஒறுத்து.) அபி4மதவிஷயத்தை அநுப4விக்

கனிகிழங்குகளைத் தின்றுமன்றோ தவத்தைத அனுஷ்டி2ப்பது. 'இவையே' என்றவிடத்தில் ஏகாரத்தாலே, ஒரு விரதம் முடிந்து மற்றொரு விரதம் ஆரம்பிக்குமுன்பாவது ஒரு தடவை உணவு உட் கொண்டதுமில்லை என்று விளங்குகிறது. இதனால், இடைவிடாமல் உடம்பை வருத்தவேண்டும் என்பதைச் சொல்லுகிறது. (நுகர்ந்து) ரஸித்து பு4ஜித்து. ஸாத்4யத்தில் உண்டான ஆசையாலே, ஸாத4 னத்திலும் பேரன்புபூண்டு. அதற்கு அங்க3மாகச் சருகிலை தின்னும் போதும் மிகவினிய உணவை உண்பதுபோலே சுவைத்து உண்கிற படி. (உடலம் தாம் வருந்தி) இனிய பொருளை (அர்ச்சைத் திருமேனியைக்) கண்டு இங்கே அநுப4விக்கக்கூடிய உடம்பைத் துன்புறுத்தி. (தாம் வருந்தி) உலகிலே, கர்மத்தால் தாழ்ந்த விடங்

துன்னு மிலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும் வெஞ்சுடரோன் 13
மன்னு மழல்நுகர்ந்தும் வண்தடத்தி னுட்கிடந்தும்

துன்னும் இலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும் — நெருக்கமான பர்ண ஶாலைகளிற்கிடந்தும், ***வெம்சுடரோன்*** — கொடிய கிரணங்களை யுடைய சூரியனுடைய, ***மன்னும் அழல் நுகர்ந்தும்*** — நிலை நின்ற வெய்யிலைப் புசித்தும், ***வண் தடத்தினுட்கிடந்தும்*** — வண்மை மிக்க தடாகங்களிலே மூழ்கிக் கிடந்தும்,

---

கொண்டுபோய் க்லேஶிப்பித்தல், தைவம் கொண்டு போய் க்லேஶிப்பித்தல் செய்யுமதொழியத் தாமே க்லேஶிப் பித்து. (துன்னுமிலைக் குரம்பைத் துஞ்சியும்) இலையாலே நெருங்கச் செய்த பர்ணஶாலைகளிலே கிடந்தும். அதில் நின்றும் உதிர்ந்த புழுதியானது கண்ணிலே புக்கு நோவு படும்படியாகத் துஞ்சியும். நித்ரை மரணத்தோடு பர்யாய மாகையாலே துஞ்சியுமென்கிறது.

கைக்குப் பரிகரமான ஶரீரத்தையாயிற்று ஒறுப்பது. (தாம் வருந்தி) தாம் பண்ணின கர்மமாதல், கர்மபலமாதல், ஈஶ்வரனாதலன்றியே தாமே வருந்தி. "விடாக்கும்" இத்யாதி. (துன்னும் இலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும்) நெருங்கத்தொடுத்த பர்ணஶாலைகளிலே நித்ரைபண்ணியும். நித்ரைக்கும் விநாஶத் துக்கும் ஸாதாரண ஶப்தமான துஞ்சுதலைச் சொல்லுகிறது— நித்ரை மரணகல்பமாகையாலே.

களுக்குச் சென்று வருந்துவதும், யமன் முதலான தெய்வங்கள் இவனைத் தங்கள் உலகுக்குக் கொண்டுபோய் வருத்துவதும் உண்டு; இது அப்படிப் பிறிதொன்றால் வந்த துன்பமன்று. தானே வர வழைத்துக்கொண்ட துன்பம் என்று காட்டுகிறார். (துன்னுமிலைக் குரம்பைத் துஞ்சியும்) நெருங்கிய இலைகளால் வேயப்பெற்ற பர்ண ஶாலைகளிலே கிடந்து தூங்கியும். குரம்பை-வீடு; இலைக்குரம்பை-பர்ண ஶாலை. இப்பர்ணஶாலைகளில் கிடக்கும்போது அதிலிருந்து உதிர்ந்த புழுதிகள் கண்ணிலே புகுந்து பெருந்துன்பம் விளைவிக்கும்படி துஞ்சியும். 'துஞ்சுதல்' என்னும் சொல் மரணம், தூக்கம் ஆகிய இரண்டையும் காட்டுவது. இங்கு இவன் தூங்கும் தூக்கமும் மரணத்தையொத்த துன்பத்தைத் தருவதாகையாலே துஞ்சியும் என்கிறார்.

(வெஞ்சுடரோன் மன்னுமழல் நுகர்ந்தும்) உஷ்ண கிரணனுன ஆதித்யனுடைய வெய்யிலே பக்ஷித்தும். மன்னுமழல் நுகர்ந்தென்கிறது-உள்ளுப்புக்காலும் அழல் மாருதேயிருக்கையும், இதுவே தண்ணீருமாக நுகருகை யும். காற்றை பக்ஷித்தும் வெய்யிலே பக்ஷித்துமிறே ஶரீரத்தை ரக்ஷிப்பது. (வண் தடத்தினுட்கிடந்தும்) அழ கியதாக ஜலக்ரீடை பண்ணிப் போதுபோக்கலான தடா

(வெஞ்சுடரோன் மன்னுமழல் நுகர்ந்தும்) ஸர்வபதார்த் தங்களையும் தபிப்பிக்கும் உஷ்ணகிரணனுன ஆதித்யனுடைய பொருந்தின உஷ்ணத்தை புஜித்தும், பதார்த்தங்கள் உள்ள விடமெங்கும் புக்கு வ்யாபிக்கக் கடவதாய்ப் புறப்பட்ட போதோடு உள்ளேபோய்ப் புக்கபோதோடு வாசியற சுடக் கடவதாயிருக்கிற அழலை நுகர்ந்தும். ஸந்த்யாகாலத்தில் ஆதித்ய கிரணங்களை யாயிற்று புஜிப்பது. தாஹகமான கிரணங்களை போக்ய ஆதமாயிருப்பதொரு பலம்போலே புஜித்து.

(வண்தடத்தினுள் கிடந்தும்) அபிமதைகளான ஸ்த்ரீ களுக்கும் நினைத்தபடி ஜலக்ரீடாதிகள் பண்ணி அநுபவிக் கைக்கு யோக்யமான அழகிய தடாகத்திலே அகமர்ஷணம் பண்ணியும். (உட்கிடந்தும்) மேலே கிளம்புதல், உள்ளே வர்த்திக்கிற ஜலசர ஸத்வங்களில் கண்வைத்தல் செய்ய வொண்ணுது. (கிடந்தும்) அநேகமாயிரம் வத்ஸரம் கிடக்கு

(வெஞ்சுடரோன் மன்னும் அழல் நுகர்ந்து) உஷ்ணகிரணனுன சூரியனுடைய வெய்யிலேப் புசித்தும். 'மன்னும் அழல்' [நிலை நின்ற உஷ்ணம்] என்றது இவன் உடம்பினுள் புகுந்து அவ்வுஷ் ணம் நிலையாய் நிற்பதைக் காட்டுகிறது. உண்ணும்சோற்றின் ஸ்தானத்திலே மாத்திரமல்லாமல் பருகுநீரின் ஸ்தானத்திலும் இவனுக்கு இதுவேயாயிருப்பதையும் காட்டுகிறது. காற்றையும் வெயிலேயும் புசித்து, நீரும் அருந்தாமலன்றே இவன் உடம்பைக் காப்பாற்றுவது. (வண்தடத்தினுட் கிடந்தும்) குளத்திற்குள்ள வண் மையை அநுபவிக்கக் கொடுத்துவைக்காதவனுகிவிட்டானே! வண்தடம்-வண்மைமிக்க தடாகம்; இன்பத்தை விரும்புமவர்களே 'வாருங்கள் வாருங்கள்' என்று அழைக்கும் குளம். கோடைகாலத்

இன்னதோர் தன்மையரா யீங்குடலம் விட்டெழுந்து 14
தொன்னெறிக்கட் சென்ருரெனப்படுஞ் சொல்லல்லால்
இன்னதோர் காலத் தினையா ரிதுபெற்ருர் 15
என்னவுங் கேட்டறிவ தில்லை உளதென்னில்

இன்னது ஓர் தன்மையர் ஆய் — ஆக இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவங்களையுடையராய்க்கொண்டு, ***ஈங்கு உடலம் விட்டு எழுந்து*** — இவ்வுலகில் ஶரீரத்தை விட்டொழித்து மேலே கிளம்பி, ***தொல் நெறிக்கண் சென்ருர் எனப்படும் சொல் அல்லால்***—பழையதான ஒரு ஸ்தானத்திலே போய்ச் சேர்ந்தார்கள் என்று சொல்வதைத் தவிர, ***இன்னது ஓர் காலத்து இனையார் இது பெற்ருர்***—இன்ன தினத்தில் இன்ன மநுஷ்யன் இந்த மோக்ஷத்தில் போய்ச் சேர்ந்தான், ***என்னவும் கேட்டு அறிவது இல்லை***—என்று சொல்லக் கேட்டதேயில்லை;

கங்களிலே ஶீதகாலத்திலே புக்கு நீர்க்காக்கைபோலே முழுகிப் பாசியேறக்கிடந்தும். (இன்னதோர் தன்மையராய்) தப:பலம்பெற்று அதிலே வ்யுத்பத்திபண்ணிணுலும் அதுக்கு ஆளாகாதபடி து:க்கமே ஸ்வபாவமானபடி. (ஈங்குடலம் விட்டெழுந்து) நினைத்தபடி அநுபவிக்கலான இங்கே தாஞக அபிமாநித்து நெடுநாள் முகம் பழகின ஶரீரத்தைவிட்டு எழுந்துபோய்.

மாயிற்று. (இன்னதோர் தன்மையராய்) ஏவம்விதஸ்வபாவத்தையுடையராய். (ஈங்கு) இங்கிருக்கும் நாள். (உடலம் விட்டெழுந்து) அநந்தரம் தாஞக அபிமாநித்த ஶரீரத்

தில் ஸ்த்ரீகளோடு அழகாகக் குடைந்தாடி இன்பமாகப் போதுபோக்கத்தக்க குளங்களிலே குளிர்காலத்திலே புகுந்து நீர்க்காக்கைபோலே முழுகியிருந்து, பாசிபடியும்படியாகக் கிடந்து தவம் செய்தும். (இன்னதோர் தன்மையராய்) துன்பத்தோடு பழகிப்பழகி இதுவே இயற்கையாகிவிடுகின்ற இவனுக்கு, தவத்தின் பலமான பேரின்பத்தைப் பெற்ருலும் அது எப்படி ரஸிக்கும்? (ஈங்குடலம் விட்டெழுந்து) நினைத்தபடி அநுபவிக்கத்தக்க இவ்வுலகில், தாஞகவே இவஞல் அபிமானிக்கப்பெற்றதாய், நெடுநாளாக உடனிருந்து பழகியதாகையாலே 'உடலம்' எனப்படுவதான இவ்வுடம்பை விட்டுப்போய்.

(தொல்நெறிக்கட்சென்றாரெனப்படும் சொல்லல்லால்) மோக்ஷத்தேறப் போனார்களென்கிற உக்தியல்லது. (இன்னதோர் காலத்து) ஏதேனுமொரு காலத்திலே. (இனையார் இது பெற்றாரென்னவும் கேட்டறிவதில்லை) ஆரேனுமொருவர் இப்புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றாரென்று கேட்டறிவதில்லை; ப்ரமாணங்கள் சொல்லக்கேட்குமத்தனை. "ஶுகோ முக்தோ வாமதேவோ முக்த:" (ஶுகோ முக்தோ வாமதேவோ முக்த:) என்று வசநங்களைப் படிக்குமத்தனையல்லது கண்டு போந்தார் உண்டாகச் சொல்லுவாரில்லை. இன்னார் பெற்றாரென்று சொல்லக் கேட்டறிவதில்லை. ஶுகவாமதேவாதிகள் முக்தரென்று சொல்லா நின்றதே, கேட்டறியத் தட்

தைப் பொகட்டு தேஶாந்தரே கைகழியப்போய். (தொன்னெறிக்கண் சென்றாரெனப்படும் சொல்லல்லால்) பழையதான மோக்ஷத்தேறப் போனார்களென்று சொல்லப்படுகிற சொல்லே உள்ளது. (சொல்லல்லால்) உக்திமாத்ரமேயொழியக் கண்டறிவாரில்லை. (இன்னதோர் காலத்து இனையார் இது பெற்றார் என்னவும் கேட்டறிவதில்லை) இன்னதோர் காலத்திலே ஏவம்விதஸ்வபாவராயிருப்பார் இப்பேறு பெற்றார்களென்று சொல்லக் கேட்டறிவதில்லை. மோக்ஷத்தேறப் போனார்களென்று ஶாஸ்த்ரங்களிலே "ஶுகோ முக்தோ வாமதேவோ முக்த:" *(ஶுகோ முக்தோ வாமதேவோ முக்த:)* என்று சொல்லக் கேட்டிருக்குமத்தனை. வசநம் படித்துப்போருமித்தனை.

(தொன்னெறிக்கண் சென்றார் எனப்படும் சொல்லல்லால்) பழையதான மோக்ஷத்துக்குச் சென்றார்கள் என்கிற சொல்லைக் கேட்கிறோமே யொழிய. (இன்னதோர் காலத்து) ஏதாவது ஒரு காலத்திலே. (இனையார் இதுபெற்றார் என்னவும் கேட்டறிவதில்லை) ஆரேனுமொருவர் இப்பயனைப் பெற்றதாக அவர் வாயிலிருந்து நாம் கேட்டறிந்ததில்லை. ஶப்தப்ரமாணங்கள் சொல்லக் கேட்பதொழிய ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தைக் கேட்டதில்லை. "ஶுகர் முக்தியடைந்தார்; வாமதேவர் முக்தியடைந்தார்" என்று வசநங்களைப் படிப்பதொழிய. மோக்ஷத்தைக் கண்டு அங்கு முக்தரை அநுபவித்து வந்தேன் என்று சொல்லுவாரில்லை. ஶுகர் வாமதேவர் முதலானோர் முக்தியடைந்ததாக ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்களே, அதைக்கேட்டறியலாமே?

மன்னுங் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள் 16
அன்னதோ ரில்லியி னூடுபோய் வீடென்னும்
தொன்னெறிக்கட் சென்றாரைச் சொல்லுமின்கள்
சொல்லாதே 17

உளது என்னில்—(அடியோடு இல்லையென்று நான் சொல்லுகிற அந்த மோக்ஷம்) உண்டு என்கிற பக்ஷத்தில், ***மன்னும் கடும் கதிரோன் நல் நடுவுள்***—நித்யமாயும் தீக்ஷ்ணமாயுமுள்ள கிரணங்களையுடையனான ஸூர்யனுடைய மண்டலத்தின் நட்டநடுவே, ***அன்னது ஓர் இல்லியின் ஊடு போய்***—வாய்கொண்டு சொல்ல முடியாத அப்படிப்பட்ட ஸூக்ஷ்மமான த்வாரத்தின் வழியே சென்று, ***வீடு என்னும் தொல் நெறிக்கண் சென்றாரை சொல்லுமின்கள்*** — மோக்ஷமென்று நீங்கள் சொல்லுகிற ஒரு ஸ்தானத்திற்குப்போய்த் திரும்பிவந்தவர்களைக் காட்டுங்கள்; ***சொல்லாதே***—அப்படிப்பட்டவர்களைக் காட்டமாட்டாமல்,

---

டென்னென்னில்: "நான் போனேன், இன்னபடி அநுபவித்தேன்" என்று அங்குத்தையவர் படியைக் கண்டு வந்தார் சொல்லக் கேட்டறிவதில்லை.

(உளதென்னில்) முதலிலே அங்ஙனிருப்பதொரு புருஷார்த்தமில்லை; **"अग्निना सिञ्चेत्"** (அக்நிநா ஸிஞ்சேத்)

"நான் கண்டேன், நான் போனேன்" என்பாரில்லை. ஆஸ்திக்யத்தாலே சில சொல்லுமத்தனை.

(உளதென்னில்) உண்டென்று சொல்லில். அதுக்குப் போம் வழியின் அருமையைக் கேட்கலாகாதோ? (மன்னு

எனில்: "நான் மோக்ஷஸ்தானத்திற்குச் சென்றேன்; அங்கு இப்படி இப்படியிருந்தது" என்று அங்குள்ளவர்களுடைய நிலையைப் பார்த்துவந்து சொன்னவர் ஒருவருமில்லையன்றோ.

(உளதென்னில்) முதன்முதலில் அப்படி மோக்ஷமென்றொரு புருஷார்த்தம் இல்லை. "அக்நியாலே நனைக்கக்கடவன்" என்பது போலே விருத்தமான பேச்சாகும் மோக்ஷமுண்டென்பது. அப்படி

போலே. அது உண்டாகவேணுமாகில் அது இருக்கிற்படி கேட்கலாகாதோ? (மன்னும் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நல்நடுவுள்) நித்யமாய் அணையவொண்ணாதபடி கொடிதான கிரணங்களையுடைய ஸௌர்யமண்ட2லத்துள்ளிட்டுப் போகவேணுமாம். அவன் நூறாயிரம் யோஜனைக்கவ்வருகே ஸஞ்சரிக்க, இங்கே அவன் வெய்யில் பொறுக்கமாட்டாத இவன், அவனை அணையப்போகையுமன்றியே அவனுடைய உள்ளேபோகவேணுமாம்.

(அன்னதோரில்லியினூடுபோய்) அவன்தான் அப்படிப் போமிடத்து ஒருபெருவழி பண்ணிப் போகையுமன்றியே அப்படிப்பட்டதோர் இல்லியினுள்ளிட்டாம் போவது. (வீடென்னும் தொன்னெறிக்கட் சென்றாரைச் சொல்லுமின்கள்) இவன்தான் ராஜகுலம் தோற்றப் போகக்கடவனாம்;

மித்யாதி3) நிலைநின்ற கொடிய கிரணங்களையுடைய ஆதி3த்ய மண்ட2லத்தின் நடுவிட்டுப் போகவேணும் இங்கே நின்று ஆதி3த்யனைக் காணவொண்ணாதே வெறியோடும்படி கொடிதான ஆதி3த்யனுடைய அப்படிப்பட்ட அதிஸூக்ஷ்மமான

அது உண்டென்று பிடிவாதம் பிடித்தாலும், அந்த மோக்ஷத்தின் லக்ஷணத்தைக் கேளுங்கள் என்கிறார்,—(மன்னும் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள்) நித்யமானவனாய், அணுகவொண்ணாத படி கொடிய வெப்பத்தையுடைய சூரியனின் வட்டத்தின் நடுவில் போகவேண்டுமாம். அவன் நூறாயிரம் யோஜனைகளுக்கு அப்பாலிருக்கும்போதே இங்கே அவனுடைய வெய்யில் பொறுக்கமுடியாத இவன், அவனை ஒட்டிப்போவதோடன்றியில், அவனுடைய உள்ளே போகவேண்டுமாம்.

(அன்னதோரில்லியினூடு போய்) அந்த முக்தன் அப்படிப் போம் போது விசாலமானதொரு வழியில் செல்லாமல், குறுகியதான அவ்வழியிலே போகவேண்டுமாம். (அன்னதோர் இல்லி) 'அன்னது' என்று சொல்லுவதொழிய. விவரிக்கமுடியாத நுண்மையையுடைய துவாரம். (வீடென்னும் தொன்னெறிக்கண் சென்றாரைச்சொல்லுமின்கள்)முக்தன் ப4க3வத் ஸம்ப3ந்த4மாகிற ராஜகுலப் பெருமைதோற்ற அனைவராலும் எதிர்கொண்டு உபசரிக்கப்பட்டுப் போகிறானாம். அவன் இவனுடைய

அன்னதே பேசு மறிவில் சிறுமனத்துஆங்கு
அன்னவரைக் கற்பிப்போம் யாமே அதுநிற்க 18

அன்னதே பேசும் — (மோக்ஷமுண்டென்று ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதென்று) பழம்பாட்டையே பாடிக்கொண்டிருக்கிற, ***அறிவு இல் சிறு மனத்து அன்னவரை***—விவேகமற்றவர்களும் குறுகிய மனமுடையவர்களுமான அவர்களுக்கு, ***கற்பிப்போம் யாமே***—உபதே₃ஶிப்பது நாமோ? ***அது நிற்க***— அந்த மோக்ஷவார்த்தை அப்படி கிடக்கட்டும்;

அவன் இவனுடைய ஶரீர விஶ்லேஷத்தளவும் அவஸரம் பார்த்து நின்று முகம் காட்டக்கடவனும்; **"हार्दानुगृहीतः"** **(ஹார்த்₃தா₃நுக்₃ருஹீத:)** என்கிறபடியே; ஆதிவாஹிகர் கையிலே காட்டிக்கொடுக்குமாம். தான் முன்னே கை விளக்குப் பிடித்துக்கொண்டு போமாம். "இப்படி அந்த மோக்ஷமாகிற பழையதாயிருக்கிற தே₃ஶத்திலே நான் போனேன், இன்னது கண்டேன், இன்னது அநுப₄வித்தேன்" என்று வந்தாரொருவரைக் காட்டிச் சொல்லிக் காணுங்கோள். இப்படி அங்குப் போய்வந்தானொருவன்

வழியே போய், மோக்ஷமென்று சொல்லப்படும் பழையதான ப்ராப்யத்தை லபி₄த்தவர்களை இன்னாரென்று சொல்லுங்கோள் என்று கேட்டால், சொல்லாதே இதுக்கு உத்தரமாக முன்பு சொன்னதையே சொல்லாநிற்பர்கள். அதுக்கு அடி—

உடம்பு பிரியும் வரையில் பார்த்திருந்து, பிறகு முகம் காட்டுவானும். ''இருதயத்திலிருக்கும் பரமாத்மாவால் அநுக்₃ரஹிக்கப் பட்டவனாய் வழியறிந்து செல்லுகிறான் முக்த ஜீவன்'' [ப்₃ரஹ்ம ஸூத்ரம் 4-2 16] என்கிறபடியே. ஆதிவாஹிகர் என்னும் அழைத்துச்செல்லும் தே₃வர்களிடம் இவனை ஒப்பிப்பானும் ஸர்வேஶ்வரன். தானே முன்னின்று இவர்களுக்கு விளக்குப் பிடித்துக்கொண்டு வழி காட்டிப்போவானும் ஸர்வஸ்மாத்பரன். 'இப்படிச் சொல்லும் மோக்ஷமாகிற பழையதான தே₃ஶத்திலே நான் போனேன்: இன்னது பார்த்தேன்: இன்னது அநுப₄வித்தேன்' என்று கண்டு வந்தவரொருவரைக் காட்டிச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம். இப்படி அங்குப்போய் வந்தவனொருவன் சொன்னால், அதையும் ஒரு பொரு

சொல்லுமாகில், அதுவும் ஒன்ருகக்கடவது. (சொல்லாதே) இப்படி தான் • ப்ரமாணஶ்ரேஷ்டமான ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாதிகளாலே இத்தை ஸாதிக்க இதுக்கொரு உபபத்தியை இட்டு ஏத்தமாட்டாதே. (அன்னதே பேசும்) பின்னையும் இதுக்கு உத்தரமாக மேன்மேலென **"ஶுகோ முக்தோ வாமதேவோ முக்த:"** (ஶுகோ முக்த: வாமதேவோ முக்த:) என்று வசநம் படிக்கிற இத்தால் என்ன லாபமுண்டு?

(அறிவில்) அவர்களாகிருர், தந்தாமுக்கென்ன ஒரு விவேகமில்லாத அறிவுகேடர். (அறிவில் சிறு மனத்து) இப்போது அறிவில்லையேயாகிலும் மேல் அறிவு உண்டாகைக்கீடான நெஞ்சில் அகலமும் இல்லை. (ஆங்கு அன்னவரைக் கற்பிப்போம் யாமே) அவ்வவஸ்த்தாபந்நரானவர் அறிவு கேடராகை. (சிறுமனத்து) மேல் அறிவு உண்டாக்கிக் கொள்ளவுமொண்ணுதபடி அல்பமநாக்கள். (ஆங்கு) அவ்விடத்தில். (அன்னவரை) அப்படிப்பட்டுள்ளாரை. (கற்பிப்போம் யாமே) அறிவிப்போம் நாமே. உகந்த விஷயத்தில் மடலெடுத்துப் பெறலான காலத்திலே பிறர்க்கு அறிவிக்கை

ளாகக்கொள்ளலாம். அதற்கும் வழியில்லையே. (சொல்லாதே) இவ்வாறு சிறந்த ப்ரமாணங்களான ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், அநுமானத்தாலும் இதை நிரூபிக்கத்தக்க ஹேதுக்களைக் காட்டி இதைத் துதிக்கமாட்டாமல். (அன்னதே பேசும்) பூர்வபக்ஷி எதைக்கேட்டாலும், அதற்கு பதிலாக மேலும் மேலும் "ஶுகர் முக்தியடைந்தார்; வாமதேவர் முக்தியடைந்தார்" என்று வசனம் படிக்கிற இதனால் என்ன லாபமுண்டு?

(அறிவில்......) அப்படிச் சொல்லுபவர்கள் தமக்கிருக்கவேண்டிய பகுத்தறிவில்லாத முட்டாள்கள். பிறர்சொல்லைப் பின்செல்லும் அறிவற்றவர்கள். (அறிவில் சிறுமனத்து) இப்போதுதான் அறிவு இல்லையென்ருல், பிறிதொரு காலத்தில் அறிவுண்டாகும்படி விசால மனப்பான்மையுடையவர்களாகவாவது இருக்கிருர்களா என்று பார்த்தால்; அதுவுமில்லை; குறுகிய மனமுடையவர்களாயிருக்கிருர்கள். (ஆங்கு அன்னவரைக் கற்பிப்போம் யாமே) அப்படிப்பட்ட வருந்

முன்னநான் சொன்ன அறத்தின் வழிமுயன்ற

முன்னம் நான் சொன்ன அறத்தின் வழி முயன்ற அன்னவர் தாம்—நான் சொன்ன தருமத்தின் வழியிலே அநுஷ்டானம் செய்தவர்கள்,

---

களைக் கற்பிக்கை நமக்கு பரமாவதே! கையிலே மடலை எடுத்துக்கொண்டு இரண்டருகுள்ளாரும் மலைக்கப் பெரிய திருநாளில்போலே உலாவித் திரியலாயிருக்க, அவ்வறிவு கேடரை அறிவிக்கை நமக்கு பரமாவதே! (அது நிற்க) இப்போது அத்தை விடுக.

(முன்னம் நான் சொன்ன இத்யாதி) முன்பு நான் இந்த நாலு புருஷார்த்தத்தையும் சொல்லுகிறவிடத்திலே, தர்மத்திலே வந்தவாறே, ஸாத்யரூபத்தாலும் ஸாதக ரூபத்தாலும் நிற்பதோராகாரத்தைக்கொண்டு "மன்னு

நமக்குப் பணியோ? கையும் மடலுமாய் நாடறியத் திரியா நின்றால் இதுவே புருஷார்த்தமென்று அறியும்படி நாட்டிலே உலாவாநிற்க, ஓரிடத்திலேயிருந்து உபதேசிக்கை நமக்குப் பணியோ?

தத்தக்க நிலையிலிருப்பவர்களை உபதேசித்துத் திருத்துவது நமக்குக் கடமையாகிவிட்டதே! என்ன கஷ்டகாலம்! கையிலே மடலையெடுத்துக்கொண்டு, தெருவின் இரண்டு பக்கத்திலுள்ளவர்களும் மலைக்கும் படியாகத் திருவத்யயனோத்ஸவத்தில் (நம்பெருமாளைப்) போலே உலாவித்திரிய வேண்டியிருக்க, அவ்வறிவற்றவர்களுக்கு அறிவிப்பது நமக்குச் சுமையாவதே! (அதுநிற்க) இப்போது அச்செயலைச் செய்யாது விடுக.

(முன்னம் நான் சொன்ன அறத்தின் வழிமுயன்ற அன்னவர்) முதன் முதலிலே "மன்னுமறம் பொருள் இன்பம் வீடு" என்று இந்த நாலு புருஷார்த்தங்களையும் சொன்னவிடத்திலே, தர்ம மாகிற முதற் புருஷார்த்தத்தைச் சொல்லும்போது ஸாத்யமாகவும், பரலோக ஸாதனமாகவும் இருக்கும் தன்மைகளைக்கொண்டு, "மன்னும் அறம்" என்று அதை நிலைநிற்கும் புருஷார்த்தமாகச்

மறம்'' என்றேன். இஹலோக போ₄க₃த்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காகச் சொன்னேனத்தனை! அதில் நான் நினைத்த அம்ஶமறியாதே குவாலுண்டாக நினைத்திருக்கக்கூடும் அறிவுகேடராயிருப்பாராயிற்று. "**स्वर्गेऽपि पातभीतस्य क्षयिष्णो र्नास्ति निर्वृतिः**" (ஸ்வர்க்கே₃ऽபி பாதபீ₄தஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:) அதுக்காக அவ்விடத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லாநின்றேன் கேளுங்கள்.

(முன்னம் நான் சொன்ன அறத்தின் வழி முயன்ற) முன்பு நான் சொன்ன அறத்தை ஶாஸ்த்ரோக்தமாக அநுஷ்ட்டி₂த்தவர்கள். அறத்தின்வழி என்கையாலே -

---

(அது நிற்க) அது கிடக்கிறார். அது ஒரு புருஷார்த்த₂மென்று நினைத்திருப்பார்க்கன்றோ அது வேண்டுவது என்று அத்தை உபேக்ஷிக்கிறார். (முன்னம் நான்சொன்ன அறத்தின்வழி

சொன்னேன். இவ்வுலகில் பெறும் பொருள் என்னும் புருஷார்த்த₂த்தைக் காட்டிலும் இது நிலைபெற்றிருக்கும்படியை அறிவித்தேனவ்வளவேயொழிய அதுவும் என்றும் நிலைநிற்பதில்லை. அதையறியாமல் அதுவும் நித்யபுருஷார்த்த₂ம் என்று சில அறிவிலிகள் நினைத்திருக்கக்கூடும். அது நிலைநில்லாததாயிருப்பதோடன்றியில் 'எப்போது கீழே விழுவோமோ?' என்னும் ப₄யங்கலந்திருக்கையால் அல்பமாயுமிருக்கும்.

''ந கேவலம் த்₃விஜஶ்ரேஷ்ட₂ நரகே து₃:க்க₂பத்₃த₄தி: |
ஸ்வர்க்கே₃ऽபி பாதபீ₄தஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர்நாஸ்தி நிர்வ்ருதி :||''
[வி-பு 6-5-50]

[அந்தணர் தலைவரே! நரகத்தில் மாத்திரம் துன்பவரிசைகள் உள்ளன என நினைக்கவேண்டாம். புண்ணியம் குறைந்துகொண்டே வரும் மனிதனுக்கு ஸ்வர்க்க₃த்திலிருக்கும்போதும் 'எப்போது கீழே விழுவோமோ?' என்னும் ப₄யமுள்ளதாகையாலே ஆநந்த₃மில்லை,] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. இவ்விஷயத்தை அறிவுறுத்துவதற்காக இனித் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் என்கிறான்.

(முன்னம் நான் சொன்ன அறத்தின் வழிமுயன்ற அன்னவர்) நான் சொன்ன த₄ர்மத்தை ஶாஸ்த்ரத்தில் கூறிய வழியில் அனுஷ்ட்டி₂த்தவர்கள். 'அறத்தின் வழி' என்கையாலே, அந்த ஜ்யோ

அன்னவர்தாங் கண்டீர்க ளாயிரக்கண் வானவர்கோன் 19

ஆயிரம் கண் வானவர்கோன் பொன் நகரம் புக்கு—ஆயிரங் கண்ணுடைய இந்திரனுடைய அழகிய லோகத்திற்சென்று சேர்ந்து,

---

அந்த உபாயாநுஷ்ட்டாநத்தினுடைய மிறுக்குத்தோற்று கிறது. அது அநுஷ்ட்டிக்குமிடத்தில். கரணம்தப்பினல் மரணம், அதில் ஏதேனுமொரு ஸ்வரத்திலே அங்கத்திலே வைகல்யம் பிறக்கில் பின்னை ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ட்

முயன்ற அன்னவர்தாம் கண்டீர்கள்) **"व्यवसायात्मिका बुद्धिरेकेह"** *(வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திரேகேஹ)* அத்யவஸாயாத்மிகை யான புத்தியையுடையவனுக்கு ஸாதநஸாத்யங்கள் ஒன்று யிருக்கும். **"बहुशाखा ह्यनन्ताश्च बुद्धयोऽव्यवसायिनाम्।"** *(பஹுஶாகா ஹ்யநந்தாம்ச புத்தயோऽவ்யவஸாயிநாம்)* அவ்யவ ஸாயிகளுடைய புத்தி பஹுஶாகையாயிருக்கும். பல தலையாயிருக்கும். ஸாதநங்களும் அநேகமாய், ஸாத்யங்களும் அநேகமாயிருக்கும்.

அப்படியே காம்யரூபமான கர்மந்தன்னையே **"कर्मण्येवाधिकारस्ते"** *(கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே)* என்கிறபடியே அகர்த்ருகமாக பலாபிஸந்திரஹிதையான அநுஷ்ட்டாநத்தை அநுஷ்ட்டித்தால் மோக்ஷஸாதநமாகக் கடவது என்கிற ந்யாயத்தைப் பற்ற பகவத் புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதந மாகச் சொன்ன முகத்தாலே தூஷித்தது கீழ். அந்தக் கர்மந்தனக்கு ஸ்வர்க்கபோகத்தைப் புருஷார்த்தமாக ப்ரதி பத்திபண்ணி, அதுக்கு ஸாதநமாம்ஆகாரத்தாலே காம்யார்த்த ப்ரசுரமாயிருக்குமென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது. கீழே

திஷ்டோமாதி தர்மாநுஷ்டானத்தின் கடுமை தோற்றுகிறது. அதை அநுஷ்ட்டிக்கும்போது கரணம் தப்பினல் மரணமாயிருக்குமென்பதை யும் மந்திரஸ்வரத்திலேயாவது, உபாயத்தின் அங்கத்திலேயாவது ஏதாவது குறைவு நேர்ந்தால் பிறகு ப்ரஹ்மராக்ஷஸனாய்ப்

பிறக்குமித்தனே. (அன்னவர் தாம் கண்டீர்கள்) அத்தை அருமைப்பட்டு அநுஷ்டித்த அப்படிப்பட்ட அவர்கள். (ஆயிரக்கண் வானவர்கோன்) இங்குநின்றும் போகிற வனுக்கு நிர்வாஹகனுயிருக்கிறவன் ஆயிரம் கண்கொண்டா

நான்சொன்ன த₄ர்மமார்க்க₃த்திலே உத்ஸாஹித்தவர்கள் கிடக்கிடிகோள். 'அன்னவர்' என்கிறது — நேருவதெல்லாம் நேர்ந்து படுவதெல்லாம் படச்செய்தே அல்பமேயாயிருக்கிற ஸ்வர்க்க₃ புருஷார்த்த₂த்தை ப₂லமாகக் கொள்ளுகிற ஹேயரை அநாத₃ரிக்கிருர்.

அவர்கள் ப₂லமிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது மேல். (ஆயிரக்கண்) இப்படி நேருவதெல்லாம் நேர்ந்தவன், விஷய த₃ர்ஶநத்துக்கு ஆயிரம் கண்ணுடையவன். "விடத்தவாய் ஒராயிரம் இராயிரம் கண்" என்று அவனுக்குப் பல கண்ணுண்டிறே ப₄க₃வத₃நுப₄வத்துக்கு. **"पुण्डरीकमेचमक्षिणी"** *(புண்ட₃ரீக மேவமக்ஷிணீ)* என்றும், "தாமரைக் கண்ணனே விண்ணோர் பரவும் தலைமகனே" என்றும், அடைவுடையார் தோற்று அடைவுகெட நின்று ஏத்தும்படியான கண்ணழகையுடையவன் முகத்திலே போய் விழிக்கிறதன்றே; பீறினசீலைபோலே கண்டவிடமெங்கும் துளையாம்படியிருக்கிறவன் முகத்திலே யிறே விழிப்பது. என்றும் விஷயப்ரவணரில் நேத்ரபூ₄தனே இங்ஙனேயிறே இவர்கள் சொல்லுவது. (வானவர்கோன்) அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியோ என்பர்கள். மநுஷ்யனிற் காட்டில் நாலுநாள் எழ இருந்து சாம்; இவ்வளவைக்கொண்டு பேரப்பெரலியத் தங்களேயும் அவர்களாக அபி₄மானித்திருக்கும் ஆக்கரான அமரர்களுக்கு நிர்வாஹகனனவன் முகத்திலேயாயிற்று விழிப்பது.

பிறக்கவேண்டியதே என்பதையும் உணர்த்துகிறது. (அன்னவர்தாம் கண்டீர்கள்) அந்த அறத்தை அவ்வளவு சிரமப்பட்டு இயற்றிய அவர்கள். (ஆயிரக்கண் வானவர்கோன்) இங்கிருந்து போகிற வனுக்குத் தலைவனுயிருக்கும் இந்திரன் ஆயிரம் கண்கொண்டு அநுப₄விக்க வேண்டும்படி அளவிற் பெரிதாயிருக்கிறது அந்த தே₃வலோக

பிறக்குமித்தனை. (அன்னவர் தாம் கண்டீர்கள்) அத்தை அருமைப்பட்டு அநுஷ்டித்த அப்படிப்பட்ட அவர்கள். (ஆயிரக்கண் வானவர்கோன்) இங்குநின்றும் போகிற வனுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிறவன் ஆயிரம் கண்கொண்டா

நான்சொன்ன தர்மமார்க்கத்திலே உத்ஸாஹித்தவர்கள் கிடக்கிடிகோள். 'அன்னவர்' என்கிறது — நேருவதெல்லாம் நேர்ந்து படுவதெல்லாம் படச்செய்தே அல்பமேயாயிருக்கிற ஸ்வர்க்க புருஷார்த்தத்தை பலமாகக் கொள்ளுகிற ஹேயரை அநாதரிக்கிறார்.

அவர்கள் பலமிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது மேல். (ஆயிரக்கண்) இப்படி நேருவதெல்லாம் நேர்ந்தவன், விஷய தர்சநத்துக்கு ஆயிரம் கண்ணுடையவன். "விடத்தவாய் ஓராயிரம் இராயிரம் கண்" என்று அவனுக்குப் பல கண்ணுண்டிறே பகவதநுபவத்துக்கு. "**पुण्डरीकमेवमक्षिणी**" (*புண்டரீக மேவமக்ஷிணீ*) என்றும், "தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை" என்றும், அடைவுடையார் தோற்று அடைவுகெட நின்று ஏத்தும்படியான கண்ணழகையுடையவன் முகத்திலே போய் விழிக்கிறதன்றே; பீறினசீலைபோலே கண்டவிடமெங்கும் துளையாம்படியிருக்கிறவன் முகத்திலேயிறே விழிப்பது. என்றும் விஷயப்ரவணரில் நேத்ரபூதனை இங்ஙனேயிறே இவர்கள் சொல்லுவது. (வானவர்கோன்) அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியோ என்பர்கள். மநுஷ்யனிற் காட்டில் நாலுநாள் ஏழ இருந்து சாம்; இவ்வளவைக்கொண்டு போரப்பொலியத் தங்களையும் அவர்களாக அபிமானித்திருக்கும் ஆக்கரான அமரர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவன் முகத்திலேயாயிற்று விழிப்பது.

பிறக்கவேண்டியதே என்பதையும் உணர்த்துகிறது. (அன்னவர் தாம் கண்டீர்கள்) அந்த அறத்தை அவ்வளவு சிரமப்பட்டு இயற்றிய அவர்கள். (ஆயிரக்கண் வானவர்கோன்) இங்கிருந்து போகிறவனுக்குத் தலைவனாயிருக்கும் இந்திரன் ஆயிரம் கண்கொண்டு அநுபவிக்க வேண்டும்படி அளவிற் பெரிதாயிருக்கிறது அந்த தேவலோக

பொன்னகரம் புக்கமரர் போற்றிசெப்பப் பொங்கொளிசேர்
கொன்னவிலுங் கோளரிமாத் தான் சுமந்த கோலஞ்சேர் 20

அமரர் போற்றி செப்ப — தே₃வர்களால் வாழ்த்தப்பெற்று, ***பொங்கு ஒளி சேர்***—மேன்மேலும் வளர்கின்ற ஒளியையுடையதும், ***கொல் நவிலும் கோள் அரிமா தான் சுமந்த கோலம் சேர்***–கொல்லும் தொழிலைக் கோட்சொல்லுவதுபோன்ற வலிய சிங்கத்தால் பரிவுடன் சுமக்கப்பட்டதும், அழகியதும்,

---

யிற்று அவ்விஷயத்தை அநுப₄விப்பது. (பொன்னகரம்புக்கு) அதில் ஶ்லாக்₄யமான தே₃ஶவாஸமே அமையுமென்னும்படி இருக்கிறவிடத்தே போய்ப் புக்கு. (அமரர் போற்றி செப்ப) "முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள" என்னுமாபோலே அங்குள்ள தே₃வர்கள் "அர்த்த₂பரராய் ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இக்காமபுருஷார்த்த₂த்தை ஆத₃ரித்து இதுக்கீடாகத் தன்னை ஒறுத்து ஸாத₄நாநுஷ்ட்டா₂நம்

(பொன்னகரம்) "திகழ்பொன்னுலகாள்வார்" என்கிற தே₃ஶத்திலேயோ? நரகாதி₃களில் வ்யாவ்ருத்தி. அல்பமான தே₃ஶத்திலேயன்றே புகுகிறது. (புக்கு) புகுகைதானே உத்₃தே₃ஶ்யமாய், அர்ச்சிராதி₃ மார்க்க₃த்தாலே வழியிலுள்ளார் ஸத்கரித்துக் கொண்டாடப் போகிறதோ? (அமரர் போற்றி செய்ய) "முடியுடை வானவர் முறை முறை எதிர்கொள்ளப் புகுகிறதோ?" "அமரராய்த் திரிகின்றார்கள்" என்று ஆக்கரான தே₃வதைகள், "ஸம்ஸார பூ₄மியிலேயிருந்து ஸ்வர்க்கா₃நு

ஸாஃகம். (பொன்னகரம்புக்கு) அந்த தே₃வருலகில் சிறந்ததாய். 'இதில் வஸிப்பதே பேரின்பம்' என்னலாம்படியிருக்கிற அமராவதியென்னும் நகரை அடைந்து. (அமரர் போற்றி செப்ப) "முடியுடை வானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள" [திருவாய் 10-9-8] என்று முக்தரை எதிர்கொண்டு துதிப்பதுபோலே அங்குள்ள தே₃வர்கள் "பொருளிலே ஈடுபட்டவராக பூ₄லோகத்திலிருக்கும்போதும், இக்காமபுருஷார்த்த₂த்தை விரும்பி, இதைப்பெறுவதற்காகத் தவம் பல

பண்ணிவருவானொரு மஹாத்மா உண்டாவதே!" என்று கொண்டாட.

(பொங்கொளிசேர்) காலம் செல்லச்செல்ல ஒளி மழுங்குகையன்றிக்கே புண்யபூலமாகையாலே மிக்கு வாராநின்றுள்ள ஒளிசேர்ந்திருப்பதாய். (கொல் நவிலுங் கோளரிமா) "கொலையைச் செய்யாநிற்பதுமாய், எழுந் திருந்து பாயுமாபோலே" என்று சொல்லலாம்படியாய்ப் பெரிய மிடுக்கையுடைத்தாயிருந்துள்ள ஸிம்ஹங்களானவை. (தான் சுமந்த) ஹ்ருதயத்திலே பரிவோடே சுமந்தாற் போலேயாயிற்று தரிக்கும்படி. (கோலஞ்சேர்) நாநாவான

பவத்திலே ஶ்ரத்தை பிறந்து, இதுக்குறுப்பாக ஸாதநாநுஷ் டாநம்பண்ணி இவ்வளவு வருவானொருவனைக் கிடைக்குமே! இவனுமொருவனே!" என்று கொண்டாடாநிற்பர்கள்.

(பொங்கொளி சேர்) ஸிம்ஹாஸனத் தொழில்வகுப்பைக் கண்டுகொண்டிருக்கும்படி கிளர்ந்த ஒளிசேர்ந்திருப்பதாய்; "கோப்புடைய". (கொல் நவிலும்) கிட்டின அப்போதே முடிக்குமென்று கொலையை வ்யவஹரியாநிற்பதாய்; (கோளரி மாத் தான் சுமந்த) விநாஶத்தை தரிக்கைக்கு, மிடுக்கை யுடைத்தாயிருப்பதொரு ஸிம்ஹமானது தானே சுமந்து நிற் கிறதோ? என்று ஶங்கிக்கும்படி. (கோலம் சேர்) நாட்டி லுள்ள தொழிலெல்லாம் இதிலேயோ? என்னும்படி அழகு சேர்ந்திருப்பதாய்.

புரிந்து தன்னுடம்பை வாட்டி உபாயாநுஷ்டாநம் செய்து வருபவ னொரு பெரியோன் உண்டாவதே!" என்று இவர்களைக் கொண்டாட.

(பொங்கொளி சேர்) இவ்வுலகில் பொருள்கள்போலே நாள் செல் லச் செல்ல ஒளிமழுங்காமல், புண்யபூலமாகையாலே நாள் செல்லச் செல்ல வளரும் ஒளியை உடையதாயிருக்கை. (கொல் நவிலும் கோளரிமா) "எதிர்வருவாரைக்கொலைசெய்வதற்காக எழுந்திருந்து பாயப்போகிறது போலும்!" என்று சொல்லலாம்படியாய், பெரிய பூலத்தையுடையதுமான (சிற்ப ரூபமான) ஸிம்ஹங்களானவை. (தான் சுமந்த) நெஞ்சில் பரிவோடு உயிருள்ள சிங்கம் சுமந்தாற் போலே தரித்துநிற்கிறபடி. (கோலம் சேர்) பலவிதமான அங்க

மன்னிய சிங்கா சனத்தின்மேல் வாணெடுங்கண்
கன்னியரா லிட்ட கவரிப் பொதியவிழ்ந்தாங்கு 21
இன்னிளம்பூந் தென்ற லியங்க மருங்கிருந்த

மன்னிய சிங்க ஆசனத்தின் மேல் — நிலையானதுமான சிங்கா சனத்தின் மேலே (இருந்து கொண்டு), ***வாள் நெடுங்கண்*** — வாள்போற் கூறிய நீண்ட கண்களையுடைய, ***கன்னியரால் இட்ட*** — தேவகன்னிகைகளாலே வீசப்பட்ட, ***கவரி பொதி அவிழ்ந்து***—சாமரத்திரள்கள் (அருகிலே) மலரப்பெற்று, ***இன் இள பூ தென்றல் இயங்க*** — இனிதாயும் மந்தமாயும் பரிமள முடையதாயுமிருக்கிற தென்றல் வந்து வீசப்பெற்று, ***மருங்கு இருந்த*** — அருகேயிருக்கிற,

---

வகுப்புக்கள் ஸஹஜமானாற்போலே பொருந்தியிருக்கு மாயிற்று. (மன்னிய சிங்காசனத்தின் மேல்) ஸாம்ஸாரிக மான போகங்களிற் காட்டில் நாலு நாள் எழ இருந்து எழுந்திருக்கலாம்படியான ஸிம்ஹாஸநத்தின்மேலே. (வாள் நெடுங்கண் கன்னியரால் இத்யாதி) ஓராளும் ஒருநோக்கும்

(மன்னிய சிங்காசனத்தின் மேல்) ஸாம்ஸாரிகமான போகத்திற்காட்டில் நாலுநாள் எழ இருந்து போகட்டுப் போகிறவர்களைப் போலன்றியே, வருவார்க்கெல்லாம் தானே யாம்படியிருக்கையாலே மன்னிய என்கிறது. அரிமா— ஸிம்ஹம். "பாய்மா, கைம்மா" என்னுமாபோலே. கோள்— மிடுக்கு. (தான் சுமந்த) சிலர் சுமத்தச் சுமக்கையன்றிக்கே ஆதரத்தோடே தானே சுமக்கை. (வாள் நெடுங்கண்) ஓராளும் ஒரு நோக்கும் நேராம்படியான கூர்மையையுடைத்

ணங்கள் இயற்கையிலேயே அமைந்திருப்பதுபோலே பொருத்தமா யிருக்கிறபடி. (மன்னிய சிங்காசனத்தின் மேல்) இவ்வுலகத்து போகங்களைக்காட்டிலும் சிறிதுகாலம் அதிகமாக உட்கார்ந்திருந்து எழுந்திருக்கலாம்படியிருக்கையாலே, அவ்வளவு நிலைதிற்கும் சிங்கா சனத்தின் மேல். (வாள் நெடுங்கண்......) அங்குள்ள அப்ஸரஸ் ஸுக்களோடு அனுபவிக்கும் இன்பத்தைப் பேசுகிறது. (வாள்கண்) எதிர்ப்பட்டவர்களை வாள்வீச்சாலே வீழ்த்துவதுபோலே, ஒரு கண்

நேரான கண்களை உடையராய், காலதத்வமுள்ளதனையும் பூ₄ஜியாநின்ருலும் அபூர்வைகளாயிருக்கும் ஸ்த்ரீகளாலே இடப்பட்ட கவரித்திரள் கட்டவிழ்ந்து, அவ்விடத்திலே இனியதாய் மந்த₃மாய் பரிமளத்தையுடைத்தான தென்றல் ஸஞ்சரிக்கக் கிண்ணகத்தை எதிரிடவொண்ணுதாற்

நாய் பூ₄ஜிக்கிறவனளவன்றிக்கே விஞ்சின போ₄க்₃யதையை யுடைத்தான கண்ணழகையுடைய. (கன்னியரால் இட்ட) ஒரு கல்பமெல்லாம் பூ₄ஜியாநின்ருலும் பின்னையும் புதுமை மாருதேயிருக்கிற ஸ்த்ரீகளால் இடப்பட்ட. (கவரிப்பொதி யவிழ்ந்து) அவர்கள் வீசினவாறே கட்டவிழ்ந்து எல்லாம் கூடத்தள்ளக்கடவது. அத்தைப் பிரித்து வாங்கினவாறே விடக்கடவது. அத்தைப் பொதிகையும் விழுகையுமாகச் சொல்லுகிறது.

(ஆங்கு) அவ்வவஸ்தை₂யில், (இன்னிளம் பூந்தென்ற லியங்க) ஆச்சாமரம் வீசுகையிஞலே இனிதாய், இளையதாய் நன்ருன தென்றல் வந்து ஸஞ்சரிக்க என்னுதல்; அன்றிக்கே, மந்த₃மாருதமாய் நாநாவித₄மான பூக்களிலே போய் ப்ரவேஶிக்கு மிடத்து, ஆவியெழுந்து வெக்கைதட்டியிருக்கிறபடி. பிசுகி வருகையன்றிக்கே, செவ்விப்பரிமளத்தைக் கொய்து கொடு வந்து; தென்றலானது இயங்கவென்று தோன்றல்தாஞகவு மாம். ஒரு சேதனன் புகுந்தாஞய், ஸம்போ₄க₃த்துக்குத் துணுக்குப் பிறக்கும்படியிருக்கையன்றிக்கே, ஸம்போ₄க₃ வர்த்த₄கமுமாய் ஸ்பர்ஶவேத்₃யமுமாயிருக்கை. கவரியான போது, தன்பக்கல் நின்றும் வேருென்றில் போகாதபடி நெஞ்சும் இனியதாய் உடம்பிலே பட்டவாறே துணுக்குப் பிறக்கும்படியிருக்கை.

ஞேக்காலே ஒவ்வொருவரை வீழ்த்தவல்ல கண்களையுடையவர்கள். (நெடுங்கண்) காலமுள்ளவரையிலும் அநுப₄வித்தாலும் புதிதாய்த் தோற்றும் கண்ணழகையுடையவர்கள், (கன்னியரால் இட்ட கவரிப் பொதி அவிழ்ந்து) அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகளாலே இடப்பட்ட சாம ரத்திரள் அவிழ்ந்து. (ஆங்கின்னிளம் பூந் தென்றல் இயங்க) அவ் விடத்தில் இனியதாய், மந்த₃மானதாய். பூக்களின் மணங்களைச்

மின்னனைய நுண்மருங்குல் மெல்லியலார் வெண்
முறுவல் 22
முன்னம் முகிழ்த்த முகிழ்நிலா வந்தரும்ப
அன்னவர்தம் மானோக்க முண்டாங் கணிமலர்சேர் 23

மின் அனைய நுண் மருங்குல் மெல் இயலார் — மின்னல்போல் ஸூக்ஷ்மமான இடையையுடைய மென்மைமிக்க மாதர்கள், ***முன்னம் முகிழ்த்த***—முதலிலேயே வெளிப்படுத்திய, ***வெண் முறுவல்***—(தங்களுடைய) வெளுத்த பற்களாகிற, ***முகிழ் நிலா வந்து அரும்ப***–இளநிலா வந்து பரவ, ***அன்னவர் தம்***—அப்படிப் பட்ட மாதர்களுடைய, ***மான் நோக்கம் உண்டு***—மானின் நோக்குப்போன்ற நோக்கை அநுப₄வித்து, ***ஆங்கு***—அவ்வள விலே, ***அணி மலர் சேர்*** — அழகிய பூக்கள் நிறைந்துள்ள,

---

போலே பே₄ாக்₃யதையின் மிகுதியாலே நெருக்கவொண் ணுதே அருகேயிருக்கவேண்டியவராய், "விழேல்" என்னப் பண்ணும் மின்னைப் போலியென்னப்படும் நுண்ணிய மருங்கையுடையருமாய், ம்ருது₃ ஸ்வப₄ாவைகளுமாய் இருக்

(மருங்கிருந்த) பே₄ாக்₃யைகளான ஸ்த்ரீகளையொழிய த₄ரிக்கமாட்டாமையாலே கூடவைத்துக்கொண்டிருப்பர்கள். அதின் முன்னேயிருக்கிற கிண்ணகப்பெருக்குப்போலே எதிர்ச் செறிக்கவொண்ணுதபடி ஆழங்காலாய், அருகே வைத்துக் கொண்டிருப்பர்கள். (மின்னனைய இத்யாதி₃) பே₄ாக்தாவான வனுக்கும், "இவள் இவ்விடையைக்கொண்டு எங்ஙனேதான் த₄ரிக்கும்படி!" என்று கண்டபோதெல்லாம் துணுக்கென்ன வேண்டும்படி, மின்னொத்த நுண்ணிய இடையையுடைய

சுமந்துவரும் தென்றல் வீச. (மருங்கிருந்த) மற்றும் சில தே₃வ ஸ்திரீகள் இவர்களுக்கு அருகிலிருக்கிறார்கள். நீர்ப்பெருக்கை எதி ரிடமுடியாததுபோலே இனிமையின் மிகுதியையுடைய இவர்களையும் நெருங்க முடியாமல் அருகிலேயே இருத்தி அநுப₄விக்கவேண்டி யிருக்கிறது. (மின்னனைய நுண்மருங்குல்) 'மின்னல்' தன்னைக் காண்பாரை 'விழுந்து விடாதே' என்று சொல்லும்படி செய்யும், அதுவும் இதற்குப் போலி என்னும்படி அதிலும் நுண்ணியதாயிருக்

கிறவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திற்கிடக்கிற பூக்கொய்கை யாகிற கார்யத்தைக் காட்டுகிற வெளுத்த முறுவலாகிற இளநிலா வந்தரும்ப. அப்படிப்பட்டவர்கள் மான்போல் நோக்கை பு₄ஜித்து.

புண்யப₂லத்தாலே நினைத்தபோதே முன்புதோன்றுகிற சோலையிலே, முறுவலால் தோற்றுவித்த பூக்கொய்கை

ரா்கையாலே கலக்கவும் பொறுதே கைவாங்கியிருக்கவும் பொருத மார்த₃வத்தையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய, வெண் முறுவலுண்டு-த₃ந்தபங்க்தி, அதினுடைய. (முன்னம் முகிழ்த்த முகிழ்நிலா வந்தரும்ப) முன்னமென்கிறது-அபி₄ப்ராயம்; அந்த அபி₄ப்ராயமானது போய் பக்வமாய் ஆரம்பி₄த்தாற்போலே இருக்கிற இருநிலாவானது வந்தரும்ப.

(அன்னவர்தம் மான் நோக்கம்) இன்னவிடத்தேபோய் விளையாடக்கடவோமென்கிற நினைவை நோக்காலே ஸ்மரிப் பிப்பாளாயிற்று. (உண்டு) அப்படிப்பட்ட ம்ருது₃வான நோக்கையுடைய அவர்கள் நோக்கைப் பருகி; இதுகாணும் அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநம். இவன் ஒன்றுக ஸ்மரித்து அத்தை யுண்டறுக்கமாட்டாதே கிடந்தலையாகிற்க, அதுக்கு மேலே குளிரநோக்குவர்கள். (ஆங்கு) அவ்வளவிலே.

கும் இடையை உடையவர்கள். (மெல்லியலார்) மென்மையை இயற்கையாகக் கொண்டவர்கள், (முன்னம் முகிழ்த்த வெண்முறு வல் முகிழ்நிலா வந்தரும்ப) தங்கள் கருத்தை முதலிலேயே காட்டுகிற வெளுத்த முறுவலாகிற இளநிலா வந்து பரவ. (முன்னம் முகிழ்த்த) அடுத்தபடியாக விவரிக்கப்போகும் சோலையிலே பூக்கொய்கையாகிற காரியத்தை முன்கூட்டியே தெரிவிப்பதுபோலிருக்கிறது இவர்களு டைய இளமுறுவல் என்று கருத்து. (அன்னவர்தம் மான் நோக் கம் உண்டு) அப்படிப்பட்டவர்களுடைய மான்போன்ற நோக்கை அனுப₄வித்து.

அடுத்தபடியாக புண்யபலத்தாலே நினைத்தவுடன் கண்முன்பு தோன்றுகிற சோலையிலே முறுவலால் தெரிவித்த பூக்கொய்யும் காரி யத்தைச்செய்து விளையாடுவதைத் தெரிவிக்கிறது. (ஆங்கு) அப் போதிலே. (அணிமலர் சேர்) அவ்வுலகிற்கு அலங்காரமான மலர்

பொன்னியல் கற்பகத்தின் காடுடுத்த மாடெல்லாம்
மன்னிய மந்தாரம் பூத்த மதுத்திவலை 24
இன்னிசை வண்டமருஞ் சோலைவாய் மாலைசேர்
மன்னிய மாமயில்போல் கூந்தல் மழைத்தடங்கண் 25
மின்னிடை யாரோடும் விளையாடி வேண்டிடத்து

பொன் இயல் கற்பகத்தின் காடு உடுத்த—பொன்மயமான கற்பகக்காடுகள் சூழப்பெற்றதாய், ***மாடு எல்லாம் மன்னிய மந்தாரம் பூத்த மது திவலை***—மருங்கு எங்கிலும் நிலைபெற்றிருக்கிற பாரிஜாத வ்ருக்ஷங்களின் பூக்களிலுள்ள தேன் துளிகளில், ***இன் இசை வண்டு அமரும் சோலைவாய்***—இனிய இசைகளைப் பாடுகின்ற வண்டுகள் பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற பூஞ்சோலைகளிலே, ***மாலை சேர் மன்னிய மாமயில்போல் கூந்தல்***—புஷ்பங்களை அணிந்தும், பொருந்திய மயில் தோகைபோலுமிருக்கிற கூந்தலையுடையவர்களாயும். ***மழை தடம் கண்***—மேகம் போலே கறுத்துக் குளிர்ந்து, விசாலமான கண்களையுடையவர்களாயும், ***மின் இடையரோடும்***—மின்போல் நுண்ணிய இடையையுடையவர்களாயுமிருக்கிற அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளோடே, ***வேண்டிடத்து விளையாடி***—விரும்பிய இடங்களில் விளையாடி,

---

யைப் பேசுகிறது. (மன்னிய) நிலைநிற்கும் கற்பகங்கள். (இன்னிசை வண்டமரும்) * குடியாவண்டு கள்ளுண்ணச்

இவர்கள் லீலாரஸமநுபவிக்கும்படி சொல்லுகிறது மேல்— (அணிமலர்சேர் பொன்னியல் கற்பகத்தின் காடுடுத்த மாடெல்லாம்) செறியப் பூத்த பூக்கள் பரப்புமாறியிருப்பதாய்ப் பொன்னாலே செய்யப்பட்டதாய்க் கற்பகக்காடாய்த் தரிசுகிடக்குமிடமெல்லாம். (மாடெல்லாம்) இவர்களிருக்கிற பரிஸரமெல்லாம். (மன்னிய) உண்டாயுள்ள. (மந்தாரம் பூத்த)

கள் நிரம்பியிருக்கை. (பொன்னியல் கற்பகம்) பொன்னைகருக்குத் தருந்த பொன்னியல் கற்பகமாயிருக்கை. பொன்போலே வேண்டப்படுவதாயிருக்கை. "மன்னிய கற்பகம்" என்று வ்யாக்யான பாடம். நிலைநிற்கும் கற்பகங்கள் என்றபடி. (கற்பகத்தின் காடுடுத்த) சோலைக்கு விசேஷணம். கற்பகக்காடு சூழப்பட்ட சோலை. (மாடெல்லாம் மன்னிய மந்தாரம் பூத்த மதுத்திவலை) மருங்கெல்

சிறகோசையிலே அறியுமித்தனை. (மாமயில்) அங்கு இவர்க ளொப்பனை இருக்கும்படி. (விளையாடி)

பூவாய்க் கிடக்கும். (மதுத்திவலை) அப்பூவிலுண்டான மது₁ வெள்ளத்தினுடைய திவலையிலே. (இன்னிசை வண்டு) அத்தைப் பாநம்பண்ணுகைக்காக வண்டுகள் படிந்து கிடக் கும். அவற்றுள் வண்டு உண்டென்று அறிவது, அவற்றின் இன்னிசை கேட்டவாறேயாயிற்று. (அமரும் சோலைவாய்) பரிமளம்போலே படிந்துகிடக்குமாயிற்று சோலையிடத்திலே. (மாலைசேரித்யாதி₃) ஒரு கொம்பில் நின்றும் பறித்துப்போந்து மாலையாக்கிச் சேர்க்கிற விளம்ப₃த்தாலே வரும் செவ்வியழியு மதின்றிக்கே குழலிலே மாலையாய்ப் பூத்தாற்போலேயிருப்ப தாய், நாயகன் முன்பே மயிரை ஒருகால் குலைத்தால் அவ னுக்கு ஸகலதாபங்களுமாறும்படியாய், பெரிய மயில் தோகை விரித்தாற்போலே இருக்கிற அளகப₄ாரத்தையுடை யருமாய், காலதத்வமுள்ளதனையும் துவக்குகைக்கும் மயிர் முடியே போந்திருக்க, அதுக்குமேலே கண்ணாலே ஒருகால் கடாக்ஷித்தால் ஒருபாட்டம் வர்ஷித்தாற்போலேயிருக்கும் படி குளிர்ந்த கண்களையுடையருமாயிருந்துள்ள ஸ்த்ரீக ளோடே பே₄ாகே₃ாபோத்₃க₄ாதத்திலே காலக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, வேண்டிடத்து விளையாடி என்னுதல், வேண்

லாம் நிலைநிற்கும் மந்தா₃ர வ்ருக்ஷங்களின் பூக்களிலுள்ள மது₄பிந் துக்களிலே. (இன்னிசை வண்டமரும் சோலை) இன்னிசை முரலும் வண்டுகள் அமர்ந்திருக்கும் சோலை. மலரிலே 'குடியாவண்டு கள் ளுண்ண' சிறகின் இன்னிசையாலே அறியுமித்தனை. (சோலைவாய்)சோலை யிலே. இனி, அவர்களுடைய கூந்தலை வருணிக்கிறது. (மாலைசேர்) பூமாலைகளாலே அலங்கரிக்கப்பெற்ற கூந்தல். (மன்னிய மாமயில் போல் கூந்தல்) இயற்கையிலேயே அமைந்திருக்கும் பெரிய மயில் தோகைபோன்ற கூந்தலை உடையவர்கள். (மாலை சேர்...கூந்தல்) சோலையிலே இவர்கள் கூந்தலுக்குச் செய்துகொண்டிருக்கும் அலங் காரங்களைக் காட்டுகிறது. (மழைத் தடங்கண்) மேக₄ம்போல் குளிர்ந்து கறுத்திருப்பதாய், பரந்திருப்பதான கண்களையுடையவர் கள். (மின்னிடையாரோடும் விளையாடி) மின்னல்போன்ற இடை யையும் உடையவர்களான அவரோடும் விளையாடி.

மன்னு மணித்தலத்து மாணிக்க மஞ்சரியின் 26
மின்னி னொளிசேர் பளிங்கு விளிம்படுத்த
மன்னும் பவளக்கால் செம்பொன்செய் மண்டபத்துள் 27
அன்ன நடைய வரம்பையர்தங் கைவளர்த்த
இன்னிசையாழ் பாடல்கேட் டின்புற் றிருவிசும்பில் 28

மன்னும் மணி தலத்து—சிறந்த ரத்னங்களழுந்தின தரையை யுடையதும், ***மாணிக்கம் மஞ்சரியின்***—மாணிக்கமயமான பூங் கொத்துத் தோரணங்களையுடையதும், ***மின்னின் ஒளிசேர் பளிங்கு விளிம்பு அடுத்த***—மின்னல்போலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற ஸ்படிகக் கற்களாலே கொடுங்கை கட்டப் பெற்றதும், ***மன்னும் பவளக்கால்***—விளங்கும் பவளத்தூண்களை யுடையதும், ***செம்பொன் செய்***—செம்பொன்னால் செய்யப் பட்டதுமான, ***மண்டபத்துள்***—மண்டபத்திலே, ***அன்னம் நடைய அரம்பையர் தம் கை வளர்த்த*** — அன்னநடையையுடைய அப்ஸரஸ்ஸுக்களின் கையால் தடவி வளர்க்கப்பெற்ற, ***இன் இசை யாழ் பாடல்***—இனிய இசையையுடைய வீணையின் பாட்டை, ***கேட்டு இன்புற்று***—கேட்டு ஆனந்தித்தும்,

---

இனி ஓலக்கமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. (வேண் டிடத்து) அபேக்ஷையின்படியே. (மாணிக்க மஞ்சரி)

டிடத்து மன்னும் மணித்தலத்து என்று மேலே கூட்டுதல். நெடும்போது விளையாடி ஆயாஸிக்கையாலுண்டான ச்ரமம், ஓரிடத்திலேயிருந்து ஆறவேண்டியிருக்குமிறே. இவனுடைய புண்யபலம் பக்வமாயிருக்கையாலே, இவனிருக்க அபேக்ஷித மானவிடத்தே அப்போதே அது உண்டாயிருக்கும்.

(மன்னுமணித்தலத்து) உண்டான நீலரத்னங்களாலே சேர்த்துச் சமைக்கப்பட்டிருந்துள்ள நிலத்திலே, (மாணிக்க

இனி; ''வேண்டிடத்து......கேட்டின்புற்று'' என்னும் தொடராலே தேவஸபையிலே கொலுவீற்றிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (வேண்டிடத்து) தாங்கள் விரும்பியவிடத்திலே. (மன்னு மணித் தலத்து) என்று தொடங்கி (செம்பொன் செய்) என்பது வரையில் மண்டபத்துக்கு விசேஷணம். (மன்னு மணித்தலத்து) நிலைநிற்கும்

மாணிக்கங்களைக் கோத்துப் பூங்கொத்தாகத் தூக்கி. (மன்னும் பவளக்கால்) ஆடுவார் சாய்ந்திருக்கை. (அரம்பையர்) தே₃வஸ்த்ரீகள். (கைவளர்த்த) நீரூட்டி வளர்த்தாற்போலே கையாலே தடவி வளர்த்த. (இன்புற்று) அந்த பே₄ாக்₃யதையை அனுப₄வித்து.

மஞ்சரியின்) மாணிக்கக்கொத்துக்களை இடையிடையே அழுத்துவர்கள். ஒரு ப்ரதே₃ஶத்திலே, பொன் அரிதாயிருக்குமா போலே, அங்குத்தையார்க்கு ஆஶ்சர்யமாயிருப்பது பளிங்காயிற்று. (மின்னிஒளிசேர் பளிங்குவிளிம்படுத்த) மின்னிஒளி போலேயிருக்கிற ஒளியையுடைத்தான பளிங்கைக்கொண்டு (வந்து) விளிம்பிலே குறடுகட்டுவார்கள். (மன்னும் பவளக்கால் செம்பொன் செய் மண்டபத்துள்) சாய்ந்து நிற்கிற ஸ்த்ரீகளுக்கு ஓரடி போகில் த₄ரிக்கவரிதாம்படியான பவளத் தூணையுடைத்தாய், மாற்றற்ற செம்பொன்னாற்செய்யப்பட்ட மண்டபத்திலே. (அன்ன நடைய அரம்பையர்தம்) அன்னத்தோடொத்த நடையையுடையராயிருக்கிற அப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய. (கைவளர்த்த இன்னிசை யாழ் பாடல் கேட்டு) நீர்வார்த்து வளர்ப்பாரைப்போலே இவர்களுடைய கரஸ்பர்ஶமே நீராக வளர்ந்த இனிய இசையையுடைத்தான யாழிலுண்டான பாட்டைச் செவியாலே அநுப₄வித்து, ஸாமக்₃ரியால் குறைவற்றிருக்கிற யாழைத்தட்டி, பின்னை அது

மணிகளால் பதிக்கப்பெற்ற தரையையுடையது. (மாணிக்க மஞ்சரியின்) மாணிக்கங்களைக் கோர்த்துப் பூந்தோரணங்கள்போலே கட்டியிருக்கை. (மின்னொளிசேர்) அத்தோரணங்களின் மின்னும் ஒளி சேர்ந்திருக்கும் மண்டபம். (பளிங்கு விளிம்பு அடுத்த) ஸ்ப₂டிகக் கற்களாலே கொடுங்கைகள் அமைக்கப்பெற்றிருக்கை, (மன்னும் பவளக்கால்) ரம்பை, மேனகை, திலோத்தமை, ஊர்வசி முதலான நடனமாதர் சாய்ந்திருக்கப் பெறுகையாலே விளங்கி நிற்கும் பவளத்தூண்களையுடைய மண்டபம். (செம்பொன் செய் மண்டபத்துள்) பதினறுமாற்றுடைய ஆணிச் செம்பொன்னல் செய்யப்பெற்ற மண்டபத்தினுள். (அன்ன நடைய அரம்பையர் தம் கைவளர்த்த) அன்னம்போல் நடையையுடைய தே₃வஸ்திரீகள், செடிகளை நீரூட்டி வளர்க்குமாபோலே, தம் கையாலே தடவி வளரச்செய்த இசை. (இன்

மன்னு மழைதவழும் வாணிலா நீண்மதிதோய்
மின்னி னொளிசேர் விசும்பூரும் மாளிகைமேல் 29
மன்னு மணிவிளக்கை மாட்டி மழைக்கண்ணார்

இரு விசும்பில் மன்னு மழை தவழும்—பரந்த ஆகாசத்திலே பொருந்தியிருக்கிற மேகமண்டலங்கள் வந்து படியப்பெற்றதும், ***வாள் நிலா நீள் மதி தோய்***—அழகிய நிலவையுடைய பெரிய சந்திரன் வந்து படியப்பெற்றதும், ***மின்னின் ஒளி சேர்***—மின்னலின் ஒளிபோன்ற ஒளியையுடையதும், ***விசும்பு ஊரும் மாளிகை மேல்***—ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுமான விமானத்திலே, ***மழை கண்ணார்***—குளிர்ந்த கண்களையுடையரான மாதர்கள், ***மன்னு மணி விளக்கை மாட்டி***—அணையாத மாணிக்கங்களாகிற விளக்குகளைத் தொங்கவிட்டு,

---

இனி ஸம்போகாநுபவம் பேசுகிறது. (மழை தவழும்) மேகமும் இளைப்பாறும்; போக்யனான சந்த்ரனுமப்படியே. (விசும்பூரும்) பள்ளப்பாறையுள்ள ஸ்தலம்.

பண்பட்டவாறே மிடற்றிலே மாற்றிப்பாட அத்தைக்கேட்டு, (இன்பு உற்று) ஆனந்தநிர்பரனாய்.

இனி ஒரு வெளியோலக்கமும், ஸம்போகார்த்தமாயிருப்பதொரு இருப்பும், ஒரு தென்றலும் அபேக்ஷிதமாயிருக்குமிறே, அத்தைச் சொல்லுகிறது. (இருவிசும்பில்) பரப்புடைத்தான ஆகாசத்திலே. (மன்னு மழை தவழும்) க்ருங்கை கடக்கிறபோது ஒரு மழையும் துளியும் மின்னும்

இசை) இவ்வுலக இசையிலும் சிறந்த தேவகானம். (யாழ் பாடல் கேட்டின்புற்று) அப்படிப்பட்ட இசையையுடைய வீணையின் பாடலைக் கேட்டு அந்த இனிமையை அநுபவித்து.

இனி, ''இன்னமுதம் மாந்தியிருப்பர்'' என்பது வரையில் தேவஸ்திரீகளோடு இவன் சிற்றின்பம் அனுபவிப்பதைப் பேசுகிறது. (இருவிசும்பில்) விசாலமான தேவருலகில். (மன்னு மழை தவழும்) கோடையோடு மழை காலத்தோடு வாசியில்லாமல் எப்போதும் மேகங்கள் படிந்திருக்கும் மாளிகை. உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாம் திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்து, தம் ஆகங்கள் நோவ

(மின்னுமணி விளக்கை மாட்டி) மாணிக்கத்தின் அழுக்கைக் கழற்றி நிலைவிளக்காக வைத்து (மழைக்கண்ணார்) அடுத்து ஒருகால் பார்க்க, காலதத்வமுள்ளதனையும் வவ்வு

உதவினாற்போலே, பேூாகூத்திலே அந்வயித்தபோது ஒரு இருட்சியும் ப்ரகாமமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்குமிறே. (வாணிலா நீள் மதி தோய் மின்னிஒளிசேர் விசும்பூரும் மாளிகைமேல் மன்னுமணிவிளக்கை மாட்டி) ஆகாமத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற மாளிகைகளிலே பெருவிலையனான ரத்னங்களை, அவித்து ஏற்ற வேண்டாதபடி விளக்காக ஏற்றி, ப்ரகாமாபேக்ஷையில்லாமை யாலே மங்கூளதீூபமாயிருக்[illegible]த்தனையிறே.

(மழைக்கண்ணார்) படுக்கைபடுப்பாரென்று சில பெண்களுண்டு, அவர்கள் படுக்கையைக் கண்ணாலே குளிரப்பார்த்தால் சேதநஸமாதியாலே படுக்கையாயிருக்குமத்தனை.

வருந்திய வருத்தம் தீருவதற்காகக் கட்டிய விம்ரம ஸ்தூானங்கள் (இளைப்பாறுமி ங்கள்) போலேயிருக்கை. (வான் நிலா நீள்மதி தோய்) ஒளிபொருந்திய நிலவொளியை உடையதாய், இனிமையிலே நீண்டதாயிருக்கும் சந்திரனும் (மேகூத்தைப்போலே) இளைப்பாறுமிடமாயிருக்கை. (மின்னின் ஒளிசேர்) மின்னலைப்போலே கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளியுடையதாயிருக்கை. (விசும்பூரும்) சந்திரனும், மேகூமும் இளைப்பாறுமிடங்கள் பள்ளமானவை யென்னும்படி மிக வோங்கி ஆகாசப் பரப்பையெல்லாம் அடைத்துக்கொண்டிருக்கும் மேடான ஸ்தூலங்களையும் உடையதாயிருக்கும் மாளிகை. மேடு பள்ளமுள்ள இடம்.

(மாளிகைமேல் மன்னு மணிவிளக்கை மாட்டி) மாளிகையின் மேலே மாணிக்கத்தை அழுக்கறக் கடைந்து மன்னவைத்து, அதை நிலைவிளக்காக மாட்டிவைத்து. (மழைக் கண்ணார்) மழைபொழியும் மேகூம்போல் கறுத்துக் குளிர்ந்து விளங்கும் கண்களையுடையவர்கள். ஒருதடவை உற்றுப்பார்த்தால் காலமுள்ளவளாயிலும் கண்ணின் குளிர்ச்சியானது வவ்வலிடச்செய்யுமோ என்னும்படியிருக்கை. (பன்னு) படுக்கை விரித்திருக்கும் அழகைக் கண்டால், காலமெல்லாம் அதையே கொண்டாடவேண்டும்படியிருக்கை. (பன்னு விசித்

பன்னு விசித்திரமாப் பாப்படுத்த பள்ளிமேல் 30
துன்னிய சாலேகஞ் சூழ்கதவந் தான்திறப்ப
அன்ன முழக்க நெரிந்துக்க வாணீலச் 31
சின்ன நறுந்தாது சூடியோர் மந்தாரம்
துன்னு நறுமலரால் தோள்கொட்டிக் கற்பகத்தின் 32

விசித்திரமா பாப்படுத்த—பலவிதமாக விஸ்தாரமாய்ப் பரப்பின, ***பன்னு, பள்ளிமேல்*** — கொண்டாடத்தக்க சயனத்தின்மீது, ***துன்னிய சாலேகம் சூழ் கதவம் தான் திறப்ப*** — நெருங்கிய சன்னல்களைச் சுற்றியுள்ள கதவுகள் திறந்து கொள்ள, ***அன்னம் உழக்க நெரிந்து உக்க வான் நீலம் நறு சின்ன தாது சூடி***—அன்னப்பறவைகள் மிதிப்பதனாலே நெரிந்து துகளாய்ப் போன அழகிய நீலோற்பலத்தின் மணம்மிக்க சிறிய தாதுக்களைச் சூடிக்கொண்டும், ***ஓர் மந்தாரம் துன்னு நறு மலரால் தோள்கொட்டி***—சிறந்த மந்தார வ்ருக்ஷத்திலே நெருங்கியுள்ளதும் மணம் மிக்கதுமான புஷ்பங்களாலே தோள்களை அலங்கரித்துக்கொண்டும்,

---

லிடும்படி பண்ணும். (பன்னு) படுக்கை படுத்தபடி கண்டு வாய்புலர்த்த. (விசித்திரம்) நாநாவர்ணமாகப் பரப்பப் படுத்த படுக்கையிலே. (துன்னிய) காற்றைப்பிடித்துப்

(பன்னுவிசித்திரமாப் பாப்படுத்த பள்ளிமேல்) படுக்கையிலே போய் இவன் சர்ய்ந்தால், "படுக்கைவாய்ப்பு இருந்தபடியே" என்று வாய்புலர்த்தும்படியாய், நாநாவர்ணமாய் முடங்க லற்றுப் படுக்கப்பட்ட படுக்கையிலேயாயிற்று சாய்வது. அப்போது காற்று அபேக்ஷிதமாயிருக்குமிறே. (துன்னிய சாலேகம்) அவ்விடம்தான் சுற்றும் ஜாலகமுமாயிருக்குமிறே. வேண்டினபோது வேண்டின வடிவுகொள்ளலாயிருக்குமிறே.

திரமாப் பாப்படுத்த பள்ளிமேல்) கொண்டாடத்தக்கதாய் பல வர்ணங்களையுடையதாகப் பரப்பப்பட்ட படுக்கையின் மேலே. (துன்னிய சாலேகம்) நெருங்கிய துளைகளையுடைய சன்னல். பெருங் காற்று வீசாமலும், காற்றே இல்லாமலுமிராமல், காற்றை அளந்து வீசச்செய்யும்படியான நெருங்கிய துளைகளையுடைய சன்னலா யிருக்கை. (சூழ்கதவம்) அந்த சன்னலைச் சூழ்ந்து மூடியிருக்கும்

புகுர விடவற்றாயிருக்கை. (தாள் திறப்ப) வேண்டினபோதே தாமே திறப்ப. அவ்வழியே புகும் தென்றலைப் பேசுகிறது —(அன்னம் உழக்க) அன்னங்கள் புக்கு அள்ளல் சேற்றை உழக்குமாபோலே தேனும் சுண்ணமும் தாதும் ஒன்றாக உழக்க, அத்தாலே அது துகளாய், ஒளிமிக்க நீலப்பூவின் சின்ன நறும் தாதை ராஜாக்கள் வளையம் வைக்குமாபோலே வைத்து, மந்தாரப்பூவைத் தோளிலே

(சூழ்கதவப் தாள் திறப்ப) விரல் நுழையாதபடியாய்க் காற்றுக்குச் சீரவடியிட்டுப் புகுரவேண்டும்படி நெருங்கியிருந்துள்ள ஜாலகங்களில் சுற்றுமுண்டான கதவுகள் தாள்நீங்க. (தாள்திறப்ப) தென்றல் புகுந்து, க்ருதஸங்கேதிகள் கதவு திறக்குமாபோலே, புண்யமடியாக வருகிறதாகையாலே சிலர் அடைக்கவும் திறக்கவும் வேண்டாவிறே. (அன்ன முழக்க) அப்போது புகுரும் காற்று இருக்கும்படி சொல்லுகிறது. * "பெடையோடு செங்கால அன்னம் துகைப்ப" என்னுமா போலே, அன்னமானது மிதுநஸம்போகார்த்தமாகவும் மதுபாநார்த்தமாகவும் சென்று இழியும்; இவை ஸஞ்சரிக்கையாலே, பூவும், தாதுவும், தேனும், சுண்ணமும், ஒன்றாகக் குழம்பும். (நெரிந்துக்க வாள் நீலச் சின்ன நறுந்தாது சூடி) பின்னைப்போய் நெரிந்து உகுந்து ஒளியையுடைத்தாய், இவை துகைக்கையாலே முகம் கருகிச் சிதறி, பரிமளம் அதிசயமாயிருந்துள்ள தாதைச் சூடி, இத்தையாயிற்று வளையமாக வைப்பது. (ஓர் மந்தாரம் துன்னு நறுமலரால் தோள்கொட்டி)

கதவானது. (தாள் திறப்ப) காற்று வேண்டினபோது தானாகத் திறந்துகொள்ள, சன்னல் வழியே புகுந்த தென்றலை ஒரு மஹா புருஷனைப்போலே வருணித்துப் பேசுகிறது இனி,—(அன்னம் உழக்க நெரிந்துக்க) நீர்நிலைகளிலே உள்ள நீலோற்பல புஷ்பங்களிலே அன்னங்கள் புகுந்து, சேற்றைக் குழப்புவதுபோலே, பூவிலுள்ள தேனும், சுண்ணமும், தாதும் ஒன்றாகும்படி குழப்ப, அத்தாலே அது பொடியாகிறது. (வாள் நீலச் சின்ன நறுந்தாது சூடி) அப்படி பொடியான ஒளிமிக்க கருநெய்தற்பூவின் சின்ன நறும் தாதை அரசர்கள் தலையிலே மாலை சூடுவதுபோலே சூடி. (ஓர் மந்தாரம் துன்னு நறுமலரால் தோள் கொட்டி) ஒப்பற்ற மந்தாரபுஷ்பத்தால்

* பெரியதிரு 3-8-9.

மன்னு மலர்வாய் மணிவண்டு பின்தொடர
இன்னிளம் பூந்தென்றல் புகுந்தீங் கிளமுலைமேல் 33
நன்னறுஞ் சந்தனச்சே றுன்புலர்த்தத் தாங்கருஞ்சீர்
மின்னிடைமேல் கைவைத் திருந்தேந் திளமுலைமேல் 34

கற்பகத்தின் மன்னு மலர்வாய் மணிவண்டு பின்தொடர— கல்பகவ்ருக்ஷத்திலே பொருந்திய பூக்களிலே படிந்த அழகிய வண்டுகள் பின்தொடரப்பெற்றும், *இன் இள பூ தென்றல்*— பரம போ₄க்₂யமான மந்த₃மாருதமானது, *ஈங்கு புகுந்து*—இவர்கள் ரமிக்குமிடங்களிலே வந்து சேர்ந்து, *இள முலை மேல்*— இள முலைகள்மேல் பூசப்பட்ட, *நல் நறு சந்தனம் சேறு உள் புலர்த்த*— நல மணமுடைய சந்தனச்சேற்றை நன்கு உலர்த்த, *தங்க அரு சீர் மின் இடை மேல் கை வைத்து இருந்து*—த₄ரிக்கமுடியாத (ஸூக்ஷ்மமான) அழகிய மின் போன்ற இடுப்பின் மீது கையை வைத்துக்கொண்டிருந்து, *ஏந்து இள முலைமேல்*—உயர்ந்த இளமுலைமேலே,

---

தோள்மாலையாக ஏறிட்டு, கற்பகத்துக்கு எழுதிக்கொடுத்த வண்டுகள் தன்னைக்கொண்டு எழுந்துபோகும்படியாய்.

ஒரு மந்த₃ாரமரத்தினுடைய நெருங்கப் பூத்துப் பரிமள ப்ரசுரமாயிருக்கிற பூக்களை ஹர்ஷத்தாலே தோளிலே கொட்டிக்கொண்டு. (கற்பகத்தின் மன்னு மலர்வாய் மணி வண்டு பின்தொடர) "ஒருகாலும் பிரியக்கடவோமல்லோம்" என்று சூழ்த்துக்கொடுத்து, ஒரு விஷயத்திலே தொடர்ந்து போவாரைப்போலே, கல்பகதருவில் ஏகரூபமாயிருந்துள்ள புஷ்பத்திலே மது₄பானத்தாலும் பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷத்தாலும் நரை திரை மூப்பு அற்றிருக்கிற வண்டுகளானவை பின்தொடர, இக்காற்றைக் கண்டவாறே, "இதுக்கு முன்பு இக்காற்றைக்

நெருங்கக்கட்டிய மணமிக்க மாலையை அரசர்கள் தோளிலே மாசூடுவதுபோலே சுமந்துகொண்டு. (கற்பகத்தின் மலர் வாய் மன்னும் மணிவண்டு பின்தொடர) கற்பகத்தின் தேன்மிகுதிக்குத் தோற்றுத் தம்மை எழுதிக்கொடுத்து அதிலேயே நித்யவாஸம் செய்யும் வண்டுகள், அதையும் மறந்து இத்தென்றலின் இனிமையிலே

மந்த3மாய்ப் பரிமவ த்தையுடைத்தான தென்றல் நாலடி யிட்டுப் புகுந்து, "அல்லோம்" என்பாரும் விழவற்றுன போ4க்3யதையையுடைத்தான சந்த3னச் சேற்றைச் சிற்றால வட்டம்போலே முறையிலே உலர்த்த. தாங்க அரிதாய் சீருடைய மின்போன்ற இடைமேலே கையை வைத்துக்

கண்டறியோமீ !" என்று தன்னை அநாத3ரித்துப் போகச் செய்தேயும் ஒருநிலைக்காமமாகத் தானே காற்றைப் பின் தொடராநிற்கும். இது பிட.தொடரவேண்டும்படி. (இன்னிளம் பூந்தென்றல். புகுந்து) இனியதாய் இளையதாய் பரிமளிதமாயிருந்துள்ள தென்றலானது போ4க3வர்த்த4கமாய்க் கொண்டு புகுந்து. (ஈங்கிள முலைமேல் நன்னறுஞ்சந்தனச் சேறு) இவ்வளவிலே எப்போதுமொக்க ஷோட3ஶவார்ஷிகை களாயிருக்கையாலே முலையும் இளையதாயிருக்குமறே. அதின் மேலே போ4க3யோக்3யமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்துள்ள, நன்றாய் பரிமளப்ரசுரமான சந்தனக்குழம்பை. (உள் புலர்த்த) மேலெழவன்றியிலே அந்தப் பணிக்குக் கடவார் சிற்றால வட்டங்கொண்டு ஆற்றுமாபோலே புலர்த்த.

போ4க்தாவும் ஈடுபடும்படியான வைத3க்3த்4யம் சொல்லு கிறது,—(தாங்கரும் சீர் இத்யாதி3) இத்தை எங்ஙனே தான் கொண்டு த3ரிக்கும்படி? என்று கூசவேண்டும்படியான அழகையுடைத்தாய், (தாங்கரும்சீர் மின்னிடைமேல் கைவைத் திருந்து) முலையைத் தாங்க அரிதாய், அழகிய மின்போலே

மயங்கி, அரசர்களைத் துதிபாடகர்கள் துதித்துக்கொண்டு பின்வருமா போலே, ரீங்காரம் செய்துகொண்டு பின்தொடரும்படியாக. (இன் னிளம் பூந்தென்றல் ஈங்கு புகுந்து) ஸ்பர்ஶிப்பதற்கு இனியதாய், மந்த3 மாய், பூக்களின் நறு:ணத்தையுடையதான தென்றல் இவர்களிருக்கு மிடம் புகுந்து. (இள முலை மேல் நன்னறுஞ் சந்த3னச் சேறு உள் புலர்த்த) கலவியை வெறுக்கும் முனிவர்களையும் இதைக்கண்டுவிட் டால் மேல் விழச்செய்யும் இனிமையையுடையதான தே3வஸ்த்ரீ ஸ்தனத்தின் மேலே பூசப்பெற்றிருக்கும் மணம் மிக்க சந்த3னக்குழம்பை சிறியதொரு விசிறிகொண்டு வீசினாற்போலே க்ரமமாக உலர்த்த. (தாங்கருஞ்சீர் மின் னிடை மேல் கைவைத்து) கொங்கை பா4ரத்தைத்

பொன்னரும் பாரம் புலம்ப வகங்குழைந்தாங்கு
இன்ன வுருவி னிமையாத் தடங்கண்ணார் 35
அன்னவர்தம் மானோக்க முண்டாங் கணிமுறுவல்
இன்னமுதம் மாந்தி யிருப்பர் இதுவன்றே 36

பொன் அரும்பு ஆரம் புலம்ப—காசுமாலைகள் ஒலிக்கும்படிநிற்க, *ஆங்கு*—அவ்விடத்திலே, *அகம் குழைந்து*—மனமுருகி இன்ன *உருவின் இமையா தடம் கண் ஆர்*—இப்படிப்பட்ட சிறந்த பெரிய கண் படைத்த, *அன்னவர் தம்*—தேவர்மாதர்களுடைய, *மான் நோக்கம் உண்டு*—மானின் நோக்குப்போன்ற நோக்கை அநுபவித்து, *ஆங்கு*—அதனோடுகூட, *அணி முறுவல் இன்னமுதம் மாந்தி இருப்பர்*—அழகிய புன்சிரிப்பாகிய இனிய அம்ருதத்தையும் பருகியிருப்பர்கள்;

காந்தனுக்கு ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணி இருந்து. (பொன் னரும்பாரம் புலம்ப) ஸம்ச்லேஷத்தைப் பேசினபடி.

யிருந்துள்ள இடையின்மேலே கையை வைத்துக்கொண்டி ருந்து. (ஏந்திள முலைமேல் பொன்னரும்பாரம் புலம்ப) ஏந்தப் பட்டுச் சமைய வளர்ந்திருந்துள்ள முலைமேலில், ஸம்போக ஸமயத்திலும் கழற்றிப் பூணவேண்டாதபடி ஸஹஜமாயிருக் கிற முத்துக்களும் பொன்னுமாயரும்பி, உட்கழுத்தாரம், ஸம் போகத்திலுண்டான வ்யாகுலதையாலே அங்கேயிங்கே அலச, "இவளுக்கு நாம் ஆபரணமாகப்பட்டதே ?" என்று கூப்பிடு கிறப்போலேயாயிற்று இருப்பது. த்ரிஸரம், பஞ்சஸரம், தனி யாரம் இவை தன்னிலே அலசின ஓசையைச் சொல்லுகிறது புலம்பிற்றாக. இதாயிற்றுப் புறம்பு படுகிறபடி.

தர்க்க அரிதாய், அழகியதாய், மின்னல்போல் நுண்ணியதான இடை மேலே கையை வைத்துக்கொண்டு காதலனை இவனுக்குத் தன்னை முற்றூட்டாக அனுபவிக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்து. (பொன் னரும்பு ஆரம் புலம்ப) பொற்காசுகளாலான மாலை ஒலிக்கும்படியாக. ஸம்போகத்தில் உடம்புகள் அணைவதால் அசையும்காசுமாலை ஒலிக் கும்படியாக. (அரும்பு ஆரம் புலம்ப) "இவளுக்கு ஆபரணமாகி நாம் இப்பாடுபடுவதே" என்று முலையிலே அரும்பினாற்போல் பொருந்தி யுள்ள அணிகலன்கள் புலம்புவதுபோலே உள்ளது. கலவியின்பத்தை மறைமுகமாகப் பேசுகிறார்.

(அகம் குழைந்து) உடன்பட்டபடி. (இன்னவுரு) இட்டு மாற்றிஞற்போல் இருக்கை. (இமையாத் தடங் கண்ணர்) வைத்த கண் வாங்கவொண்ணுதை போ₄க்₃ய தையை உடையவர்கள். (மாஞேக்கமுண்டு) நோக்குப் பொறுத்தவாறே முறுவல்பண்ண, அதுவும் உண்டறுக்க வல்லராம்படியாயிற்றிருப்பது. (இருப்பர்) போ₄க்₃யதாதி

(அகம் குழைந்து) அகவாயில் ஆட்டம் பேச்சுக்கு நில மல்லவே. "முலேமேல் பொன்னரும்பாரம்" என்று ஆரம் பூண்டதாயிருக்கையன்றி, முலேதான் ஆரமாய்க்கொண்டு அரும்பிஞற்போலேயாயிற்று ஆரம்பூண்டிருக்கும்படி என்று மாம். (ஆங்கு) ஹ்ருத₃யமழிந்த அவ்வவஸ்தை₂யிலே. (இன்ன உருவில்) ஏவம்வித₄மான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தையுடைய ராய். (இமையா) கண் இமையோடு இமை பொருந்தில் ஜக₃து₃பஸம்ஹாரமாமென்னும்படியிருக்கையாலே இமை யோடு இமை பொருந்தாதே. இமையா என்று — ஸ்வரூப கத₂மன்று. விஷயத₃ர்ஶநத்தால் இமையாமை. (தடங் கண்ணர்) கண்ணின் பரப்புடங்கலும் இமையாமைக்கு உறுப்பு.

(அன்னவர்தம் மான் நோக்கமுண்டு) அப்படிபபட்டவ ருடைய விலக்ஷணமான நோக்கையாயிற்று பு₄ஜிப்பது. (ஆங்கு அணி முறுவல் இன்னமுதம் மாந்தியிருப்பர்) அந் நோக்கைப்பருகி அது ஸாத்மியாநின்றவாறே முறுவல்பண்ண, அத்தாலே அழகிதான முறுவலோடே கூடின அத₄ராம்ருதத் தைப் பானம்பண்ணி, அதிலுலே தங்களை அழிந்திருப்பர்கள்.

(அகம் குழைந்து) அவ்வின்பத்திற்கு மனமுருகி உடன்பட்டு. (ஆங்கு) அந்த தே₃வருலகில். (இன்ன உருவின் இமையாத் தடங் கண்ணர்) (இன்னவுரு) உலேயிலிட்டு உருக்கியெடுத்த பொன் போலே விவரிக்கவொண்ணுத அழகையுடையராயிருக்கை. (இமையாத் தடங்கண்ணர்...) கண்ணிமைத்துப் பார்க்கவொண்ணுத கண்ணழகை யுடையவர்களுடைய மான் நோக்கம் உண்டு. அந்த நோக்காகிற உணவைச் சீரணித்தவுடன், அவர்கள் புன் முறுவல் பூக்க, அம் முறுவலேயும், அத₄ரபானத்தையும் பருகி தா₃ஹஶாந்தி செய்து கொள்ளுவர். (இருப்பர்) இனிமை மிகுதியாலே இவ்வின்பத்தை

அன்ன வறத்தின் பயனாவ தொண்பொருளும்
அன்ன திறத்ததே யாதலால் காமத்தின் 37
மன்னும் வழிமுறையே நிற்றும்நாம் மானோக்கின்
அன்ன நடையா ரலரேச ஆடவர்மேல் 38

அன்ன அறத்தின் பயன் ஆவது இது அன்றே—அப்படிப்பட்ட (முன்னே நான் சொன்ன) தர்ம புருஷார்த்தத்திற்குப் பலனாகப் பெறும் பேறு இதுவேயாம்; ***ஒண் பொருளும்***—சிறந்த அர்த்த புருஷார்த்தத்தின் பலனும், ***அன்ன திறத்ததே***—அப்படி அற்பமாகவும் அஸ்திரமாகவுமுள்ளதே: ***ஆதலால்***—இப்படி அறம்பொருள்களாகிற இரண்டு புருஷார்த்தங்களுக்கும் காமமே பயனாகத் தேறுவதனால், ***காமத்தின்***—அக்காமபுருஷார்த்தத்தினுடைய, ***மன்னும் வழி முறையே***—நிலைநின்ற வழியாகிய பகவத் காம மார்க்கத்திலே, ***நாம் நிற்றும்***—நாம் ஊற்றமுடையராயிருப்போம். ***மான் நோக்கின் அன்னம் நடையார்***—மான்போன்ற நோக்கையும் அன்னம்போன்ற நடையையுமுடைய மாதர்கள், ***அலர் ஏச***—(உலகத்தார்) பழிதூற்றும்படி, ***ஆடவர் மேல்***—புருஷர்களின்மேல் (ஆண்களைநோக்கி)

---

*ஸ*யத்தாலே போகமாட்டாமை. (இதுவன்றே) ஒரு சிருங்கையென்கிறது; க்ருஷிக்குத் தக்க பலம் போராமை.

(இதுவன்றே அன்ன அறத்தின் பயனாவது) இதுவிறே அப்படிப்பட்ட தர்மத்தினுடைய ப்ரயோஜநமாயிற்று. ஆகையாலே தர்மமும் காம*ஸே*ஷம். மோக்ஷம் தானே தள்ளுண்டது. இனி *ஸே*ஷிப்பது அர்த்தமிறே.

விட்டு அகலமாட்டாமையைக் காட்டுகிறது. (இதுவன்றே அன்ன வறத்தின் பயனாவது) அப்படி சிரமப்பட்டு அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தின் பயன் இவ்வளவு சிறிதன்றோ. படாதபாடுபட்டுக் கையளவு உணவு பெற்றாற் போலிருப்பதன்றோ. சிரமத்துக்குத்தக்க பலனில்லை என்றபடி.

(ஒண்பொருளும் அன்ன திறத்ததே) ஒளிபொருந்திய பொருளும் இப்படி அற்பமாகவும் அஸ்திரமாகவுமிருப்பதே. பரம்பொருளை

(ஒண்பொருளும் அன்ன திறத்ததே) ஒண்பொருளும் அத்தனையே. ஒண்பொருள்–ஆசார்யர்களையுங்கூட விட்டுப் பற்றுமவன் பக்ஷத்தாலே. (மன்னும் வழிமுறை) ஆபாஸ காமத்தையொழிய நிலைநின்ற பகவத் காமத்தின் வழியே. (நாம்) காமத்தையொழிய ஸர்வத்தையும் விட்ட நாம். (மான் நோக்கின்) நோக்குக்கும் நடைக்கும் தனித்தனியே

(ஒண்பொருளும் அன்ன திறத்ததே) சிறியார் பெரியார் இன்றென்று வாசியின்றிக்கே எல்லாருமொக்க,"நன்று நன்று" என்று விரும்புகிற அர்த்தமும் காமசேஷம்.

(ஆதலால் காமத்தின் மன்னும் வழிமுறையே நிற்றும் நாம்) ஆதலால் — அர்த்தஸ்திதி இப்படியேயிருக்கையாலே, ப்ரதாந புருஷார்த்தமான காமத்தினுடைய நிலைநின்ற வழியிலே முறைகெடாதபடி நின்றோம் நாம். இப்படியொழிய அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்த ஆற்றாமை கரைபுரளச் செய்தேயும் எதிர்த்தலை வரக்கண்டிருக்கைக்கு மேற்படத் தாந்தாம் அர்த்திக்கக் கடவதல்லவென்று விவக்ஷிதரல்லாதார் சொல்லுவதொரு பாசுரமுண்டு; அது சாஸ்த்ரமேயாகிலும் நமக்கது பக்ஷமல்ல.

(மான் நோக்கின் அன்னநடையார் அலரேச) அபிமத விஷயத்தில் கண்ணிலும், மௌக்த்யத்திலும் குறியழியாதே,

---

யளிக்கும் ஆசாரியர்களையுங்கூட இதுநிமித்தமாகக் கைவிட்டு, இதைப்பற்றும் இவன் இப்பொருளையே ஒளிபொருந்திய வஸ்துவாக நினைத்திருக்கிறுகையாலே இவன் நினைவாலே 'ஒண் பொருள்' என்கிறார். தன் நினைவாலேயன்று.

(காமத்தின் மன்னும் வழிமுறையே நிற்றும் நாம்) காமத்தில் தாழ்ந்த வழியான இதரவிஷய காமத்தையும் அறம்பொருள்களைப் போலே விட்டு, நிலைநின்ற காமமார்க்கமான பகவத் காமமார்க்கத்திலேயே நாம் உறுதியாக நிற்போம். (நாம்) காமத்தைத் தவிர்ந்த எல்லாவற்றையும் கைவிட்டிருக்கும் நாம். (மான் நோக்கின் அன்ன நடையார் அலரேச ஆடவர் மேல் மன்னுமடல் ஊரார் என்

மன்னு மடலூரா ரென்பதோர் வாசகமும்
தென்னுரையிற்கேட்டறிவ துண்டதனை
யாந்தெளியோம் 39
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம் வேண்டாதார்

மன்னும் மடல் ஊரார் என்பது ஓர் வாசகமும்—'(உயிரை) நிலைப்பிக்கும் மடலூரக்கூடாது' என்று சொல்லுகிற ஒரு வாக்கியத்தை, *தென் உரையில் கேட்டு அறிவது உண்டு*—தமிழ் பாஷையில் கேட்டு அறிந்திருக்கிறோம்; *யாம் அதனை தெளியோம்*—அந்த வாக்கியத்தைத் தெளிவுண்டயதாக நாம் நினைக்கமாட்டோம், (அது பொருந்தாது); *மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்*—(இவ்விஷயத்தில்) சிறந்த ஸம்ஸ்க்ருத நூல்களிற்கூறிய வழியையே கைப்பற்றுவோம்; *வேண்டாதார்*—(அப்படி வடமொழி நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளபடி காமம் வரம்பு மீறுவதை) விரும்பாதவர்கள் (எப்படிப்பட்டவர்களென்றால்,)

மடலூரவேண்டும்படியிருக்கை. (அலரேச) பிறர் பழி சொல்ல. (ஆடவர்) தலைமகன் பேர் (மேல்?). (மன்னு

கடையிலும் தோற்ற தோல்வியின்றிக்கேயிருக்குமவர்கள், இரண்டு மருங்குமிருந்து பழி சொல்லாநிற்க. (ஆடவர்மேல்

பதோர் வாசகமும்) பெண்கள் ஆடவர்மேல் மடலெடுக்கக் கூடாது என்று தமிழர் வரம்புகட்டியிருப்பதை அநுவதிக்கிறார். (மான் நோக்கின் அன்ன நடையார்) இவர்கள் நோக்கழகையும் நடையழகையும் கண்ட ஆடவர்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியே மடலெடுக்கவேண்டியிருக்க, இவர்கள் அவர்கள்மேல் மடலெடுக்கை யாவதென்? என்று தமிழர் கருத்து. (அலரேச) பிறர் பழி சொல்லும்படியாக. பழிச்சொல் ஆணுக்கு ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலாம், பெண்ணுக்கு ஏற்படலாகாது என்று தமிழர் கருத்து. (ஆடவர் மேல்) தலைமகன் மேல். நாயகனுக்கு சேஷபூதையான நாயகி அவனுக்குப் பழியை விளைக்கக்கூடாது என்று தமிழர் கருத்து. (மன்னுமடல் ஊரார்) உயிரை தரிப்பிப்பதற்காகவும் மடல் ஊரமாட்டார்கள். தலைமகனுக்குத் தன் உயிரைக்காட்டிலும், தன்

மடல்) ப்ராணனை த₄ரிப்பிக்கும் மடல். (தென்னுரை) ம்லேச்ச₂ ஜாதி பிதற்றும் தமிழ். உக்திமாத்ரமே; அர்த்த₂ யுக்தமன்று.

(மன்னும் வடநெறி) மடலெடுக்கையே புருஷார்த்த₂மென்று உபபாதி₃க்கிற ஸ்ரீராமாயணாதி₃கள். (வேண்டா

மன்னும் மடலூரார் என்பதோர் வாசகமும் தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு) அபி₄மதமெல்லாம் பெற்றல்லது மீளாத படியான மடலூரக் கடவரல்லரென்றுகொண்டு இங்ஙனே சொல்லிக்கொண்டு போருவதொரு நிரர்த்த₂க ஶப்₃த₃முண்டு

(அதனை யாம் தெளியோம்) அப்படிப்பட்ட அதுதன்னை நாங்களிகழ்ந்த, ம்லேச்ச₂ ஜாதிகளிலே அப்ப₄ாஷையிலே கேட்டுப் போருவதுண்டு, அத்தை, அபி₄மத விஷயத்தைப் பெற்றல்லது த₄ரியாத நாம் அநுஷ்டே₂யமாகத் தேறோம்; (மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்) நாங்கள் ஆத₃ரித்த பக்ஷம் சொல்லக்கேட்கில், நிலைநின்றதாய் அ(சா)ர்யர்கள் பரிக்₃ரஹித்துப் போருகிற ஸம்ஸ்க்ருதமான வைதி₃கமார்க₃த்திலே நின்றோம்.

ஸ்வரூபம் உயர்ந்தது என்று தமிழர் கருத்து. (என்பதோர் வாசகமும்) இக்கருத்தை சொல்லும் வாக்கியம் ஒன்றை. (ஓர் வாசகமும்) காதலின் பெருமையை அறியமாட்டாத இதுவுமோர் வாசகமாவதே! என்னும் இகழ்ச்சி தோற்றுகிறது. (தென்னுரை) * மிலேச்ச₂ ஜாதியினர் பிதற்றும் பிராகிருத மொழியிலமைந்த வாசகம் காதலின் உயர்வைக் காட்டமுடியுமோ? (உரை) வெறும் உரையேயொழியப் பொருள் பொதிந்ததன்று. (அதனை யாம் தெளியோம்) அவ்வார்த்தையில் பொருளிருந்தாலும், அது எம் அறிவுக்கு எட்டவில்லை.

(மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்) புருஷனைப் பிரிந்த பாவையர் மடலெடுப்பதே புருஷார்த்த₂மாகும் என்று அறிவிக்கும்

---

* மடலெடுப்பதிலுள்ள உத்₃வேக₃த்தாலே தமிழையும், தமிழர் பண்பாட்டையும் இகழ்கிறாரேயொழிய உண்மையில் தமிழின்மேல் ஆழ்வார் துவேஷமுடையவரல்லர். நஹிநிந்தா₂ந்யாயத்தை நினைப்பது. மடலெடுப்பதாகத் தொடங்கினாரேயொழிய, இவரும் மடலெடுத்து முடிக்கவில்லையே. ஆகையால் கடைசியில் தமிழும், தமிழர் பண்பாடுமே வெற்றி கொண்டது.

தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்த னக்குழம்பின் 40
அன்னதோர் தன்மை யறியாதார் ஆயன்வேய்
இன்னிசை யோசைக் கிரங்காதார் மால்விடையின் 41
மன்னு மணிபுலம்ப வாடாதார் பெண்ணைமேல்

தென்னன் பொதியில் செழு சந்தனம் குழம்பின் அன்னது ஓர் தன்மை அறியாதார்-பாண்டியராஜனது நாட்டிலுள்ள பொதிய மலையில் விளைகிற சந்தனத்திலாகிய குழம்பின் அப்படிப் பட்ட தன்மையை அறியாதவர்கள்; ***ஆயன் வேய் இன் இசை ஓசைக்கு இரங்காதார்***—இடையன் ஊதுகிற புல்லாங்குழலின் இனிய பாட்டொலியைக் கேட்டுத் தளராதேயிருப்பவர்கள்; ***மால் விடையின்***—(பசுவின் மேலே) மோகித்து வருகிற காளை யின், ***மன்னு மணி புலம்ப வாடாதார்***—சிறந்த (கழுத்தின்) மணி யானது ஒலிக்க வாட்டமடையாதவர்கள்;

தார்) காமபுருஷார்த்தத்தை வேண்டாதார். (தென்னன்) சந்தநம் இன்ன பூண்டென்றறியாமை. (செழும்) ருஷி களையும் துவளப் பண்ணவற்றுகை. துரும்பு எழுந்தாடவும்

(வேண்டாதார்) இத்தை ஆதரியாதவர்கள், ஆதரித்த அபிமதவிஷய விச்லேஷத்தில் நோவுபடாநிற்கச் செய்தேயும் போகோபகரணங்கள் கொண்டு காலக்ஷேபம் பண்ணியிருக்க வல்ல ஸாஹஸிகர்கள். (தென்னனித்யாதி) (பொதியில் செழும் சந்தனக்குழம்பின் அன்னதோர் தன்மையறியாதார்) அவர்கள் தெற்குத்திக்குக்கு நிர்வாஹகனான ராஜாவையும் அவன் சந்தநகிரியையும், அப்பர்வதத்திலே படக்கடவதாய்

ஸ்ரீராமாயணம் முதலான வடமொழி நூல்களிற் சொன்ன முறை யையே விரும்பினேன், (வேண்டாதார்) வடநெறியை வேண்டாமல் தென்னுரையைப் பின்பற்றுமவர்கள் காமம் இன்னதென்பதையே அறி யாதவர்கள். (தென்னன்......) தமிழ் நாட்டிலிருந்தும் நாட்டின் பெருமையை உணராதவர்கள். (தென்னன் பொதியில்) சந்தநம் நம் தமிழ்நாட்டிலே பொதியமலையில் உண்டாவதொரு தாவரம் என்பதையும் அறியாதவர்கள். (செழும் சந்தனக் குழம்பு) முற்றும் துறந்த முனிவரையும் மயக்கக்கூடிய செழுமையுடைய சந்தநம். இதைப் பூசியவுடனே, ஒரு துரும்புக்கும் எழுந்தாடலாம்படியான

பண்ணவற்று. (அன்ன) சொல்ல வாய்வேம் தன்மை அறியாதார். தலைமகனைப் பிரிந்தால் சந்தநம் கொப்பளிக்குமென்று அறியாதார். (ஆயன்வேய்) குழலோசை துடைகுத்த உறங்கவல்லார். ப்ராஹ்மணர்க்கு ஓத்தும், பாணர்க்குப் பாட்டும்போலே இடையர்க்குக் குழல். அந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஈடுபடாதார். (இன்னிசை) த்வநியே நஞ்சு. இது பாதகமாகிறது – அவனுடைய ஸாந்த்வநங்களை நினைத்து. (மால்விடையின் மன்னுமணி புலம்ப வாடாதார்) நாகின்மேலே பிச்சேறின விடையினுடைய

வெளிறு கழிந்த சந்தநத்தையும், அதினுடைய குழம்பைப் பூசினால் அழலக்கடவதான வ்யஸநத்தையும் அறியாதவர்கள்.

(ஆயன்வேய் இன்னிசையோசைக்கு இரங்காதார்) அதுக்கு மேலே ப்ராஹ்மணர் குழலூதக் கேட்டால் ஸ்வரவசந வ்யக்திகளை ஆராய்ந்து லக்ஷணம் கொண்டாடியிருக்குமா போலே, இடையனுடைய குழலிலுண்டான இனிதான குழல் த்வநியைக் கேட்டு வ்யஸநப்படாதே தரித்திருக்கவல்லவர்கள். (மால்விடையின் மன்னு மணி புலம்ப வாடாதார்) நாகின்

செழுமையை அளிக்கவல்ல சந்தனம், (குழம்பின் அன்னதோர் தன்மை அறியாதார்) தலைமகனைப் பிரிந்தார்க்கு இச்சந்தனம் உடம்பைக் கொப்பளிக்கச்செய்யும் தன்மையையுடையது என்பதை அறியாதார். '(அன்னதோர் தன்மை) இன்னது என்று சொன்னாலும் வாய் வெந்துபோம்படியான தன்மையை அறியாதார். (ஆயன் வேய் இன்னிசையோசைக்கு இரங்காதார்) ஆயர்களின் குழலோசையைக்கேட்டு, 'ஐயோ! இவ்வொலியை நாம் காதலனோடு கூடியிருந்து அநுபவிக்கப் பெற்றிலோமே' என்று கரையாதவர்கள் அவர்கள். அந்தக் குழலோசையைக் கேட்டபின்பும், காந்தன் நினைவேயில்லாமல், அதுவே தாலாட்டாக உறங்கவல்ல கல்நெஞ்சினர் அவர்கள். அந்தணர் அருமறையோதுவதும், பாணர் பாடுவதும், இடையர் குழலூதுவதும் கேட்பவரையெல்லாம் ஈடுபடுத்தும். ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போல் தப்பாததான அக்குழலோசைக்கும் ஈடுபடாத அரஸிகர்கள் அவர்கள். (இன்னிசை ஓசை) விஷந்தடவிய அம்பு. ஓசை அம்பு; இசை விஷம். இப்படி இது விஷமாகிறது ஏனெனில்: அவனுடைய இன்சொற்களை நினைவுறுத்துவதன் மூலம் வாட்டுகையாலே. (மால்விடையின் மன்னு மணி புலம்ப வாடாதார்) மால்

பின்னுமவ் வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுகுரலுக்கு 42
உன்னி யுடலுருகி நையாதார் உம்பர்வாய்த்

பெண்ணைமேல் பின்னும் — பனைமரத்தின் மீது ஆணோடே வாயலகு கோத்துக்கொண்டிருக்கிற, *அவ்வன்றில் பெடைவாய் சிறுகுரலுக்கு* — அன்றிற் பறவையின் பேடையினது வாயில் நின்றும் உண்டாகிற அப்படிப்பட்ட சிறு குரலைக்கேட்டு, *உன்னி*—தமது நாயக ஸம்ச்லேஷத்தை நினைத்து, *உடல் உருகி நையாதார்*—ஶரீரம் கரைந்து குலையாதவர்கள்; *உம்பர் வாய்* — ஆகாஶத்திலே,

---

த்₃வநியோவாதே மணி புலம்ப, அக்₃நிஸகாஶத்திலே தளிர் சுருங்குமாபோலே சுருளாதார். இதுதான் இருய்க்க அதுதான் மேலே விழும்படி.

மேலே பிச்சாய்த் தொடர்ந்து வருகிற ருஷப₄த்தின் கழுத்திலே கயிறிட்டுக் கட்டுவாரில்லாமையாலே, ஏகருபமாய் அணியரானவர்கள் இத்₃த₄ர்மஹாநியை அநுஸந்தி₄த்துக் கையெடுத்துக் கூப்பிடுமாபோலே த்₄வநிக்க, அத்தைக்கேட்டு ஸத்தை அழிந்த தளிர்போலே சருகாய்ப்போகாதார்.

(பெண்ணைமேல் பின்னும் அவ்வன்றிற் பெடைவாய்ச் சிறுகுரலுக்கு உன்னியுடலுருகி நையாதார்) பனையின்மேலே பரஸ்பரம் வாயலகைக் கோத்துக்கொண்டு உறங்கின அன்றிலி

விடை-(பசுவிடம்) காதல்கொண்ட எருது. அதனுடைய மணியானது இடைவிடாமல் ஒலிக்க. அதைக்கேட்டு, தீப்பட்ட தளிர் வாடுவது போலே வாடாதவர்கள். அதைக்கேட்டு ஏன் வாடவேண்டுமெனில்: புணர்வதற்காக வரும் எருத்தைக்கண்டு பசுவானது இசைவின்மை தோற்றவிருக்க, எருதானது தானே மேல்விழுந்து புணருகையாலே எருத்தின் கழுத்தில் கட்டிய மணி ஒலிக்கிறது. இவ்வொலியானது தான் இசைந்திருந்தும் வாராதிருக்கும் நாயகனை நினைவுறுத்தி நாயகியை வாட்டுகிறது.

(பெண்ணைமேல் பின்னும் அவ்வன்றில் பெடை வாய்ச் சிறுகுர லுக்கு உன்னி உடலுருகி நையாதார்) பனைமரத்தின் மேலே (தன்

(பெண்ணை இத்யாதி) அன்றிலினுடைய ஆர்த்த நாதத்தைக் கேட்டும் உருகி இரங்காதவர்கள். (பின்னும்) வாயலகு கோத்திருக்கை. முன்பில் வ்யஸநத்துக்கு மேலே என்றுமாம். (சிறுகுரல்) ப்ரணயத்தாலே இளைத்துப் பேசுகிறபடி. (உன்னி) தங்கள் ஸம்ச்லேஷத்தை ஸ்மரித்து.

(உம்பர்வாய்) தலைமகனையொழிய நிலவிலே படுக்க வல்லவர்கள். "உம்பர்வாய்" என்றது – ஆகாசத்திலே; உகுத்த, – ஸ்வாநுமாநத்தாலே அவளும் பொறுக்கமாட்

னுடைய பரிவுக்குப் பாடாற்றவல்ல சேவலுடைய த்வநிக் கன்றிக்கே, பிரிவுபொறுக்கமாட்டாத மார்த்தவத்தோடே கூடின பேடையினுடைய அதிதாருணமான சிறுகுரலுண்டு— ஒருகால் தொடங்கின வார்த்தையைத் தலைக்கட்டும்போது நடுவே பதின்கால் இளைப்பாறவேண்டும்படி அத்யந்தம் ஆர்த்தமான சப்தம், அத்தைக்கேட்டு, தாங்கள் சேர விருந்தால் போகமத்யே பிறக்கும் சப்தங்களை அநுஸந்தித்த அநந்தரம், கிண்ணகப்பெருகானது கரைகளைச் சென்று குத்திக் கரைத்துப் பொகடுமாபோலே, சரீரமானது கட்டழிந்து, பின்னை ஓரவயவியாகக் காணவொண்ணாதபடி சிதிலராய்ப் போகாதார்.

நாயகனோடே புணருகையாலே) ஒன்றோடொன்று வாயலகைப் பின்னிக்கொண்டிருக்கும் அன்றில்பேடையினுடைய வாயிலிருந்து புறப்படும் சிறுகுரலைக்கேட்டு, தான் நாயகனோடு கலந்ததை எண்ணி உடலுருகி நைவாதவர்கள், (பின்னும்) என்பதை முதலிலே வைத்து, மாலிளை மணியோசை கேட்ட துன்பத்துக்குமேலே என்றும் சொல்லலாம். (சிறு குரல்) கலவியாலே இளைத்துச் சிறுகுரலாயிருக்கை. (உன்னி) தாங்கள் இன்புற்றதை நினைவுறுத்துவதன் மூலம் இது உடலை உருக்குகிறது.

(உம்பர்வாய்......தளராதார்) நாயகனைப் பிரிந்து நிலவாகிற நெருப்பிலே படுக்கவல்லவர்கள் அவர்கள். "உம்பர்வாய்" என்றது

துன்னு மதியுகுத்த தூநிலா நீணெருப்பில் 43
தம்முடலம் வேவத் தளராதார் காமவேள்
மன்னுஞ் சிலைவாய் மலர்வாளி கோத்தெய்யப் 44
பொன்னெடு வீதி புகாதார் தம்பூவணைமேல்

துன்னுமதி உகுத்த—நெருங்கிய (கிரணங்களையுடைய) சந்திரன் சொரிந்த, ***தூ நிலா நீள் நெருப்பில்***—பரிஶுத்₃த₄மான நிலாவாகிற பெருநெருப்பில், ***தம் உடலம் வேவ தளராதார்***—தங்களுடைய ஶரீரம் வெந்துபோம்படி உருக்குலையாதவர்கள்; (இப்படிப்பட்ட அரஸிகர்கள் யாரென்னில்) ***காமவேள்***—மன்மதன், ***சிலை வாய் மன்னும் மலர் வாளி கோத்து எய்ய***—தனது வில்லிலே பொருந்திய புஷ்பபா₃ணங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகி₂க்கும்போதும் (இனி மடலூர்வதே புருஷார்த்த₂மென்று அறுதியிட்டு), ***பொன் நெடு வீதி புகாதார்***—அழகிய பெரிய வீதிகளிலே புறப்படாதவர்கள் எவரோ அவர்கள், ***தம் பூ அணைமேல்***—தங்களுடைய புஷ்பஶயனத்தின் மீது,

---

டாரமே உகுத்தானென்றிருக்கிருள். (தூநிலா) கொப்பளித்தபின்பு நிலவென்றறிந்தாள். (நீள்நெருப்பில்) தா₃ஹ்யம்

(உம்பர்வாய்த் துன்னுமதியுகுத்த தூநிலா நீணெருப்பில் தம்முடலம் வேவத் தளராதார்) மேலே நெருங்கின கிரணங்களையுடைய சந்த்₃ரனானவன், தன் கையில் நெருப்பைப் பிறர் கையில் பொகடுமாபோலே பொகட்ட மறுவற்ற நிலாவாகிற பெருநெருப்பில்; தா₃ஹ்யம் வேறேயாய், தான் தா₃ஹகமாயிருக்கையன்றிக்கே இரண்டும் தானேயாயிருக்கிற நெருப்புப்படச் செய்தே ஶரீரமானது த₃க்₃த₄மாகாநிற்க, அதுக்கு ஈடுபடாதார்.

ஆகாயத்தைச் சொல்லுகிறது. (துன்னு மதி உகுத்த தூநிலா நீள் நெருப்பில்) நெருங்கிய கிரணங்களையுடைய சந்திரன் வெளிவிட்ட தூயநிலாவாகிற கொடிய நெருப்பில். (மதி உகுத்த தூநிலா நீள் நெருப்பு) தன்னைப்போலே சூடுபொறுக்கமாட்டாமல் சந்திரனும் தன் நீள்நெருப்புக் கிரணங்களைத் தன்னிடம் வைத்துக்கொள்ளாமல் வெளியே சிந்துகிருன் என்று நினைக்கிருள். (தூநிலா) தாபத்தினுல் கொப்பளிக்கச்செய்தபின்பு, ஆராய்ந்துபார்த்தால் கலப்பற்ற நிலவாயிருந்தது! (நீள் நெருப்பில்) எரிபொருளைச் சாம்பலாக்கிய பின்பும் தான் அணையாத நெருப்பு. (நெருப்பு-நீள் நெருப்பு) நெருப்பானது

சமைந்தாலும் சமையாதொழிகை. அக்ⁿிகணம் நிலவென்னும்படி சுடுகை. கேவலாக்ⁿி தாஹிப்பது ஶரீரத்தையிறே. இது ஆத்மாவை தாஹிக்கையாலே "நீள் நெருப்பு" என்கிறாள். நீருக்கு அவியாதே * நீர்வண்ணனே அவிக்கவேண்டியிருக்கை. (தம்முடலம் வேவத் தளராதார்) இரவலுடம்பல்லவே. தம்முடலம் வேவ தாரிப்பாருண்டாகாதே! § உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயாமுணர்வைப் பெற்றிருக்கிறாருமல்லரே.

(காமவேளித்யாதி) காமனுடைய சிலையிடத்துப் பொருந்தியிருந்துள்ள புஷ்பபாணங்களைத் தொடுத்தெய்ய,

/ [அல்ப கலஹந் தன்னிலேயும் வந்தால், "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்" (*ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்*) என்கிற ப்ரகரணத்திலே மிக்க நெருப்புண்டாகில், அப்படிப் பண்ணுவதில்லையாகில் தேடிக்கொண்டு வந்து செய்யவேண்டுவதில்லை.] இத்தால்—அதாஹ்ய வஸ்து படுகிறபடி. நீர் சுட்டால் ஆற்றலாவதில்லையே.

(காமவேள் மன்னும் சிலைவாய் மலர்வாளி கோத்தெய்ய பொன்னெடு வீதி புகாதார்) காமனென்கிற தேவதை சிறிதுபோது

குளிர்ந்தது என்று சொல்லலாம், இந்நிலவின் வெம்மையை நோக்கும்போது; நெருப்பு நிலவாகிறது; நிலவு நீள்நெருப்பாகிறது. அந்நெருப்பு ஶரீரத்தைத்தான் எரிக்கும்; இது அதாஹ்யமான ஆத்மாவையும் தாஹிக்கையாலே 'நீள் நெருப்பு' என்கிறாள்; அந்நெருப்பு நீருக்கு அவியும்; இது அதற்கும் அவியாது; * நீர் வண்ணனே வந்து அவிக்கவேணும். அத்தாலும் இது நீள் நெருப்பு. (தம்முடலம் வேவத் தளராதார்) இரவலுடம்பல்லவே தளராமலிருப்பதற்கு! தம்முடம்பாயிற்றே! அது வேகும்போதும் தளராமல் தரித்து நிற்பதே!

"உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்று உலப்பிலனவும் பழுதேயாம் உணர்வைப்பெற" [திருவாய் 8-8-3]

என்ற ஆழ்வாரைப்போலே உடம்பை வெறுத்திருக்கும் அறிவைப் பெற்றிருப்பவர்களும் அல்லவே. உடம்பைப் பேணியிருப்பவர்களாயிற்றே.

(காமவேள் சிலைவாய் மன்னும் மலர்வாளி கோத்தெய்ய பொன்னெடு வீதி புகாதார்) மந்மதன் தன் கரும்புச்சிலைக்குப்

---

 * திருநெடு-18. § திருவாய் 8-8-3. / [ ] விளக்கவில்லை.

சின்ன மலர்க்குழலு மல்குலு மென்முலையும் 45
இன்னிள வாடை தடவத்தாங் கண்டுயிலும்

சின்னம் மலர் குழலும்—அப்போது விரிந்த புஷ்பங்களை யணிந்த கூந்தலையும், ***அல்குலும்*** — நிதம்ப,த்தையும், ***மென் முலையும்***—மெல்லிய முலையையும், ***இன் இள வாடை தடவ***— இனிதாய் இளையதாயுள்ள வாடைக் காற்றானது வந்து தடவ, ***கண் துயிலும்***—(ஆநந்த,மாகத்) தூங்குகின்ற;

அழகியதாய் நெடிதான வீதியிலே கையும் மடலுமாய்ப் புறப்படாதே, ஸ்த்ரீத்வம் நோக்கிப் படிகிடந்து புறப்படாதே அடைத்துக்கொண்டு உள்ளேயிருக்கவல்லவர்கள். பொன்-அழகு. மடலூருவாரை எதிர்கொள்ளும் வீதி. (புகாதார்)காம பா,ணங்கள் வாய்மடியும்படி கல்மதிளுக்குள்ளே புகாதார்.

வில்கொண்டு வ்யாபரித்துப் பின்னை நெருப்புச் சுட்டதென்று போகடுகையன்றிக்கே, கையிலே கொண்டிருக்கும்படி; வேறொன்று வேண்டாத வில்லிலே புஷ்பபா,ணங்களைத் தொடுத்துவிட, அதுக்கீடுபட்டுக் கையும் மடலுமாய்க் கொண்டு ஶ்லாக்,யமாய்ப் பெருத்திருக்கிற வீதியிலே புறப் படாதார். நெடுவீதி — இரண்டருகும் அறத் தையலார் பழி தூற்றும்படி பெருத்திருக்கை. திருநறையூர் திருவீதியிலே கையும் மடலுமாய்ப் போகாதார். திருநறையூரிலே புக்கா ரடங்கலும் தம்மைப்போலே மடலெடுக்கவேணுமென்றிருக் கிறார், * "நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினான்".

பொருத்தமானதான மலரம்புகளைத் தொடுத்து எய்தவுடன், அழகிய தாய் நீண்டதான வீதியிலே கையும் மடலுமாகப் புறப்படாமல் படிதாண்டாப் பத்தினித்தன்மை பாவித்துக்கொண்டு, கதவை யடைத்துக்கொண்டு உள்ளேயிருக்கவல்லவர்கள். பொன் வீதி – அழ கிய வீதி. மடலூருவாரை 'வருக வருக' என்று அழகைக்காட்டி அழைக்கும் வீதி. நெடு வீதி–கல்பகாலமெல்லாம் மடலூரலாம்படி நீண்டிருக்கும் வீதி. (புகாதார்) கதவையடைத்துக்கொண்டு உள்ளே யிருக்கும்வரையில் காமபாணங்கள் மேன்மேலும் விழுந்து துன்புறத் திக்கொண்டேதான் இருக்கும். அவை விழவொண்ணாதபடி பொன்

---

* பெரிய திருமொழி 8-2-2.

(தம் பூவணை) காந்தகரஸ்பர்ஶம்போலே தென்றல் ஸ்பர்ஶிக்கப் படுக்கைப் பொருந்திக் கிடக்கவல்லவர்கள். இருவர்க்குப் படுத்த படுக்கையிலே தனியே கிடக்க 'வல்ல வர்கள். (பூவணை) " மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளி " என்னுமாபோலே நெருப்பை உருக்கி வார்த்தாற்போலே யிருக்கை. (சின்னமலர்க்குழலும்) சின்னப்பூவையுடைத் தான குழலையும், இடையையும், முலையையும், அவன் தடவுமாபோலே 'நஞ்சூட்டின இளவாடை தடவ. (இள வாடை) பிறரை நலிய நலிய இளகிப்பதியாநின்றது.

(தம் பூவணைமேல்) இருவர்க்குப் படுத்த படுக்கையிலே தனியே பூவும் தாதும் சுண்ணமுமாகப் பரப்பிக்கொண்டு. (சின்ன மலர்க்குழலும்) பருவம் செய்கிற பூவையுடைய குழலும். சின்னம்—விரிகை. முடி நெகிழ்ந்த குழலென்னவுமாம். (அல்குலும் மென்முலையும்) விரஹஸஹமல்லாத முலை; மேலும் தென்றல்பட மாந்தும் முலை. (இன்னிள வாடை தடவ) காந்த

னொடு விதியாகிற கல்மதிலுக்குள்ளே போகமாட்டாத அறிவிலிகள் இவர்கள்.

(தம் பூவணைமேல்...பொன்னனையார்) வாடை தொடுவதைக் காதல னின் கைதொட்டாற்போலே நினைத்துக்கொண்டு பூப்படுக்கையிலே பொருந்திப் படுக்கவல்ல ஸௌபாக்யவதிகள் அவர்கள்! (தம் பூவணைமேல்) காதலனைப் பிரிந்திருக்கும்போது தரைக்கிடை கிடக்க வேண்டியிருக்கத் தாமே பூப்படுக்கையை ஸித்தப்படுத்தி அதிலே கிடக்கிறவர்கள். (தம் பூவணை) இருவருக்கு ஏற்பட்ட படுக்கையிலே தாம் தனியே கிடப்பவர்கள். (பூவணை) ''மென்மலர்ப்பள்ளி வெம் பள்ளி'' [திருவாய் 9—9—4] என்பதுபோலே எமக்கு நெருப்பை உருக்கி வார்த்தாற்போலே இருக்கிற படுக்கையிலே பொருந்தி யிருப்பதே! (சின்ன மலர்க்குழலும்) விரிந்த பூவையுடைய குழலையும். ''மலரிட்டு நாம் முடியோம்'' என்று அவன் சூட்டினாலொழியப் பூச்சூடமாட்டோம் என்றிருக்கவேண்டியவர்கள் பூச்சூடியிருப்பதே! சின்னம்-விரிகை. (குழலும் அல்குலும் மென்முலையும் இன்னிள வாடை தடவ) நாயகனானவன் ஒவ்வோரவயவத்தையும் தனித் தனியே தடவிக்கொடுக்கும்போது பெறும் இன்பத்தை இவ்வாடை யின் ஸ்பர்ஶத்திலேயும் பெறுவதே ! (இன்னிள வாடை) நஞ்சு

பொன்னனையார் பின்னுந் திருவுறுக—போர்வேந்தன் 46

பொன் அனையார் தாம்—ப₄ாக்₃யவதிகளானவர்கள், ***பின்னும் திரு உறுக***—மேன்மேலும் மேனியழகு மேலிட்டு விளங்கட்டும், ***போர் வேந்தன்***—போரில் புலியான இராமன்,

(தாம் கண் துயிலும்) கண் உறங்குகிறபோதே தம்மதன்று; இரவல் கண்ணாக வேணும். (பொன்னனையார்) நெருப்பிலே கிடந்து நிறம்பெறுவர்கள். காட்டுத்தீ கதுவிலும் உறங்கவல்ல ப₄ாக்₃யவதிகள். (பின்னும் திருவுறுக) அவர்களுக்கு நித்யமாகிடுக.

னுடைய கரஸ்பர்ஶத்துக்கு யோக்₃யமான இடங்களிலே தென்றல் வந்து தடவ, *"குன்றாடு பொழில் நுழைந்து" இத்யாதி₃. அதுக்கிருய்த்துக் கண்ணுறங்கவல்ல ஸாஹஸிகர்கள். இனிதாய் இளையதான வாடையானது காந்தனுடைய ஸமாதி₄யிலே வந்து ஸ்பர்ஶிக்க. (தாம் கண் துயிலும்) கெட்டேன், இரவல் கண்ணோ இவர்களுக்கு? (பொன்னனையார் பின்னும் திருவுறுக) பொன்னானது நெருப்பிலேயிட த₄ர்மிலோபமற அழுக்கற்று நிறம்பெறுமாபோலே, விரஹஸமயத்தில் ஸம்ஶ்லேஷஸமயத்தில் அநுகூலமான பதா₃ர்த்த₂ங்கள் முகங்காட்ட, அவற்றின் ஸந்நிதி₄யிலே முடியாது, அவற்றைக்

தடவின அம்புபோன்றது. (இளவாடை) பிறரைத் துன்புறுத்தத் துன்புறுத்த. இளமைமிக்குவரும் வாடை.

(தாம் கண்துயிலும்) காதலனைப் பிரிந்த தாமோ கண்துயில்வது? "பொருகயற்கண்ணிணை துஞ்சா" [நாச்-திரு 5-5] என்றிருக்க வேண்டாவோ? கண்ணுறங்குகையாலே இது அவர்களுடைய கண்ணன்றுபோலும்! இரவல் கண்ணாகவேயிருக்கவேண்டும். (பொன்னனையார்) பூம்பள்ளியாகிய நெருப்பிலே கிடந்து நிறம்பெறும் இவர்கள், நெருப்பிலே கிடந்து நிறம்பெறும் பொன்னை ஒத்தவர்களே! அல்லது, 'பொன்னனையார்' என்றது 'ஸௌபா₄க்₃யவதிகள்' என்னும் பொருளிலேயாகவுமாம். காட்டுத்தீ கொளுத்தினாலும் உறங்கவல்ல இவர்கள் உண்மையில் ஸௌபா₄க்₃யவதிகளே! என்று பரிஹஸிக்கிறார். (பின்னும் திருவுறுக) இந்த ஸௌபா₄க்₃யம் அவர்களுக்கு நித்யமாகச் செல்லட்டும்!

* பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-8-9.

(போர்வேந்தன்) ஆண்புலி; ரணமுக₂ராமன். சக்ர வர்த்தியைக் கட்டிவைத்து ராஜ்யம் பண்ணவல்ல மிடுக்கு.

கொண்டு போதுபோக்கி ஸ்வரூபத்தைப்பெற்றிருக்கிறவர்கள்: "மடலெடுக்கும் நம்போல்வாரைப் போலன்றே" என்று அவர்களை நிந்தி₃த்து, தங்களுக்குமேல் வரக்கடவதான ஸம்பத்தை அநுப₄விக்க இருக்கிறவர்கள் அங்ஙனே இருந்திடுக என்கிறாள்.

அவர்கள் படி கிடக்கிடீர், நம்படியுடையார்படி கேட்கலாகாதோ? — ஸர்வஜ்ஞகுலத்திலே பிறந்தவளிறே இப்படி அநுஷ்டி₂க்கிறாள். தான் மடலூரவிறே ஒருப்பட்டது; அதுக்கு ஶிஷ்டாசாரமாக ஆசரித்தார்படி சொல்லப்புக்கு; முந்துறப் பிராட்டியைச் சொல்லுகிறாள். ஆசாரத்தில் வந்தால் முதலிலே எண்ணப்பட்டவளிறே; ஜநககுலத்திலே பிறந்தவளிறே. "**कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः**" ***(கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்₃தி₄மாஸ்தி₂தா ஜநகாத₃ய:)*** என்கிறபடியே ஜ்ஞாநப்ராத₄ந்யம் கிடக்கச்செய்தே கர்மயோக₃த்தாலல்லது அபி₄மதஸித்₃தி₄யில்லாதாரைப் போலே அத்தை ஆத₃ரித்து அனுஷ்டி₂த்துக்கொண்டு போருவர்கள் ப₄க₃வத்₃ஆஜ்ஞாநுரூபமாக.

இவ்விடத்தை — நஞ்சீயர், ப₄ட்டர் ஸ்ரீபாத₃த்தை ஆஶ்ரயித்த அநந்தரம், "ப்ரபன்னனுக்கு இவை அநுஷ்டே₂யமோ, அன்றோ?" என்ன, "அநுஷ்டி₂க்கவுமாம், தவிரவுமாம்" என்ன; "இவன் செய்யுமாகில் தவிரவொண்ணாது, தவிருமாகில் செய்யப்படாது, இருந்தபடி என்?" என்ன, "நம்முடைய க்ரியாப₄ாக₃த்திலேயாதல், நம்முடைய நினைவாலேயாதல் வரக்கடவதன்றே, அவன் நினைவேயிறே எல்லாவற்றுக்கும் காரணம்" என்று அருளிச்செய்தார்.

இனி பெருமாள் பின்னே போன பிராட்டி படியைச் சொல்லப்புக்கு, அதுக்கு உறுப்பாகப் பெருமாள் நைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகிறது. (போர்வேந்தன்) சக்ரவர்த்தி

(போர்வேந்தன்) போரில் பேராண்மைமிக்க புலியாயிருப்பவன்; ரணமுக₂ராமன் என்று அழைக்கப்படுபவன். (வேந்தன்) த₃ஶரத₂,

தன்னுடைய தாதை பணியா லரசொழிந்து

தன்னுடைய தாதை பணியால்—தன் தகப்பனுன தஶரதனுடைய சொற்படி, *அரசு ஒழிந்து*—ராஜ்யமாள்வதைத் தவிர்ந்து, (காட்டுக்குப் புறப்பட்டபோது)

ஸ்ரீபரதாழ்வான் தோஷப்ரகரணத்திலே **"न च राघवस्य"** (ந ச ராகவஸ்ய) என்று ஸப்தஸாலங்களையும் ஓரம்பாலே உருவ எய்தவர் இத்தைச் செய்திலர் என்று கருத்து. (தாதை

பெருமாளை, "காட்டேறப்போ" என்ன; இவ்வார்த்தை செவிப்பட்ட அநந்தரம், கடுகப் புறப்பட்டுக்கொடுநின்ற இந்த நைரபேக்ஷ்யத்தைச்சொல்லுகிறது, பிராட்டிபடியைச் சொல்லப்புக்கு பெருமாள்படியை ப்ரஸங்கிப்பானென்னென்னில், அதுதன்னிலே கால்தாழ்ந்து அதுதன்னையே முடிய நடத்து

சக்ரவர்த்தியானவர் அரசாண்டபோதிலும், அவரையும் சும்மாயிருக்கவைத்து, தானே அரசாளவல்ல பலத்தையுடையவனுயிருந்தவன். ஸ்ரீபரதாழ்வான்

*** "ந மந்தராயா ந ச மாதுரஸ்யா**
தோஷோ ந ராஜ்ஞோ ந ச ராகவஸ்ய।
மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்
வநப்ரவேஶே ரகுநந்தநஸ்ய ॥"

[(ராமன் வனம் சென்றதற்குக் காரணம்) மந்தரை, என் தாயான இந்தக் கைகேயி, அரசரான தஶரதர், ராமபிரான் ஆகியவர்களுடைய குற்றமன்று. ரகுநந்தனன் வனம்புகுந்ததற்கு என் பாபமே காரணமாயிருந்தது] என்றவிடத்திலே தன் தோஷத்தைச் சொல்லிக்கொள்ளும்போது "ராமபிரான் வனம் சென்றது அவருடைய குற்றம் அன்று" என்றான். "ஏழு ஸாலமரங்களையும் ஓரம்பே உருவிச்செல்லும்படி அம்பெய்தவர், தனக்கு சக்தியில்லாமையால், அரசுதுறந்து காடுபுகுந்தார் என்று சொல்லமுடியாது" என்பது

*** இந்த ஶ்லோகம் எவ்விடத்திலுள்ளதென்று தெரியவில்லை. இங்கு வ்யாக்யானத்தை நோக்கும்போது கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திற்குப்பிறகு. பரதன் தன் தோஷத்தைச் சொல்லிக்கொள்ளும் ஓரிடத்திலே இருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது.**

பணியால்) சக்ரவர்த்திஹ்ருத₃யம் பாராதே உக்திமாத்ரத்திலே. (அரசொழிந்து) வாடல்மாலையைப் பொகடுவாரைப் போலே தலைச்சுமையென்று திருவபி₄ஷேகத்தையொழிந்து.

கிறது. (தன்னுடைய தாதை) "பெருமாளாகிறார் நமக்கு இஷ்டவினியோகா₃ர்ஹரன்றே. ஆனபின்பு நாம் சொல்லிற்றுச் செய்வர்" என்று அவன் நெஞ்சிலே படும்படி அவன்பக்கல் ப்ரவணராயிருக்கை, *"தயரதற்கு மகன்" என்னக்கடவதிறே. (பணியால்) அவனுடைய நினைவளவும் போயிற்றிலர். "இவர் காட்டேறப் போகாதே, நம்மைக் காலிலும் கழுத்திலுமிட்டாகிலும் ராஜ்யம் பண்ணிறாகிலோ" என்றிறே அவனுக்கு நினைவு. (அரசொழிந்து) "நாட்டைவிட்டுக் காட்டேறப்போ" என்கிறபோது, "இத்தை விடுகிறோமே" என்று பின்னாட்டாதே, **"वनवासो महोदयः"** *(வநவாஸோ மஹோத₃ய:)* என்று வநவாஸமுக₂ராயிருக்கை. **"अभिषेकात्परं प्रियम्"** *(அபி₄ஷேகாத் பரம் ப்ரியம்)* என்னக்கடவதிறே. இவர் முடிசூட ஒருப்பட்டபோது இவர் முகத்திலே விகாஸமிருந்தபடி அழகியதாகக் கண்டோமிறே. இவர், இத்தைவிட்டுக் காட்டேறப் போக ஒருப்பட்டபோது முகத்திலுண்டான ஐஶ்வர்யம் ஒரு காலும் கண்டிலோம் என்றார்களிறே. சக்ரவர்த்தி, "காட்டேறப் போய்வாரீர்" என்ற அநந்தரம், "ஸ்வாதந்த்ர்ய ஹேதுவான இந்த ராஜ்யத்தைத் தவிரப் பெற்றோமிறே" என்று தலைச் சுமையைப் பொகட்டுப் போவாரைப்போலே பொகட்டுப்போனார். ஸ்ரீ ப₄ரதாழ்வான், "போரவேணும்" என்று காலைக்கட்டி நிர்ப₃ந்தி₄க்க, அப்போதும், ஒருசெவ்வி மாலையைச் சூடி செவ்வி கழிந்தவாறே பொகட்டுப் போவாரைப்போலேயாயிற்றுப் போனபடி. (பொன்னகரம்) அத்தே₃ஶத்துக்குப் போலியாயிருப்பதொரு தே₃ஶமுண்டே; அதுவுமொரு தே₃ஶமே!

ப₄ரதனுடைய கருத்து. (தாதை பணியால்) த₃ஶரத₂சக்ரவர்த்தியின் நெஞ்சில் நினைவை நோக்காமல், அவருடைய வாய்மொழியை மாத்ரமே கொண்டு காடுபுகுந்தார். (அரசொழிந்து) வாடின மாலையைக் கழற்றி எறிவாரைப்போலே தலைச்சுமையென்று கிரீடத்தைக் கழற்றினார்.

---

* திருவாய் 3-6-8.

பொன்னகரம் பின்னே புலம்ப வலங்கொண்டு 47
மன்னும் வளநாடு கைவிட்டு மாதிரங்கள்

பொன் நகரம்—அழகிய அயோத்₄யாபுரியிலுள்ளாரடங்கலும், ***பின்னே புலம்ப***—(நீ காட்டுக்குப் போகேல் என்று) பின்னால் அழுதுகொண்டே வந்தபோதிலும், ***வலம் கொண்டு***—தான் கொண்ட உறுதியை விடாமற்கொண்டு, ***வளம் மன்னும் நாடு கைவிட்டு***—செல்வம் மிகுந்த கோசலநாட்டை உபேக்ஷித்து விட்டு,

---

(பொன்னகரம்) பொன்னுலகுக்கு ஒக்குங்காணும் திருவயோத்₄யை. அதுக்குக் காரணம்-ராமஸம்ஶ்லேஷைக ரஸராயிருக்கை. **"अपि वृक्षाः परिम्लानाः सपुष्पाङ्कुरकोरकाः" (அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குர கோரகா:)** என்கிறபடியே ஸ்த₂ாவரங்களுட்பட ராமகு₃ணைகத₄ாரகமாயிறே யிருப்பது. (பின்னே புலம்ப) பிரியில் த₄ரியாதே பின்னே

(பொன்னகரம் பின்னே புலம்ப) ஊராக, "காட்டேறப் போகில் பிழையோம்" என்று பின்னே கூப்பிட. **"इहैव निधनम्"** ***(இஹைவ நித₄நம்)*** இத்யாதி₃. உயிரைப்போகட்டு, கேவல ஶரீரத்தைக் கொண்டு த₄ரித்திருக்கவென்றால் எங்ஙனே யிருக்கும்படி என்றார்களிறே.

"राममेवानुपश्यच्च(गच्छच्च)मश्रुतिं चापि गच्छत" ***(ராமமேவாநு பஶ்யத்₄வ(க₃ச்ச₂த்₄வ)மஶ்ருதிம் வாபி க₃ச்ச₂த)*** என்று பெருமாளைச் சிறிதிடம் பின்னே தொடர்ந்துபோக, அவர்

(பொன்னகரம்) "பொன்னுலகு" [திருவாய் 6-9-1] என்று சொல்லப்படும் அப்ராக்ருதமான ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தை ஒத்திருக்கும் திருவயோத்திமாநகரம். அதற்குக் காரணம் —நித்யமுக்தர்களைப் போலே ராமனோடு கலப்பதையே இன்பமாகக் கொண்டிருப்பர் அயோத்திமக்கள். "அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா: ஸபுஷ்பாங்குர கோரகா:" [ரா-அ 59-9] [பூ, முளை, மொட்டு ஆகியவற்றோடு கூடிய மரங்களும் (ராமனைப் பிரிந்து) வாடின] என்கிறபடியே அயோத்தியில் தாவரங்களுங்கூட ராமகு₃ணத்தைக்கொண்டேயன்றோ உயிர்த₄ரித்தன. (பொன்னகரம் பின்னே புலம்ப)' அயோத்தி மக்கள்

தொடர்ந்து கூப்பிட. "சுற்றமெல்லாம் பின்தொடர". (வலங் கொண்டு) நீர்மையிட்டுப் பேணின பெருமாள் போக வல்லரான மிடுக்கு வலம்-ப₃லம். (மன்னும்) இவர்களுக்கு

வழிமாற்றிப் போனவாறே, மீண்டுவந்து தந்தாம் க்₃ருஹங் களிலே புகுரப் புக்கவாறே இவர்களைப்பார்த்து, "'பெரு மாளைக் காட்டேறப் பொகட்டுப் பின்னையும் இருந்தவர்கள் ஸ்த்ரீகள்' என்று எங்களுக்கு ஒரு பழிவாராதே அவரை மீட்டுக் கொண்டுவருதல், அன்றியே, அவ்வழியே போய் உங்கள் பேரும் கேளாதொழியும்படியாதல் செய்யுங்கோள்" என்று முகத்திலே தள்ளிக் கதவடைத்தார்களிறே. **"पुत्रं प्रथमजं दृष्ट्वा (लब्ध्वा) जननी नाभ्यनन्दत"** *(புத்ரம் ப்ரத₂மஜம் த்₃ருஷ்ட்வா (லப்₃த்₄வா) ஜநநீ நாப்₄யநந்த₃த)* என்று 'முந்துறப் பிறந்தவனன்றோ, இவனும் காடேறப்போம் என்னும் நினை வாலே ப்ரத₂மஜனான புத்ரனைக் கண்ட தாய் உகந்திலள்' என்று இங்ஙனே சொல்லுவாருமுண்டு. "'பெருமாள் காட் டேறப்போனார். இனி ஆர்மடியிலே வைத்து உகக்கப்பிறந் தாய்' என்று தந்தாம் பிள்ளைகளை உகந்திலர்கள்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர்.

(வலங்கொண்டு) இவர்கள் இப்படிக் கூப்பிட்டுத் தொடராநிற்கச்செய்தேயும்; அதுகேட்டு இரங்காதே போன மிடுக்கு. (மன்னும் வளநாடு கைவிட்டு) க்ரமாக₃தமான

ராமபிரானைப்பிரிந்து த₄ரிக்கமாட்டாமல் அவர்பின்னே தொடர்ந்து, அழுதுகொண்டு கூப்பிட; "சுற்றமெலாம் பின்தொடரத் தொல்கானம் அடைந்தவனே!" [பெருமாள்-திரு 8-5] என்றாரன்றோ குலசேகரரும். (வலங்கொண்டு) நீர்மையை—ஸௌலப்₄ய மார்த்₃வாதிகு₃ணங் களை—வெளிப்படுத்தவென்றே பிறந்த பெருமாள், தனக்கு இனிய வர்களையெல்லாம் விட்டுப் போகவல்லவரான மனவுறுதியை வல மென்கிறது. வலம்—ப₃லம். (மன்னும் வளநாடு கைவிட்டு) முடி துறந்தானென்றாலும் நாட்டிலேயாவது இருந்தானோ? நாட்டையும் விட்டுக் காட்டுக்கன்றோ போனான். (மன்னும் வளநாடு) தனக்கு அரசநீதிமுறைப்படி உரியதாய், அயோத்தியிலும் இனிதான கோசலநாடு. (கைவிட்டு)

மின்னுருவில் வெ(வி)ண்டேர் திரிந்து வெளிப்பட்டுக் 48
கன்னிரைந்து தீய்ந்து கழையுடைந்து கால்சுழன்று

மாதிரங்கள் மின் உருவில் வெண் தேர் திரிந்து—திக்குகள் தோறும் மின்போன்ற கானலே பரவியிருக்கப் பெற்றதும், *வெளிப்பட்டு*—எல்லாம் ஶூந்ய ஸ்தூலமாகவுமிருக்கப்பெற்றதும், *கல் நிறைந்து தீய்ந்து கழை உடைந்து கால் சுழன்று*—கற்கள் நிறைந்து, (புற்கள்) கருகி, மூங்கில்கள் வெடித்து, சுழல் காற்று அடித்துக்கொண்டிருக்கப்பெற்றதும்,

---

க்ரமாகதமாய்,இவ்வூரில் இனிதான நாடு. "मम त्वश्वा निवृत्तस्य न प्रावर्तन्त वर्त्मनि। उष्णमश्रु विमुञ्चन्तो रामे संप्रस्थिते वनम्॥" (மம த்வஶ்வா நிவ்ருத்தஸ்ய ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி। உஷ்ண மஶ்ரு விமுஞ்சந்தோ ராமே ஸம்ப்ரஸ்திதே வநம்॥) என்று இவையுமகப்பட நோவுபடப் போனபடி. "திரிந்தது வெம் சமத்துத் தேர்கடவி" இவனும் வநம்போவான்? இவனும்

யாலே ஸ்ப்ருஹைபண்ணக்கடவதாயிருக்கிற நாட்டை விட்டு. நித்யவிபூதியை விட்டுப் போந்தாற்போலேயோ? இத்தை விட்டால்,போய்ப் புகுகிற தேஶந்தான், இத்தோடு போலியா

"மம த்வஶ்வா நிவ்ருத்தஸ்ய ந ப்ராவர்த்தந்த வர்த்மநி।
உஷ்ணமஶ்ரு விமுஞ்சந்தோ ராமே ஸம்ப்ரஸ்திதே வநம்॥"

[(ராமனை விட்டுத்) திரும்பி வந்த என் குதிரைகள் வழியில் செல்லமாட்டாதவையாயின. ராமன் வனம் சென்றவளவில், அவையும் துன்பக் கண்ணீர் சொரிந்தன.] என்று சுமந்திரன் கூறிய படியே பிராணிகளும் துன்புறும்படியாகப் போனபடி.

"திரிந்தது வெஞ்சமத்துத் தேர் கடவி, அன்று
பிரிந்தது சீதையை மான் பின்போய்—புரிந்ததுவும்
கண்பள்ளி கொள்ள, அழகியதே நாகத்தின்
தண்பள்ளி கொள்வான் தனக்கு" [இர-திருவ-15]

என்ற பாடலிலே பூதத்தாழ்வாரைப் போன்ற பரிவுடையவர்கள்—இவனே காடுபுகுந்து சீதையைப் பிரிந்தான்!' 'ஶேஷஶயனனை

தரைகிடப்பான்? "எவ்வாறு நடந்தனை?" "கல்லணைமேல் கண் துயிலக் கற்றனையோ?" என்று வயிறு பிடிக்கும்படி. (மாதிரங்கள்) திக்குக்கள். (வெண்டேர்) பேய்த்தேர்; கானல். (வெளிப்பட்டு) கண்ணுக்கிட ஒரு பூண்டில்லாமை. தரை நிரந்தரமான கல்லாயிற்றுக்காணும்; சருகு போலே தீய்ந்துகிடக்கை. கழை-மூங்கில். கால்-சூறுவளி. அதாவது-சுழற்காற்று. (பேயே) மற்றொருவரில்லாமை.

யிருப்பதொரு தேசமாகப் பெற்றதோ?, — (மாதிரங்கள் மின்னுருவில் விண்டேர் திரிந்து) திக்குவிதிக்குக்களுடைய மின்னொளியோடொத்த ஒளியை உடைத்தாய்ப் பேய்த்தேரேயாய்க்கிடக்கும்.

(வெளிப்பட்டு) பேய்த்தேர் ஸஞ்சரிக்குமளவன்றிக்கே, கண்ணுக்கு விஷயமாய் ஓரிடத்தில் ஒதுங்க ஒரு சிறு தூறு மின்றிக்கே, கண்டவிடமெங்கும் வெளிநிலமாய். (கல் நிறைந்து) அவ்வளவன்றிக்கே, கற்களாலே நெருங்கி, அவை தான் கருநிலம்போலே ஓரிடங்களிலே வந்து திரளும்படி. (தீய்ந்து கழையுடைந்து) அங்குள்ள உஷ்ணத்தாலே பச்சை மூங்கில்கள் வெடித்தெரிய. (கால்சுழன்று) அடிக்கிறது சுழற்காற்றேயாய்; * "**रजो रणे**" (*ரஜோ ரணே*). (பின்னும் திரை

இவனோ தரையிலே கிடந்தான்!' என்று வயிறுபிடிக்கும் செயலன்றோ இது! "எவ்வாறு நடந்தனை எம்மிராமாவோ" [பெருமாள் திரு 9-2] "கல்லணைமேல் கண்துயிலக் கற்றனையோ காகுத்தா?" [பெருமாள் திரு 9-3] என்று அன்புடையாரனைவரும் வயிறெரியும்படியான காரியத்தையன்றோ செய்தது.

இனி, 'வெங்கானம்' என்பதுவரையில் காட்டுக்கு விசேஷணம். (மாதிரங்கள்) திக்குகளில். (மின்னுருவில் வெண்டேர்) மின்னல் போன்ற கானல்நீர். 'வெண்தேர்' என்றும், 'பேய்த்தேர்' என்றும் சொல்லப்படுவது கானல்நீர். (வெளிப்பட்டு) கண்டவிடமெல்லாம் ஒரு பூண்டில்லை; ஒரே வெளிநிலமாயிருக்கிறது. (கல் நிரைந்து) தரையெல்லாம் இடைவெளியில்லாமல் கல்நிரைந்து கிடக்கிறது. (கழை உடைந்து) மூங்கில்கள் வெப்பத்தாலே உடைந்து கிடக்கிறது. (கால் சுழன்று) சுழற்காற்று அடிக்கிறது. (பின்னும்) முன் சொன்ன

பின்னுந் திரைவயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக் 49
கொன்னவிலும் வெங்கானத் தூடு கொடுங்கதிரோன்
துன்னு வெயில்வறுத்த வெம்பரல்மேல் பஞ்சடியால் 50
மன்னன் இராமன்பின் வைதேவி யென்றுரைக்கும்

பின்னும்—அதற்கு மேலும், ***திரை வயிறு பேயே திரிந்து***—(ஆஹாரமில்லாமையால்) உலர்ந்த வயிற்றையுடைய பேய்களே திரிந்து கொண்டிருக்கப்பெற்றதும், ***உலவா கொல் நவிலும்***-கொலையைப்பற்றின ஶப்₃த₃மே ஓயாது கிளம்பிக்கொண்டிருக்கப் பெற்றதுமான, ***வெம் கானத்தூடு***—வெவ்விய காட்டினுள்ளே, ***கொடு கதிரோன் துன்னு வெயில் வறுத்த வெம்பரல் மேல்*** — உஷ்ண கிரணனான ஸூர்யனுடைய வெய்யிலாலே வறுக்கப்பட்ட வெவ்விய பருக்கைக் கற்களின் மேலே (செல்லும்போது), ***வைதேவி என்று உரைக்கும்***—வைதே₃ஹீ என்று சொல்லப்பட்டவளாய்,

---

(உலவா) ஓவாதே "இன்னான் பட்டான், இன்னான் படாநின்றான்" என்னும் பேச்சேயாய்; அறக்கொடிதான காட்

வயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவா) அங்கு ஸஞ்சரிக்கும் பேய்களானவை நினைத்தபடி ஜீவிக்கப்பெறாமையாலே நரம்புடைத்து, அவைதான் தன்னிலே பின்னி, பத்தெட்டு மட்டும் திரைந்து கிடக்குமாயிற்று. (பேயே திரிந்து) மநுஷ்யரும் கலந்து ஸஞ்சரிக்குமதின்றிக்கே, இப்படிப்பட்ட பேய்களே ஸஞ்சரிக்குமத்தனை. (உலவா) சிறிது காட்டிலேயோ? அப்பெருமாளும் பெருங்காட்டிலே போய்ப் புகாரென்னும்படி. (கொல்நவிலும்) அதுக்குமேலே "அவர் பட்டார்.

தற்கு மேலே. (*திரை வயிற்றுப் பேயே திரிந்து*) உலர்ந்த வயிற்றையுடைய பேயே திரிந்துகொண்டிருக்கை. ஆஹாரமில்லாமையாலே பேய்களின் வயிறு உலர்ந்துகிடக்கை. 'பேயே' என்றதால் வேறு எந்த ஜந்துவுமில்லையென்கை. (*உலவாக் கொல் நவிலும்*) 'இவ்வனத்தில் புகுந்த இன்னான் இறந்தொழிந்தான்; இன்னான் உயிர் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்னும் பேச்சேயாயிருக்கிறது 'உலவா வெங்கானம்' என்றுமாம். ஓயாமல் நீளும் கொடுங்காடு

டின் நடுவே. (கொடுங்கதிரோன்) கைகேயி பக்ஷத்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணினான். வெய்யில் வறுத்த பரல் தானே எதிரிட்டு வெய்யில் வறுக்கவற்றாகை. ஆதித்யனை எற்றிவைத்து எரிக்கை.

(பஞ்சடி) மெத்தென்றிருந்த அடி. "**பத்மஸமப்ரபா**" (பத்ம ஸமப்ரபா). (மன்னன்) நாட்டுக்குச் சூடின முடி தவிர்ந்து இவளுக்கே சூடின முடி. சக்ரவர்த்தி தன்னை நீர்வார்க்கப்

இவர் பட்டார்" என்று கொலை சொல்லுகிற கூப்பீடேயா யிருக்கை. (வெம்கானத்தூடு) வெவ்விய காட்டூடே. [வெங் கானத்தூடு நடந்திலனே] என்று அந்வயம்.

(கொடுங்கதிரோன் துன்னு வெயில் வறுத்த) உஷ்ண கிரணனான ஆதித்யனுடைய நெருங்கின கிரணங்களை வறுக்கு மாயிற்று. (வெம் பரல்மேல்) அங்குண்டான வெவ்விய பரற் கற்களின்மேலே. (பஞ்சடியால்) அதிஸுகுமாரமான திருவடி களாலே. (மன்னன் இராமன் பின்) இக்காலைக்கொண்டு

"தே வநேஷு வாஸம் க்ருத்வா" [ரா-பா 1-30] என்றதன்றோ. (வெங்கானத் தூடு) மிகக்கொடியதான காட்டின் நடுவே (கொடுங்கதிரோன்) கைகேயியின் பக்ஷத்தைச் சார்ந்தவனானான். ராமபிரானைத் துன்புறுத்த வென்றே படைத்த கொடுங்கிரணங்களையுடையவனானான். (துன்னு வெயில்) நிறைந்த வெயில், (வெயில் வறுத்த வெம்பரல்) வெய்யில் பரல்கற்களை வறுக்கிறது; வறுக்க வறுக்க அது வெம்பரலாகி எதிரிட்டு வெய்யிலை வறுக்கவல்லதாகிறது; கடைசியில் சூரியனைக் கூட எதிரிட்டுக் கொளுத்தும் வெம்மையை உடையதாகிறது. (வெம் பரல்மேல்) அப்படிப்பட்ட வெம்பரல்மேலே

(பஞ்சடியால்) பஞ்சுபோலே மெத்தென்றிருக்கும் திருவடியாலே. "பத்மஸமப்ரபா" [ ] [தாமரைபோன்ற ஒளியையுடையவள்] என்கிறபடியே — ஒளி, மென்மை முதலிய குணங்களுக்குத் தாமரை, பஞ்சு முதலானவற்றையே உபமானமாகச் சொல்லவேண்டியிருக்கிற தன்றோ. (மன்னன்) நாடாகிய பூதேவியை ஆளச்சூடவிருந்த முடியை விட்டு, ஸ்ரீதேவியாகிய இவளையே ஆளக் காடுசென்றபடியாலே, இவளுக்கு மன்னனானது, காடுசென்றபோதே. "ஸ்ரீயமாநாம் ந து ததா,

பின்னுந் திரைவயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக் 49
கொன்னவிலும் வெங்கானத் தூடு கொடுங்கதிரோன்
துன்னு வெயில்வறுத்த வெம்பரல்மேல் பஞ்சடியால் 50
மன்ன னிராமன்பின் வைதேவி யென்றுரைக்கும்

பின்னும்—அதற்கு மேலும், ***திரை வயிறு பேயே திரிந்து***—(ஆஹாரமில்லாமையால்) உலர்ந்த வயிற்றையுடைய பேய்களே திரிந்து கொண்டிருக்கப்பெற்றதும், ***உலவா கொல் நவிலும்***-கொலையைப்பற்றின ஶப்₃த₃மே ஓயாது கிளம்பிக்கொண்டிருக்கப் பெற்றதுமான, ***வெம் கானத்தூடு***—வெவ்விய காட்டினுள்ளே, ***கொடு கதிரோன் துன்னு வெயில் வறுத்த வெம்பரல் மேல்*** — உஷ்ண கிரணனை ஸூர்யனுடைய வெய்யிலாலே வறுக்கப்பட்ட வெவ்விய பருக்கைக் கற்களின் மேலே (செல்லும்போது), ***வைதேவி என்று உரைக்கும்***—வைதே₃ஹீ என்று சொல்லப்பட்டவளாய்,

---

(உலவா) ஓவாதே "இன்னான் பட்டான், இன்னான் படாநின்றான்" என்னும் பேச்சேயாய்; அறக்கொடிதான காட்

வயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவா) அங்கு ஸஞ்சரிக்கும் பேய்களானவை நினைத்தபடி ஜீவிக்கப்பெறாமையாலே நரம்பு புடைத்து, அவைதான் தன்னிலே பின்னி, பத்தெட்டு மட்டும் திரைந்து கிடக்குமாயிற்று. (பேயே திரிந்து) மநுஷ்யரும் கலந்து ஸஞ்சரிக்குமதின்றிக்கே, இப்படிப்பட்ட பேய்களே ஸஞ்சரிக்குமத்தனை. (உலவா) சிறிது காட்டிலேயோ? அப்பெருமாளும் பெருங்காட்டிலே போய்ப் புகாரென்னும்படி. (கொல்நவிலும்) அதுக்குமேலே "அவர் பட்டார்.

தற்கு மேலே. (*திரை வயிற்றுப் பேயே திரிந்து*) உலர்ந்த வயிற்றையுடைய பேயே திரிந்துகொண்டிருக்கை. ஆஹாரமில்லாமையாலே பேய்களின் வயிறு உலர்ந்துகிடக்கை. 'பேயே' என்றதால் வேறு எந்த ஜந்துவுமில்லையென்கை. (*உலவாக் கொல் நவிலும்*) 'இவ்வனத்தில் புகுந்த இன்னான் இறந்தொழிந்தான்; இன்னான் உயிர் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்னும் பேச்சேயாயிருக்கிறது 'உலவா வெங்கானம்' என்றுமாம். ஓயாமல் நீளும் கொடுங்காடு

டின் நடுவே. (கொடுங்கதிரோன்) கைகேயி பக்ஷத்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணினான். வெய்யில் வறுத்த பரல் தானே எதிரிட்டு வெய்யில் வறுக்கவற்றாகை. ஆதித்யனை எற்றிவைத்து எரிக்கை.

(பஞ்சடி) மெத்தென்றிருந்த அடி. "**पद्मसमप्रभा**" (பத்மஸமப்ரபா). (மன்னன்) நாட்டுக்குச் சூடின முடி தவிர்ந்து இவளுக்கே சூடின முடி. சக்ரவர்த்தி தன்னை நீர்வார்க்கப்

இவர் பட்டார்" என்று கொலை சொல்லுகிற கூப்பீடேயாயிருக்கை. (வெம்கானத்தூடு) வெவ்விய காட்டூடே. [வெங்கானத்தூடு நடந்திலனே] என்று அந்வயம்.

(கொடுங்கதிரோன் துன்னு வெயில் வறுத்த) உஷ்ண கிரணனான ஆதித்யனுடைய நெருங்கின கிரணங்களை வறுக்குமாயிற்று. (வெம் பரல்மேல்) அங்குண்டான வெவ்விய பரற்கற்களின்மேலே. (பஞ்சடியால்) அதிஸுகுமாரமான திருவடிகளாலே. (மன்னன் இராமன் பின்) இக்காலைக்கொண்டு

"தே வநேஷ வாஸம் க்ருத்வா" [ரா-பா 1-30] என்றதன்றோ. (வெங்கானத்தூடு) மிகக்கொடியதான காட்டின் நடுவே (கொடுங்கதிரோன்) கைகேயியின் பக்ஷத்தைச் சார்ந்தவனானான். ராமபிரானைத் துன்புறுத்த வென்றே படைத்த கொடுங்கிரணங்களையுடையவனானான். (துன்னு வெயில்) நிறைந்த வெயில், (வெயில் வறுத்த வெம்பரல்) வெய்யில் பரல்கற்களை வறுக்கிறது; வறுக்க வறுக்க அது வெம்பரலாகி எதிரிட்டு வெய்யிலை வறுக்கவல்லதாகிறது; கடைசியில் சூரியனைக் கூட எதிரிட்டுக் கொளுத்தும் வெம்மையை உடையதாகிறது. (வெம் பரல்மேல்) அப்படிப்பட்ட வெம்பரல்மேலே

(பஞ்சடியால்) பஞ்சுபோலே மெத்தென்றிருக்கும் திருவடியாலே. "பத்மஸமப்ரபா" [ ] [தாமரைபோன்ற ஒளியையுடையவள்] என்கிறபடியே — ஒளி, மென்மை முதலிய குணங்களுக்குத் தாமரை, பஞ்சு முதலானவற்றையே உபமானமாகச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறதன்றோ. (மன்னன்) நாடாகிய பூதேவியை ஆளச் சூடவிருந்த முடியை விட்டு, ஸ்ரீதேவியாகிய இவளையே ஆளக் காடுசென்றபடியாலே, இவளுக்கு மன்னனானது காடுசென்றபோதே. "தீயமாநாம் ந து ததா,

அன்ன நடைய வணங்கு நடந்திலளே 51

அன்னம் நடைய அணங்கு — அன்னத்தின் நடைபோன்ற நடையையுடையளான ஸீதாபிராட்டியானவள், ***மன்னன் இராமன் பின்***—அந்த ஸ்ரீராம மஹாராஜன் பின்னே, ***பஞ்சு அடியால்*** — பஞ்சுபோல் மெல்லிய திருவடிகளாலே, ***நடந்திலளே***—தானும் நடந்து செல்லவில்லையா ?

புக, 'ஐயர் வந்தார்?' என்ன அதிலே தோற்றாற்போலே ராஜ்யத்தைப் பொகட்ட வேண்டப்பாட்டிலே தோற்றபடி. (இராமன்) பெருமாள் பின்போவார்க்கு இக்காடு அன்றாகில் எது கொள்ளவேணும்? (வைதேவி) அவனுக்குப் பிறந்தாளென்னும் வேண்டப்பாடு. (அன்னநடைய) நடை கண்

போம்படியான மதிப்பையும் அழகையுமுடையவனுடைய பின்னே. (வைதேவியென்றுரைக்கும்) விதேஹராஜனுடைய

ப்ரதிஜக்ராஹ ராகவ:, அவிஜ்ஞாய பிதுஶ் சந்தம்" [ரா-அ 118.51] [நீர்வார்த்துக் கொடுக்கவிருந்த என்னை, தந்தையின் கருத்தறியாமல் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை ராமபிரான்.] என்று பிராட்டிதானே அருளிச் செய்தபடியே, தன்னை நீர்வார்க்கப்புகுந்தவுடன், 'எந்தையசர் வந்தாரோ?' என்று ராமபிரான் கேட்க, அந்தப் பித்ருபாரவஶ்யத்தைக் கண்டு அதற்குத்தான் தோற்றதுபோலே, ராஜ்யத்தைக் கைவிட்ட பெருமைக்குத் தோற்றபடியைச் சொல்லுகிறது 'மன்னன்' என்னும் பதம். (இராமன்) அனைவரையும் ரமிக்கச்செய்யும் இராமனாகிற இவன்பின்னே போவதாகில், இக்காட்டுக்கு மாத்திரமல்லாமல் எவ்விடத்துக்கும் செல்லலாமே; நரகத்துக்குக் கூடச்செல்லலாமே. "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா" [ரா-அ 30-18] [உன்னோடு கூடியிருக்குமிருப்பே சுவர்க்கமாகும்; உன்னைப் பிரிந்திருப்பதே நரகமாகும்,] என்று சொன்னாளன்றோ. (வைதேவி) "எரியும் மிதிலையில் என்னதொன்றுமில்லை" என்ற விதேஹராஜனுடைய பெண்ணாகையாலே, நாடுவிட்டுக் காடுசெல்ல வல்ல பெருமையுடையவள் இவளும். (என்றுரைக்கும்) ஸ்ரீராமாயண மெல்லாமுரைக்கும். "ஸீதாயாஶ் சரிதம் மஹத்" [பால 2-41] என்று ஸீதாசரிதமென்றானன்றோ வால்மீகியும். (என்றுரைக்கும்) பெண்களுக்குத் திலகமாக உலகமெல்லாம் உரைக்கும்படி நின்றவள் என்றுமாம். (அன்ன நடைய) இவளுடைய அன்னநடையைக்கண்டால்.

டால் மடலூரவேண்டும்படியிருக்கை. (அணங்கு) இவனைக் குறித்து அவள் தைவமென்னவேண்டும்படியாயிருக்கை. (நடந்திலளே) அவளும் கூடப் போனாளில்லையோ?

பெண்பிள்ளை என்று சொல்லும்படியிருக்கிற. (அன்ன நடைய) **"अग्रतस्ते गमिष्यामि"** *(அக்₃ரதஸ்தே க₃மிஷ்யாமி)* என்று முன்னே யிட்டுப்போன நாலடியும் அவர்க்கிருந்தபடி. (அணங்கு **"देवताभिस्समा"** *(தே₃வதாபி₄ஸ்ஸமா)* **"त्रयाणां भरतादीनां भ्रातॄणां देवता च या"** *'(த்ரயாணாம் ப₄ரதாதீ₃நாம் ப்₄ராத்ரூணாம் தே₃வதா ச யா)* என்கிறபடியே பிள்ளைகள் நால்வர்க்குமொக்கும் தே₃வதையாயிருக்குமிருப்பு; அதில் மந: காந்தையாயிருக்கு மது பெருமாளுக்கேயாயிற்று. (நடந்திலளே) அவள்போக்கு அடிக்கழஞ்சுபெற்றதில்லையோ?.

(பின்னுமித்யாதி₃) ஒரு க₃ந்த₄ர்வஸ்த்ரீயை ஒரு க₃ந்த₄ர்வன் விவாஹம் பண்ணிக்கொண்டுபோக, அவளுடைய ப்₄ராதா வந்து யுத்₃த₄ம்பண்ணி மீட்கப்பார்க்க, அவனுக்கு மீளாதே

ஸ்ரீராமபிரான் தானும் மடலூர வேண்டும்படியாயிருக்கை. (அணங்கு) "குருமணங்கும் தெய்வப்பெண்ணே" என்று நிக₄ண்டு. "தஸ்ய பூ₄யோ விசேஷேண மைதி₂லீ ஜநகாத்மஜா தே₃வதாபி₄ஸ் ஸமா" [ரா-பா₃ 77-35] [ஜநகபுத்திரியான மைதி₂லி ராமபிரானுக்கும் விசேஷமாக தே₃வதைகளோடு ஒத்திருந்தாள்.] "த்ரயாணாம் ப₄ரதாதீ₃நாம் ப்₄ராத்ருணாம் தே₃வதா ச யா" [ரா-ஸு 55-26] [ப₄ரதன் முதலாகிய மூன்று ப்₄ராதாக்களுக்கும் எவள் தெய்வமோ] "சீதை யென்பதோர் தெய்வம்" [பெரியதிரு 10-2-5] என்கிறபடியே மற்றுள்ளாரோடு, ஸ்ரீராமபிரானோடு வாசியில்லாமல் அனைவர்க்கும் தெய்வமாயிருப்பவள். (நடந்திலளே) அப்படிப்பட்ட பெருமையுடையவளுமல்லவோ கூட நடந்து சென்றாள். ஸர்வலோக மாதாவான அவளே தன் ஸ்வரூபத்தை நோக்காமல், திர்ப்பூ₄ந்தி₃த்துக் காடு சென்றுளளவில், தம்மைப்போல்வார் அவளைப்பெறுதபோது மடலெடுப்பதில் தவறென்ன?

(பினனும்...புணர்ந்திலளே) "ஒரு க₃ந்த₄ர்வஸ்த்ரீயை ஒரு க₃ந்த₄ர்வன் விவாஹம் பண்ணிக்கொண்டுபோக, அவளுடைய ப்₄ராதா வந்து யுத்₃த₄ம் பண்ணி மீட்கப்பார்க்க, அவனுக்கு மீளாதே, அந்த

**பின்னுங் கருநெடுங்கண் செவ்வாய்ப் பிணைநோக்கின்
மின்னனைய நுண்மருங்குல் வேகவதி யென்றுரைக்கும்52**

பின்னும்—அது தவிரவும், ***கரு நெடு கண் செம் வாய் பிணை நோக்கின் மின் அனைய நுண் மருங்குல்***—கறுத்து நீண்ட கண்களையும், சிவந்த வாயையும், மான்போன்ற நோக்கையும், மின்போல் நுண்ணிய இடையையும் உடையவளாய், ***வேகவ்தி என்று உரைக்கும்***—வேகவதியென்று சொல்லப்படுபவளான,

(பின்னும்) பிராட்டியைப் பேசின வாயாலே பின்னையும் பேசலாவாளொருத்தி.

அந்த கந்தர்வனோடே போய்த் தானும் அவனுமாக அநுபவித்தாளென்று மஹாபாரதத்திலே ஒரு கதையுண்டு, அத்தைச் சொல்லுகிறது—(பின்னுமித்யாதி) முதலில் பிராட்டியைச்சொன்னால், பின்னைச்சொல்லுவாரின்றிக்கேயிருக்க. அநந்தரம் சொல்லலாம்படியான கீர்த்தியையுடையாளொருத்தியாயிற்று இவள். (கருநெடுங்கண்) அஸிதேக்ஷணை என்றிறே பிராட்டி திருக்கண்ணுக்கு ஏற்றம். அவளில் இவளுக்குக் கண்ணில் பரப்பு ஏற்றமாயிருக்கும். (செவ்வாய்) ரக்ஷகனையும் கூட, "जगत् सशैलं परिवर्तयाम्यहम्" (ஜகத் ஸஶைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்) என்னப்பண்ணின ஸ்மிதத்துக்குப் போலியா

கந்தர்வனோடேபோய்த் தானும் அவனுமாக அநுபவித்தாள் என்று மஹாபாரதத்திலே ஒரு கதையுண்டு; அதைச் சொல்லுகிறது" என்று அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் தாமருளிச்செய்த பெரிய திருமடல் வ்யாக்யானத்திலே அருளிச்செய்வர். (பின்னும்) பிராட்டியைப் பேசின வாயாலே மறுபடியும் பேசத்தக்க பெருமையையுடையவளொருத்தி. (கருநெடுங்கண்) "அஸிதேக்ஷணா" [ரா-ஸு 16-5] "மையார் கருங்கண்ணி கமலமலர்மேல் செய்யாள்" [திருவாய் 9.4-1] என்று கருங்கண்ணையுடையவள் என்று பிராட்டிக்கு ஏற்றம். அவளைக்காட்டிலும் இவளுக்குக் கண்ணில் பரப்பு ஏற்றமாயிருக்கும். (செவ்வாய்) ஸர்வரக்ஷகனான அவனையும் "புரேவ மே சாருத்தீம்......ஜகத் ஸஶைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்" [ரா-ஆ 64-76] [அழகிய புன்சிரிப்பையுடைய சீதையை முன்போலவே என்னிடம் ஒப்புவிக்கவில்லையாகில், மலைகளோடுகூடிய உலகைப் புரட்டிவிடு

(கன்னி) அநுப₄வித்தவளல்லள். பிராட்டியைப்போலே "समा द्वादश तत्राहं राघवस्य निवेशने। भुञ्जानामानुषान् भोगान् सर्वकामसमृद्धिनी॥" (ஸமா த்₃வாத₃ஶ தத்ராஹம் ராக₄வஸ்ய நிவேஶநே। பு₄ஞ்ஜாநாமாநுஷாந் பே₄ாக₃ாந் ஸர்வகாம

யிருக்கை. (பிணைநோக்கின்) அரைக்ஷணம் பேரநிற்கில், "न जीवेयं क्षणमपि" (*ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி*) என்னப் பண்ணும் நோக்குக்குப் போலியாயிருக்கை. (மின்னனைய நுண் மருங்குல்) நாயகனுக்கு எப்போதும் துணுக்குத் துணுக்கென்று தன்னோடே பணி போரும்படியாயிருக்கை. "सुमध्यमा" (*ஸுமத்₄யமா*) என்கிறவளுக்குப் போலியாயிருக்கை. (வேகவதியென்றுரைக்கும்) வேக₃வதி என்று சொல்லுகிற. ஸ்ரீராமாயணமாகப் பிராட்டி வ்ருத்தாந்தம் சொன்னாற்போலே, மஹாபா₄ரதமாகத் தன்னைச்சொல்லும்படியிருந்தவள். (கன்னி) "समा

வேண்-] என்று பிரிவிலே உலகைத் தலைகீழாக்கச் செய்யும் 'சுரிகுழல்கனிவாய்த்திரு' [பெரியதிரு 5-7-7] ஆன அவளுடைய புன்சிரிப்புக்குப் போலியாயிருக்கை. (பிணை நோக்கின்) அரை க்ஷணம் பிரிந்துநின்றால், "ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி" [ரா-ஸு 96-10] [ஒரு கணமும் பிரியேன்] என்னப்பண்ணும் 'மானமரும் மென்னோக்கி' [பெரியதிரு 11-5-1] ஆன அவளுடைய நோக்கை ஒத்திருக்கை. (மின்னனைய நுண்மருங்குல்) "மின்னனைய நுண்மருங்குல் மெல்லியல்" [பெரியதிரு 3-9-5] என்றும், "ஸுமத்₄யமா" [ரா-ஆ 11-1] என்றும் சொல்லப்படும் அவளைப்போலே நாயகனுக்கு எப்போதும் 'இற்று விழுந்து விடுமோ?' எனும் ப₄யஸந்தே₃ஹஸ்த₂ானமாயிருக்கும் இடையையுடையவள் என்கை. (வேகவதியென்றுரைக்கும்) வேக₃வதியென்று சொல்லுகிற. "ஸ்ரீராமாயணமாகப் பிராட்டி வ்ருத்தாந்தம் சொன்னாற்போலே, மஹாபா₄ரதமாகத் தன்னைச் சொல்லும்படியிருந்தவள்" என்று நாயனார் அருளினார்.

(கன்னி) பனிரண்டாண்டு கூடியின்புற்ற பிராட்டி பின்தொடர்ந்தது ஒரு பெரிதல்ல; நாயகனோடு கூடியறியாத கன்னியான இவள் தமயனையும் எதிரிட்டு நாயகன் பின்சென்றதே அருஞ்செயல்.

"ஸமா த்₃வாத₃ஶ தத்ராஹம் ராக₄வஸ்ய நிவேஶநே।
பு₄ஞ்ஜாநாமாநுஷாந் பே₄ாக₃ாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்₃தி₄நீ॥
[ரா-ஸு 33-17]

**கன்னிதன் இன்னுயிராங் காதலனைக் காணாது
தன்னுடைய முன்தோன்றல் கொண்டேகத்
தான்சென்றங்கு 53
அன்னவனை நோக்காதழித்துரப்பி வாளமருள்
கன்னவில்தோள் காளையைக் கைப்பிடித்து
மீண்டும்போய்ப் 54**

கன்னி—ஒருபெண்பிள்ளை, ***தன் இன் உயிர் காதலனை காணாது***—தனது இனிய உயிர்போன்ற கணவனைத் தான் காணவொட்டாமல், ***தன்னுடைய முன் தோன்றல் கொண்டு ஏக***—தனது தமையன் (தடுத்துத்) தன்னைக்கொண்டுபோக. ***அங்கு***—அவ்வவஸ்தை2யிலே, ***அன்னவனை***—அந்தத் தமையனை, ***நோக்காது***-லக்ஷ்யம்பண்ணாமல், ***அழித்து உரப்பி***-இழிவான சொற்களைச்சொல்லி அவனை இகழ்ந்து, ***தான் சென்று***-தான் ப3லாத்காரமாகப் புறப்பட்டுப்போய், ***வாள் அமருள்***-பெரிய போர்க்களத்திலே, ***கல் நவில் தோள் காளையை***-மலைபோல் திண்ணிய தோளையுடையனும், காளைபோல் செருக்குற்றிருப்பவனுமான தனது காதலனை, ***கைப்பிடித்து***—பாணிக்3ரஹணம் செய்துகொண்டு ***மீண்டும் போய்***—அங்கிருந்து இருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்து,

---

ஸம்ருத்3தி4நீ ||) என்றாற்போலே அநுப4வித்தவளல்லள். (முன்தோன்றல்) தமையன் "ஒட்டேன்" என்று இவளைக்

द्वादश तत्राहम्" (ஸமா த்3வாத3ஶ தத்ராஹம்) என்று பன்னிரண்டாண்டு கலந்தவள் அக்காலத்தின் சுவடறிந்து பின்தொடர்ந்துபோன போக்கை முதலிலே புறப்பட்டுப் போனவள். (தன் இன்னுயிராம் காதலனைக் காணாது) காலைப் பிடித்துத்தலையளவும் செல்லக் காதலையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியிருக்கிறவனைக் காணாமையாலே, (தன்னுடைய முன்தோன்றல்

[பெருமாள் திருமாளிகையிலே பனிரண்டாண்டு அப்ராக்ருதபோ4கங்களை அநுப4வித்துக்கொண்டு எல்லாக்காமங்களும் ஈடேறப்பெற்றவளாயிருந்தேன்] என்ற பிராட்டியைப்போலே கலவியின்பம் பெற்றிராத கன்னியாயிருந்தவள். **(தன் இன்னுயிராம் காதலனைக் காணாது)** தனக்கு உயிரினும் இனியனாய், காதலே வடிவானவனான அவனைக் காணாதபடி. **(தன்னுடைய முன்தோன்றல் கொண்டேக) தன்னோடு**

கொண்டுபோக. (அழித்துரப்பி) ஸ்வயம்வரமும் நாமேயோ என்ருள் (கன்னவில் தோள்) ப்ருந்துவர்க்கத்தை அடங்க விட்டுப் பற்றலான தோள். (காளை) தோள் மிடுக்கும் வேண்டாதே பருவமே அமைந்திருக்கை. (கைப்

கொண்டேக) தன் பின்பிறந்தவனை நியமித்தாலுமின்றிக்கே, தனக்கு முன்னே பிறந்தவனுய், தன்னை நியமிக்க உரியனுன வன் கொண்டுபோக, (தான் சென்று) தான்போய், (அங்கு அன்னவனை) தான் போகிறவள் எனக்கு அறிவியாதே போவதே! என்று மீட்கப்புக்க ஸ்நேஹத்தையுடைய தமயனை. (நோக்காது) தமயன் என்று பாராதே. (அழித்து) ''इत्युक्त्वा परुषं वाक्यं'' *(இத்யுக்த்வா பருஷம் வாக்யம்)* என்கிற படியே அழித்து. (உரப்பி) வேருேர் ஆஸ்ரயத்துக்கு ஆகாதபடி பண்ணி, ஸ்வயம்வரம் புறம்பன்றிக்கே என் பக்கலிலேயா யற்றதோ என்று. (வாளமருள்) மதிப்புடைத்தான பூசலிலே. (கல்நவில் தோள் காளையை) கல்லென்று சொல்லப்படாநின்ற திண்ணிய தோளையுடையனுய், மேல் விழுந்து அணைக்க வேண்டும்படியான பருவத்தையுடையனுனவனை. (கைப்

ஒரு வயிற்றிலே பிறந்த தமயன் இவள் காதலனேடு செல்வதைப் பொறுக்காமல், காதலனிடமிருந்து இவளைப் பிரித்துச்செல்ல. (தான் சென்று) தானே அவனை விட்டுப்போய். (அங்கு அன்னவனை நோக்காது) 'தான் போகிறவள் என்னிடம் சொல்லாமலும் போவதே!' என்று மீட்கப்புகுந்த ஸஹோதரபாஸமுடைய அவனையும் பாராமல். (அழித்து) கடுஞ்சொற்களைப்பேசி அவன் ஸ்வரூபத்தையழித்து. (உரப்பி) என் அன்பரிடமிருந்து என்னை நீ பிரிப்பதைப் பார்த்தால், நாமிருவருமே ஸ்வயம்வரம் செய்துகொள்ளலாம் என்று நீ நினைப்ப தாகத் தோன்றுகிறது. உடன்பிறந்த என்னை நீயே பெண்டாள நினைத்தாயா சண்டாளா—என்றுற்போலே கடுஞ்சொல்பேசி. (வாள மருள்) காதலனுக்கும் தமயனுக்கும் உண்டான பெரும்போரிலே. (கன்னவில்தோள் காளையைக் கைப்பிடித்து) தமயன் கையை உதறித் தன் காதலனைக் கைப்பிடித்தாள் கன்னி வேகவதி; (கல்நவில் தோள்) தமயன் முதலான உறவினர் அனைவரையும் விட்டுப் பற்ற லாம்படியான கல்போல் உறுதியுள்ள தோள். (காளை) தோள்பல மில்லாது போனுலும், பருவமே போதுமானதாயிருக்கிறது, இவன் பின்னே செல்வதற்கு. (கைப்பிடித்து) தனக்காக யுத்தத்திலே

பொன்னவிலு மாகம் புணர்ந்திலனே—பூங்கங்கை
முன்னம் புனல்பரக்கும் நன்னாடன் மின்னாடும் 55

பொன் நவிலும் ஆகம்—(அக்காதலனுடைய) பொன் போன்ற மார்பிலே, ***புணர்ந்திலனே*** — அணையப் பெற்றாளில்லையோ? ***பூ கங்கை புனல் முன்னம் பரக்கும் நல் நாடன்***—அழகிய கங்கா நதியின் தீர்த்தம் முன்னே பெருகப்பெற்ற சிறந்த நாட்டுக்குத் தலைவனும், ***மின் ஆடும்*** — ஒளியையுடையதும்,

---

பிடித்து) யுத்தத்திலே எல்லாரும் காணப் பிடித்து. (பொன்னவிலுமாகம் புணர்ந்திலனே) ரத்தத்தின் மேலே

பிடித்து) தனக்காகப் பூசலிலே அம்பேற்ற(பெடுத்த)வனைக் கையாலே சென்று பிடித்து. (மீண்டும் போய்) மீண்டு தன்னிருப்பிலே போய். (பொன்னவிலும் ஆகம் புணர்ந்திலனே) "भर्तारं परिषस्वजे" (பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) என்கிறபடியே ஸ்ப்ருஹணீயமான மார்விலே அணைத்தாளில்லையோ?.

(பூங்கங்கை) இப்படி அப்ரஸித்தனாயிருப்பானொருவனுக்கோ இவள் மடலெடுத்தது,? இரண்டருகும் பூத்த சோலை

அம்பெடுத்தவன் கையை அனைவரும் காணப்பிடித்து. (மீண்டும் போய்) தமயனிடமிருந்து மீண்டு சென்று; மீண்டும் தன் இருப்பிடம் சென்று என்னவுமாம். (பொன்னவிலும் ஆகம் புணர்ந்திலனே) "பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" [ரா-ஆ 30-39] [கணவனைத் தழுவினாள்] என்று. பிராட்டி கரவதத்தின்போது அம்புகளாயிரம்பட்ட திருமார்பைத் தன் திருமுலைத்தடங்களாலே தழுவிப் புண்ணாற்றியதுபோலே, சண்டையிலே தனக்காக அம்பேற்று, செம்பொன்னெனச் சிவந்திருக்கும் நாயகனுடைய மார்பிலே ரத்தத்தின் மேலே விழுந்து தழுவிப் புண்களுக்கு ஒத்தடங்கொடுத்தாள்.

(பூங்கங்கை முன்னம்...கேட்டறிவதில்லையே) நாககன்னிகையான உலூபியென்பவள், தீர்த்தயாத்திரை செய்யும் அர்ஜுனனை கங்கையில் நீராடும்போது கண்டு காமுற்று, அவனை நிர்ப்பந்தித்து இழுத்துச் சென்று தன் ஆசையைக் கூச்சமில்லாமல் அவனிடம் சொல்லி, அவனை அனுபவித்தாள் என்று. மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் இருநூற்று முப்பத்திரண்டாமத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட இதிஹாஸத்தை அநுஸந்திக்கிறார். (பூங்கங்கை) முன்கூறப்பட்ட வேகவதியின் காதலனைப் போலே அப்ரஸித்தனான ஒருவனுக்காகவோ இவள்

விழுந்து தழுவினாள். பிராட்டி கூ₃ரவத₃த்தினன்று தழுவினாற்போலே.

யாய், பூக்கள் உதிர்ந்து கிடக்கையாலே வந்த அழகைச் சொல்லுதல், அன்றிக்கே, a "நலம் திகழ் சடையான்" இத்யாதி₃ யில் சொல்லுகிறபடியே, ருத்₃ரன் ஜடையிலுண்டான கொன்றை மலரும், ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலுண்டான திருத்துழாயும் கலந்து வருகிற ஜலத்தை உடைத்தாகையாலே வந்த ப்ரப₄ாவத்தைச் சொல்லுதல். சதுர்முக₂ன், நினைவின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே திருவடி சென்று கிட்டினவாறே பார்த்தான்; த₄ர்மதத்வம் உருகி நீராயிருந்தது; அத்தாலே திருவடிகளை விளக்குகையாலே உண்டாய், ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே பிறந்து, ருத்₃ரனுடைய ஜடையிலே தங்கி வந்ததாயிற்று. b [கங்கை கங்கை என்று] "गङ्गा गङ्गेति" (க₃ங்கா₃ க₃ங்கே₃தி) என்கிற உக்திமாத்ரத்தாலே, "अवश्यमनुभोक्तव्यम्" (அவஶ்யமநுபே₄ாக்தவ்யம்) என்கிறபடியே அநுப₄வவிநாஶ்யமான கர்மங்களை அடையப் போக்காநின்றத்தால் வந்த அழகைச் சொல்லுதல். c "அற்புத முடைய ஐராவத மதமும் அவரிளம் படியர் ஒண்சாந்தும் கற்பக மலரும் கலந்திழி கங்கை" d "கரைமரம் சாடி" e "வடதிசை மதுரை" f "சதுர் முகன் கையில் சதுப்புயன் தாளில்" g "கான்றடம் பொழில் சூழ்" g "மூன்றெழுத்து", (முன்னம் புனல் பரக்கும்) ஸஹ்யத்திலே

மடலெடுத்தாள். ஸுப்ரஸித்₃த₄ ராஜகுலத்தோன்றலான அர்ஜுனனுக்காகவன்றோ இவன் மடலெடுத்தது. (பூங்கங்கை) இரண்டுகரையிலும் சோலைகளாய் பூக்கள் உதிர்ந்துகிடக்கும் கங்கை. "கான்தடம் பொழில்சூழ் கங்கை" [பெரியாழ்திரு 4·7·10] "கரைமரம் சாடிக் கடுத்திழி கங்கை" [4-7-9] என்றாரன்றோ. அன்றிக்கே, "நலந்திகழ் சடையான் முடிக்கொன்றை மலரும் நாரணன் பாதத்துழாயும் கலந்திழி புனலால் புகர்படு கங்கை" [4-7-2] என்கிறபடியே சங்கரன் சடைமலரையும் சதுப்புயன் தாள்மலரையும் ஏந்திவருவதைச் சொல்லுவதாகவுமாம். "கற்பகமலரும் கலந்திழி கங்கை" [4-7-7] ஆகையாலே சொல்லுகிறதாகவுமாம். (முன்னம் புனல் பரக்கும்) இமய

---

a பெரியாழ்திரு 4-7-2. b ஷை 4-7-1. c ஷை 4-7-7. d ஷை 4-7-9. e ஷை 4-7-9. f ஷை 4-7-3. g ஷை 4-7-10.

கொன்னவிலும் நீள்வேல் குருக்கள் குலமதலை
தன்னிகரொன் றில்லாத வென்றித் தனஞ்சயனைப் 56
பன்னக ராயன் மடப்பாவை பாவை தன்
மன்னிய நாணச்சம் மடமென் றிவையகலத் 57

கொல் நவிலும் நீள் வேல்-கொலைத் தொழிலைக் கற்றதும்,நீண்டது மான வேலாயுதத்தைக் கையிலே உடையவனும், *குருக்கள் குலம் மதலை* — குருராஜ வம்சத்தில் தோன்றினவனும், *தன் நிகர் ஒன்று இல்லாத வென்றி*—ஒப்பற்ற வெற்றி பொருந்தின வனுமான, ***தனஞ்சயனை*** — அர்ஜுநனை, ***பன்னகராயன் மடம் பாவை***—கௌரவ்யனென்னும் ஸர்ப்பராஜனுடைய மடமை பொருந்திய பெண்ணான உலூபியென்பவள், ***பாவை தன் மன்னிய நாண் அச்சம் மடம் என்று இவை அகல***—பெண்மைக் குப் பொருந்தின நாணம், மடம், அச்சம் முதலிய குணங்கள் நீங்கப்பெற்று,

---

(மின் ஆடும்) ஒளியையுடைத்தாய், ப்ரதிபக்ஷங்களை கண்டபோதே வயிறு அழுகும் நீள்வேல். (தன் நிகர்) வீரத்

அல்பஜலம் உண்[illegible]னாலும் முந்துறப் பரம்புவது இங்கே யாயிற்று. (நல்நாட்டின்) நாட்டினுடைய அழகு. அதாவது—நீர்வாய்ப்புண்டாய், அழகியதாயிருக்கை. இது—நாடிருந்தபடி. இனி அவன் தன்படி சொல்லுகிறது. (மின்னாடும் கொன்ன விலும் நீள்வேல்) மின்போலே அசைந்து வாராநிற்பதாய்க் கொலையைச் சொல்லாநிற்பதாய்,"**अवष्टभ्य महद्धनुः**" ***(அவஷ்டப்ய மஹத்தநு:)*** என்கிறபடியே அடக்கியாள வல்லார் அரிதா யிருக்கிற வேலையுடைய. (குருக்கள் குலமதலை) இது எல்

மலையிலே சிறிது ஜலம் உண்டானாலும், அது முதலில் பாய்வது இவன் நாட்டிலேயாகும். தலைமடையாயிருக்கை. நீர்வளம் சொல்லு கிறது. (தன்னுடன்) நிலவளம் சொல்லுகிறது. இனி, கோன்வளம் சொல்லுகிறது: (மின் ஆடும் கொல்நவிலும் நீள்வேல்) மின்னல் போல் ஒளியையுடையதாய், மிக விரைவாக ஸஞ்சரிப்பதாய். எதிரி கள் காணும்போதே வயிறழுகிப்போகும்படியாகக் கொலையைக் கோட் சொல்லுவதாய், எதிரிகள் எங்கிருந்தாலும் அழிக்கலாம்படியான நீளத்தையுடைய வேல். (குருக்கள் குலமதலை) குருராஜகுலத்

துக்கு எம்பெருமானுமெதிரன்று. (தனஞ்சயனை) ஊர்வசியை "தாய்" என்னவல்லவன். (மடப்பாவை) நாகராஜாவின் பெண்பிள்ளை. (பாவை) அவன் மகள். பாவையென்கிறது-ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு அவ்வருகில்லாமை. (தன்) கடல் வற்றினாற்போலே ஸஹஜமான குணங்கள் குடநீர் வழிந்து

லாக் குருக்களுக்கும் உபலக்ஷணம். லோகத்துக்காக இவர்கள் குருக்களாய்த் திரிவர்கள். அவர்களில் வைத்துக்கொண்டு, "இக்ஷ்வாகுநாதன்" என்கிறபடியே அவர்கள் குலத்துக்கு ப்ரதானனாய்த் திரியுமவன். (தன்னிகரொன்றில்லாத) தனக்கு ஒப்பாரொருவருமில்லாத. மநுஷ்யத்வே பரத்வம் கூடின போது ஒப்பாகில் ஒப்பாமித்தனை. (வென்றித்தனஞ்சயனை) க்ருஷ்ணனும் வெற்றியில் தனக்கு ஒப்பில்லாத தநஞ்ஜயனை. (பன்னகராயன்) "பன்னகராயன்" என்றத்தை நீட்டி, "பன்னகராயன்" என்று கிடக்கிறது. பன்னகராஜனுடைய பெண்பிள்ளை. (மடப்பாவை) நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவள். (மன்னிய நாணச்சம் மடமென்றிவையகல) பிறந்த பின்பு உண்டானதன்றிக்கே, தர்மிப்ரயுக்தமாயிருந்துள்ள லஜ்ஜை

தோன்றல்; உலகிற்கெல்லாம் குருக்களாயிருப்பார்கள் அவர்கள். அவர்களுக்குள் முக்கியனாயிருப்பவனிவன். (தன்னிகர் ஒன்றில்லாத) வீரத்துக்குக் கண்ணனும் எதிரன்று என்னும்படியிருக்கை. (வென்றித் தனஞ்சயனை) வெற்றியல்லதறியாத அர்ஜுனனை. (தனஞ்சயனை) அர்த்த காமங்களை வென்றிருப்பவனை. தன்னை ஆசைப்பட்ட ஊர்வசியையும் 'தாய்' என்று கருதினானன்றோ. (பன்னகராயன் மடப்பாவை) பந்நகம்—பத்ப்யாம் ந கச்சதீதி பந்நக: [காலால் செல்லாதது] என்று பொருள்படும் பாம்பு; 'பன்னகராயன்' என்பது 'பன்னகராயன்' என்று நீண்டு கிடக்கிறது; பாம்புகளுக்கு அரசனுடைய பெண்மைமிக்க பெண்பிள்ளை. (மடப்பாவை) பெண்மையில், இவளிலும் சிறந்தாரில்லையென்கை. (பாவை தன் மன்னிய நாணச்சம் மடமென்றிவையகல) பிறந்தபின்பு உண்டானதன்றிக்கே, இயற்கையிலேயேயுள்ள நாணம், அச்சம், மடம், என்னும் குணங்கள் கடல் வற்றினதுபோலே அழிந்துபோக. நாணம்-பெண்மைக்குத் தகாத செயலில் மனமொடுங்கி நிற்பது. அச்சம்-அச்செயலை நினைத்தாலும் மனம் நடுங்குதல்; மடம் - எல்லாமறிந்தும் அறியாது போலிருத்தல்; பயிர்ப்பு-பிற புருஷர்களின் ஆடை முதலியன தம் மேலே பட்டாலும்

தன்னுடைய கொங்கை முகநெரியத் தானவன்றன்
பொன்வரை யாகந் தழீஇக்கொண்டு போய்த்தனது 58
நன்னகரம் புக்கு நயந்தினிது வாழ்ந்ததுவும்
முன்னுரையிற் கேட்டறிவதில்லையே—சூழ்கடலுள் 59
பொன்னகரஞ் செற்ற புரந்தரனோ டேரொக்கும்

தன்னுடைய கொங்கை முகம் நெரிய — தனது கொங்கையின் முகம் நெறிக்கப்பெற்று, ***தான்***—(வெட்கத்தைவிட்டுத்) தானாகவே, ***அவன் தன்***—அவ்வர்ஜுநனுடைய, ***பொன் வரை ஆகம்***—அழகிய மலைபோன்ற மார்பை, ***தழீஇக்கொண்டு போய்***—ஆலிங்கநஞ் செய்துகொண்டு சென்று, ***தனது***—தன்னுடைய, ***நல் நகரம் போய் புக்கு*** — அழகான ஸ்தாநத்திலே (நாகலோகத்திலே) போய்ச்சேர்ந்து, ***நயந்து***—கொண்டாடி, ***இனிது வாழ்ந்ததுவும்*** — ஆநந்தமாக வாழ்ந்தாளென்பதையும், ***முன் உரையில் கேட்டு அறிவது இல்லையே***—மஹாபாரதத்தில் நீங்கள் கேட்டறிந்ததில்லையோ? ***சூழ் கடலுள்***—பரந்த கடலிலுள்ள, ***பொன் நகரம் செற்ற*** — ஹிரண்யாஸுரனுடைய நகரங்களை அழித்தவனான, ***புரந்தரனோடு ஏர் ஒக்கும்***—தேவேந்திரனோடு ஒத்த பெருமையுடையனும்,

---

போகை. (நல் நகரம்) உங்களைப்போலன்றியே மடலெடுப்

தொடக்க மானவற்றை ஸங்யஸித்துப்போக. (தன்னுடைய கொங்கை (முகம் நெரிய) தன்னுடைய முலை முகம் நெரியும்படி தான் ஒருதலைக்காமமாக. (தான் அவன்தன் பொன் வரையாகம் தழீஇக்கொண்டுபோய்) அவனுடைய பொன் போலே ச்லாக்யமான மார்வைத் தான் தழுவிக்கொண்டு போய். நாட்டார் ஊர்வசீஸாலோக்யத்துக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுவர்களாகில், அவன் தான் வந்து உபஸ்தா

அருவருப்புக்கொள்ளுதல். நான் காவதான பயிர்ப்பை, கற்புடைய எந்தப் பெண்ணும் விடமுடியாதாகையாலே, இதை எடுக்கவில்லை. (தன்னுடைய கொங்கை முகம் நெரிய) தன்னுடைய முலை முகம் நெரியும்படி தான் ஒருதலைக்காமமாக. (தான் அவன்தன் பொன்வரையாகம் தழீஇக்கொண்டுபோய்) அவனுடைய பொன்மலை போன்ற மார்பை அவனிஸையாதபோதும்

பாரைக் கொண்டாடும் ஊர். (நயந்து) கொண்டாடி; நித்ய ஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணி. (முன்னுரை) புண்யத்துக்காகிலும் மஹாபாரதம் கேட்டறிவதில்லையோ ?

நம் (உபஸர்ப்பணம்) பண்ணும்படியான மார்விறே இவனது. (தனது நன்னகரம்) தன்னுடைய நல்ல நகரம். இவ்வூருக்கு ப்ரத்யாஸத்தியையுடைய ஊர் அது. மடலெடுப்பாரை விலக்கு வாருமின்றிக்கே; மடலெடுத்துத் தொடர்ந்து வருவார் திரள் கண்டு உகக்கும் ஊர். (நயந்து) நிரவதிகஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பண்ணி. (இனிது வாழ்ந்ததுவும்) பழிசொல்லுவார் புகழுவா ராகச் சேர, தானும் அவனுமாய் அநுபவித்ததுவும். (முன்னுரை யில் கேட்டறிவதில்லையே) *"न कामतन्त्रे तव बुद्धिरस्ति" *(ந காம தந்த்ரே தவ புத்திரஸ்தி)* என்று காமதந்த்ரமறிந்திலிகோ ளாகில் தவிருகிறிகோள்; பாபம் போகைக்குப் பாவந மென்றாகிலும் மஹாபாரதம் கேட்டறியீர்களோ?

(சூழ்கடலித்யாதி) கடலுக்குள்ளேயான ஹிரண்யபுர வாஸிகளான ஆஸுரவர்க்கங்களை அழியச்செய்த இந்த்ரனே

தான் தழுவிக்கொண்டுபோய். (பொன் வரையாகம்) உலகிலுள்ளார் ஊர்வசியையடைய நோன்பு நோற்க, ஊர்வசியானவள் தான் இதைத் தழுவ ஆசைப்பட்டாளன்றே. (தனது நன்னகரம்) மடலெடுப்பதைத் தடுத்துக்கொண்டு இவ்வூரிலிருக்கும் உங்களைப்போலன்றியே, மட லெடுப்பாரைக் கொண்டாடும் தன்னுடைய நல்ல நகரம். (புக்கு) புகுந்து. (நயந்து) கொண்டாடி. நெடும்போது கூடியின்புற்று. (இனிது வாழ்ந்ததுவும்) உங்களைப்போலே தடைசெய்வார் ஒருவருமில்லாமல் தோழிமாரனைவரும் அவனையடைய வழிசொல்லுவாரும் புகழுவாரு மாகையாலே, இனிமை தவிர வேறில்லாமல் வாழப்பெற்றதையும். (முன்னுரையில் கேட்டறிவதில்லையே) காமசாஸ்திரம் கற்காவிடிலும் போகிறது; புண்ணியத்திற்காக இதிஹாஸமான மஹாபாரதம் கூடக் கேட்டதில்லையோ ? அது கேட்டிருந்தாலும் மடலெடுப்பதின் பெரு மையை அறிந்திருக்கலாமே.

(சூழ் கடலுள்...பேரின்பமெய்தினன்) பாணாஸுரனுடைய மகள் உஷையென்பவள், கண்ணபிரானின் பேரன் அநிருத்தனைக்கவர்ந்து சென்று அநுபவித்தபடியைப் பேசுகிறது.

(சூழ்கடலுள் பொன்னகரம் செற்ற புரந்தரன்) கடலுக்குள்ளே ஹிரண்யபுரவாஸிகளான அசுரர்களை அழித்துப் புரந்தரன் என்று

---

 * ரா-கி 33-55.

மன்னவன் வாண னவுணர்க்கு வாள்வேந்தன் 60
தன்னுடைய பாவை யுலகத்துத் தன்னொக்குங்
கன்னியரை யில்லாத காட்சியாள் தன்னுடைய 61
இன்னுயிர்த் தோழியா லெம்பெருமா னீன்றுழாய்
மன்னு மணிவரைத்தோள் மாயவன் பாவியேன் 62

மன்னவன்—ராஜாதிராஜனாயும், *அவுணர்க்கு வாள் வேந்தன்*—அசுரர்களுக்கு ஒளிபெற்ற தலைவனாயுமிருந்த, *வாணன் தன்னுடைய பாவை*—பாணாஸுரனுடைய மகளாய், *உலகத்து தன் ஒக்கும் கன்னியரை இல்லாத காட்சியாள்*—எவ்வுலகத்திலும் தன்னோடொத்த மாதர்கள் இல்லையென்னும்படி அழகிற் சிறந்தவளான உஷையென்பவள், *தன்னுடைய இன் உயிர் தோழியால்* — தனது ப்ராண ஸகியான சித்ரலேகையென்பவளைக்கொண்டு, *மன்னு மணிவரை தோள் மாயவன்*—இனிய திருத்துழாய் மாலையணிந்த ரத்னபர்வதம்போன்ற திருத்தோள்களையுடைய ஆச்சர்யபூதனும்,

---

(மாயவன்) ப்ரஸங்காத் நினைக்க, தாம் ஈடுபட்டபடியாலே ஆச்சர்யபூதனென்கிறார். (பாவியேன்) தம்மை

டொப்பானாய்த் தான் ராஜாவான பேர் கிடக்க அஞ்சவேண்டும்படியிருப்பானாய், அஸுரவர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனுமாய், (பாவை இத்யாதி) லோகத்தில் தன் பருவத்தில் பெண்களில் தனக்கொப்பாரில்லாத தர்சநீயவிஷயம். (தன்னுடைய இன்னுயிர்த்தோழியால்) "தன் கையாலே" என்னுமாபோலே தனக்கு நற்சீவனானவளாலே, (எம்பெருமான் ஈன் துழாய்) "நிர்குண

பெயர்பெற்ற இந்திரன். (புரந்தரனோடு ஏர் ஒக்கும் மன்னவன் வாணன்) இந்திரனை ஒத்த பெருமையை உடைய அரசர்க்கரசனான பாணாஸுரன். (அவுணர்க்கு வாள் வேந்தன்) அசுரகுலத்தலைவன். (தன்னுடைய பாவை) அவனுடைய புத்ரி. (உலகத்துத் தன்னொக்கும் கன்னியரையில்லாத காட்சியாள்) உலகத்தில் தன்னைப்போன்ற பருவமுடைய பெண்களில் தனக்கு ஒப்பாரில்லாத அழகையுடையவள். (தன்னுடைய இன்னுயிர்த் தோழியால்) தனக்கு வலது கை போன்றவளாய், உயிரில் இனியவளான சித்ரலேகையென்னும் தோழியாலே. (எம்பெருமான் ஈன் துழாய்) "'நிர்க்குணம் வஸ்து' என்றவர்

அணைத்த தோளை நினைத்துக் கிடையாமை. (பாவியேன்) வழிபோவார் அடித்தபடி. ஆழங்காலிலே ஈடுபட்டு "பாவி

வஸ்து" என்றவர்களுக்கு, "ஸகுணம்" என்று சொல்லிவிடு கையன்றிக்கே, குணங்களிலே கால்தாழ்க்கப்பார்க்கும் ப்ராஷ்ய காரரைப்போலே, போனபடிசொல்ல என்றுபுக்குச் சொல்லவும் விடவும் மாட்டாமையாலே அங்கே ஆழங்கால்படுகிறுள். (எம்பெருமான் ஈன் துழாய் மன்னு மணிவரைத்தோள் மாய வன்) கையும் மடலுமாய்க்கொண்டு புறப்படும்படி, என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருத் துழாய் பொருந்தியிருப்பதாய், ரத்நபர்வதம் போலேயிருக்கிற தோளழகையுடைய ஆஸ்சர்யபூதன். (பாவியேன்) அவனு மொரு தோழியைப் படைத்தாள், நானுமொரு தோழியைப் படைத்திருக்கிறேன், கொடுவந்து சேர்க்கும் தோழியாயிருந்

களுக்கு, 'ஸகுணம்' என்று சொல்லிவிடுகையன்றிக்கே, குணங் களிலே கால் தாழ்க்கப்பார்க்கும் பாஷ்யகாரரைப்போலே போனபடி சொல்ல என்று புக்குச் சொல்லவும் விடவும் மாட்டாமையாலே அங்கே ஆழங்காற்படுகிறுர்" என்று அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனுர் அருளிச்செய்தார். (எம்பெருமான்) கையும் மடலுமாகப் புறப்படும்படி என்னை ஈடுபடுத்தி எழுதிக்கொண்டவனுடைய. (ஈன் துழாய் மன்னுமணி வரைத்தோள் மாயவன்) மிகவினிய திருத்துழாய் பொருந்தியிருக்கப்பெற்றதாய், நீலரத்தினமலை போலிருக்கும் தோளையுடைய ஆஸ்சர்யபூதன். (மாயவன்) வெறுத்திருக்கும் போதும் ப்ராஸங்கிகமாக நினைக்க நேர்ந்தவுடன் ஈடுபடுத்துகையாலே 'ஆஸ்சர்யபூதன்' என்கிறுர். 'கையும் மடலுமாயிருக்கும்போதும் ஈடுபடுத்துவதே! என்னிது மாயம்?' என்கிறுர்.

(பாவியேன்) தம்மை அணைத்த தோளை நினைத்துக் கிடைக்கப் பெருமையாலே, 'பாவியேன்' என்று தன்னைத் தானே நொந்து கொள்ளுகிறுன். அன்றிக்கே, 'ஈடுபட்டவுடன் காதலனைக் கொண்டு வந்த தோழியையுடைய உஷையன்றோ பாக்யவதி! மடலெடுக்கும் போதும் விலக்கும் தோழியரைப் பெற நான் என்ன பாவம் செய் தேனே' என்பதாகவும் கொள்ளலாம். 'மடலூரும் நெடுந்தெருவிலே போவாரெல்லாம் என்னை விலக்கியடிக்கிறுர்களே! என்ன பாவம் செய்தேனே?' என்றுமாம். பகவத்காமமாகிற ஆழ்ந்த மடுவிலே

என்னை யிதுவிளைத்த ஈரிரண்டு மால்வரைத்தோள்
மன்னவன்றன் காதலனை மாயத்தாற்
கொண்டுபோய்க் 63
கன்னிதன் பால்வைக்க மற்றவனோ டெத்தனையோர்
மன்னிய பேரின்ப மெய்தினள்—மற்றிவைதான் 64

பாவியேன் என்னை இது விளைத்த ஈர் இரண்டு மால் வரை தோள்—பாவியான என்னை இப்பாடுபடுத்துகின்ற பெரிய மலைபோன்ற நான்கு தோள்களையுடைய, ***மன்னவன்***—ராஜாதிராஜனுமான, ***எம்பெருமான் தன்***—கண்ணபிரானுடைய, ***காதலனை***—அன்புக்குரியவனான (பௌத்திரனான) அநிருத்தாழ்வானை, ***மாயத்தால் கொண்டுபோய் கன்னி தன்பால் வைக்க***—மாயத்தினால் எடுத்துக் கொண்டுவந்து தன்னிடத்தில் சேர்க்கப்பெற்று, ***மற்றவனோடு***—அநிருத்தனோடே, ***எத்தனை ஓர்***—பலவிதமாய் ஒப்பற்ற, ***மன்னிய பேர் இன்பம் எய்தினள்***—நிலைநின்ற பெரிய ஆனந்தத்தை அநுபவித்தாள்;

யேன்" என்கிறாள். (என்னையிது விளைத்த) இப்படி மடலெடுக்கப் பண்ணின. (ஈரிரண்டு) இவள் இப்படி படப்பட அவனுக்குத் தோள் பணைத்தபடி. (மன்னவன்றன் காதலனை) எம்பெருமானுடைய ஸ்நேஹத்தை ஒரு வடிவாக வகுத்த

தான் அவள். விலக்குமவர்களாயிருந்தார்களிவர்கள். (என்னை இது விளைத்த) இப்படி கையும் மடலுமாய்ப் புறப்படும்படி என்னைப் பண்ணின. (ஈரிரண்டு மால்வரைத்தோள்) இத்தலை மடலெடுக்கப்புக்கபின்பு அத்தலை பல்கினபடி. (மன்னவன் தன் காதலனை) புத்ரனிற்காட்டிலும் பௌத்ரன்பக்கலிலே

அகப்பட்டுக் கரையேறி மடலூரமுடியாமல் 'பாவியேன் என் செய்வேன்?' என்பதாகவும் கொள்ளலாம். (என்னை இது விளைத்த) இப்படிக் கையும் மடலுமாக என்னைப் புறப்படும்படி செய்த. (ஈரிரண்டு மால் வரைத்தோள்) தான் படும் பாட்டைக் காணக்காண அவன்தோள்கள் பெருகிப் பணைக்கின்றன. (மன்னவன்) ''நாகணை மிசை நம்பரர் செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர் நாம்'' [நாச்-திரு 10-10] (மன்னவன் தன் காதலனை) புத்திரனிற்காட்டிலும், பேரனிடத்தில் அன்பு

தென்னும்படியிருக்கும் பேரனான அநிருத்₃த₄ாழ்வான். (மாயத்தால்) "பெண்கள் களவு காண்பார்கள்" என்று காவலோடே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனைப் பீட்கன்றுபோலே படுக்கையோடே கொடுபோந்தபடி. (கன்னி தன்பால் வைக்க) உஷை ஸ்வப்நத்திலே கண்டவனைச் சித்ரலேகை₄ எழுதிக்காட்டி, இவள் பக்கல் அவனை அவன்தானறியாமே கொடுவந்து வைத்தபடி. (எத்தனையித்யாதி₃) விலங்கிட்டு

ஸ்நேஹம் இரட்டித்திருக்குமிறே. (மாயத்தால் கொண்டுபோய்க் கன்னிதன்பால் வைக்க) நாட்டில் ஒருவரையொழியாமே எழுதிக்காட்ட, "இதுவன்று, இதுவன்று" என்றுபோந்து, க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே வந்தவாறே, "இவனொரு பார்வையாயிருந்தான்" என்று, பின்பு அநிருத்₃த₄னைக்கண்டவாறே, "இவனிறே" என்ன, "இவனாகில் அரியனோ?" என்று அப்போதே யோக₃ப₃லத்தாலே போய்ப் படுக்கையோடே பீட்கன்றாக எடுத்துக்கொண்டுவந்து வைத்தாள். (மற்றவனோடு) இவளுக்கு ஸ்வப்நத்தில் கண்டு பிறந்த ஸ்நேஹமெல்லாம் அவனுக்கு இவளைக் கண்டவாறே பிறந்தது. (எத்தனையோர்

இருமடங்காயிருக்குமன்றோ. எம்பெருமானுடைய அன்பே ஒருவடிவெடுத்ததோ என்று நினைக்கும்படியான அநிருத்₃த₄ாழ்வானை. (மாயத்தால் கொண்டுபோய்) கனவிலே அநிருத்₃த₄னைக் கண்டாள் உஷை. தோழியிடம் சொன்னாள். உலகிலுள்ள அரசர்களையெல்லாம் சித்திரமாக எழுதிக்காட்டினாள் தோழி சித்திரலேகை₄. 'இவனன்று' 'இவனன்று' என்று கழித்தாள் அவள். கிருஷ்ணனை எழுதிக்காட்டினாள். 'ஒருவிதத்தில் இவனை ஒத்திருந்தான்; ஆனால் இளம் வயது' என்றாள்; அநிருத்₃த₄னை எழுதினவுடன் இவனேயென்றாள். உடனே யோக₃ப₃லத்தால் துவாரகை சென்று, "பெண்கள் களவாடி விடுவார்களோ" என்று காவலோடு கண்வளருமவனைப் படுக்கையோடே அன்றீன்ற இளங்கன்றைக் கொண்டுவருவதுபோலே அநாயாஸமாகக் கொண்டுவந்தாள். (கன்னிதன்பால் வைக்க) கனவில் கண்டவனையே நினைந்துருகும் கன்னியிடம், அவனுமறியாமல் அவனைக் கொண்டுவந்து வைக்க. (மற்றவனோடு) இவளுக்குக் கனவிலே அவனைக்கண்டு பிறந்த காதல், அவனுக்கு நேரிலே இவளைக் கண்டதும் பிறந்தது. (எத்தனையோர் மன்னிய பேரின்ப மெய்தினான்)

என்னுலே கேட்டீரே ஏழைகா ளென்னுரைக்கேன்
மன்னு மலையரையன் பொற்பாவை வாணிலா 65
மின்னு மணிமுறுவல் செவ்வா யுமையென்னும்

ஏழைகாள் — அறிவிலிகளே! *மற்று இவைதான் என்னுலே கேட்டீரே* — இன்னும் இப்படிப்பட்ட உதாஹரணங்களை என்னைக்கொண்டே கேட்கவிருக்கிறீர்களோ? *என் உரைக்கேன்* — (உங்களுக்கு) எவ்வளவு சொல்லுவேன்? (இன்னும் ஒரு உதாஹரணம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்:) *மன்னு மலை அரையன் பொன் பாவை*—அசைவிக்கவொண்ணுமல் நிலைநின்ற பர்வதராஜனான ஹிமவானுடைய சிறந்த பெண்ணாய், *வாள் நிலா மின்னு மணி முறுவல் செம் வாய்*— ஒளிபொருந்திய நிலாப்போல் விளங்குகின்ற அழகிய புன்னகையையுடைய சிவந்த அதரத்தையுடையளாய்,

---

வைத்ததும் கூடவாகையாலே அளவில்லாத ஸ்ஹஜமான பெரிய இன்பத்தை புஜித்தாள். (என் உரைக்கேன்) இவ்

மன்னிய பேரின்பமெய்தினள்) இருவர் காலிலும் விலங்கிட்டு வைக்கவும் அநுபவிக்கப்பெற்றிலர்களோ?

(மற்றிவைதான்) மடலூரவென்று ஒருப்பட்டு அது தானும் மாட்டாதபடி துர்பலையாயிருக்கிற என்னைக்கொண்டு இவை கேட்கவிருக்கிறிகோளிறே, (ஏழைகாள்) உங்கள் அறிவுகேடு இருந்தபடியென்! (என்னுரைக்கேன்?) நான்

விஷயமறிந்த வாணன் அநிருத்தனை விலங்கிட்டு வைத்தபோதும், உஷையோடு கூடவே வைத்தபடியாலே, அளவற்றதாய், ஒப்பற்றதாய், இயற்கையானதாய், பெரியதான இன்பத்தை அவனோடு கூடி அடைந்தாள்.

(மற்றிவைதான் என்னுலே கேட்டீரே) மடலூர முற்பட்டு, அதற்கும் சக்தியற்று நிற்கும் என்னிடமிருந்தா இவைபோன்ற ஆயிரமாயிரம் கதைகளைக் கேட்க நினைத்திருக்கிறீர்கள்? (ஏழைகாள்) அறிவிலிகளே! இவளால் இது சொல்லி முடியாதென்பதையும் அறியவில்லையே நீங்கள். (என்னுரைக்கேன்) மடலெடுத்ததற்கு உதாஹரணங்களை

வுதா₃ஹரணம் என்ஞல் சொல்லமுடியுமோ? (என்னுரைக் கேன்) என்ஞல் எவ்வளவு சொல்லலாவது? ஆகிலும் தவிர வொண்ணுதொன்று சொல்லக் கேளுங்கோளென்கிருள்.

(மன்னுமலேயரையன்) நாட்டுக்கு மச்சமாகப் பெண் பிள்ளை பெற்ற ப₄ாக்₃யவான். (வாணிலா) ஒளியையுடைய

வருந்திப் பாசுரமிட்டுச்சொல்ல ஒருப்பட்டேன் என்று பாசுர மிட்டுச்சொல்லுகிருள்.

(மன்னுமித்யாதி₃) அவன் மகளன்ருே? வடிவில்லேயோ? என்கிருள். 'லோகத்தில் மடலூர்ந்தார் ஆர்?' என்ருல், அவர் கள் இன்னுரென்று நிர்தே₃ஶிக்கலாம்படி பிள்ளைபெற்றுத்தந்த ஸ்ரீமான் கிடீர். (மன்னுமலேயரையன் பொற்பாவை) அடியில்லா தாள் ஒருத்தியோ மடலூர்ந்தாள்? அவன்மகளன்ருே? பெரியா ளொருத்தியன்ருே? (அரையன் பொற்பாவை) ஒரு நிர்வாஹ கன் பெண்பிள்ளையன்ருே? (பொற்பாவை) அதிஶ்லாக்₄யை யாய் நிருபாதி₄கஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவள். (வாள் நிலா மின்னு மணி முறுவல்) வெறும் பாவை(பிறப்பே)யாய் வடி வழகுதான் இன்றிக்கேயிருக்கிறதோ? ஒளியையுடைத்தான

என்ஞல் சொல்லி முடியுமோ? எவ்வளவுதான் சொல்லுவேன்? ஆயி னும் கடைசியாக விடவொண்ணுத ஒருத₃ாஹரணம் சொல்லு கிறேன் கேளுங்கள் என்கிருள்.

(மன்னு மலேயரையன்) பொன்னின் மாற்றை அறிந்து கொள் வதற்காக மச்சப்பொன் எடுத்துவைப்பதுண்டு. அதுபோலே, உலகில் பெண்களுக்கெல்லாம் உதா₃ஹரணமாகத் திகழும் பெண்ணைப்பெற்ற ப₄ாக்₃யஶாலி. மடலூரும் பெண்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாயிருக்கும் பெண்ணைப்பெற்ற ப₄ாக்₃யவான். (மன்னு மலேயரையன் பொற் பாவை) ஊர்பேர் தாய்தந்தை தெரியாத யதா₂ஜாதையொருத்தியோ மடலூர்ந்தாள்? உலகெல்லாமறியும் அவன் பெண்ணன்ருே. (அரையன் பொற்பாவை) ராஜகுலத்தில் பிறந்தவள் கிடீர்! (பொற் பாவை) மிகச்சிறந்தவளாய், பெண்மையால் நிரம்பியிருப்பவள். (வாணிலாமின்னு மணிமுறுவல்) பிறப்பாலும் கு₃ணத்தாலும் வந்த பெருமையேயாய், வடிவழகில்லாதவளோ மடலூர்ந்தாள்? ஒளி

அன்ன நடைய வணங்கு நுடங்கிடைசேர் 66
பொன்னுடம்பு வாடப் புலனைந்தும் நொந்தகலத்

உமை என்னும்—'உமா' என்னும் பெயரையுடைய, ***அன்னம் நடைய அணங்கு*** — அன்னநடையையுடையளான (பார்வதி யென்கிற) தெய்வப் பெண்ணானவள், ***தன்னுடைய கூழை***—தனது மயிர் முடியை, ***சடாபாரம் தான் தரித்து***—தானே ஜடாமண்டலமாக்கி தரித்துக்கொண்டு, ***நுடங்கு இடைசேர் பொன் உடம்பு வாட*** — துவண்ட இடையோடு சேர்ந்த அழகிய உடம்பு வாடவும், ***புலன் ஐந்தும் நொந்து அகல***—இந்திரியங்கள் ஐந்தும் வருந்தி நீங்கவும்,

---

நிலாப்போலே விளங்காநின்றுள்ள ஸ்ப்ருஹணீயமான

நிலாவைப் புறப்படவிடாநிற்பதாய், அழகியதாயிருந்துள்ள தந்த பங்க்தியையுடையளாய்; நிலாப்போலே மின்னாநின்ற முறுவலென்னவுமாம், நிலாப்போலேயும் மின்போலேயும் என்னவுமாம். (முறுவல்) இவளுடைய மந்தஸ்மிதத்துக்கு இலக்கானால் பிக்ஷுகனுடைய தாரித்ர்யம் போம்படியாயிருக்கை. (செவ்வாய்) இவ்வெண்மைக்குப் பரபாகமான அதரத்தில் பழுப்பையுடையளாயிருக்கை. (உமையென்னும்) இப்படி ப்ரஸித்தையாயிருப்பாளாய். (அன்ன நடைய) முன்னே

பொருத்திய நிலாவைப்போலே மின்னும் (விளங்கும்) அழகிய முறுவலை யுடையவள்; வாண்நிலா மின்னு முறுவல்—பல்வரிசையில் வெண்மைமிக்க ஒளியைக்காட்டுகிறது. மணி முறுவல்-மணிபோல் ஆசைப்படத்தக்கது; அழகியது. நிலா—சந்திரன். நிலாவென்று சந்த்ரிகையை (சந்திரனின் ஒளியைக்) குறிப்பதாகக்கொண்டு, ஒளி பொருந்திய தொரு நிலவையே வெளிவிடும் முறுவல் என்றும் கொள்ளலாம். நிலாவைப்போலேயும், மின்னல்போலேயும், மணிபோலேயும் உள்ள பல்வரிசை என்றுமாம். (செவ்வாய்) பல்வரிசையின் வெண்மைக்குப் பரபாகச்சுவையை (வர்ணச்சேர்த்திரஸத்தை) அளிக்கும் சிவந்த வாயையுடையவள். (உமையென்னும்) இப்பெயராலே உலகெங்கும் பிரசித்திபெற்று விளங்குமவள். (மலையரையன் பொற்பாவை உமை யென்னும்) "உமாம் ஹைமவதீம்" [கேநோபநிஷத்] [இமவானின் புத்திரியான உமையை] என்று உபனிஷத்திலும் பரப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்றவளாக ஓதப்படுமவள். (அன்ன நடைய அணங்கு)

முறுவல். (நொந்தகல) 'நாம் பட்டதோ!' என்று அகல.

நாலடி நடந்து காட்டினால், காந்தனுடைய ஸகலதாபங்களும் அறும்படியாயிருக்கை. (அணங்கு) தே₂வதையாக ப்ரஸித்₃தை₄. (நுடங்கிடைசேர்) பே₄ாக்தாவுக்கும் துணுக்குத் துணுக்கு என்னும்படியான இடையையும், அழகையும் உடையளாய். (பொன்னுடம்பு வாட) அவனுக்கு ஶ்லாக்₄யமான உடம்பானது ஆஶ்ரயத்தையிழந்த தளிர்போலே வாட. "வாடினேன்" என்று ஸ்வரூபாநுரூபமான வாட்டமன்றே. இரண்டும் விஷயாலாப₄த்தாலேயிறே. ஒன்று ப்ராக்ருதம்; ஒன்று அப்ராக்ருதம்: (புலன் ஐந்தும் நொந்தகல) இந்த்₃ரியங்கள் ஐந்தும் நொந்து, மீண்டு 'நாம் பட்டதோ!' என்று போக.

முன்னிலையில் நாலடி நடந்தால். நாயகனுடைய தாபங்களெல்லாம் தீரும்படியான அன்ன நடையாளன்றோ அவனுக்காக இப்பாடுபட்டாள். (அணங்கு) தேவஸ்திரீயன்றோ இதுபட்டது.

(நுடங்கிடைசேர் உடம்பு) துவண்ட இடையையுடைய உடம்பை யுடையவள். நாயகனுக்கும், 'ஒடிந்து விழுந்துவிடுமோ' என்னும் ப₄யத்தை விளைக்கும் இடையழகையுடையவள். (பொன்னுடம்பு வாட) அவனும் தன் உடம்பிலே பாதியாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் பெருமையையுடைய அழகிய உடம்பு, அவனைப் பெருமையாலே மரத்தைப் பிரிந்த தளிர்போலே வாட. (புலன் ஐந்தும் நொந்தகல) இவளுடைய இந்திரியங்கள் ஐந்தும், 'கடுந்தவம்புரியும் இவளுடம் பிலே இருந்து இனி நம்மால் இப்பாடுபடமுடியாது' என்றெண்ணி இவளுடம்பை விட்டு அகல. உலகில் கடுந்தவம்புரிவாரும் சருகிலை முதலான சிலவற்றைத் தின்று ஶரீர இந்திரியங்களை த₄ரிக்கச் செய் வார்கள். இவள் அதுவும் வேண்டாதே தவம் செய்து 'அபர்ணை' [இலையும் வேண்டாதவள்] என்று பெயர்பெற்றாள்.

> "ஸ்வயம் விஶீர்ணத்₃ரும பர்ண வ்ருத்திதா
> பரா ஹி காஷ்ட₂ா தபஸஸ் தயா புந:।
> தத₃ப்யபாகீர்ணமத: ப்ரியம்வத₃ாம்
> வத₃ந்த்யபர்ணேதி ச தாம் புராவித₃:॥"

[குமாரஸம்ப₄வம் 5-28]

தன்னுடைய கூழைச் சடாபாரந் தான்தரித்தாங்கு 67
அன்ன வருந்தவத்தி னூடுபோய் ஆயிரந்தோள்

அன்ன அரு தவத்தின் ஊடுபோய்-அப்படிப்பட்ட அருமையான தபஸ்ஸைச் செய்து முடித்து (என்ன பயன்பெற்ருளெனில்)

(தன்னுடைய கூழைச் சடாபாரம் தான்தரித்து) பெருமாள் திருமுடியைப் புனைந்தாற்போலே ஜடை. (அரும் தவம்)

நாட்டில் தபஸ்ஸு பண்ணுவாரெல்லாம் ஶரீர த₄ாரணார்த்த₂மாகச் சருகு இலையை ப₄க்ஷித்தாயிற்று தபஸ்ஸு பண்ணுவது, அதுவேண்டா, இவள் அபர்ணையாகையாலே. இவள் அத்தையும் தவிருகையாலே இந்த்₃ரியங்களானவை போரநொந்து கூப்பிட்டு, இனி இவ்விடம் நமக்கு ஆஶ்ரயமல்லவென்று அகல. (தன்னுடைய கூழைச் சடாபாரம் தான் தரித்து) போ₄க்தாவானவனுடைய முன்பே ஒரு கால் குழலையலைத்தால், அவனுடைய ஸகல க்லேஶங்களும் தீரும்படியாயிருக்கிற மயிரை ஜடையாகத் தானே த₄ரித்து. (தான் தரித்து) வேறு சிலரன்றிக்கே தானே த₄ரித்து. (ஆங்கு) அவ்வவஸ்தை₂யில். (அன்ன) அப்படிப்பட்ட; இவளுடைய தபஸ்ஸின் க்ரௌர்யத்தை அநுஸந்தி₄த்து அப்படிப்பட்ட என்கிருள். இவளும். (அருந்தவத்தினூடு போய்) அப்படிப்பட்ட தபஸ்ஸென்னு

[தானாக விழும் சருகிலைகளைத் தின்று தவம் செய்வதே கடுந்தவமாகிறது. பார்வதியோவெனில் அதையும் வேண்டாதவளானுள். ஆகையினுல் முன்னேர்கள் அந்த இன்மொழியாளை 'அபர்ணு' என்று கூறுகின்றனர்] என்ருனன்றே காளிதா₃ஸன். இப்படி தவம் செய்ததால் புலனைந்தும் நொந்தகன்றதில் ஆச்சரியமென்ன? (தன்னுடைய கூழைச் சடாபாரம் தான் தரித்து) கூழை-மயிர்முடியைத் தானே சடையாக த₄ரித்துக்கொண்டு. வனம் சென்றபோது ராமபிரான் சடைத₄ரித்ததுபோலே த₄ரித்துக்கொண்டாள். (அன்ன அருந்தவம்) அப்படிப்பட்டது என்பதொழிய வேறு சொல்லலாவதொன்றில்லை; அப்படிச்சொல்லியும் திருப்தியில்லாமல் 'அருந்தவம்' என்கிறது. இத்தவத்தின் தன்மையைச் சொல்லப்புக்கால் வாய் வெந்துவிடும்; நினைத்தால் நெஞ்செரியும். (தவத்தினூடுபோய்) தவத்தின் நடுவிலே

"தபஸ்ஸு" என்ன வாய் வேண்டும். (ஊடுபோய்) அப்படிப் பட்ட தபஸ்ஸை முடிய நடந்து. (ஆயிரம் தோள்) இத்தலை இப்பாடுபட அத்தலை வளர்ந்தபடி. **"नैव दंशान्न मशकान्"** **(நைவ தம்ஶாந்ந மஶகாந்)** என்கிற ச்லோகத்தின்படியே

மதுக்கு மேற்பட வேறு பாசுரமின்றிக்கேயிருக்கப் பின்னையும், "அரும் தவம்" என்கிறாளிறே. (ஊடுபோய்) அந்த தபஸ்ஸு தன்னிலும் உபக்ரமித்ததாய் நின்றமாத்ரமோ? அதினுடைய முடிவளவும் போய். கையும் மடலுமாய்ப் போகாநின்றால், அவன் எதிரே வந்தாலும், "நான் தொடங்கினது தலைக்கட்டி யல்லது விடுவதில்லை" என்று எல்லையளவும் போய்; சென்றாங் கணைந்திலளே என்று அந்வயம். இவள் இப்படி அபிநி விஷ்டையாய் மடலெடுத்துக்கொண்டு புறப்படாநின்றாளாகில், காந்தனானவன் **"नैव दंशान्न मशकान्"** *(நைவ தம்ஶாந் ந மஶகாந்)* என்றிருந்தபடி எங்ஙனே! (ஆயிரம் தோள்) மஹிஷி இப்படி நோவுபடாநின்றால், தானும் ஆசைப் பாடாய் நோவுபடுகையன்றிக்கே, "நம்மைச் சிலர் ஆசைப் படப்பெற்றோம்" என்று தோள்கள் பணையாநிற்கும். தான் ஆசைப்படாநின்றால் அவனும் ஆசைப்பட்டு மேல் விழ வேண்டாவோ? இப்படி நொந்தால்தான் அவனுடம்பை

நாயகனைப்பெற்று, அதை நிறுத்த முடிந்ததோ? தவத்தை முழுவ தும் நடத்தினாள்.

இவள் இப்பாடுபட, அவனிருந்த நிலையைச் சொல்லுகிறது இனி: (ஆயிரம் தோள்) இவள் படப்பட அவன் பெருகிவளர்ந்தான்.

"நைவ தம்ஶாந் ந மஶகாந் ந கீடாந் ந ஸரீஸ்ருபாந்।
ராகவோऽபநயேத் காத்ராத் தத்கதேநாந்தராத்மநா ॥"
[ரா-ஸு 36-42]

[சீதையினிடம் நெஞ்சு செலுத்தியிருக்கையாலே ராமபிரான், ஈக் களையும், கொசுக்களையும், புழுக்களையும், பாம்புகளையுங்கூடத் தன் திருமேனியிலிருந்து அகற்றுவதில்லை.] என்று சில நாட்கள் பிரிந் தால் படாதபாடு படும் அவனைப் போன்றவனல்லன். (மன்னு

மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து மாதிரங்கள் 68
மின்னி யெரிவீச மேலெடுத்த சூழ்கழற்கால்
பொன்னுலக மேழுங் கடந்தும்பர் மேற்சிலும்ப 69
மன்னு குலவரையும் மாருதமுந் தாரகையும்
தன்னி னுடனே சுழலச் சுழன்றாடும் 70

ஆயிரம் தோள் மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து—(சிவன் தனது) ஆயிரம் புஜங்கள் பொருந்திய கைகளைத் திசைகளிலே வ்யாபிக்கச்செய்து, ***மாதிரங்கள்***—திக்குகள், ***மின்னி எரி வீச***—மின்னி நெருப்புப்பொறி கிளம்பும்படியாக, ***மேல் எடுத்த***—மேற்புறமாகத் தூக்கின, ***கழல் சூழ் கால்***—வீரக்கழலணிந்த ஒரு பாதமானது, ***பொன் உலகம் ஏழும் கடந்து*** — அழகிய மேலுலகங்களையெல்லாம் தாண்டி, ***உம்பர் மேல் சிலும்ப***—மேலே மேலே நீளும்படியாக (ஒற்றைக்காலை உயரத் தூக்கி), ***மன்னு குலம் வரையும் மாருதமும் தாரகையும் தன்னினுடனே சுழல***—நிலையாக நிற்கிற குலபர்வதங்களும், காற்றும், நக்ஷத்திரங்களும் தன்னோடு கூடவே சுழன்றுவர, ***சுழன்று ஆடும்***—தான் சுழன்று நடனமாடுபவனும்,

---

படுமவனல்லன் என்கை. (மட்டித்து) திக்குக்களிலே

அணையப்பெற்றதோ? (மன்னுகரதலங்கள் மட்டித்து) இவன் ஆடுகிறபோது தோள்களாயிரமும் திக்குக்களிலே சென்று அறையும். (மாதிரங்கள் மின்னி யெரிவீச) அப்போது அந்த திக்குக்கள் பொறியும் புகையுமெழுந்து நெருப்பைப் புறப் படவிடாநிற்கும். (மேலெடுத்த இத்யாதி) ஆடுகிறபோது மேலேயெடுத்த வீரக்கழலாலே சூழப்பட்ட கால், திக்குக்க ளெங்கும் வ்யாபரியாநிற்கும். மஹிஷியானவள் தன்னை

கரதலங்கள் மட்டித்து) இவன் ஆடுகிறபோது கைகளாயிரமும் திக்குகளிலே சென்று மோதின. (மாதிரங்கள் மின்னி எரி வீச) அதனாலே திக்குகள் எங்கும் தீப்பொறியும் புகையுமெழுந்து நெருப்பை வெளிவிடுகின்றன. (மேலெடுத்த சூழ் கழல்கால்) ஆடும் போது மேலே தூக்கப்பட்டதும், வீரக்கழலால் சூழப்பட்டதுமான கால். நாயகியானவள் தன்னை விரும்பி நோவுபட, தான் காலி

செல்ல. (பொன்னுலகம்) திருவுலகளந்தருளின தே₃ஶமெல்லாம் உபஹதமாகும்படி. (சிலும்ப) கிடந்தவிடத்தில் கிடவாதொழிகை. குலவரையுள்ளிட்ட பதா₂ர்த்த₂ங்கள் எல்லாம் புன்னைப் பூப்போலே சுழன்றுவா. (கொல் நவிலும்)

ஆசைப்பட்டு நோவுபடாநிற்க, தான் காலேபிடித்துத் தலையளவும் செல்ல ஆப₄ரணமணியும். (சூழ் கழற்கால்) சுற்றின கால் என்னவுமாம். (பொன்னுலகமித்யாதி₃) ஶ்லாக்₄யமான பே₄ாக₃பூ₄மிகளேழையும் கடந்து. (உம்பர்மேல் சிலும்ப) மேலுள்ள தே₃வஜாதி 'என்னாய் விளைகிறதோ?' என்று அஞ்சும்படி. (மன்னு குலவரையும்) பூ₄மிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே நிற்கிற குலபர்வதங்களும். (மாருதமும்) ப்ரஜைகள் இருந்தவிடத்தே தான் சென்று நோக்கும் பிதாவைப்போலே ஸர்வ ப்ராணி ப்ராணந ஹேது பூ₄தமான காலும். (தாரகையும்) மநுஷ்யருடைய நன்மை தீமைகளை அறிவியாநிற்பதான நக்ஷத்ர தாராக₃ணங்களும். (தன்னினுடனே) இவனாடுகிறபோதை வேக₃த்தாலே இவையடையப் பறந்தாற்போலே சுழன்று வருமாயிற்று. புரிந்தவிடத்திலே ஒக்கப்புரியுமாயிற்று. (கொல்நவிலும் இத்யாதி₃) (மூவிலை

விருந்து தலைவரை ஆப₄ரணமணிந்து ஆநந்த₃க் கூத்தாடுகிறபடி. (சூழ் கழற் கால்) உலகெங்கும் சுற்றிவரும் கால் என்னவுமாம். (பொன்னுலகமேழும் கடந்து) திரிவிக்கிரமன் திருவுலகளந்தருளிய தே₃ஶமனைத்தையும் கடந்து. (உம்பர் மேல் சிலும்ப) ஓரிடத்தில் நில்லாமல் தே₃வருலகங்களில் இங்குமங்கும் ஆடிவருகை; உம்பர்- தே₃வருலகம். "மேலுள்ள தே₃வஜாதி 'என்னாய் வருகிறதோ?' என்று அஞ்சுகிறபடி" என்று நாயனார் வியாக்கியானம். உம்பர்- தே₃வர். (மன்னு குலவரையும்) பூ₄மிக்கு ஆணியடித்தாற்போல் நிலையாயுள்ள குலபர்வதங்களும். (மாருதமும்) சுழற்காற்றும். (தாரகையும்) அளவிறந்த நக்ஷத்ரக₃ணங்களும். (தன்னினுடனே சுழலச் சுழன்றாடும்) தானாடும்போது மேலே த₄ரித்துள்ள புன்னைப் பூமாலை சுழன்றுவருவதுபோலே — குலபர்வதங்கள், சுழற்காற்று, நக்ஷத்திரங்கள் முதலியவையும் தானாடும் வேக₃த்தாலே சுழன்று வரும்படியாகக் கூத்தாடுகிறபடி. (கொல் நவிலும்) கொலையைச் சொல்லும். ஸம்ஹாரத்தையே, ஸம்ஹாரகர்த்தாவான அவனுக்கும்

கொன்னவிலும் மூவிலைவேற் கூத்தன் பொடியாடி
அன்னவன்றன் பொன்னகலஞ் சென்றங்
கணைந்திலனே 71

கொல் நவிலும் மூஇலை வேல்-கொலைத்தொழில் புரிகின்ற மூன்று இலைகளையுடைத்தான சூலத்தையுடையவனும், *கூத்தன்*—கூத்தாடியென்று பிரஸித்₃த₄னும், *பொடியாடி*—ப₄ஸ்மத₄ாரியென்று பிரஸித்₃த₄னுமான, *அன்னவன் தன்*—அப்படிப்பட்ட சிவபிரானுடைய, *பொன் அகலம் ஆங்கு சென்று அணைந்திலனே*—அழகிய மார்பைக்கிட்டி ஆலிங்க₃னஞ் செய்துகொள்ளவில்லையா?

ஆசைப்பட்டாரும் வயிறு பிடிக்கும்படியிருக்கை. (மூவிலை) கண் மூன்றுனாற்போலேயிருக்கிறதன்றோ!

வேல்) அவன் த₄ரிக்கும் ஆயுத₄ம். a "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப் பூ நாறுமோ" என்று கேட்கலாயிருக்கிறதோ? b"அருளார் திருச்சக்கரம்" என்றும், c"அறமுயலாழி" என்றும் எப்போதுமொக்க வ்ருத்₃த₄ மந்த்ரிகளைப்போலே அறத்திலே முயலச்சொல்லுகிற திருவாழியன்றே; "ஸர்வகாலமும் கொலையிலே முயலவேணும்" என்று எப்போதும் சொல்லாநிற்பதாய், அவனுக்கு ஶ்லாக்₄யமான ஆயுத₄மிறே. (கூத்தன்) d"தூய நடம் பயிலும்" என்று இனிதாயிருக்கிறதோ? (பொடியாடி)

ஸர்வகாலமும் உபதே₃ஶித்துவரும் ஆயுத₄ம். "அருளார் திருச்சக்கரம்" [திருவிரு-33] "அறமுயலாழி" [திருவாய் 2-10-5] எனப்படும் ஆயுத₄மன்று. ஆசைப்பட்டவர்களும் இதைக்கண்டவுடன் ப₄யத்தாலே வயிறுபிடிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. (மூவிலைவேல்) விரூபாக்ஷனை அவனுக்குக் கண் மூன்றுனாற்போலே இதுவும் விரூபமாயிருக்கை. (கூத்தன்) "தூய நடம் பயிலும் சுந்தர" [பெரியாழ்திரு 1-6-6] என்னும் சுந்தர நடனமோ? பேய்க்கூத்தாயன்றோ உள்ளது.

(பொடியாடி) அவனைப்பெற்றுத்தான் இவள் அடையப்போகும் பே₄ாக₃மிருந்தபடி காணீர். சாம்பலைச் சந்த₃னமாகப் பூசியிருக்கிறபடி. இதையடையவன்றோ இப்பாடுபட்டாள். (அன்னவன்) இன்னம் இது

---

a நாச்-திரு 7-1. b திருவிருத்தம் 33. c திருவாய் 2-10-5.
d பெரியாழ்திரு 1-6-6.

(பொடியாடி) போ₄க₃த்துக்குச் சந்த₃னம் பூசினபடி. (அன்னவன்) முகத்தைச் செல்லவைத்துப் பேசுகிறாள், இன்னுமிப்புடையிலுள்ளன. (பொன் அகலம்) அவள் பக்ஷத்தாலே. (சென்றாங்கு) இவ்வளவிலும் அவன் வந்திலன். இவள் தானே சென்றவத்தனை. ஓரஞ்ஜலி பண்ண மேல்விழுந்ததுமன்று என்கை.

அவனுடைய அங்க₃ராக₃மிருந்தபடி. (அன்னவன்) இப்புடைகளிலே — ஊமத்தை, எருக்கு, அஸ்தி₂ என்றாற்போலே இவற்றாலே அலங்க்ருதனாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்தி₄த்து, அத்தைத் தன் வாயாலே சொல்ல மாட்டாமையாலே "அன்னவன்" என்கிறாள். a "வெந்தாரென்பும்" b "ஆறும்பிறையும்" c "அக்கும்புலியினதளுமுடை" d "பொடிசேரனற்கங்கை" e "நீற்றான்" என்று அவன்படிகள் சொல்லிற்றிறே. (பொன்னகலம்) தமக்கு த்யாஜ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவளுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற ஆகாரத்தாலே சொல்லுகிறது. அவன் மேல் விழத் தானிருந்தாளோ? என்னில்—(பொன்னகலம் சென்றாங்கணைந்திலளே) ஒருதலைக் காமமாய், தானே சென்று அத்த₃ஶையிலே ஸம்ஶ்லேஷித்திலளோ? தான் இப்படி அவன் பக்கலிலே அபி₄நிவிஷ்டையாகை(அது)க்கு /ஸ்த₂விரகாரி; அவனே

போலவே, 'ஊமத்தை, எருக்கு, எலும்பு, புலித்தோல்' என்றாற்போலே இவனை அலங்கரிக்குமவற்றைத் தன் வாயாலே சொல்லமாட்டாமல், கண்ணாலும் காணமாட்டாமல், முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு 'அப்படிப் பட்டவன்' என்கிறாள், (தன் பொன்னகலம்) இவற்றையுடைய அவன் மார்பையே பரம போ₄க்₃யமாக நினைந்திருக்கிறாள் ஸதியாகையாலே. (சென்றாங்கணைந்திலளே) இவ்வளவு தவம் செய்தும் அவன் வந்தானோ? ஒரு தலைக்காமமாய், தானே சென்று அந்த நிலையிலும் அவனை அணையப்பெற்றாளன்றோ. *ஓரஞ்ஜலி செய்தவுடன் நீர்ப்பண்டமாயுருகி மேல் விழும் அகாரவாச்யனல்லனோ அவன். அவனையடையவன்றோ அவள் அப்பாடுபட்டது. இவனையடைய நான் மடலெடுப்பது விந்தையோ?

---

* "அம் ஜலயதீதி அஞ்ஜலி:" [அகாரவாச்யனான விஷ்ணுவை நீராயுருக்குகிறதாகையால் அஞ்ஜலியெனப்படுகிறது] என்பது அஞ்ஜலிஶப்₃த₃வ்யுத்பத்தி. / ஸ்த₂விரகாரீ-முன்னோடி.

---

a பெரியதிரு 1-5-8 b டி 6-7-9 c டி 9-6-1 d முதல்திருவ 97 e டி 74

**பன்னி யுரைக்குங்கால் பாரதமாம்—பாவியேற்கு
என்னுறுநோய் யானுரைப்பக் கேண்மின்—இரும்
பொழில் சூழ் 72**

பாவியேற்கு — பாவியான நான், *பன்னி உரைக்குங்கால்* — (இப்படிப்பட்ட உதாஹரணங்களை இன்னும்) விரிவாகச் சொல்லுகிற பக்ஷத்தில், *பாரதம் ஆம்*—ஒரு மஹாபாரதமாய் முடியும்; *என் உறு நோய்*-எனக்கு நேர்ந்த நோயை, *யான் உரைப்ப கேண்மின்*—நானே சொல்லக் கேளுங்கள்; (என்னவென்றால்), *இரு பொழில் சூழ்*—பெரிய சோலைகள் சூழப்பெற்றதும்,

---

(பன்னியுரைக்குங்கால்) இப்பரப்பு என்றால் பேசி முடியாது. வ்யாஸபராசராதிகள் பேசுமத்தனை. (பாவியேற்கு) உங்களுக்குச் சொல்லப்பிறந்தேனோ?.

யொழியச்செய்தாளென்று பேராகவேணுமென்றன்றோ தானே சென்று அணைந்தது. (பன்னி இத்யாதி) இவற்றைப் பரக்க விருந்து உபபாதிக்கப்புக்கால் ஓரளவில் தலைக்கட்டுவதொன்றன்று. (பன்னியுரைக்குங்கால்) பரக்கச் சொல்லப்புக்கால். (பாரதமாம்). மஹாபாரதம்போலே ஸபாதலக்ஷக்ரந்தத்துக்குப் போரும். (பாவியேற்கு) பாவியேன், கேட்கிற இவர்களுக்குப் பரக்கச் சொல்லலாம்படி இட்டுப்பிறந்திலேன். பரக்கச் சொல்லுமது கேட்கவேண்டில் அவ்யாஸாதிகள் பக்கலிலே சென்று கேட்டுக்கொள்வது.

நாட்டார் படிகொண்டு கார்யமென் எனக்கு? (என்னுறு நோய் யானுரைப்பக் கேண்மின்) நான் பட்ட பாடு சொல்ல வேணுமாகில் கேளுங்கோள் என்கிறாள். என் அபிமத விஷயத்தை அணைத்தல்லது தரிக்கமாட்டாத நான் கொண்ட

(பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம்) இவ்விஷயத்தை விரிவாகப் பேசிமுடிக்க என்றால் முடியாது. வியாஸர் முதலானோரே பேச வேணும். அவர்கள் பேசினாலும் பாரதம்போலே விரியுமேயொழியச் சுருங்கச் சொல்லமுடியாது. (பாவியேற்கு) வியாஸர் முதலானோரைப் போலே விரிவாகச் சொல்லவும் வல்லமையில்லாத மஹாபாபியான எனக்கு. பன்னியுரைக்குங்கால் பாவியேற்கு பாரதமாம் என்று அந்வயம்.

(என்னுறுநோய்) நம்பியழகிலே அகப்பட்ட; ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் நோவுபோலே. (கேண்மின்) இத்தனையுஞ் செய்ய வேணும். "शोकक्षोभे च हृदयं प्रलापैरेव धार्यते" (ஶோகக்ஷோபே₄ ச ஹ்ருத₃யம் ப்ரலாபைரேவ த₄ார்யதே) என்னும்படியாலே தான் பிழைக்கைக்காக.

நோவை நீங்கவும் கேளுங்கோள். (என் உறு நோய்) மறு பாடுருவக் கொண்ட நோய். (யானுரைப்பக் கேண்மின்) நோய் கொண்ட நான் சொல்லக் கேளுங்கள். வேறொருவர்க்கு நிலமல்ல என் நோய். இதின் தலையைப்பற்றி அலையுமதிலும் இந்நோய்தானே உத்₃தே₃ஶ்யமாயிருக்கை. (யானுரைப்ப) நோய்கொண்டாரிருக்க, வேறே சிலர் சொல்லப்புக்கால், பட்டதெல்லாம் தெரியாமையாலே உள்ளதெல்லாம் சொல்லப் போகாதிறே. இவள் நோயென்றால் சாதுர்த்திகமாயிராதிறே; ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் நோய்போலே. (கேண்மின்) செவிபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெறக் கேளுங்கள். பரத்வஜ்ஞாநத்தாலே ப₄க₃வத்

(என்னுறு நோய் யானுரைப்பக் கேண்மின்) சொல்லிமுடியாததென்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும்; அவர்கள் பட்ட பாட்டை விரிவாகச் சொல்லவேண்டிய அவசியமுமில்லை எனக்கு. நான் பட்ட பாட்டை நானே சொல்லக் கேட்டால் அத்தனையும் சொன்னதாய் முடியும்; கேளுங்கள். பரோக்ஷமாகத் தெரிந்ததைச் சொல்லக் கேட்பது கிடக்கட்டும். ப்ரத்யக்ஷமாக நான் படுவதைக் கேளுங்கள். (என் உறு நோய்) என்னை நன்கு உற்றடைந்த நோய், என்னை ஊடுருவி நிற்கும் நோய். "தெய்வ நன்னோய்" [திருவிரு 53] என்றாற்போலே நறையூர் நம்பியைப் பிரிந்துபடும் எனக்கு உறுதுணையாய் உத்₃தே₃ஶ்யமாயிருக்கும் நோய்; ஸ்ரீராமபிரானழகிலே ஈடுபட்ட ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான்நோவுபோலே. (யானுரைப்பக் கேண்மின்) நோய் கொண்ட நான் சொல்லக் கேளுங்கள். வேறொருவரால் சொல்லவொண்ணாததாகையால் நானே சொல்லவேணும். (கேண்மின்) தயவுசெய்து கேளுங்கள்; என் உயிர் த₄ரிக்கவேண்டுமெனில் கேளுங்கள்.

"பூரோத்பீடே₃ தடாகஸ்ய பரீவாஹ: ப்ரதிக்ரியா ।
ஶோகக்ஷோபே₄ ச ஹ்ருத₃யம் ப்ரலாபைரேவ த₄ார்யதே ॥"
[உத்தாராமசரிதம்]

மன்னு மறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல்
பொன்னியலு் மாடக் கவாடம் கடந்துபுக்கு 73

மறையோர் மன்னும் — வைதி₃கர்கள் வாழப்பெற்றதுமான, *திருநறையூர்*—திருநறையூரில், *மா மலைபோல் பொன் இயலும் மாடம் கவாடம் கடந்து புக்கு*—பெரிய மலைபோன்றதும், பொன் போன்றதுமான ஸந்நிதி₄யின் திருக்கதவை ஒருவாறு தாண்டிச் சென்று,,

---

(இரும்பொழில்) பெண்களுக்கு மடலெடுக்கும்படி பனைமிக்க பொழில். (மன்னுமறையோர்) "மடலெடுக்கை ஶாஸ்த்ரார்த்த₂ம்" என்று உபபாதி₃க்குமவர்கள் மன்னும்

தத்வத்தை அறிந்தவர்களன்றோ க்ரமப்ராப்தியறிந்து ஆறியிருப்பார்; உகந்தருளின நிலங்களிலே புக்குக் கண்ணுரக்கண்டு அநுப₄விக்கப்பெற்ற நான் ஆறியிருப்பனோ ?

(இரும்பொழில் சூழ்) பரப்பையுடைத்தான ஶ்லாக்₄யமான பொழிலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், எங்குமொக்கச் சோலையும் பனையுமாய்க் கிடக்குமித்தனையிறே. (மன்னுமறையோர் திருநறையூர்) மறையோர் மன்னும் திருநறையூர். வேத₃வாக்யங்களெல்லாம் உபாஸநத்தையே விதி₄க்கிறதென்று அறுதியிட்டிருக்கிறவர்கள் வர்த்தியாநிற்கிற திருநறையூர். "மடலெடுக்கை நியதகர்த்தவ்யம்" என்றிருக்கிறவர்கள்

[குளம் நீர் நிரம்பினால் வடிகாலை வெட்டிவிடுவதே கரை உடையாமல் தடுக்கும் வழியாகும்; (அவ்வண்ணமே) துன்பத்தால் கலங்கினபோது, வாய்விட்டு அழுவதாலேயே நெஞ்சு த₄ரித்துநிற்கிறது.] என்கிறபடியே நான் பிழைப்பதற்காகக் கேளுங்கள். (கேண்மின்) செவி படைத்த பயன்பெறக்கேளுங்கள் என்றுமாம்,

(இரும்பொழில் சூழ்) பரப்பையுடைய சிறந்த சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநறையூர். என்னைப்போலே பிரிந்து படுவார்க்கு மடலெடுக்கலாம்படி பனைமரங்கள் மிக்க பொழில். (மறையோர் மன்னும் திருநறையூர்) மடலெடுப்பதே ஸகலவேத₃தாத்பர்யம் என்று நிரூபிப்பவர்கள் நிலைநிற்கும் ஊர். மடலெடுப்பது வேத₃தாத்பர்யமாவது எப்படி ? எனில்: "ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத" "த்₄யேய:" "ஸோऽந்

தே₃ஶம். அங்ஙனுண்டோ? என்னில்: **"व्यवसायादृते ब्रह्म नासादयति तत् परम्"** (வ்யவஸாயாத்₃ருதே ப்₃ரஹ்மந்நாஸாத₃யதி தத்பரம்) என்று உண்டாகையாலே. (மாமலை) **"सुभगश्चित्रकूटोऽसौ"** (ஸுப₄க₃ஶ் சித்ரகூடோऽஸௌ) என்னுமாபோலே. ப₄க்தியின் உயர்த்தியாலே உயர்ந்து தோற்றினபடி. (கடந்து) வழிபறிக்கும் தே₃ஶத்தைக் கடந்து. ப₃லஹானி

நித்யவாஸம்பண்ணுமவர். **"निदिध्यासितव्यः"** *(நிதி₃த்₄யாஸிதவ்ய:)* என்கிற வாக்யத்தைப் பற்றியிருப்பார் வர்த்திக்கும் தே₃ஶம்.

(மாமலைபோல்) மலையைக்கொடுவந்து நெருங்கவைத்தாற்போலேயாய். (பொன்னியலும் மாடம்) அதிஶ்லாக்₄யமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான மாடங்களிலுண்டானு. (கவாடம் கடந்து

வேஷ்டவ்ய:" "த்₄யாயீத" "உபாஸிதவ்ய:" "நிதி₃த்₄யாஸிதவ்ய:" என்று ஸ்வரூபவிருத்₃த₄மான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியைச் செய்தாகிலும் பரமபுருஷனைப் பெறவேண்டும் என்று வேத₃மெங்கும் கோ₄ஷிக்கப் பட்டுள்ளதன்றோ. மடலூர்வதும் அதுவேயன்றோ. "வ்யவஸாயாத்₃ ருதே ப்₃ரஹ்மந் நாஸாத₃யதி தத் பரம்" [அந்தணரே! தன் முயற்சி யில்லாமல் பரம்பொருளை அடையமுடியாது] என்று மறைமுடிவு கண்ட முனிவர்களும் உரைத்தனரன்றோ. (மாமலைபோல் மாடம்) பெரிய மலைபோலுயர்ந்துள்ள கோயில்.

"ஸுப₄க₃ஶ் சித்ரகூடோऽஸௌ கி₃ரிராஜோபமோ கி₃ரி: ।
யஸ்மிந் வஸதி காகுத்ஸ்த₂: குபே₃ர இவ நந்த₃நே ॥"
[ரா-அ 98-12]

[திருமாலிருஞ்சோலைமலையையொத்த இந்தச் சித்ரகூடமலை மங்கள மானது. (ஏனெனில்) குபே₃ரன் நந்த₃னவனத்திலிருப்பதுபோல் இதில் காகுத்தன் வாழ்கிறான்.] என்றாற்போலே பரமபுருஷன் வாழ்கையாலே. கி₃ரிராஜன் எனப்பட்ட மாலிருஞ்சோலைமலையைப்போலே 'மாமலை' எனப்படுகிறது. திருநறையூர்க் கோயில் சிறிய கல்லின்மேல் அமைந் திருந்தபோதிலும், இவருடைய ப₄க்தியின் உயர்த்தியாலே இவருக்கு உயர்ந்ததாய் மாமலையாய்த்தோற்றுகிறது. (பொன்னியலும் மாடம்) பொன்போலே சிறந்ததாய், அனைவரும் ஆசைப்படும் தன்மையதான கோயில். (கவாடம் கடந்து புக்கு) கதவை ஒருவாறு தாண்டி உள்புகுந்து. கடந்து - சிரமப்பட்டுத் தாண்டி. கதவின் அழகு வழி

என்னுடைய கண்களிப்ப நோக்கினேன் நோக்குதலும்
மன்னன் திருமார்பும் வாயு மடியிணையும் 74

என்னுடைய கண் களிப்ப நோக்கினேன் — எனது கண்கள் களிக்கும்படி கண்டேன்; ***நோக்குதலும்*** — பார்த்தவளவில், ***மன்னன்***—நம்பியுடைய, ***திரு மார்பும்***—பிராட்டியுறையும் மார்வும், ***வாயும்***—(புன்முறுவல் நிறைந்த) திருவாயும், ***அடி இணையும்***—இரு திருவடிகளும்,

---

அவன் காண்கை. அவ்வாழங்காலைத் தப்பினபடி. பலஹாநிக்கு முன்னே புகுமித்தனை. என்னுடைய படபாமுகாக்நி குளிர. (களிப்ப) "கண்களாரளவும் நின்று கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன்" என்னுமாபோலே, நெடுங்காலம் பட்டினிவிட்ட கண்கள் வயிறு நிரம்பும்படி.

புக்கு என்னுடைய கண் களிப்ப நோக்கினேன்) "கண்களாரளவும்" என்னுமாபோலே படபாமுகாக்நி தெகுட்டினாற்போலே விடாய்த்த கண்கள் குளிரும்படி நோக்கினேன்.

பறிப்பாரைப்போலே கண்களைக் கொள்ளைகொள்ளுமாகையாலே, அதைக் கடப்பது மிகவும் சிரமமென்று கருத்து. (கடந்து புக்கு நோக்கினேன்) அவனைக் கண்டுவிட்டால் பிறகு, "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" [பெரியதிருவ-34] என்கிறபடியே பலக்குறைவு ஏற்பட்டுவிடும்; ஆழ்த்திவிடும் சுழல்போன்ற அதற்குத் தப்பினபடியாலே பொன்னியலும் மாடக்கவாடத்தைக் கடந்து புகமுடிந்தது; அவனைக் காண்கையாகிற பலக்குறைவுக்கு முன்னே புகலாமேயொழிய, கண்டபின் கடந்து புகமுடியாது என்று கருத்து. (என்னுடைய கண் களிப்ப நோக்கினேன்) அவனைப் பெருமையாலே உருவி, கடல் நீரையும் வற்றச்செய்துகொண்டு எரியும் படபாமுகாக்னிபோலே என் கண்ணீரையும் வற்றவடித்துக்கொண்டு எரியும் கண்கள் குளிரும்படியாக. (களிப்ப) "கண்களாரளவும் நின்று கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன்" [பெரியதிரு 7-10-9] என்று இவரே அருளிச்செய்தபடியே நெடுங்காலம் பட்டினிகிடந்த கண்கள் வயிறுநிரம்பும்படி நோக்கினேன். (நோக்கினேன்) "தனுகினம் தாமே" [திருவாய் 1-1-3] என்கிறபடியே மிகத்தாழ்ந்த நான் மிகச்சிறந்த பொருளை நோக்கினேன்.

"நணுகினமம்நாமே". **"मन्ये प्राप्ताः स्म तं देशं भरद्वाजो यमब्रवीत्" (மந்யே ப்ராப்தா: ஸ்ம தம் தே₃ஶம் ப₄ரத்₃வாஜோ யமப்₃ரவீத்)**

(நோக்குதலும் மன்னன்) நான்கண்டபோதே எழுதிக் கொண்டான். வாளும் பலகையும் பொகட்டு, கண்டபோதே மடலெடுக்கப்பண்ணினவன். (நோக்குதலும் மன்னன்) கண்டபோதே தான் என்னலாம்படியிருக்கை. **"राजाधिराजः सर्वेषां" (ராஜாதி₄ராஜஸ் ஸர்வேஷாம்).** (திருமார்பும்) அதொரு ப்ரதாபமும். (நோக்குதலும் மன்னன்) **"दृष्ट एव हि नः शोकमपनेष्यति राघवः"** *(த்₃ருஷ்ட ஏவ ஹி ந: ஶோகமபநேஷ்யதி ராக₄வ:)* என்னும்படியே நோக்கினவநந்தரம், **"ममेदं"** ***(மமேத₃ம்)*** என்கிற ப்ரதிப₃ந்த₄கமடங்கப்போய், அவ்விஷயத்தை அநுப₄விக்கப்பெற்றிலேன். மமேத₃மடங்கலும் போயிற்று; அநுப₄வம் மடலேயாய்விட்டது.

(மன்னன் திருமார்பும்) பற்றுசான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமான திருமார்வும். அவள் ஸம்ப₃ந்த₄ங்கொண்டிறே ராஜாவாவது. "திருக்கண்டேன்" என்றிறே கண்டவர்கள் சொல்லு

"மந்யே ப்ராப்தா: ஸ்ம தம் தே₃ஶம் ப₄ரத்₃வாஜோ யமப்₃ரவீத்" **[ரா-அ 69-9]**

[ப₄ரத்₃வாஜர் சொல்லிய இடத்தை அடைந்துவிட்டோமென்று நினைக்கிறேன்.] என்றுற்போலே, ஆசார்யோபதி₃ஷ்டமான என் லட்சிய ஸித்₃தி₄யைப் பெற்றேன். (களிப்ப நோக்கினேன்) "த்₃ருஷ்ட ஏவ ஹி ந: ஶோகமபநேஷ்யதி ராக₄வ:" [ரா-அ 8-4] [கண்டவுடன் நம் துன்பங்களைத் தீர்ப்பான் ராக₄வன்] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ.

(நோக்குதலும் மன்னன்) நான் கண்டவுடன் எனக்கு மன்னனானான்; என்னை அடிமையோலை எழுதிக்கொண்டான். வாளும் பலகையும் கொண்டு பிறரைக் கொள்ளையடிக்கும் திருமங்கைமன்னனாயிருக்கும் நிலைகழிந்து, கண்டவுடன் மடலெடுக்கும் பரகாலநாயகியாகப் பண்ணினவன். (நோக்குதலும் மன்னன்) "ராஜாதி₄ராஜ: ஸர்வேஷாம்" [ப₄ார-ஆஶ்வ] [அனைவர்க்கும் அரசர்க்கரசனாயிருப்பவன்] என்கிறபடியே கண்டவுடன் இவனே ஸர்வலோகசக்ரவர்த்தி என்னும்படியிருக்கை. (மன்னன் திருமார்பும்) புருஷகாரபூ₄தையான பிராட்டி

**பன்னு கரதலமும் கண்களும் பங்கயத்தின்
பொன்னியல் காடோர் மணிவரைமேல் பூத்ததுபோல் 75**

பன்னு கர தலமும்—கொண்டாடத்தக்க திருக்கைகளும், *கண்களும்* — திருக்கண்களும், *ஓர் மணி வரை மேல் பொன் இயல் பங்கயத்தின் காடு பூத்ததுபோல்*—ஒரு நீலரத்ந மலையின்மேல் பொன்மயமான தாமரைக்காடு மலர்ந்தாற்போல் (விளங்க),

---

தமக்குப் பற்றுசு. விரஹ ஸ்ரமஹரமான மார்வுதன்னைக் கணிசிக்கை. வ்ரீளையாலே முகம்பாராதே மார்வைப் பார்த்தானென்றுமாம். திருமார்வென்ன, "வாயும்" என்பானென்னென்னில்; பிராட்டிபக்கல் ப்ரேமத்தாலே அவளைப்பார்த்து முறுவல்பண்ணியிருக்கும் அவ்வழியாலே முறுவலைக் கண்டபடி. (வாயும்) அகப்படுத்தும் முறுவல். (அடியிணையும்) அம்முறுவலுக்குத் தோற்று விழும் திருவடி

வதும். "**मातृदेवो भव**" *(மாத்ருதே₃வோ ப₄வ)* முற்படக்கண்டது திருமார்வாயிற்று. (வாயும்) அவன் முன்னகைப் பற்றினரை, "**माशुचः**" *(மாஶுச:)* என்னும் திரு ஆஸ்யமும். (அடியிணை

யிருக்குமிடமாகையாலே இவருக்கு அவலம்ப₃மாய் (பற்றுமிடமாய்) இருக்கையாலே முதலில் முகங்காணாமல் மார்பைக்காண்கிறார். விரஹதாபத்தை அணைத்துத் தணிப்பதாகையாலே மார்வை முதலிற் காண்கிறாராகவுமாம். வெட்கத்தாலே முகத்தைப் பாராமல் மார்வைப் பார்த்தாரென்றுமாம். (மன்னன் திருமார்பும்) "இருவிருந்த பக்கம் திறவிது" "அபாங்கா₃ பூ₄யாம்ஸோ யது₃பரி பரம் ப்₃ரஹ்ம தத பூ₄த்" [பிராட்டியின் திருக்கடைக் கண்ணோக்குகள் அதி₄கமாக விழுந்தவிடம் பரம்பொருளாயிற்று.] என்கிறபடியே இவள் ஸம்ப₃ந்த₄த்தால் அவன் மன்னனுகை. (வாயும்) திருமார்பென்றவுடன் வாயைச் சொல்வதேன்? எனில்: மார்பிலுள்ள பிராட்டி பக்கல் அன்பினாலே அவளைப்பார்த்து முறுவல் செய்திருக்குமவ்வழியாலே மார்பிலிருந்து வாயைக் காண்கிறார். "வாய்" என்று இவரை ஈடுபடுத்தும் முறுவலைச் சொல்லுகிறது. அவன்முன்னகைப் பற்றினரை "மா ஶுச:" [வருந்தாதே] என்று ஆறுதல் கூறுவதாகையாலே வாயைச் சொல்லுகிறாராகவுமாம். (அடியிணையும்) மார்வுக்கும் முறு

கள். (பன்னு கரதலமும்) திருவடிகளிலே விழுந்தாரைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்ஶித்தால், "ஒரு கையே!" என்று வாய்புலர்த்தும் கை. (கண்கள்) நோக்கும் கண்கள். நின்றவிடத்தே நின்று ஸ்பர்ஶிக்கும் கண். ஒருகால் நோக்கினால், ஆலங்கட்டி விட்டெறிந்தாற் போலேயிருக்கை. (பொன்னியல்) பொற்றாமரைக்காடு—நீலகிரியிலே பரப்பு

யும்) அம்மார்வுக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றார் விழுவனவான திருவடிகளும். (பன்னு கரதலமும்) திருவடிகளிலே விழுந்தாரை எடுத்தணைத்தால் "இதொரு ஸ்பர்ஶவைலக்ஷண்யமே!" என்று இடைவிடாதே கூப்பிடப்பண்ணும்படியாயிருக்கிற திருக்கைகளும்; பன்னுதல்—இவனை எடுத்தணைக் கையாலே, "தோள்களாயிரத்தாய்" என்கிறபடியே பணைத்த லென்றுமாம். **"सोप्येनं ध्वजवज्राब्जकृतचिह्नेन पाणिना। संस्पृश्याकृष्य च प्रीत्या सुगाढं परिषस्वजे ॥"** *(ஸோப்யேநம் த்₄வஜவஜ்ராப்₃ஜ க்ருதசிஹ்நேந பாணிநா। ஸம்ஸ்ப்ருஶ்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகா₃ட₄ம் பரிஷஸ்வஜே ॥)*. (கண்களும்) ஸ்பர்ஶத்துக்குத் தோற்றாரைக் குளிர நோக்குகிற திருக்கண்களும். உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்களிறே.

வலுக்கும், வார்த்தைக்கும் தோற்றுவிழும் திருவடிகளைச் சொல்லுகிறார். (பன்னு கரதலமும்) திருவடிகளிலே விழுந்தாரைக் கையாலெடுத்து அணைத்தால் 'இதுவும் ஒரு கையே!' என்று வாய்வெருவுகை. பன்னுகரதலம்—அடியாரால் வாய்வெருவப்படும் கை. அன்றிக்கே, பன்னுகரதலம் என்று இவரை அணைக்கையாலே ஒன்று பத்து நூறுயிரமாகப் பணைக்கும் திருக்கைகள் என்பதாகவுமாம். "தோள்களாயிரத்தாய்" [திருவாய் 8-1-10] என்கிறபடியே. (கண்களும்) கையினணைப்பிலே ஈடுபட்டவர்களைக் குளிர நோக்கும் திருக்கண்களும். "உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்" [பெரியதிரு 7-1-9] எனப்பட்டதன்றோ. கை நீண்டு வந்து தொடுகின்றதென்றால், கண் இருந்த விடத்திருந்தே தொடுகின்றது. ஒருகால் நோக்கினால் ஆலங்கட்டியை விட்டு எறிந்தாற்போலே ஆளை வீழ்த்தும்படியிருக்கை. (பங்கயத்தின் பொன்னியல் காடு ஓர் மணிவரைமேல் பூத்ததுபோல்) பொற்றாமரைக்காடு நீலமலையிலே எங்கும் பூத்ததுபொலே திருமேனியிலுள்ள திருமார்பு, திருவாய், திருவடி,

மின்னி யொளிபடைப்ப வீணாணும் தோள்வளையும்
மன்னிய குண்டலமு மாரமும் நீண்முடியும் 76
துன்னு வெயில்விரித்த சூளா மணியிமைப்ப

மின்னி ஒளி படைப்ப — மின்னல்போல் ஒளி வீசுகிற, ***வீழ் நாணும்***—விரும்பத்தக்க திருவரை நாணும், ***தோள் வளையும்***— தோள்வளைகளும், ***மன்னிய குண்டலமும்*** — பொருந்தியுள்ள திருக்குண்டலங்களும், ***ஆரமும்*** — (திருமார்பில்) ஹாரமும், ***நீள் முடியும்*** — பெரிய திருவபிஷேகமும், ***துன்னு வெயில் விரித்த சூளாமணி இமைப்ப*** — மிக்க தேஜஸ்ஸை வெளிவிடுகின்ற முடியிற்பதித்த ரத்னமும் ப்ரகாசிக்க,

---

மாறப்பூத்தாற்போலே, திருமேனியிலுண்டான திருக்கண், திருவாய், திருக்கை, திருவடிகள் இருக்கும்படியென்று கீழோடே அந்வயம்.

(மின்னியொளிபடைப்ப) பளபளத்த ஒளியையுண்டாக்க. (வீணாணும்) விடுநாணும். ஸௌந்தர்யம் திரைத்

(பங்கயமித்யாதி) ஒரு பொற்றாமரைக்காடு நீலகிரியிலே பரப்பு மாறப் பூத்தாற்போலேயாயிற்று திவ்யாபரண ஶோபையும் திருமேனியும் பொருந்தியிருக்கும்படி. கீழில் திவ்யாவயவங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகவுமாம். (மின்னியொளி படைப்ப) "மின்செய் பூண் மார்வினன்" என்கிறபடியே மின்னினொளி திருவாபரணமாயிற்றே என்னும்படியாயிருக்கிற, (வீழ்நாணும்) பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஹிரண்ய

திருக்கை, திருக்கண்களுள்ளன என்று கீழோடே அந்வயிக்கவேணும். **அல்லது, திருமேனியும், மேலே சொல்லப்போகும் ஆபரணஶோபையும் பொருந்தியிருக்குமழகைச் சொல்லுவதாகவுமாம்.**

(மின்னியொளிபடைப்ப) "*மின் செய்பூண் மார்வினன்*" [*திருவாய்* 4-2-10] என்கிறபடியே *மின்னினொளி திருவாபரணமாயிற்றே* என்னும்படி பளபளத்த ஒளியை உண்டாக்குகிற. (வீணாணும்) "*ஹிரண்ய ப்ராகாரா*" எனப்படும் பிராட்டிக்கு ஹிரண்யப்ராகாரம் (பொன்மதிள்) போலேயிருக்கிற அரைநாணும். வீணாண்—வீழ்நாண். பூகூவா

தாற்போலேயிருக்கை. (தோள்வளை) திருவடிகளுக்கு வீரக் கழல்போலே. (மன்னிய) காதிலே பூத்தாற்போலே யிருக்கை. (ஆரம்) மார்விலே சினைத்தாற்போலே யிருக்கை. (நீண்முடி) திருநகரியூருக்குச் சூட்டின முடி, ஸர்வேச்வரனைக் சூட்டினபடி. (துன்னு வெயில் விரித்த சூளாமணி யிமைப்ப) சூடாமணியினொளி எல்லா ஒளியை யும் விஞ்ச. துன்னுகை — மிகுகை. அழகு மிக்கால் கண்ணெச்சிலாமென்று மறைப்பாரைப்போலே, சூடா

ப்ராகாரமாகத் தாழ்ந்திருக்கிற விடுநாணும். (தோள் வளையும்) தோளை முட்டாக்கிட்டாற்போலிருக்கிற தோள்வளையும்.

(மன்னிய குண்டலமும்) ஒருநாள் வரையிலே சாத்திற்று யிருக்கையன்றிக்கே ஸஹஜமாய், திருக்காதுகள் பூத்தாற் போலிருக்கிற மின்னுமணி மகரகுண்டலங்களும். (ஆரமும்) * "பெரிய வரைமார்வில் பேராரம்பூண்டு" என்கிறபடியே திருமார்விலே இருமடியிட்டுச் சாத்தவேண்டும்படியிருக்கிற திருவாரமும். (நீண்முடியும்) இவற்றையெல்லாம் தன் அழ காலே முட்டாக்கிடாநிற்பதாய், "விண்முதல் நாயகன் நீண் முடி" என்று ஆதிராஜ்யஸூசகமாயிருக்கிற திருவபிஷேக மும். (துன்னு வெயில் விரித்த சூளாமணியிமைப்ப) நெருங்கின கிரணங்களைப் புறப்படவிடாநின்றுள்ள சூடாரத்நமானது

னுடைய அழகுக்கடல் அலையெறிவது போலேயிருக்கை. (தோள் வளையும்) திருவடிக்கு வீரக்கழல்போலே, மூவுலகும் ஒதுங்க நிழல் கொடுக்கும் தோளுக்குத் தோள்வளையிருக்கிறது. தோளழகைக் கண்டு திருஷ்டிபடாதபடி அதை வளைத்து மறைத்துக்கொண்டி ருக்கை. (மன்னிய குண்டலமும்) காதிலே இயற்கையாகவே பூத்தாற் போலே பொருந்தியிருக்கும் மின்னுமணிமகர குண்டலங்களும். (ஆரமும்) மார்விலே இயற்கையாக அரும்பினாற்போலேயிருக்கும் ஆரமும். (நீண்முடியும்) திருநகரியூருக்குச் சூட்டினமுடி, உபய விபூதிக்கும் சூட்டின நீண்முடியாயிற்று. "விண்முதல் நாயகன் நீண்முடி" [திருவிருத்தம்-50]. (துன்னுவெயில் விரித்த சூளாமணி யிமைப்ப) சூடாமணியின் ஒளி எல்லா ஒளியையும் விஞ்சியிருக்க. துன்னுகை – விஞ்சுகை. அழகு மிகுந்தால் திருஷ்டிதோஷம் படும்

* மூன் திருவ 55.

மன்னு மரகதக் குன்றின் மருங்கேயோர் 77
இன்னிள வஞ்சிக் கொடியொன்று நின்றதுதான்
அன்னமாய் மானா யணிமயிலா யாங்கிடையே

மன்னு மரகதக் குன்றின் மருங்கே—'அனைவர்க்கும் புகலிடமான மரகதமலை' என்னும்படியான எம்பெருமானுக்கு அருகே, ***ஓர் இன் இள வஞ்சி கொடி ஒன்று நின்றது*** — விலக்ஷணமாய், போ₄க்₃யமாய், இளையதாயிருப்பதொரு வஞ்சிக்கொடியென்னும் படியான பிராட்டி நின்றாள்; ***அன்னம் ஆய்***—(நடையில்) ஹம்ஸமாயும், ***மான் ஆய்***—(நோக்கில்) மானாயும், ***அணி மயில் ஆய்***—(கூந்தலில்) அழகிய மயிலாயும்,

---

மணியில் தேஜஸ்ஸு எல்லாத் தேஜஸ்ஸிலும் மிக்கபோது இளவெயில் போன்றதொரு பிடாம் விழவிட்டாற்போலே யிருக்கும்.

(மன்னு) தன்னைப் பற்றி லோகம் வாழ்வதொரு நீலகிரி. (மருங்கு) ஆழங்கால். உள் இழியவொண்ணாமை. இருவரும் நேர்பார்க்கமாட்டாமையாதல். (மருங்கே) பெரு வெள்ளங்கண்டு தேங்குவாரைப்போலே.

தன் புகராலே எல்லாவற்றையும் முட்டாக்கிடவற்றாய். (மன்னுமரகதக்குன்றின் மருங்கே) நித்யமாயிருப்பதொரு மரதககி₃ரியினருகே. (மருங்கே) சேர நிற்கில் ஆழங்காலாம்

என்று மறைப்பாரைப்போலே, சூடா₃மணியின் ஒளி மற்றவற்றின் ஒளியிலும் விஞ்சிநின்று இளவெயில் போன்று ஒரு திரைபோட்டாற் போலேயிருக்கை,

(மன்னு மரகதக் குன்றின்) தன்னைப் பற்றிநின்று உலகமெல்லாம் மன்னும்—நிலைநிற்கும்—நீலமலையான எம்பெருமானுடைய. (மருங்கே) அருகிலே. பெரிய மடுவாகையாலே உள்ளே இறங்க முடியாது. அருகிலிருந்து அநுப₄விக்குமித்தனை. காதலியானவள் காதலனை நேருக்கு நேர் நோக்கமாட்டாமையாலும், நோக்காவிடில் த₄ரிக்கமாட்டாமையாலும். பிராட்டியானவள் கடைக்கண்ணால் பார்க்கலாம்படி அருகிலே நிற்கிறாளாகவுமாம். (மருங்கே) அருகிலேயே. பெருவெள்ளத்தைக் கண்டால் அதிலிறங்கவும் முடியாது; இனிமை மிக்கிருக்கையாலே அகலவும் முடியாது. ஆகையால் அருகி

(ஓர்) விலக்ஷணமாய், போ₄க்₃யமாய், இளையதாயிருப்ப தொரு வஞ்சிக்கொடி. கொடியென்றது-அல்லாத பெண்களை "பும்ஸ்த்வக₃ந்தி₄" என்னும்படியான ஸ்த்ரீத்வம். "साक्षान्मन्मथमन्मथः" (ஸாக்ஷாந்மந்மத₂மந்மத₂:) என்னுமா போலேயொன்று. இவளைப்போக்கி வேறொருவரில்லாமை ரூபகம் முற்றினபடி. த்₃ருஷ்டாந்தமே பேசும்படியாயிற்று.

(அன்னமாய் மானாய்) அன்னம்-நடை; மான்-நோக்கு. (அணிமயிலாய்) அளகபா₄ரம். (இடையே மின்னாய்) நடுவே

என்று அருகே; கிண்ணகப்பெருக்கை எதிர்செறிக்கவொண்ணாதாப்போலே, எதிர்நிற்கவொண்ணுமே கரையருகைப்பற்றி யாயிற்றிருப்பது. (ஓரின்னிளவஞ்சிக்கொடியொன்று நின்றது தான்) அத்₃விதீயமாய், கண்டார்கண்ணுக்கு இனிதாய், இளை யதாயிருப்பதொரு வஞ்சிக்கொடி நின்றது. "கொம்பு" என்று சொல்லிற்றில்லை, அண்ணுறுமென்னுமத்தைப்பற்ற. (தான்) அது இருந்தபடி-தான்.

(அன்னமாய்) நடையழகுக்கு. (மானாய்) நோக்கிலுண்டான மௌக்₃த்₄யத்துக்கு. (அணிமயிலாய்) அளகபா₄ரத்துக்கு.

வேயேயிருக்கவேணும். அதுபோலவே பிராட்டியும் அகலகில்லே னிறையுமென்று அருகிலேயேயிருக்கிறபடி.

(ஓர் இன்னிள வஞ்சிக்கொடியொன்று நின்றதுதான்) ஒப்பற்ற தாய், இனியதாய், இளையதாயிருக்கிற ஓர் வஞ்சிக்கொடி நின்றது. கொடியென்று இவளைச் சொல்லுகிறது,— மற்ற பெண்களெல்லாம் ஆண்வாடை வீசுமவர்கள் என்னலாம்படி பெண்மையின் எல்லைநிலமா யிருப்பவளென்னும் கருத்துடையது. "ஸாக்ஷாந் மந்மத₂மந்மத₂:" [பா₄க₃வதம் 10-32-2] [ப₄க₃வான் (அழகில்) மன்மத₂னுக்கும் மன்மத₂னாயிருப்பவன்.] என்ற அவனைப்போலே நாரீணாமுத்தமையா யிருக்கை. இப்படிச் சொல்லலாவார் வேறொருவருமில்லாமையாலே உருவகம் முற்றி 'வஞ்சிக்கொடி' என்று கொடியாகவே சொல்லுகிறார். உபமானப்பொருளாகவே இவளைப்பேசும்படியாயிற்று. வடமொழி யில் இதை ரூபகாதிஶயோக்தி என்பர்.

"இன்னிளவஞ்சிக்கொடி" என்று ஸமுதா₃யஶோபை₄யைச் சொல்லி, இனி அவயவஶோபை₄யை முற்றுவமையாலே பேசுகிறார்: (அன்னமாய்) நடையழகைச் சொல்லுகிறது. (மானாய்) நோக்கழகு.

மின்னு யிளவே யிரண்டா யிணைச்செப்பாய்
முன்னுய தொண்டையாய்க் கெண்டைக் குலமிரண்டாய்
அன்ன திருவுருவம் நின்ற தறியாதே

இடை மின் ஆய்—இடையழகில் மின்னலாயும், ***இள இரண்டு வேய் ஆய்***—(தோளில்) இளையதான இரண்டு மூங்கில்களாயும், ***இணை செப்பு ஆய்***—(ஸ்தநத்தில்) இரண்டு கலசங்களாயும், ***முன் ஆய தொண்டை ஆய்***—(அழகில்) முன்னே நிற்கும் (அதரத்தில்) கொவ்வைக்கனியாயும், ***குலம் கெண்டை இரண்டு ஆய்***—(கண்ணில்) சிறந்த இரண்டு கெண்டை மீன்களாயும், ***அன்ன***—அப்படிப்பட்ட, ***திரு உருவம்***—ஸ்ரீதேவியின் உருவம், ***நின்றது அறியாதே***—(பக்கத்தில்) நிற்கும்படியை அறியாமல்,

---

மின்னாய். (இளவேயிரண்டாய்) இரண்டு இள மூங்கில் போலே பசுமையும் சுற்றுடைமையுமுடைய திருத்தோள்கள். (இணைச்செப்பு)ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பு; ஈச்வரனை இட்டு வைக்கும் செப்பு. "மலராள் தனத்துள்ளான்". (முன்னுய

அணி—சாயை. (ஆங்கு) இவள் நாலடி நடக்கும்போதாக நாயகனுக்கு, "துணுக்குத் துணுக்கு" என்னும்படியிருக்கை. (இளவேயிரண்டாய்) சுற்றுடைமைக்கும் பசுமைக்கும், செவ்வைக்கும், ஒழுகு நீட்சிக்கும், மூங்கில் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லக்கடவதிறே. (இளவேய்) தோளுக்கு. (இணைச் செப்பாய்) நம்பியைச் சேமித்து வைக்கைக்கு. (இணைச் செப்

(அணிமயிலாய்) கேசத்தின் அழகு. (இடையே மின்னாய்) மேகத்தினிடையே மின்னல் போலே, கேசபாரத்தினிடையே இடையழகு இருக்கிறபடி. (ஆங்கு) மேலும் கீழுமிருக்கையாலே, அனுமானத்தாலே அறியுமித்தனையொழிய, ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண முடியாத ஸந்தேஹஸ்தானம். (இளவேயிரண்டாய்) இளமூங்கில்களிரண்டாய்; உருண்டு நீண்டு பசுமையாய் நேரானதாயிருக்கும் கைகளினழகைச் சொல்லுகிறது. (இணைச்செப்பாய்) ஒன்றுக்கு மற்றொன்றே ஒப்பான பொற்கலசங்களாயிருக்கும் ஸ்தநங்களினழகு. நாயகரத்னத்தைப் பாதுகாத்துவைக்கும் செப்பாயிருக்கை. "மலராள் தனத்துள்ளான்" [மூன்திருவ-3] "சங்குதங்குமுன்கை நங்கை கொங்கை தங்கலுற்றவன்" [திருச்சந்த-57] "ஸ்ரீஸ்தநாபரணம்" [ர-ஸ்த] (முன்

தொண்டையாய்) எல்லாவற்றிலும் முற்படுகிறது திருவதரத்தினழகு. (கெண்டைக்குலமிரண்டாய்) மௌக்3த்4யத்தாலும் மதமதப்பாலும் இரண்டு கெண்டைபோலேயாயிற்று திருக்கண்கள். (அன்ன) அப்படிப்பட்டதென்னுமத்தனையன்றி இவ்வழகுக்குத் தக்க வாசகமில்லை. (அறியாதே) அறிவுகெட்டு. அறியாமையானபடி எங்ஙனேயென்னில். பருப்பருத்தன சில பேசி, முடியப் பேசமாட்டாமையாலே, பிரித்துப் பேசும்போது பேசலாம். இருவரும் கூடி நின்றால் பேசமுடியாது. கண்ணுக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் அளக்கவொண்

பாய்) திருமுலைகளுக்கு. (முன்னைய தொண்டையாய்) தி3வ்யாவயவங்களின் அழகுகளில் மிகையாய் வந்து பற்றாநிற்க, முன்னோடிவருகிறது திருவதரத்தின் புகராயிற்று. * "வாலிய தோர் கனிகொல்" இத்யாதி3. (கெண்டைக் குலமிரண்டாய்) கண்ணில் ஒழுகுநீட்சிக்கும், அழகுக்கும். (அன்ன திருவுருவம் நின்றது அறியாதே) சில சொன்னோமானோமித்தனையல்லது, என்னால் முடியப்பேசித் தலைக்கட்டப் போகாதே; அப்படிப்பட்ட திருவுருவை. "அன்ன திருவுருவம்" என்ன

னைய தொண்டையாய்) அவயவங்களின் அழகுப்போட்டியிலே முதலில் நிற்கும் செங்கனிவாயழகு. (கெண்டைக்குலமிரண்டாய்) அழகாலும், மதமதப்பாலும், நீளத்தாலும், உருவத்தாலும் இரண்டு கெண்டை மீன்களாயிருக்கும் திருக்கண்ணழகு. (அன்ன திருவுருவம்) அப்படிப்பட்ட பிராட்டியின் திருமேனி. 'அப்படிப்பட்டது' என்னுமித்தனையொழிய இவ்வழகைச் சொல்லலாவன சொற்களில்லை. சிலவற்றைச் சொன்னதொழிய முழுவதும் பேசி முடியாது. (திருவுருவம் நின்றதறியாதே) அளவிடவொண்ணாத அத்திருவுருவம் அருகு நின்றதறியாமல். "இன்னிளவஞ்சிக்கொடி" என்று பேசியிருக்கும்போது, 'அறியாதே' என்னலாமோ? என்னில்: பெரிய பெரிய உவமைகள் சிலவற்றைப் பேசி, முழுவதும் பேசமுடியாமையாலே சொல்லுகிறார். இருவரையும் பிரித்துத் தனித்தனியாகப் பேசினாலும் ஒருவாறு பேசலாம். கூடி நிற்கும்போது பேசவே முடியாது. கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் அளக்க முடியாத விஷயமாகையாலும், கண்டாரை "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்"

---

* திருவாய் 7-7-3.

தொண்டையாய்) எல்லாவற்றிலும் முற்படுகிறது திருவத₄ரத்தினழகு. (கெண்டைக்குலமிரண்டாய்) மௌக்₃த்₄யத்தாலும் மதமதப்பாலும் இரண்டு கெண்டைபோலே யாயிற்று திருக்கண்கள். (அன்ன) அப்படிப்பட்டதென்னுமத்தனையன்றி இவ்வழகுக்குத் தக்க வாசகமில்லை. (அறியாதே) அறிவுகெட்டு. அறியாமையானபடி எங்ஙனேயென்னில். பருப்பருத்தன சில பேசி, முடியப் பேசமாட்டாமையாலே, பிரித்துப் பேசும்போது பேசலாம். இருவரும் கூடி நின்றால் பேசமுடியாது. கண்ணுக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் அளக்கவொண்

பாய்) திருமுலைகளுக்கு. (முன்னைய தொண்டையாய்) தி₃வ்யாவயவங்களின் அழகுகளில் மிகையாய் வந்து பற்றநிற்க, முன்னோடிவருகிறது திருவத₄ரத்தின் புகராயிற்று. * "வாலிய தோர் கனிகொல்" இத்யாதி₃. (கெண்டைக் குலமிரண்டாய்) கண்ணில் ஒழுகுநீட்சிக்கும், அழகுக்கும். (அன்ன திருவுருவம் நின்றது அறியாதே) சில சொன்னோமானோமித்தனையல்லது, என்னால் முடியப்பேசித் தலைக்கட்டப் போகாதே; அப்படிப்பட்ட திருவுருவை. "அன்ன திருவுருவம்" என்ன

னைய தொண்டையாய்) அவயவங்களின் அழகுப்போட்டியிலே முதலில் நிற்கும் செங்கனிவாயழகு. (கெண்டைக்குலமிரண்டாய்) அழகாலும், மதமதப்பாலும், நீளத்தாலும், உருவத்தாலும் இரண்டு கெண்டை மீன்களாயிருக்கும் திருக்கண்ணழகு. (அன்ன திருவுருவம்) அப்படிப்பட்ட பிராட்டியின் திருமேனி. 'அப்படிப்பட்டது' என்னுமித்தனையொழிய இவ்வழகைச் சொல்லலாவன சொற்களில்லை. சிலவற்றைச் சொன்னதொழிய முழுவதும் பேசி முடியாது. (திருவுருவம் நின்றதறியாதே) அளவிடவொண்ணாத அத்திருவுருவம் அருகு நின்றதறியாமல். "இன்னிளவஞ்சிக்கொடி" என்று பேசியிருக்கும்போது, 'அறியாதே' என்னலாமோ? என்னில்: பெரிய பெரிய உவமைகள் சிலவற்றைப் பேசி, முழுவதும் பேசமுடியாமையாலே சொல்லுகிறார். இருவரையும் பிரித்துத் தனித்தனியாகப் பேசினாலும் ஒருவாறு பேசலாம். கூடி நிற்கும்போது பேசவே முடியாது. கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் அளக்க முடியாத விஷயமாகையாலும், கண்டாரை "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்"

---

* திருவாய் 7-7-3.

என்னுடைய நெஞ்சு மறிவு மினவளையும் 80
பொன்னியலும் மேகலையு மாங்கொழியப் போந்தேற்கு
மன்னு மறிகடலு மார்க்கும் மதியுகுத்த 81
இன்னிலா வின்கதிரு மென்றனக்கே வெய்தாகும்

என்னுடைய நெஞ்சும்—எனது நெஞ்சும், ***அறிவும்***—(அந்த நெஞ்சிலுள்ள) அறிவும், ***இனம் வளையும்***—சிறந்த கைவளையும், ***பொன் இயலும் மேகலையும்***—பொன்மயமான ஒட்டியாணமும், ***ஒழிய போந்தேற்கு***—(எல்லாம்) விட்டு நீங்கப்பெற்ற எனக்கு (இதற்கு மேலும் துன்பமாம்படி), ***மன்னு மறிகடலும் ஆர்க்கும்***—அசையாத கடலும் கோஷம் செய்யாநின்றது; ***மதி உகுத்த இன் நிலா இன் கதிரும்*** — சந்திரன் வெளியிடுகின்ற இனிய நிலாவின் இனிய ஒளியும், ***என் தனக்கே*** — எனக்கு மாத்திரம், ***வெய்து ஆகும்***—வெம்மையுடையதாயிராநின்றது;

ஞ்த விஷயமாகையாலும், கண்டாரைக் குமிழ்நீரூட்டும் விஷயமாகையாலும் அறியாதே என்றுமாம்.

(நெஞ்சுமறிவும்) நெஞ்சாவது அறிவு இட்டுவைக்கும் கலம். (ஆங்கொழிய) வெறுந்தரையாகப்போந்தேன். வாழச்

லாமித்தனையிறே சொல்லலாவது. (அன்ன திருவுருவம்) மருங்கே நின்றதறியாதே. அறிந்தேனாகில் கால்வாங்கிப் பிழைக்கலாங்கிடீர்! அறியாமையாலே இழிந்துகிடீர் நான் இப்படி பட்டது!

(என்னுடைய நெஞ்சும்) ஒன்றுக்கும் அழியாதேயிருக்கக் கடவ என்னுடைய நெஞ்சுகிடீர்! அறிவை இட்டுவைக்

[பெரியதிருவ-34] என்கிறபடியே ஆநந்தக்கடலில் முழுகச்செய்து அறிவிழக்கச்செய்யும் விஷயமாகையாலும் 'அறியாதே' என்று கூறுகிறதாகவுமாம். எம்பெருமானைத் தேடி வரும்போது, இப்பிராட்டியும் அருகிலிருப்பாளென்பதை அறியாமல் வந்துவிட்டேன்; தெரிந்திருந்தால் இவ்வழுக்குக் கடலில் அகப்படாமல் விலகியிருந்து தப்பியிருக்கலாம் என்று கருத்தாகவுமாம்.

(என்னுடைய நெஞ்சும்) ஒன்றுக்குமழியாத என்னுடைய நெஞ்சும் அழிந்தது. (நெஞ்சும் அறிவும்) அறிவையிட்டுவைக்கும் செப்பா

சென்று உள்ளதெல்லாம் கொடுப்பாரைப்போலே, ஸர்வத்தையுமிழந்து, கடலில் துரும்புபோலே ஸௌந்த₃ர்யதரங்க₃ங்கள் வீச, "மடலோ" என்று புறப்பட்டபடி. (மன்னும்) சலியாத கடல், ராஜத்₃ரோஹிகளைக் கண்டாற்போலே கூப்பிடத்தொடங்கிற்று. (என்றனக்கே) நாட்டை வாழ்வித்து என்னை நலியாநின்றது.

கைக்குக் கல்மான என் நெஞ்சும். (இனவளையும்) ஆப₄ரணமான வளையும். (பொன் இயலும் மேகலையும்) ஶ்லாக்₄யமான பரிவட்டமும். (ஆங்கொழியப் போந்தேற்கு மன்னுமறிகடலும் ஆர்க்கும்) நொந்தாரைக் கண்டால், "ஐயோ!" என்ன ப்ராப்தமாயிருக்க, அங்ஙனே செய்யாதே, ஸர்வேஶ்வரன் இஜ்ஜக₃த்துக்கு ரக்ஷகமாகக் கல்பித்து வைத்த கடலும். ஶப்₃தி₃யாநின்றது. (மதியுகுத்த இன்னிலாவின் கதிரும் என்றனக்கே வெய்தாகும்) என்னளவிலே வந்தவாறே கள்ளரைக் காட்டிக்கொடுப்பாரைப்போலே, சந்த்₃ரன் தன் ஆஶ்ரயங்

கிருப்பது நெஞ்சு. செப்போடே த₄னத்தைப் பறிகொடுத்தேன். (இனவளையும்) ஆப₄ரணமான வளையும். (பொன்னியலும் மேகலையும்) சிறந்த ஒட்டியாணமும். (ஆங்கொழியப் போந்தேற்கு) வெறுந்தரையானேன். (நெஞ்சும் அறிவும் ஒழிய) கண்ணிழந்தேன். (இனவளையும் மேகலையும் ஒழிய) த₄னமிழந்தேன். 'வாழலாம்' என்று போனவிடத்திலே, உள்ளதையும் இழப்பாரைப்போலே, அனைத்தையுமிழந்து, கடலில் துரும்புபோலே அழகாகிற அலைகளால் அலைப்புண்டு, மடலெடுக்கப் புறப்பட்டபடி. (மன்னும் மறிகடலும் ஆர்க்கும்) முன்பெல்லாம் அசையாது கிடந்த கடல், இப்போது 'அறையோ!' என்று ஶப்₃த₃மிடாநின்றது. (ஆங்கொழியப்போந்தேற்கு மன்னும் மறிகடலுமார்க்கும்) நொந்தவர்களைக் கண்டால் 'ஐயோ!' என்னவேண்டியிருக்க, அப்படிச்செய்யாமல், ஸர்வேஶ்வரன் இவ்வுலகிற்குக் காவலாகக் கற்பித்த கடல், ராஜத்₃ரோஹிகளைக் கண்டாற்போலே அறைகூவி அழையாநின்றது. (மதியுகுத்த இன்னிலா இன்கதிரும் என்றனக்கே வெய்தாகும்) சந்திரனனவன் வெளிவிட்ட இனிய நிலவின் இனிய ஒளியும் எனக்கே சுடும். (இன்னிலா - இன்கதிர் என்றனக்கே வெய்தாகும்) உலகினரனைவர்க்கும் இனிதாயிருப்பது எனக்கு மாத்திரம் சுடாநின்றது. மதியென்று சந்திரனையும், நிலாவென்று கிரணத்தையும்

தன்னுடைய தன்மை தவிரத்தா னென்கொலோ 82
தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்தின் தாதளைந்து
மன்னிவ் வுலகை மனங்களிப்ப வந்தியங்கும் 83
இன்னிளம்பூந் தென்றலும் வீசு மெரியெனக்கே

தன்னுடைய தன்மை தவிர தான் என்கொல்—நிலாவின் தன்மை யாகிய குளிர்த்தி தவிர்ந்து இப்படி வெப்பமாம்படி யாரேனும் ஏதாவது செய்துவிட்டார்களோ? ***தென்னன் பொதியில்***—தென்திசைக்குத் தலைவனான பாண்டிய ராஜனது மலைய மலையிலுள்ள, ***செழு சந்தின் தாது அளைந்து***—அழகிய சந்தன மரத்தின் பூந்தாதுகளை அளைந்துகொண்டு, ***மன் இ உலகை மனம் களிப்ப வந்து இயங்கும்***—நித்யமான இந்த லோகத்தி லுள்ளவர்கள் மனம் மகிழும்படி வந்து உலவுகின்ற, ***இன் இள பூ தென்றலும்***—இனியதாய், இளையதாய், மணம் மிக்க தென்றற்காற்றும், ***எனக்கே எரி வீசும்***—எனக்கு மாத்திரம் நெருப்பை வீசுகின்றது;

(தன்னுடைய), "शीतो भव हनुमतः" (ஶீதோ ப₄வ ஹநூமத:) என்ன, நெருப்புக்குளிருமாபோலே, "நிலாச்சுடுக" என்று நினைப்பிட்டதோ? இதுக்குக் காரணமென்? என்கிறாள்.

கொண்டு பொறுக்கமாட்டாமையாலே போகட்ட இனிய நிலாவினுடைய கிரணம் எனக்கே சுடாநின்றது. நாட்டார் வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்கிற சந்த்₃ரனும், எனக்கே பா₃த₄கனாகாநின்றான். 'நிலா' என்னாநிற்க, 'கதிர்' என்கிறது எத்தைப்பற்ற? என்னில், த்₃ரவ்யமாயிருக்குமிறே, அதின் கு₃ணத்தைப்பற்ற. ஆகையாலே 'கதிர்' என்கிறது.

சொல்லும்போது 'கதிர்' என்று எதைச் சொல்லுகிறது? எனில்; நிலாவாகிற கிரணமும் தேஜோத்₃ரவ்யமாயிருக்கையாலே, அத னுடைய கு₃ணமான ஒளியைச் சொல்லுகிறது. "இந்நிலா" என்று பாட₂ங்கொண்டு "இந்த நிலாவென்று ப்ரத்யக்ஷமாகவுமாம்" என்று விவரித்தார் நாயனார்.

(தன்னுடைய **தவிரத்தான் என்கொலோ**) "ஶீதோ ப₄வ ஹநூமத:" [ரா-ஸு 53-29] [அக்₃னியே! அனுமனுக்குக்

(தென்னன்பொதி) மலயபர்வதம். (மன்னி) லோகத்தை வாழ்விக்கை நித்யமானாற்போலே, எனக்கு ஒருத்திக்குச் சுடுகை நித்யமாயிற்று. (வீசும்) விரஹாக்நி தன்மேல் தட்டாமே.

(தன்னுடைய தன்மை தவிர) பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் அடங்கலும் வேறுபடாநின்றது. ஶைத்யமிறே இவற்றுக்கு ஸ்வபாவம். (தானென்கொலோ) பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் அந்யமாக அபிபந்தவாறே அதிஶங்கைபண்ணவேண்டி யிருக்குமிறே. இத்தை, "शीतो भव" (ஶீதோ பவ) என்றாற் போலே, "उष्णो भव" (உஷ்ணோ பவ) என்றுருண்டோ? (இந்நிலா) 'இந்த நிலா' என்று ப்ரத்யக்ஷமாகவுமாம். (தென்ன னித்யாதி) தென்னனதான பொதியமலையிலேயாய், அழகியதா

குளிர்ந்தவனுவாய்] என்று பிராட்டி. சுடும் அக்னியைக் குளிரும்படி ஸங்கல்பித்தாற்போலே குளிர்ந்த சந்திரனைச் சுடும்படி ஸங்கல் பித்தாருண்டோ? சந்திரனைமாத்திரம் சொல்லுவதாகக்கொள்ளாமல், முன்னேயெடுத்த கடலையும், பின் எடுக்கும் தென்றல் முதலான வற்றையும் சொல்லுவதாகக்கொண்டு, 'அந்தந்தப் பொருள்களின் தன்மைகள் மாறும்படியாக ஸங்கல்பித்தாருண்டோ?' என்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

(தென்னன் பொதியில் செழும் சந்தின் தாதளைந்து மன்னிவ் வுலகை மனங்களிப்ப வந்தியங்கும் இன்னிளம் பூந்தென்றலும் வீசுமெரியெனக்கே) பாண்டியனுடையதான பொதிய(மலய) மலையிலே பயிராகும் அழகிய சந்தனமரத்தின் தாதுக்களை அளைந்துகொண்டு வந்து, ப்ரவாஹரூபேண நித்யமான இந்த உலகம் மனம் களிக்கும்படி உலாவும் இனிய இளைய மணமிக்க தென்றலும் என் ஒருத்திக்கே நெருப்பை வீசாநின்றது (மன்னிவ்வுலகம்) "ப்ரவாஹரூபேண நித்யமான இந்த லோகமானது" என்று தாயனார். "மன்னியிவ் வுலகம்" என்பது இடைக்குறையாயிருப்பதாகக் கொண்டு, "லோகத்தை வாழ்விக்கை நித்யமானாற்போலே, எனக்கொருத்திக்குச் சுடுகை நித்யமாயிற்று" என்று விவரித்தருளினார் ஆச்சான்பிள்ளை. "மன்னி இயங்கும்" என்று அந்வயம். (வீசும் எரி) என்னுடைய விரஹாக்னி தன்மேல் படாதபடி தூரநின்று என்மேலே நெருப்பை வீசாநின்றது. (எனக்கே) என் ஒருத்திக்கே இப்படிச் செய்கின்றது.

முன்னிய பெண்ணைமேல் முன்முளரிக் கூட்டகத்துப் 84
பின்னுமவ் வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுகுரலும்
என்னுடைய நெஞ்சுக்கோ ரீர்வாளா மென்செய்கேன் 85
கன்னவில்தோள் காமன் கருப்புச் சிலைவளையக்

முன்னிய பெண்ணை மேல்—முன்னே காணப்படுகிற பனைமரத்தில், ***முள் முளரி கூடு அகத்து*** — முள்ளையுடைய தாமரைத் தண்டினால் செய்யப்பட்ட கூட்டிலே, ***பின்னும் அவ் அன்றில் பெடை வாய் சிறு குரலும்***—வாயலகு கோத்துக்கொண்டிருக்கிற அன்றிற் பேடையின் வாயிலுண்டான சிறிய குரலும், ***என்னுடைய நெஞ்சுக்கு ஓர் ஈர் வாள் ஆம்*** — எனது நெஞ்சை அறுக்கின்ற ஒப்பற்ற வாளாக இராநின்றது; ***என் செய்கேன்***—(தப்பிப் பிழைக்க) என்ன உபாயஞ் செய்வேன்? ***கல் நவில் தோள் காமன்***—மலைபோல் (திண்ணிய) தோள்களையுடையனான மன்மதன், ***கருப்புச் சிலை வளைய***—(தனது) கரும்பு வில்லை வளைத்து,

---

(முன்னிய) முன்பே நின்ற பனை. (முள்முளரி) முள்ளையுடைத்தான தாமரைத்தண்டாலே செய்த கூடு. நெஞ்

யிருக்கிற சந்தனத்தைக் கந்தல் கழித்து, தான் அதில் தாதையளைந்து, ப்ரவாஹரூபேண நித்யமான இந்த லோகமானது த்ருப்தமாம்படி புண்யம் பண்ணினாரிருந்தவிடத்திலே எங்கும் மொக்க வந்து ஸஞ்சரியாநிற்கிற இனியதாய் இளையதாய் பரிமள ப்ரசுரமான தென்றலானது, என்னுடைய விரஹாக்நி தன் மேலே படாதபடி கடக்க நின்று நெருப்பை எறட்டாநின்றது.

(முன்னிய பெண்ணைமேல்) முன்னே நிற்கிற பெண்ணையின் மேலுண்டான, (முள்முளரிக் கூட்டகத்து) தாமரை வளையத்தாலுண்டான கூட்டிலே. முள்முளரி என்று—பாதகத்வத்தினுறைப்பைப்பற்றச்சொல்லுதல்; அன்றிக்கே,

---

(முன்னிய பெண்ணை மேல்) முன்னே நிற்கும் பனைமரத்தின்மேல். (முள்முளரிக் கூட்டகத்து) முள்ளையுடைய தாமரைத்தண்டாலே செய்த கூட்டினுள். முள் கூட்டினுள்ளேயிருக்கையாலே, பிறரைத்துன்புறுத்

சுக்குப் புறம்பு நலிகை தவிர்ந்து நெஞ்சை ஈராநின்றது. (என்செய்கேன்) பிழைக்க விரகில்லை.

(கல்நவில்) பெண்களை நலியநலியப் பூண்கட்டும் தோள். (பொதவணைந்து) இலக்குத்தப்பாமல் நின்று. (நெஞ்சேயிலக்

முள்ளுண்டாயிருக்குமிறே, அத்தைப் பற்றச்சொல்லுதல். (பின்னும்) அதுக்குமேலே என்னுதல், நெருங்கத் தொடுத்த வாயலகையுடைத்தான அன்றிலென்னுதல். (பெடைவாயித் யாதி॰) கோத்த வாயலகையுடைத்தான அன்றிலுடைய பேடைவாய்ச் சிறுகுரலுண்டு—ஒருகால் சொல்லப் புக்கால் பதின்கால் பட்டைப் பொதிசோறு அவிழ்க்கவேண்டும்படியான த்॰வநி; அது—(என்னுடைய) முன்பே அழிந்திருக்கிற என்னுடைய. (நெஞ்சுக்கு ஓர் ஈர்வாளாம்) பேச்சுக்கு முன்னே என்னுடைய நெஞ்சுக்கு ஓர் ஈர்வாளாகாநின்றது. (என்செய்கேன்) ஓரப॰லை இதுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணிக்கொள்ளவோ?

(கல்நவில் தோள் காமன்) கல்லென்று சொல்லப்படாநின்றுள்ள தோளையுடைய காமனுடைய, (கருப்புச்சிலை வளைய) கண்ணுக்கு ஆஶ்சர்யமாயிருந்தும் ப॰ாத॰கத்வம்

தும் கண்டகஸ்வப॰ாவம் வந்ததுபோலும் என்று கருத்து. (பின்னும்) முன்சொன்னவற்றுக்கு மேலே; ஆண்பறவையும் பேடையும் ஒன்றோடொன்று வாயலகு பின்னிக்கொண்டிருப்பதைச் சொல்லவுமாம். அவற்றின் கலவியின்பம் இவளுடைய விரஹத்துன்பத்தை வளர்க்கிறது. (அவ்வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுகுரலும்) கலவியின்பத்தாலே ஆநந்த॰ம் மிக, வெளிவரும் சிறு குரலும். (என்னுடைய) முன்பே அழிந்து கிடக்கும் என்னுடைய. (நெஞ்சுக்கு ஓர் ஈர்வாளாம்) முன் சொன்னவையெல்லாம் என் உடலை வாட்டி வதைத்தன. இது நெஞ்சையே வாள் (ரம்பம்) கொண்டு அறுப்பதுபோலே அறுக்கின்றது. (என் செய்கேன்) அப॰லையான நான் என்செய்வேன்? பிழைக்க வழியில்லை.

(கல்நவில் தோள் காமன்) பெண்களைத் துன்புறுத்தத் துன்புறுத்தக் கல்லைப்போல் உறுதியடையும் தோளையுடைய காமன். (கருப்புச் சிலைவளைய) கரும்பாயினித்தாலும், கடுமையிலே குறையில்லை. (கொல்

கொன்னவிலும் பூங்கணைகள் கோத்துப்
பொதவணைந்து 86
தன்னுடைய தோள்கழிய வாங்கித் தமியேன்மேல்
என்னுடைய நெஞ்சே யிலக்காக வெய்கின்றான் 87
பின்னிதனைக் காப்பீர்தா னில்லையே பேதையேன்

கொல் நவிலும் பூ கணைகள் கோத்து — (அந்த வில்லில்) கொலைசெய்யவல்ல புஷ்பபாணங்களைத் தொடுத்து, ***பொத அணைந்து***—(அம்பு) ஊடுருவிச்செல்லும்படி அருகில் நின்று, ***தன்னுடைய தோள் கழிய வாங்கி*** — தனது தோள் வரையில் இழுத்து, ***என்னுடைய நெஞ்சே இலக்கு ஆக தமியேன் மேல் எய்கின்றான்*** — எனது நெஞ்சையே குறியாகக்கொண்டு துணையற்ற என்மீது அந்த அம்புகளைப் பிரயோகிக்கிறான்; ***பின் இதனை காப்பீர் தான் இல்லையே*** — இப்போது இந்த ஆபத்தில் நின்றும் என்னைத் தப்புவிக்க வல்லீரில்லையே!

காக) பெருமாளில் இவனுக்கு விசேஷம் – அமூர்த்தமான நெஞ்சை இலக்காக எய்கிறான். மாறுகிறிலன். "ஏரவர்

உறைத்திருக்கிறபடி. (கொல் நவிலும் பூங்கணைகள் கோத்து) இதுக்கு இலக்கானவர்கள் முடிந்தார்களென்று சொல்லுகிற புஷ்பபாணங்களைத் தொடுத்து. (பொதவணைந்து) தொற்றற அணைந்தென்னுதல். மறுபாடுருவும்படி அணைந்து நின்று என்னுதல். (தன்னுடைய தோள்கழிய வாங்கி) மார்வை நிரம்ப வலித்து. (தமியேன் மேல்) தனியேனாயிருக்கிற என்மேலே. (என்னுடைய நெஞ்சே இலக்காக எய்கின்றான்)

நவிலும் பூங்கணைகள் கோத்து) பூங்கணைகளாயினும் கொலைசெய்வதில் தவறாது. (பொத அணைந்து) ஒருபுறம் அம்பெய்தால் குறி தவறாமல் துளைத்துக்கொண்டு மறுபுறம் வெளிவரும்படி அருகிலேயே நின்று. (தன்னுடைய தோள் கழிய வாங்கி) அம்பெய்யும்போது மார்வை மிகவும் வளைக்கையால், இவனுடைய தோள் மிகவும் விலகிப் போகிறது. தானைத் தோள்வரையிலிழுப்பதைச் சொல்லுவதாகவுமாம். (தமியேன்மேல்) இவனம்புக்கு இலக்கான மூலபலம் இருந்தபடி காணீர்! அபலையை வருத்தும் வீரன் கிமர்! (என்னு

ववर्ष ह" (ஶரவர்ஷம் வவர்ஷ ஹ) இம்மூலப$_3$லத்தைப் பெற்ற போதே. என்னுடைய நெஞ்சென்கிறது - அவனுடைய நெஞ்சிலும் ஓரம்புபட்டாலோ என்கிறது.

(பின்னிதனை)"लक्ष्मणस्य च धीमतः"(லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீ$_4$மத:) என்னும்படியே பெருமாள் கையில் வில்லை வாங்கினாற் போலே, காமன் கையில் வில்லை வாங்குவானொரு தம்பி யில்லையே. கடகிட்டுக் காப்பாரில்லையேயென்று.

வர்த்தமானத்தாலே — ஒருகாலும் எய்து கைவாங்குகிறிலன் (பின்னிதனைக் காப்பீர்தான் இல்லையே) ரக்ஷகனானவன், "जगत्सशैलं परिवर्तयाम्यहम्" (ஜக$_3$த் ஸஶைலம் பரிவர்த்தயாம் யஹம்) என்ன; "நாட்டுக்குத் தண்ணளிபண்ணி நோக்க வல்லவோ உங்கள் தமப்பனார் உம்மைப்பெற்றது; நீர் நாட்டையழிக்கக் கடவீரோ?" என்று இளையப்பெருமாள் காலைக் கட்டினாற்போலே, இவளும், "இக்காமனைக் காலைக் கட்டிநோக்கவல்லாரில்லையோ?" என்கிறாள்.

டைய நெஞ்சேயிலக்காக) தனிவீரனான ராமனையும் விஞ்சிவிடுகிறான் கிடீர்! அவன் உருவுள்ளவற்றையே குறிதப்பாமல் அடிப்பான். இவன் உருவற்ற என் நெஞ்சையே குறிதப்புவதில்லை. (எய்கின்றான்) என்னும் நிகழ்காலத்தாலே, 'எய்துகொண்டேயிருக்கிறான். கைவாங்குவதில்லை' என்கிறது. "ஶரவர்ஷம் வவர்ஷ ஹ" [ரா-யு 94-18] [சரமழை பொழிந்தான்] என்கிறபடியே, ராமபிரான் மூலப$_3$லத்தைப் பெற்றவுடன் வீரங்காட்டினாற்போலே. இவன் தமியேன்·நெஞ்சாகிற மூலப$_3$லத்தைப் பெற்றவுடன் வீரம் விளைத்தான். (என்னுடைய நெஞ்சே) தன்னுடைய நெஞ்சிலும் இவ்வம்புகளிலே ஒன்றுபட்டிருந்தால் இவ்வருத்தம் தெரியும் அம்மாபாவிக்கு; அது இல்லாமையாலே இக்கொடுந்தொழில் புரிகிறான்.

(பின்னிதனைக் காப்பீர்தான் இல்லையே) "ஜக$_3$த் ஸஶைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்" [ரா-ஆர 64-78] [மலைகளோடு கூடிய உலகையே அழித்து விடுவேன்] என்று ராமபிரான் சொன்னபோது, 'லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீ$_4$மத:'' [ரா-ஸு 16-4] [பு$_3$த்$_3$தி$_4$மானான லக்ஷ்மணனுடையவும்] என்கிறபடியே அறிவாளியான லக்ஷ்மணன் நல்வார்த்தை சொல்லி வில்லை வாங்கினாற்போலே, இக்காமன் கையில்

கன்னவிலும் காட்டகத்தோர் வல்லிக் கடிமலரின் 88
நன்னறு வாசமற் றாரானு மெய்தாமே
மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங் குகுத்ததுபோல் 89
என்னுடைய பெண்மையு மென்நலனு மென்முலையும்

கல் நவிலும் காடு அகத்து — கல்மயமான காட்டினுள்ளே, ***ஓர் வல்லி***—ஒரு கொடியில் (பூத்த), ***கடி மலரின்***—மது மிக்க மலரினுடைய, ***நல் நறு வாசம்*** — நல்ல பரிமளம், ***மற்று ஆரானும் எய்தாமே***—யார்க்கும் உபயோகப்படாமல், ***மன்னும் வறு நிலத்து ஆங்கு வாளா உகுத்ததுபோல்*** — அந்த வெறுந் தரையிலேயே வீணாகக்கழிவதுபோல், ***பேதையேன் என்னுடைய பெண்மை*** — அறிவற்றவளான என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வமும், ***என் நலனும்*** — எனது குணங்களும், ***என் முலையும்*** — எனது முலைகளும்,

---

(பேதையேன்) இவ்வாபத்துக்கு இட்டுப் பிறந்தாளொருத்தி. (கல்நவிலும்) (ஓர் வல்லி) விலக்ஷணமான வல்லி.

(பேதையேன்) பிரிந்து ஆற்றமாட்டாத ஸமயத்தில் முடிந்து பிழைக்கை தேட்டமாயிருக்க, 'இன்னமொருகால் காணலாம்படியிருக்குமாகில் ஜீவித்துக் கிடந்தாலாகாதோ' என்றிருக்கும்படி அதிசபலையான நான்.

(கன்னவிலும் காட்டகத்து) கல்லு நெருங்கின பெருங் காட்டுக்குள்ளே. "பெரும் தூறுய்" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரமாகிற பெரும் தூறிறே ஒரு காடாவது. (ஓர்

வில்லை வாங்குவார் ஒருவருமில்லையோ என்று கதறுகிருள். புருஷகாரம் (கடகக்ருத்யம்) செய்து காப்பாரில்லையே என்கிருள்.

(பேதையேன்) இவ்வாபத்துக்கென்றே இட்டுப்பிறந்த அபலை. முடிந்து பிழைக்கவும் முடியாமல், "காணலாமோ" என்னும் சாபல்யத்தையுடைய நான். (கல் நவிலும் காட்டகத்து) கற்கள் நெருங்கின காட்டினுள்ளே. ஸ்வாபதேசத்திலே "பெரும் தூறுய்" [திருவாய் 10-10-8] என்று சொல்லப்படும் ஸம்ஸாரமாகிற துன்பம்

(கடிமலர்) மது₄வையுடைய மலர். (நல்நறுவாசம்) நல்ல பரிமளம். (மற்றாரானும்) ஓரொருத்தர்க்கு. (வறுநிலம்) வெறும் தரை.

வல்லிக்கடிமலரின்) அதுக்குள்ளே ஒரு கொடியாவது, அது தான் முட்டப் பூத்ததாவது, அதுதான் கடிமலரையுடைத்தா யிருப்பதொரு வல்லியாவது. ஸம்ஸாரவிபூ₄தியில் இங்ஙனொத்த ஆற்றாமையுள்ளது இவரொருவர்க்குமேயிறே. ஓர் வல்லிக்கடிமலரினுடைய. (நல் நறு வாசம்) நல் நறுவாச முண்டு—அத்யந்த விலக்ஷணமாய்ச் செவ்வியழியாத பரிமளம். (மற்றாரானும் எய்தாமே)தனக்காகக் கண்டதன்றிக்கே, பிறர்க் காகக் கண்ட வஸ்து பிறர்க்கு ஆகப்பெறாதே தானே நின்று. (வறு நிலத்து வாளாங்கு உகுத்தது போல்) வெறுநிலத்திலே நிஷ்ப்ரயோஜநமாகப் போகடுமாபோலே, விழுந்த தரைதன் னிலே விநியோக₃ம் கொள்ளுகைக்கு யோக்₃யமாயிருப்ப தொரு வஸ்துவுமின்றிக்கே, பாழே போகட்டாற்போலே நல் நறுவாசந்தானிருக்கிறபடி. (என்னுடைய இத்யாதி₃) என்னு டைய ஸ்த்ரீத்வமும், என்னுடைய நன்மையும் என்னுடைய அவயவங்களும். பெண்மை—பாரதந்த்ர்யம். நலன்—ஆத்ம

நிறைந்த காட்டிலே என்று பொருள். (ஓர் வல்லி) அக்காட்டிலே ஒப்பற்றதொரு கொடி. ஸ்வாபதே₃ஶத்திலே ஜீவன். (கடிமலரின்) அக்கொடியிலொரு மது₄மிக்க மலர்; ஸ்வாபதே₃ஶத்திலே ஜீவ னுடைய இனிய ஜ்ஞாநம். (நன்னறு வாசம்) அம்மலரிலே மிகச் சிறந்த மணம். ஸ்வாபதே₃ஶத்திலே அந்த ஜ்ஞாநத்திலே பிறக்கும் ப₄க்தி முதலானவைகள். (மற்றாரானுமெய்தாமே) தனக்காகவல்லா மல் பிறர்க்காகவே ஏற்பட்ட இந்த மணத்தை அதற்குரியவர்கள் பெறாமல்; ப₄க்தி முதலானவற்றுக்கு ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாகப் பெறாமல் என்று ஸ்வாபதே₃ஶம். (வறு நிலத்து வாளாங்குகுத்தது போல்) வெறுந்தரையிலே வீணாக விழுந்ததுபோல், பரமபுருஷனுக் குரிய ப₄க்தி முதலானவை க்ஷுத்₃ரர்களுக்கு உரியதாகி வீணாவது போல் என்று ஸ்வாபதே₃ஶம். (என்னுடைய பெண்மையும் என் நலனும் என்முலையும்) ஸ்வாபதே₃ஶத்திலே பெண்மை-ஸ்வரூபமான பாரதந்திரியம், நலம்-விசேஷணமான ஆத்மகு₃ணங்கள்; முலை— போ₄க்₃யமான ப₄க்தி.

மன்னு மலர்மங்கை மைந்தன் கணபுரத்துப் 90
பொன்மலைபோல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம்
தோயாவேல்
என்னிவைதான் வாளா வெனக்கே பொறையாகி 91

மலர் மங்கை மன்னும் மைந்தன் — பூவிலுள்ள பெரியபிராட்டி நிலையாகச் சேர்ந்த பரமபுருஷனும், ***கணபுரத்து பொன் மலை போல் நின்றவன் தன்***—திருக்கண்ணபுரத்தில் பொன்மலைபோல் நிற்பவனுமுள்ள எம்பெருமானுடைய, ***பொன் அகலம் தோயா ஏல்***—அழகிய திருமார்பிலே சேரவில்லையே! ***வாளா இவை தான் என்*** — வீணான இந்த வஸ்துக்கள் எதுக்கு? ***(இவை)***—இம் முலைகளானவை, ***எனக்கே பொறையாகி*** —எனக்கு ஒருத்திக்கே வீண்பாரமாகி,

---

(மன்னு) மலர்மங்கை மன்னும் மைந்தன். (பொன் அகலம்) கூடவிருந்தே இவளும் "தண்ணீர் தண்ணீர்"

குணம். முலை—பக்தி. (மன்னும் மலர்மங்கை மைந்தன்) மலராள் தனத்துள்ளானானவனுடைய மார்வோடே அணையாவாகில். பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, " युवा कुमारः " (யுவாகுமார:) என்று நித்யமான யௌவனத்தையுடையவன். (கணபுரத்துப் பொன்மலைபோல் நின்றவன் தன்) திருக்கண்ணபுரத்திலே ஶ்லாக்யமான வடிவோடே

(மன்னும் மலர்மங்கை மைந்தன்) மலர்மங்கை மன்னும் மைந்தன் என்று அந்வயம். தாமரைமலரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிராட்டி நித்யவாஸம் செய்யும் நித்யயுவா. (மைந்தன்) "யுவாகுமார:" [ருக்வேத விஷ்ணுஸூக்தம்] [நித்ய யௌவனத்தையுடையவனாகவும், சிறிது குமாரனாகவுமிருப்பவன்] "யுவா ஸுவாஸா:" [யஜுர்வேதம்] என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே என்றும் வாலிபனாயிருப்பவன். (கணபுரத்துப் பொன்மலைபோல் நின்றவன்) திருக்கண்ணபுரத்திலே மேருமலைபோலே சிறந்த வடிவோடு நிலையாக நின்றவன். (கணபுரத்து) மேருவைப்போலே எவரும் செல்ல அரிதான மலையல்ல; எல்லார் கண்ணுக்கும் இலக்காகி நிற்கும் மலை. (பொன் அகலம்) நீரின் இனிமையாலே, குடிக்கக் குடிக்கத் 'தண்ணீர் தண்ணீர்' என்பாரைப்போலே, மார்பிலே

என்னும் மார்வு. (தோயாவேல்) அப்படி ஸ்ப்ருஹணீய மான மார்விலே தோயப்பெறுத இன்னுப்பு. விடாய்த்தார் நினைத்த மடுவில் முழுகப்பெறுதாப்போலே. "மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தாய்" என்னுமாபோலே, அவனும் இத் தலையில் படி. (என்னிவைதான் வாளா) "பஶ்ய லக்ஷ்மண புஷ்பாணி

கால் வாங்கதே நிற்கிறவனுடைய. மது,ரையில் புறச்சோலை யிலே எடுத்து விட்டிருந்தாற்போலேயாயிற்று திருக்கண்ண புரத்திலே வந்து நின்ற நிலை மஹாமேருபோலே அநுபயுக்த மன்றிக்கே ஸர்வோபஜீவ்யமாயிருப்பதொரு மலை. (பொன் அகலம் தோயாவேல்) அவனுடைய அழகிய திருமார்விலே அணைத்து விடாய் ஆறு வ ா கில். தோய்கை–மறுநனைகை "மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தாய்" என்று அவன் இவள் தோளிலே தோயும்; இவள் அவன் மார்விலே தோயும். பொன்னகலமாகையாலே இவள்விரஹாக்₃நி பட்டு நீராயுருகும்; அப்போது தோயலாமென்றிருக்கிருள். இவளும் * ஹிரண்ய வர்ணையிறே. (என்னிவைதான் வாளா) வகுத்த விஷயத்தோடு

மன்னியிருக்கும் மலர்மங்கையும் இதையே நினைத்திருக்கும்படியான சிறப்பையுடைய மார்வு. (தோயாவேல்) தோயவில்லையே! 'ஏல்' என்பது மார்வில் அணையாமையால் ஏற்பட்ட வருத்தத்தைக் காட்டு கிறது. அன்றிக்கே, 'தோயாவிடில் எனக்கென்ன பயன்?' என்று மேலோடே கூட்டிப்பொருள்கொள்ளவுமாம். (தோயாவேல்) "மரதக மணித்தடம்" "வாசத்தடம்" "ஶீதமிவ ஹ்ரத₃ம்" என்று சொல் லப்படுமவனாகையாலே விரஹதாபம் தீர, அவன் மார்வாகிற குளிர் மடுவிலே நனையவில்லையே என்கிருள். "மெல்லியல் தோள் தோய்ந் தாய்" [திருநெடு-13] என்கிறபடியே அவனும் விரஹம் மேலிடும் போது இவளுடைய தோளாகிற தடாகத்திலன்றே தோய்வது. "பொன்னகலமாகையாலே இவள் விரஹாக்₃னி பட்டு நீராயுருகும்; அப்போது தோயலாம் என்றிருக்கிருள். இவளும் * ஹிரண்யவர்ணை யிறே" என்று நாயனுர் அருளிச்செய்தார். "ஹிரண்யவர்ணு" [பொன்னிறமுடையவள்] என்று ஸ்ரீஸூக்தம். "ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீ:" [பெண்களெல்லாம் லக்ஷ்மியின் அம்ஶம்] என்னும் விஷ்ணுபுராண ஶ்லோகத்தையொட்டிப் பரகாலநாயகியைப் பிராட்டியாகவே வைத்துப் பேசியபடி. (என்னிவைதான் வாளா) பிராட்டியைப் பிரிந்தவுடன்

முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர்
மன்னு மருந்தறிவி ரில்லையே—மால்விடையின் 92

முன் இருந்து—கண்ணெதிரே இருந்துகொண்டு, *மூக்கின்று*—மேன்மேலும் மூப்படைகின்றது, *மூவாமை காப்பது ஓர்*—அப்படி மூப்படையாமல் தடுக்கவல்ல ஒரு, *மன்னு மருந்து அறிவீர் இல்லையே* — சிறந்த மருந்து கண்டறிவாருமில்லையே. *மால் விடையின்* — (பசுவின்மேல்) மோஹங்கொண்ட எருது களினுடைய,

---

நிஷ்ஃபலாநி" (பஶ்ய லக்ஷ்மண புஷ்பாணி நிஷ்ப₂லாநி) நிஷ்ப்ப₂லமானவை எனக்கென் செய்ய? (எனக்கே பொறையாகி) இருவர் சுமக்கக்கடவ முலையை ஒருவர் சுமக்கப்போமோ? என்கை. (முன்னிருந்து) என் கண்கள் காண மூக்க

அணையப்பெறுதாகில் வ்யர்த்த₂மேயிராதன்றே. (எனக்கே பொறையாகி) போ₄கோ₃பகரணமானால் இருவரும் கூடச் சுமக்கையன்றிக்கே, எனக்கே தலைச்சுமையாகில் எங்ஙனே த₄ரிக்கும்படி? (முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக் காப்ப

ராமபிரான் "பஶ்ய லக்ஷ்மண புஷ்பாணி நிஷ்ப₂லாநி ப₄வந்தி மே" [ரா-கி 1-44] [லக்ஷ்மணா! எனக்குப் பயனற்றுப்போகும் பூக்களைப் பார்] என்று அவன் அநுப₄விக்காத பூக்கள் தனக்குப் பயனில்லாதவை என்றதுபோலே அவனநுப₄விக்காத என்னுடைய பெண்மையும் என் நலனும் என் முலையும் எனக்கென்ன பயன்? என்கிறாள். (எனக்கே பொறையாகி) அவன் சுமந்து இன்புறுகைக்காக நான் சுமக்கவேண்டியவை இம்முலைகள். அவன் சுமக்காதபோது என் ஒருத்தியால் சுமக்கமுடியுமோ? என்கை.

> "கொள்ளும் பயனொன்றில்லாத
> கொங்கைதன்னைக் கிழங்கோடும்
> அள்ளிப் பறித்திட்டு அவன் மார்வில்
> எறிந்து என் அழலை தீர்வேனே" [நாச்-திரு 13-8]

என்றுளன்றோ ஆண்டாளும். (முன்னிருந்து மூக்கின்று) என் கண் முன்னே மூப்படைகின்றது. அணையவேண்டிய பருவத்திலே அணையா

வேணுமோ? என்னைவிட்டுக் கடக்கநின்று மூக்கலாகாதோ? "**वयोऽस्या ह्यतिवर्तते**" (வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே) என்ற பெருமாளைப்போலே, உன்னித்தெழுந்த என் தடமுலை பட்ட பாடு. (மூவாமை) அவனைக் கொடுவந்து தருவாரில்லையே. (மன்னு மருந்து) "**समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति**" (ஸமுத்₃ரம் ராக₄வோ ராஜா ஶரணம் க₃ந்துமர்ஹதி) என்று கடலைச்

தோர்) இவையுண்டாகை தவிராவாகில், முதுகிலேயாறு லாகாதோ? முன்னேயிருந்து காணக்காணச் செவ்வியழிய வேணுமோ? "**वयोऽस्या ह्यतिवर्तते**' *(வயோऽஸ்யா ஹ்யதிவர்த் ததே)* என்னுமாபோலே. (மன்னும் மருந்து) தப்பாத மருந்து. (அறிவீரில்லையே?) அறிவாரில்லையோ? "இது பட்டர் அருளிச்செய்ய நான்கேட்டேன்" என்று பிள்ளை

மல் காலங்கடத்த பின்போ அணைவது? (முன்னிருந்து) கண்காணாத முதுகிலேயிருந்து மூப்படைந்தாலும் பொறுக்கலாம். கண்காண மார்விலேயிருந்து காணக்காணச் செவ்வியழிகின்றது. (மூக்கின்று) வயது செல்கின்றது.

"ந மே து₃:க்க₂ம் ப்ரியா தூ₃ரே ந மே து₃:க்க₂ம் ஹ்ருதேதி வா।
ஏததே₃வாநுஶோசாமி வயோऽஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே॥"

[ரா-யு 5.5]

[என் கருத்துக்கினியவள் தூரத்திலிருக்கிறாளென்றோ, அபஹரிக்கப் பட்டாளென்றோ நான் வருந்தவில்லை; இவள் வயது கடந்துசெல் கின்றதே என்றே நான் வருந்துகிறேன்] என்று ராமபிரான் உரைத்தது போலே உரைக்கிறாள். 'மூக்கின்று' என்றது வளர்கின்றது என்று மாம். "உன்னித்தெழுந்த என் தடமுலைகள்" [நாச்-திரு 1-5] என்ற நாச்சியாரைப்போலே. (முன்னிருந்து மூக்கின்று) என் கண்கள் காணச் செவ்வியழிய வேணுமோ? தள்ளிநின்று செவ்வியழிந்தாலும் பொறுக்கலாமே. (மூவாமை...அறிவீரில்லையே) அவனைக்கொண்டு தருவதன்மூலம் இதை மூப்படையாமல் காப்பவரில்லையோ? (மன்னு மருந்தறிவீரில்லையே) "பே₄ஷஜம்" [விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம்] [மருந்து] என்று பெயர்பெற்ற தப்பாத மருந்தை அறிவீரில்லையோ? "அரச ரான ராக₄வர் கடலரசனை ஶரணமடையவேண்டும்" [ரா-யு 19.31] என்று 'கடலை ஶரணம் புகவேணும்' என்று உபதே₃ஶித்த விபீ₄ஷண னைப்போலே "மடலைச் சரணம் புகு" என்பாரில்லையோ? என்றுமாம்.

துன்னு பிடரெருத்துத் தூக்குண்டு வன்தொடரால்
கன்னியர் கண்மிளிரக் கட்டுண்டு மாலைவாய்த் 93
தன்னுடைய நாவொழியா தாடும் தனிமணியின்

துன்னு பிடர் எருத்து—பெருத்த பிடரியிலுள்ள முசுப்பிலே, ***தூக்குண்டு***—தூக்கப்பட்டு, ***கன்னியர் கண் மிளிர***—சிறுபெண்களின் கண் விழிக்கும்படி, ***வன் தொடரால் கட்டுண்டு***—வலிதான கயிற்றாலே கட்டப்பட்டு, ***மாலை வாய்***—ஸாயம் ஸந்த்₄யாகாலத்தில், ***தன்னுடைய நா ஒழியாது ஆடும் தனி மணியின்***—தனது நாக்கு ஓயாமல் ஆடிக்கொண்டிருக்கப் பெற்ற ஒப்பற்ற மணியினுடைய,

---

சரணம்புக என்றாற்போலே, "மடலைச் சரணம்புகு" என்பாரில்லையே! "இங்கு ஓராந்தராளிகர் இல்லையோ? என்று கேட்கிறாள்" என்று பட்டர்.

(மால்விடையின்) நாகின் மேலே பித்தேறின விடையின். (துன்னு) கடியுடைத்தான பிடரியில் ககுத்திலே

அருளிச்செய்வர் — "ஜகத்திலே ஓராந்தராளிகனைக் கிடையாதோ?" என்று. இவ்வருகுண்டான பேறுகள் அல்பமாய் அஸ்தி₂ரமாயிருக்கையாலே பரிஹாரங்களும் அவ்வளவேயாயிருக்குமிறே; இது அங்ஙனன்றிக்கே, யாவதா₃த்மபா₄வியான பேறுகையாலே பரிஹாரமும் நிலைநின்ற பரிஹாரமாயிருக்குமிறே.

"ஜக₃த்திலே ஓராந்தராளிகனைக் கிடையாதோ? என்று பட்டர் அருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்த தாக நாயனார் வியாக்கியானத்தில் காணப்படுகிறது. ஆந்தராளிகராவது-நாயகநாயகிகளிடையே ஊடலைத் தீர்த்துவைக்கும் கூடகர்கள். "அங்குற்றேனல்லேன் இங்குற்றேனல்லேன்" [திருவாய் 5-3-2] என்கிறபடியே பரமபத₃த்தையுமடையாமல், இவ்வுலகிலும் ஒட்டாமல் இடையிலிருக்கும் முமுக்ஷுக்கள் ஒருவருமில்லையோ? என்று பொருளாகவுமாம்.

"மன்னு மருந்தறிவீரில்லையே" என்று கதறியபின்பு, மேலும் நோயை வளர்க்கும் ஸம்ப₄வங்கள் திகழ்ந்ததைக் கூறுகிறாள் மேலே. (மால்விடையின்) பசுவின்மேல் காதலால் மயங்கிய எருதினுடைய.

தூக்குண்டு. (வன்தொடரால் கட்டுண்டு) தார்மிகர்களுக்கு அவிழ்த்துவிடவொண்ணுதபடி பிணைக்கை. (கன்னியர்) ப்ரணயத்தில் புதியதுண்டறியாதாரும் வெருவி விழிக்கை. (மாலைவாய்) ஊடல் தீரும் காலம். (தனி மணி) வ்யஸநிக்கைக்குத் தானே தனியென்னுமத்தனை.

(மால்விடை- இத்யாதி) "மருந்தறிவீரில்லையே" என்ற வாயோடே "உண்டு, உண்டு" என்றுப்போலேயிருக்க, சேக்களின் கழுத்திலே மணியோசையானது செவிப்பட்டது. (மால் விடை) நாகின் மேலே பிச்சேறிவருகிற வ்ருஷபத்தினுடைய நெருங்கின கருத்தோடே சேர்ந்த கழுத்திலே தூக்கப்பட்டு, வலிய சங்கிலியாலே நாற்றப் பட்டு. (மாலைவாய்) * "या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी" *(யா நிஶா ஸர்வபூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்த்தி ஸம்யமீ)* என்கிறபடியே கண்ணுறக்கம் தேட்டமான ராத்ரியிலே. (தன்னுடைய இத்யாதி) நாகானது வெருவியிருக்க, அது தன்னையும் தன் நசையாலே விடமாட்டாதே தொடருகை

(துன்னு பிடர் எருத்துத் தூக்குண்டு) நெருங்கிய கழுத்திலேயுள்ள முசுப்பிலே தூக்கப்பெற்றதாய். (வன் தொடரால் கட்டுண்டு) இவ்வொலியைக்கேட்டு நரன் படும் பாட்டைக் கண்ட சில தார்மிகர்கள் இச்சங்கிலியை அவிழ்க்க நினைத்தாலும் அவிழ்க்கவொண்ணுதபடி வலிய சங்கிலித் தொடரால் கட்டுண்டு. (கன்னியர்தம் கண்மிளிரக் கட்டுண்டு) காதல் என்பதென்னவென்று அடியோடு அறியாத கன்னிகளும் இவ்வொலியைக்கேட்டு பயந்து தூக்கத்திலிருந்து விழிக்கும்படியாகக் கட்டப்பெற்றதாய். (மாலைவாய்) பசுவுக்கும் எருதுக்கும் ஊடல் தீர்ந்து கூடல் நடைபெறும் காலம். தன்னோடு நாயகன் கூடவில்லையே என்னும் வருத்தத்தை விளைக்கும் காலம். (தன்னுடைய நாவொழியாதாடும்) பசுவானது கூட இசையாமல் ஒடுகின்றது. அதனிடம் ஆசையாலே எருது தொடர்ந்து ஓடியவண்ணமிருக்கிறது. அதனுல் எருதின் கழுத்தில் கட்டியிருக்கும் மணி ஓயாமல் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இது நாயகிக்கு நாயகனின் கலவியின்பத்தை நினைவுறுத்தி நலிகின்றது. (நாவொழியாதாடும்) சிறிதுநேரம் ஒலிக்காமலிருந்தாலும் இந்நினைவின்றியிருக்கலாம். இடைவிடாமல் ஒலித்துத் துன்புறுத்துகிறதே. (தனிமணியின்) துன்

* கீதை 2-69.

இன்னிசை யோசையும் வந்தென் செவிதனக்கே 94
கொன்னவிலு மெஃகில் கொடிதாய் நெடிதாகும்
என்னிதனைக் காக்குமா சொல்லீர்—இதுவிளைத்த 95

இன் இசை ஓசையும் வந்து—இனிதான இசைபோன்ற ஒலியும் வந்து, ***என் செவி தனக்கே***—என்னுடைய காதுக்குமாத்திரம், ***கொல் நவிலும் எ:கில் கொடிது ஆய் நெடிது ஆகும்***—கொலை செய்யவல்ல வேலைக்காட்டிலும் கடூரமாகி நீளாநின்றது; ***இதனை காக்கும் ஆ என்***—இந்த ஆபத்துக்குத் தப்பிப்பிழைக்கும் வழி என்ன? ***சொல்லீர்***—(ஏதாவது உபாயம் உண்டாகில்) சொல்லுங்கள். ***இது விளைத்த***—(தென்றல் முதலானவை பாதகமாம்படி) இப்படிப்பட்ட நிலைமையை உண்டுபண்ணின,

---

(இன்னிசையோசை) இனிய பாட்டுக்கேட்டால் படுமோபாதி படுத்தவற்றுயிருக்கை. (செவிதனக்கே) ஹ்ருதயத்திலே வருவதற்குமுன்னே செவியிலே சுட்டுக்கொடு வரும். (நெடிதாகும்) ஓரீட்டிலே முடித்துவிடாதே சித்ரவதம்பண்ணும்.

யாலே மாறுதே த்வனிக்கிற தனி மணியினுடைய இனிய இசையையுடைத்தான த்வநியும். (வந்தென் செவிதனக்கே) நாட்டார்க்கு இதினுடைய த்வநி செவிப்படாநிற்கச்செய்தேயும் ஜீவியாநிற்பர்களிறே; இவ்விரஹம் வேறொருவர்க்கில்லையே. ஆகையாலே பாதகத்வம் இவளுக்கேயிறேயுள்ளது. (கொல் நவிலும் எஃகில் கொடிதாய்) அங்ஙனன்றிக்கே, எனக்கொருத்திக்குமே கொலையைச் சொல்லாநின்றுள்ள வேலிலுங்காட்டில் து:ஸஹமாய். (நெடிதாகும்)

புறுத்துவதில் தனக்கு இணை தானே என்றிருக்கும் மணியினுடைய. (இன்னிசையோசை) இனிய இசையைக் கேட்பார் உருகுவதுபோலே என்னை உருகவைத்த ஓசை. மற்றுள்ளார்க்கு இனிய இசையையுடைய ஒலி என்றுமாம். (வந்தென் செவிதனக்கே) மற்றுள்ளார்க்கு இன்னிசையோசையாயிருப்பது என் ஒருத்திக்கே கொடியதாயிருந்தது. (செவிதனக்கே) நெஞ்சிற் படுவதற்கு முன் செவியிலேயே சுட்டுக் கொண்டு வருகிறது. (கொன்னவிலும் எஃகில் கொடிதாய்) பார்க்கும் போதே கொலையைக் கோட்சொல்லும் ஈட்டியைக் காட்டிலும்

(என்னிதனைக் காக்குமா சொல்லீர்) எவ்வழியாலே ஸ்த்ரீ த்வத்தைக் காப்பேன் சொல்லீர் என்கிறாள்.

(இது விளைத்த) தென்றல், அன்றில், குழல், விடை உள்ளிட்டன இருந்ததே குடியாக என்மேலே படை யேறும்படி விளைத்த. கையும் மடலுமாக்கினபடி என்று மாம். இப்படியாகைக்கு அபி₄நிவேஶத்தை விளைப்பிக்கை.

வேலிலுங்காட்டில் மிகவும் கொடிதாகாநின்றது. அது போலே கடுக முடித்துவிடுகையன்றிக்கே, இது உருவ நலியாநின்றது. (என்னிதனைக் காக்குமா சொல்லீர்) ஓரபலை யாலே இத்தைப் பரிஹரித்துக் கொள்ளலாமோ? இத்த்₄வநி செவிப்படச்செய்தேயும் த₄ரித்திருக்கவல்ல உங்களுக்குப் பரிஹாரம் தெரியாமையில்லையிறே; இத்தைப் பரிஹரிக்கும் படி சொல்லவல்லீர்களோ? இதுக்கொரு பரிஹாரமில்லை யென்று நான் மீளுவனோ?

மடலெடுத்து அவனைப் பழித்தாகிலும் பெறத் தவிரேன் என்கிறது மேல்—(இது விளைத்த மன்னன்) நான் இப்படி

கொடியதாய். (நெடிதாகும்) ஈட்டியாவது ஒரு குத்திலே முடித்து விடும். அதோடு தொலைந்தது துன்பம். இது நெடுநேரம் சித்ர வத₄ம் செய்கின்றது. (என்னிதனைக் காக்குமா) எவ்வழியாலே என் பெண்மையை ரக்ஷித்துக்கொள்வேன்? (சொல்லீர்) நீங்களே சொல் லுங்கள். பெண்மையை ரக்ஷிக்கப்பார்த்தால் சித்ரவத₄ம் நடக் கின்றது. அதைத் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமாகில் பெண்மையை அழித்துக்கொண்டு மடலெடுத்தே தீரவேண்டும். (என்னிதனைக் காக்குமா) அப₃லையான நான் இதினின்றும் எப்படித் தப்புவேன்? (சொல்லீர்) இவ்வொலியைக் கேட்டும் மாறுபடாமலிருக்கும் நீங்களே சொல்லவேணும்.

மடலெடுத்து அவனைப் பழித்துப் படாதபாடு படுத்தியாவது அவனைப் பெருமலிருக்கமாட்டேன் என்கிறாள் இனிமேல் (இதுவிளைத்த மன்னன்) தென்றல், அன்றில், குழலோசை, விடைமணியோசை, நிலா, சந்த₃னம் முதலானவை இயற்கையிலேயே அப₃லையான என் மேலே படையெடுத்து வரும்படியாகச் செய்த தனிவீரன். நான்

மன்னன் நறுந்துழாய் வாழ்மார்பன் மாமதிகோள்
முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன் காயாவின் 96
சின்ன நறும்பூந் திகழ்வண்ணன் வண்ணம்போல்

மன்னன்—மஹாநுபாவனுய், ***நறு துழாய் வாழ் மார்பன்***—மணமிக்க திருத்துழாய்மாலை விளங்குகின்ற திருமார்பை யுடையனுய், ***முன்னம் மா மதி கோள் விடுத்த முகில் வ்ண் ணன்***—முன்னொருகால் சந்திரனுடைய துன்பத்தைப்போக்கின காளமேகவண்ணனுய், ***காயரவின் சின்ன நறு பூ திகழ் வண்ணன்***—'காயா' என்னும் செடியிலுண்டான சிறிய மணம் மிக்க பூப்போலே விளங்குகின்ற நிறத்தையுடைனுய், ***வண் ணம்போல்***—தன்னுடைய வர்ணம்போன்ற,

---

(மன்னன்) இத்தலை அப்படியாகத் தான் உஜ்ஜ்வலனுனபடி. (நறுந்துழாய்) இப்படி படுத்துகைக்கு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம். (வாழ் மார்பன்) தானும் திருத்துழாயோபாதி வ்ாழ நினைக்

கையும் மடலுமாம்படி பண்ணின வீரன். கண்டவர்களை மடலெடுப்பிக்கைக்கு முடிசூடினவன். (நறுந் துழாய் வாழ் மார்பன்) திருத்துழாய்மாலை சாத்துைல் தன்னேட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்வி பெற்றுவாராநின்றுள்ள திருமார்வை யுடையவன். தோளும் தோள்மாலையும் கண்டால் மட லெடாதொழியும்படி எங்ஙனே? இத்தலை மடலெடுத்த பின்பு வெற்றி தோற்ற மாலையிட்டவன் என்றுமாம். இவ

இப்படிக் கையும், மடலுமாம்படி செய்தவன் என்றுமாம். இப்படி நான் ஆவதற்குக் காரணமான காதலை விளைத்து என்னை எழுதிக் கொண்டவன் என்ருமரம். (மன்னன்) காண்பவர்களை மடலெடுக்கச் செய்கைக்கு முடிசூடினவன். (மன்னன்) நாயகி நலிய நலியத் தான் விளங்கி நிற்பவன். (நறுந்துழாய்) என்னை இப்பாடுபடுத்துகைக்குத் தான் தரித்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம். மார்பில் தரித்தவுடன் மணம் மிகுகிறது. ஸர்வகந்தமான மார்பன்றே. (வாழ்மார்பன்) துளஸி தான் வாழவேணுமோ? தான் வாழலாகாதோ? (வாழ்மார்பன்) மார்பில் பட்டதும் முன்னிலும் தளிர்க்கிறது. தோளும் தோள்மாலை யும் கண்டால் எப்படி மடலெடுக்காமலிருப்பது? (நறுந்துழாய் வாழ் மார்பன்) இவளை மடலெடுக்கச் செய்துவிட்ட வெற்றி தோற்ற மாலை

கிருள். (மாமதி) எங்கள் பகையை விளைக்கிறுனென்கை. நீ அவன் கோள் விடாவிட்டாலும் அவன்தானே எங்களை பாதிக்கவல்லன். (முகில்வண்ணன்) ஜலஸ்தலவிபாகமில்லாதவன். மதியை ரக்ஷித்த உத்தமன். *(சின்னநறும்

ளுக்குக் கையும் மடலும்போலே அவனுக்கு முடியும் மாலையும். (மாமதிகோள் முன்னம் விடுத்த) இப்போது வெடீர் அவன், ஆஸங்ராஜரை நோக்கத் தவிர்ந்தது. (மாமதி) அபலைகளை நலியுமிடத்தில் ஸம்ஹாரகனை வேண்டாதபடியிருக்கிறவன். (மாமதிகோள் முன்னம் விடுத்த முகில் வண்ணன்) சந்த்ரனுக்கு ராஹுவால் வந்த இடரை ஒக்கவே போக்கின பரமோதாரன். (முன்னம்) முன்பொரு காலத்திலே என்றுமாம். (காயாவின் சின்ன நறும் பூந்திகழ் வண்ணன்)

யணிந்திருப்பவன். இவனுக்குக் கையும் மடலும்போலே அவனுக்கு முடியும் மாலையும். (மாமதி...) ''இது விளைத்த'' என்றவிடத்தில் எங்களுக்கு விரோதிகளை விளைத்தவன் என்றுனன்றே; அதற்கு உதாஹரணம் காட்டுகிறுன். (மரமதி) அபலைகளை பாதிப்பதில் மிகப்பெரியவன். நீ அவனுக்கு உற்ற இடரை நீக்காவிடிலும் அவன் எங்களை நலியவல்லவன். அப்படிப்பட்டவனைத் துன்பமும் தீர்த்துவிட்டால் சொல்லவேணுமோ? (மாமதிகோள் முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன்) சந்திரனுக்கு ராஹுவால் இடர் நேருமுன்னம் அதைத் தீர்த்த பரமோதாரன். (முன்னம்) முன்பொரு காலத்தில் தீர்த்தவன் என்றுமாம். முன்பெல்லாம் ரக்ஷகனுயிருந்தவன் இப்போது பாதகனுனன்கிடீர். ப்ரயோஜநாந்தரபரரை ரக்ஷித்தவன் அநந்யப்ரயோஜநரைத் துன்புறுத்துகிறுன்கிடீர். (முகில்வண்ணன்) மேகஸ்வபாவன். ஜலத்திலே பொழிந்து தரையைக் காயவிடும் மேகம்போலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரரை ரக்ஷித்து அநந்யப்ரயோஜநரை நலிபவன். ''ஸ்தலத்தில் பொழிந்தால் பயனுண்டு; ஜலத்தில் பெய்வதில் பயனில்லை'' என்னும் பகுத்தறிவில்லாமல் மழை பொழியும் மேகம்போன்றவன். முன்னம் சந்திரனைக் கைம்மாறு கருதாது ரக்ஷித்த மேகஸ்வபாவன்கிடீர் என்னை இன்று நலிவது என்றுமாம். (காயாவின் சின்ன நறும்பூந்திகழ் வண்ணன்) காயாவின் சிறிதாய் மணம்மிக்கதான பூவைப்போல் திகழும் திருநிறத்தையுடையவன்.

---

* இது சில பிரதிகளிலேயே உள்ளது.

அன்ன கடலை மலையிட் டணைகட்டி 97
மன்ன னிராவணனை மாமண்டு வெஞ்சமத்துப்

அன்ன கடலை—வர்ணத்தையுடைய கடலிலே, ***மலை இட்டு***—மலைகளைக் கொண்டெறிந்து, ***அணை கட்டி***—ஸேதுவைக்கட்டி (இலங்கைக்கெழுந்தருளி), ***மா மண்டு வெம் சமத்து***—சதுரங்கபலம் நிறைந்த கொடிய போர்க்களத்தில், ***மன்னன் இராவணனை***—ராக்ஷஸராஜனான ராவணனுடைய,

---

பூங்கடலென்னுதல். மேகமென்னுதல்;) சிறுத்த காயாம்பூவென்கிறது — அணுகலாயிருக்கை.

(வண்ணம்போலன்ன கடலை) ஶத்ருக்களன்றிக்கே ஸஜாதீயமான கடல் என்ன குற்றஞ்செய்தது? (மாமண்டு)

காயாவினுடைய சுண்ணத்தையும், செவ்வியையுமுடைத்தான பூப்போலே திகழாநின்றுள்ள திருநிறத்தையுடையவன். சின்ன நறும்பூ—சிறுத்து நறுநாற்றத்தையுடைய பூவென்றுமாம். பூவளவல்லவே மணம். சின்னம்—சிறுமை. குணமும் குணியும்போலே இவனபிமானத்திலே இது விளங்குவது. (வண்ணன்) ஊராகப் பகையானாலும் விடவொண்ணாத வடிவு.

(வண்ணம்போல்) ஜ்ஞாநாநந்தங்களோடொக்குமிறே ஸாம்யாபத்தியில். *"உள்ள உலகளவும்" இத்யாதி. ஸ்வாதீந பராதீநமேயிறேயுள்ளது. எடுக்கத் தன்னோடு ஸமமாயுள்ளதொரு வஸ்துவைச் சொல்லக்கடவதிறே. (அன்ன கடலை)

ஊரெல்லாம் பகையானாலும் விடவொண்ணாத வடிவையுடையவன். (சின்னபூ) சிறிய பூ. இவனும் பெரியவனாயினும், எவரும் அணுகலாம் படியான ஸௌலப்யத்தையுடைய சிறியவன். சின்னம் - சுண்ணம்; தாது; மகரந்தத்தையுடைய பூவென்றுமாம். (சின்ன நறும் பூ) வடிவில் சிறிதாயினும் மணத்தில் மிக்க பூ. பூவளவல்லவே மணம். அப்படியே இவனளவல்லவாயிற்று இவன் புகழ்.

(வண்ணம் போல் அன்ன கடலை) எதிரியான ராவணனைத் தான் கொன்றான்; காம்பீர்யத்தாலும், எல்லாப்பொருளுக்கும் இருப்

---

* பெரியதிருவந்தாதி-76.

சதுரங்க₃ப₃லத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (வெம் சமத்து) அவற்றையுடைய யுத்₃த₄ம். திறந்து கிடந்த வாசலிலே நாய் புகுருமாபோலே புக்குப்போமத்தனையன்றிக்கே யுத்₃த₄த்திலே நேர்நின்று.

கா₃ம்பீ₄ர்யத்தாலும், ஸகல பதா₃ர்த்த₂ங்களையும் தன்னுள்ளே இட்டுக்கொண்டிருக்கையாலும், பெருமையாலும், நிறத்தாலும், தன்னோடு போலியாயிருப்பதொன்றைப் பெருமையாலே. (மலையிட்டணை கட்டி) கண்ட மலைகளையெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து கடலிலே நடுநெஞ்சிலேயிட்டு, *கான எண்கும் குரங்கும் வழிபோம்படி பண்ணினானாயிற்று. என்னையும் அப்படியே கா₃ம்பீ₄ர்யத்தையும் அழித்து மடலெடுக்கும்படி பண்ணினான் என்கிறாள். (மன்னன் இராவணனை மாமண்டு வெஞ்சமத்து) 'நான் ராக்ஷஸ ராஜன்' என்று அபி₄மானித்திருக்கிற ராவணனையும், அவனுடைய ரத₂க₃ஜதுரக₃பதா₃திகளான சதுரங்க₃ப₃லத்தையுமுடையதாய் மிகைத்து வருகிற

பிடமாயிருக்கையாலும், பெருமையாலும், நிறத்தாலும் தன்னையொத்த கடலைக்கூடவா கலங்கச் செய்யவேண்டும்? (மலையிட்டணை கட்டி) கண்ட கல்லையெல்லாம் இட்டு, குரங்குகளும் அதன் மேல் நடந்து செல்லலாம்படி அணைகட்டிக் கடலின் கா₃ம்பீ₄ர்யத்தை அழித்தவனே. என்னையும் அப்படியே கா₃ம்பீ₄ர்யத்தையழித்து மடலெடுக்கச் செய்தான் என்று கருத்து. (மன்னன் இராவணனை) 'அரக்கர்கோன்' என்னும் அபி₄மானத்தையுடைய ராவணனை. (மாமண்டு வெஞ்சமத்து) 'மா' என்றது நாலு கால் பிராணிகளான குதிரையையும், யானையையும் குறிக்கும். ரத₂க₃ஜதுரக₃பதா₃தி (தேர், யானை; குதிரை, காலாள்) என்னும் சதுரங்க₃ப₃லத்தையும் இங்கு குறிக்கிறது. சதுரங்க₃ப₃லமும் நெருங்கியிருந்த கொடிய யுத்₃த₄த்திலே, (வெஞ்சமத்து) திறந்து கிடந்த வாசலிலே நாய் புகுவதுபோலே புகுந்து, அறியாமற்கிடந்த ராவணனைக்கொல்லவில்லை; "ராமராவணயோர் யுத்₃த₄ம் ராமராவணயோரிவ" என்று தனக்குத் தானே ஒப்பான யுத்₃த₄த்திலே நேர்நின்று கொன்றான்.

(பொன்முடிகள்) 'இவன் கேவலம் மனிதன்தானே!' என்று எதிரியான ராமபிரானை மதியாமல், முடிபுனைந்து களம்புகுந்தான். (பத்தும் புரள) பத்துத் தலைகளோடு உயிரையும் உடம்பைவிட்டுப்

---

* பெரியதிருமொழி 6-10-6.

பொன்முடிகள் பத்தும் புரளச் சரந்துரந்து 98
தென்னுலக மேற்றுவித்த சேவகனை ஆயிரங்கண்
மன்னவன் வானமும் வானவர்தம் பொன்னுலகும் 99
தன்னுடைய தோள்வலியால் கைக்கொண்ட தானவனைப்

பொன் முடிகள் பத்தும் புரள—அழகிய பத்துத் தலைகளும் (பூமியில் விழுந்து) புரளும்படியாக, *சரம் துரந்து*—அம்புகளைப் பொழிந்து, *தென் உலகம் ஏற்றுவித்த சேவகனை*—(அவ்விராவணனை) யமலோகமடைவித்த மஹா வீரனாய், *ஆயிரம் கண் மன்னவன் வானமும்* — ஆயிரங்கண்ணனான இந்திரனுடைய ஸ்வர்க்கலோகத்தையும், *வானவர் தம் பொன்னுலகும்*—(மற்றுமுள்ள) தேவதைகளின் திவ்யலோகங்களையும்; *தன்னுடைய தோள்வலியால் கைக்கொண்ட தானவனை*—தனது புஜபலத்தாலே தன் வசமாக்கிக்கொண்ட ஹிரண்யாஸுரனை,

---

(பொன்முடிகள்) மனிச்சன் இவனென்று எதிரியையும் மதியாதே ஒப்பித்துவந்தபடி. (புரள) தலையோடே உயிரையும் துண்டித்தான். அதாகிறது, உயிரும் தப்ப விரகில்லாதபடி அம்பு நுழைந்த சடக்கு. (சரம் துரந்து) வரபலத்தாலே, அறுத்த தலை முளைக்க, அவற்றுக்குத் தக்கபடி விட்ட அம்பின் பெருமை. (தென்னுலகம்) யமலோகம் பாழ்படும்படி முன்பு இங்கே வந்து இவனுக்குப் பணிசெய்த

யுத்தத்திலே. (பொன்முடிகள் பத்தும் புரளச் சரம் துரந்து தென்னுலகமேற்றுவித்த சேவகனை) வரபலபுஜபலத்தாலே பூண்கட்டின முடிகள் பத்தும் பூமியிலே புரளும்படியாக

பிரித்தான். சகாரம் அநுக்தமான உயிரைக் கூட்டுகிறது. உயிரும் தப்ப முடியாதபடி அம்பு நுழைந்த விரைவைச் சொல்லுகிறது. பத்துத் தலைகளில் ஒன்றுவிடாமல் மண்கவ்வவைத்தான் என்றுமாம். (சரம் துரந்து) அறுத்த தலை வர பலத்தாலே முளைக்க முளைக்க, அவற்றை அறுக்கும்படியாக மழைபொழிவதுபோலே வாளிமழை பொழிந்ததைச் சொல்லுகிறது. (தென்னுலகம் ஏற்றுவித்த சேவகனை) யமலோகம் பாழாம்படி அங்குள்ளவரெல்லாம் இங்கு வந்து இராவணனுக்குப் பணிசெய்த நிலை போய், இராவணன் அரக்கரோடு அங்குசென்று

பேர், இப்போது அவனுக்குப் பணிசெய்ய, அவ்வூர் பாழ் தீரும்படி குடியேறிற்று.

(ஆயிரக்கண்) தன் விபூ₄தி ரக்ஷிக்க வேண்டும் கண். (தோள்வலியால்) வரப₃லத்தால் அன்று. "என்னது"

அம்பையோட்டி, தனக்குத் திரையிட்டிருந்தவனுக்குத் தான் குடிமைசெய்யும்படி பண்ணின ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை உடையவனை. அந்த ஆண்பிள்ளைத்தனமெல்லாம் உடையவன் என்கையிலே படப்புகுகிறபடி எல்லாரும் காணவிறே புகுகிறது!

(ஆயிரக்கண்) தன்னுடைய அஸாம்யத்தில் விளம்ப₃ம் பொறுத்திருந்தாற்போலன்றிக்கே, ஆஶ்ரிதனுக்குப் ப்ரதிப₃ந்த₄கம் வருகிற ஸமயத்திலே உதவாநின்றால் வருவதோர் ஏற்றமுண்டிறே; அந்த ஏற்றமழி(றி)யவிறே புகுகிறது. (ஆயிரக்கண் மன்னவன் வானமும்) ஆயிரம் கண்ணையுடைய இந்த்₃ரனும் அந்தக் கண்களாயிரத்தாலும் உணர்ந்து நோக்குகிற லோகங்கள் மூன்றும். (வானவர்தம் பொன்னுலகும்) என்றுமுண்டான ஆதி₃த்யர்கள் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஶ்லாக்₄யமான லோகங்களும். (தன்னுடைய தோள்வலியால்)

யமனுக்குப் பணிசெய்யும் நிலையாக்கி யமனுலகத்தை நிறைவித்த வீரத்தையுடையவனை. பாழாய்க்கிடந்த தென்னுலகும் இவனாலேயே தெனானுலகமாக (அழகிய உலகமாக) ஆயிற்று. (சேவகனை) அப்படிப்பட்ட வீரமெல்லாம் என் கையில் படப்போகிற பாட்டைக் காணப்போகிறீர்கள் என்று கருத்து.

(ஆயிரக்கண்...வீரனை) இரணியனைக்கொன்று படைத்த புகழை அழிக்கிறேன் என்கிறான். (ஆயிரக்கண்) தீன் சுவர்க்கமானையாலே அதை ரக்ஷிக்க ஆயிரங்கண் படைத்திருக்கை. (ஆயிரக்கண் மன்னவன் வானமும்) ஆயிரம் கண்களையுடைய இந்திரன் அவ்வாயிரம் கண்களாலும் உணர்ந்து நோக்குகிற உலகங்கள் மூன்றும். வானம்-சுவர்க்கம்; சகாரம் அநுக்த ஸமுச்சயமாய் பூ₄மி, அந்தரிக்ஷம் என்ற மற்ற இரண்டு உலகங்களையும் கூட்டுகிறது. (வானவர்தம் பொன்னுலகும்) மற்றுள்ள யமன், சூரியன் முதலான தே₃வர்களுடைய அழகிய உலகங்களையும். (தன்னுடைய தோள்வலியால்) ஒருவன்

பின்னோ ரரியுருவ மாகி யெரிவிழித்துக் 100
கொன்னவிலும் வெஞ்சமத்துக் கொல்லாதே வல்லாளன்
மன்னு மணிக்குஞ்சி பற்றி வரவீர்த்துத் 101

பின்—சிறிதுகாலம் பொறுத்து, ***ஓர் அரி உருவம் ஆகி***—ஒப்பற்ற நரசிங்கமூர்த்தியாயவதரித்து, ***எரி விழித்து***—நெருப்புப்பொறி பறக்கப் பார்த்து, ***கொல் நவிலும் வெம் சமத்து கொல்லாதே***—கொலைநடக்கும் போர்க்களத்திலே சடக்கென, கொன்று விடாதே, ***வல்லாளன்***—மஹாபலமாலியான அவ்வசுரனுடைய, ***மன்னு மணி குஞ்சி பற்றி வர ஈர்த்து***—நிலையான மணிமயமான கிரீடம் பொருந்திய தலைமயிரைப் பிடித்துக் கிட்ட இழுத்து,

---

என்று வரையிட்டுப் போமத்தனை. (பின்) சிலகாலஞ் சென்ற பின்பு. (ஓரரி) தன்னாலும் இவ்வடிவு கொள்ள

அவன்தரக்கொள்ளுதல், அன்றியிலே ஒரு தேவதை கொடுக்கக் கொள்ளுதல், அன்றியிலே தன் தபஸ்ஸால் கொள்ளுதல் செய்கையன்றிக்கே, தன் தோள் மிடுக்காலே கைக்கொண்ட அத்தனை மிடுக்கனை இவன் கைக்கொண்ட பின்பு நமக்குக் குடியிருப்பு அரிதென்று தாந்தாமே விட்டுப்போம்படியாக. (தானவனை) ஆஸுரப்ரக்ருதியாயுள்ளவனை. (பின்னோர் அரியுருவமாகி) ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே அவனுக்காக நெடுநாள் பொறுத்துப் போந்தான். பின்பு சிறுக்கன்,

---

தானமாகக் கொடுத்தோ, ஒரு தேவதை வரமாகக் கொடுத்தோ, தபஸ்ஸால் ஜயித்தோ பெற்றது அன்று, புஜபலத்தாலே பெற்றதாகும். "என்னுடைய பூமி" என்று இவன் வரம்பிட்டால், அந்தந்த தேவதைகள் தாம்தாமே விட்டுப்போந்தபடி. (கைக்கொண்ட தானவனை) பிறர்பொருளை அபஹரிப்பதே தொழிலான ஆஸுரஸ்வபாவனை. (பின்) சிலகாலம் சென்றபின்பு. கருணைக்கடலாகையாலே, இவன் திருந்துவானோ என்னும் நோயாசையாலே சிலநாள் பொருத்திருந்தான். (ஓரரியுருவமாகி) பராவதாபசாரத்தின் எல்லைக்குச் சென்றவுடன் ஒப்பற்றதொரு ஸிம்ஹமானான். உலகில் காணவொண்ணாதபடி அரியுருவும் ஆளுருவுமான நரசிங்கமானான். (ஓரரி) ஒப்பற்ற ஸிம்ஹம். ஸத்யஸங்கல்பனான தான் நினைத்தாலும் மறுபடியும் இப்படிப்பட்டதொரு உருவம் கொள்ள

வொண்ணாது. (ஆகி) வரபூலத்தாலே மிகைத்த ஹிரண்யனை அழிக்கைக்காகச் சேராத நரத்வஸிம்ஹத்வங்களைச் சேர்ந்(த்)தபடி. (எரி விழித்து) குளிர்த்தியையுடைத்தான கண்கள் "ஆஶ்ரிதவிரோதி" என்றவாறே நெருப்பை உமிழ வற்றுயின. (வெம் சமத்துக் கொல்லாதே) ஓரம்பையிட்டுத் தலையை உருட்டிற்றாகில் முடிசூட்டினதோடொக்கும். (வல்லாளன்) நரஸிம்ஹமும் பிற்காலிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. (மன்னு மணிக்குஞ்சி) "ஹிரண்யாய நம:"

"இனி தோற்றியருளவேணும்" என்று அபேக்ஷித்த அநந்தரம், ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே அத்புதிய நரஸிம்ஹமாய், **"नरस्यार्धतनुं कृत्वा सिंहस्यार्धतनुं तथा"** ***(நரஸ்யார்த்ததநும் க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்ததநும் ததா)*** என்று *அரியுருவும் ஆளுருவுமாய், அவ்வரத்தின் உள்வரியில் அகப்பட்டதொரு வடிவைக் கொண்டு. (எரிவிழித்து) / உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்களாலே அழல விழித்து. (கொல் நவிலும் வெஞ்சமத்துக் கொல்லாதே) முடித்தேவிடக்கடவதான யுத்தத்திலே இவனைக் கொல்லுகையாவது தலையிலே முடியை வைத்த வாசியிறே. (வல்லாளன்) வயிற்றிற் பிறந்தவனுடைய உத்கர்ஷமுங்கூடப் பொறாத துஷ்ப்ரக்ருதியாய்ப் பெருமிடுக்கையுடையவன். (மன்னுமணிக்குஞ்சி பற்றி வரவீர்த்து)

வொண்ணாது. (ஆகி) "மனிதனாலும் சாவில்லை! மிருகத்தாலும் சாவில்லை" என்பது முதலான வரங்களின் பலத்தாலே கூர்வம் கொண்டு விளங்கும் இரணியனை அழிப்பதற்காகச் சேராத நரத்வஸிம்ஹத்வங்களைச் சேர்த்தபடி. (எரிவிழித்து) இயற்கையில் / உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக்கண்கள். பாகவதாபசாரத்தைக் கண்டவுடன் கோபவசப்பட்டு எரிவிழித்தபடி. (கொல் நவிலும் வெம்சமத்துக் கொல்லாதே) இவனைச் சடக்கெனக் கொலை செய்யும்படி யுத்தத்திலே ஒரம்பையிட்டுத் தலையையுருட்டினால், அது இம்மாபாவிக்கு முடிசூட்டினதுபோலாகும். அப்படிச் செய்யாமல் சித்ரவதம் செய்தபடி. (வல்லாளன்) வயிற்றிற் பிறந்தவனுடைய பெருமையையும் பொறாத நெஞ்சுவலிமையும், நரசிங்கமும் சிறிது பின்வாங்கவேண்டும்படியான தேஹபலமும் உடையவன். (மன்னு மணிக்குஞ்சிபற்றி) அவனைவரும் "ஹிரண்யாய நம:" என்று சொல்

* முதல் திருவந்தாதி-31, / பெரியதிருமொழி 7-1-9.

தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி அவனுடைய பொன்னகலம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்து புகழ்படைத்த 102 மின்னிலங்கு மாழிப் படைத்தடக்கை வீரனை

தன்னுடைய தாள் மேல் கிடாத்தி—(அவனைத்) தனது மடியின் மீது படுக்க வைத்துக்கொண்டு, ***அவனுடைய*** — அவனது, ***பொன் அகலம்***—அழகிய மார்பை, ***வன் உகிரால் போழ்ந்து***—கூர்மையான நகங்களாலே பிளந்து, ***புகழ் படைத்த*** — (அடியானன் ப்ரஹ்லாதனை ரக்ஷித்தானென்கிற) கீர்த்தியைப் பெற்றவனும், ***மின் இலங்கும் ஆழி படை தட கை வீரனை***—மின்னல் போல் விளங்குகின்ற சக்கராயுதத்தைப் பெரிய திருக்கையிலே உடைய மஹாவீரனைய்,

---

என்று சொல்லும்படி செலுத்தின காலம். (மன்னுமணிக் குஞ்சி பற்றி வரவீர்த்து) முடியைப் பற்றினபோதே ப்ராணன்போயிற்று; பின்னை பிணத்தையிழுக்குமோபாதி. தன்னுடைய பிராட்டி சாயக்கடவ மடியிலே என்னைப் போலன்றிக்கே, முருட்டுப் பையலையோ மடியிலேற்றுவது?

நெடுநாள் ராஜ்யம் பண்ணுவதாக முடி கவித்திருக்கிற குஞ்சியைப்பற்றி அருகே வர இழுத்து. (வரவீர்த்து) இற்றைக்கு முன்பு பரிபவப்பட்டறியாதவனாகையாலே பிடித்த பிடியிலே பிணமானான். பின்பு, வர இழுத்துக்கொண்டவித்தனை. (தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி) "இது பட்டர் அருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்தார்—"என்போல்வாரையிறே மடியிலே எடுத்துக்கொள்ளவடுப்

லும்படி ஏகசக்ராதிபத்யம் செலுத்திய மணிமுடியைப் பற்றினான் முதலில். (மணிக்குஞ்சிபற்றி வரவீர்த்து) இதுவரையில் எவரிடமும் அவமானப்பட்டவனல்லனாகையாலே, முடியைப் பற்றினபோதே, அவ்வவமானத்தாலே உயிர்போயிற்று. பின்னர் பிணத்தையிழுப்பது போலே இழுத்தவித்தனை. (தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி) பெரியபிராட்டியார் சாய்ந்திருக்கக்கடவ மடியிலே என்னைச் சாய விடாமல், முரட்டுப் பையலையோ சாயவிடுவது? என்கிறான். "என் போல்வாரையிறே மடியிலே எடுத்துக்கொள்ள அடுப்பது; ஆஶ்ரித

என்கிருள். (பொன்னகலம்) திருவுகிருக்கு இரைபோர வளர்த்த மார்வு. (வள்ளுகிரால் போழ்ந்து புகழ்படைத்த) தமப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினன் என்னும் புகழ்படைத்த. (மின்னிலங்குமாழி) திருவுகிருக்கு இரை போந்ததித்தனை. திருவாழி, தனக்கிரை போராமையாலே

பது, ஆஶ்ரிதருக்குப் பரமப்ராப்யமான திருவடிகளிலே ஆஸுரப்ரக்ருதியானவனை ஏறிட்டுக்கொள்ளுவதே! என்கிருள்" என்று. '(அவனுடைய பொன்னகலம்) ஹிரண்யனிறே. அவனுடைய மார்பத்தை. அஸஹ்யாபசாரத்துக்குக் கொள்கலமான மார்பிறே. அத்தையிறே குட்டமிட்டெடுத்தது. (வள்ளுகிரால் போழ்ந்து) அழகிய உகிராலே போழ்ந்து. கண்ட காட்சியிலே உருகிப்பதமும் செய்தது; பின்னை அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்டான். (புகழ்படைத்த) ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தன்னை அழியமாறி உதவினன் என்று வந்த அப்புகழையுடைய புண்ணியனை; ஹிரண்யனுடைய உடல் திருவுகிருக்கு அரைவயிரும்படியும் போந்ததில்லையிறே. (மின்னிலங்குமாழிப் படைத்தடக்கை) பின்னையும் பெரிய ஸம்நாஹங்களும் வீரப்பாடுகளுமாய் நாக்கை நீட்டாநின்றன, விஷயம்

ருக்குப் பரமப்ராப்யமான திருவடிகளிலே ஆஸுரப்ரக்ருதியானவனை ஏறிட்டுக்கொள்ளுவதே! என்கிருள்—என்று பட்டர் அருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்'' என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்ததாக நாயனுர் வியாக்கியானம். (அவனுடைய பொன்னகலம்) ஹிரண்யன் (பொன்னன்) என்று பெயர்படைத்தவனன்றே; பொன்பெயரோனுள அவனுடைய மார்வத்தை. அன்றிக்கே. பூலியிடக் கிடாவை வளர்ப்பது போலே திருநகத்துக்கு இரைபோரும்படி வளர்க்கப்பட்ட அழகிய மார்வு என்றுமாம். "(வள்ளுகிரால் போழ்ந்து) பொன்னகலமாகையாலே எரிவிழியைக் கண்டவுடன் உருகிற்று. பின்னர் அழகிய நகத்தாலே வாழைதாரைப்போலே கிழித்தபடி. (புகழ் படைத்த) தகப்பனும் பகையானபோது உதவின நிருபாதிகபிதாவென்றும், அடியார்க்காகத் தன்னை அழியமாற்றிக்கொண்டு உதவும் உதாரனென்றும் புகழ்படைக்கை. (மின்னிலங்குமாழி) இரணியனுடைய கொழுத்த உடல் திருநகத்திற்குத்தான் சிறிதே இரை போந்தது; திருவாழி தனக்கு இரைகிடையாமையாலே மின்னிமுழங்கி நாக்கு நீட்டுகிறபடி.

மன்னிவ் வகலிடத்தை மாமுதுநீர் தான்விழுங்கப் 103
பின்னுமோ ரேனமாய்ப் புக்கு வளைமருப்பின்
கொன்னவிலும் கூர்நுதிமேல் வைத்தெடுத்த
கூத்தனை 104

மன்னு இ அகல் இடத்தை—எல்லாரும் பொருந்தியிருக்கின்ற விசாலமான இப்பூமியை, *மா முது நீர் தான் விழுங்க*—மஹா ப்ரளயஜலம் தானே விழுங்கிவிட, ***பின்னும்***—அதற்குப் பிறகு, ***ஓர் ஏனம் ஆய் புக்கு***—ஒரு தி₃வ்யவராஹமாய் (கடலினுள்ளே) பிரவேசித்து, ***வளை மருப்பின்***—வளைந்த த₃ந்தத்தினுடைய, ***கொல் நவிலும் கூர் நுதி மேல்***—(பகைவரைக்) கொல்லவல்ல கூர்மையான நுனியின்மீது, ***வைத்து எடுத்த கூத்தனை***—(அந்த பூ₄மியை) வைத்துக் கொணர்ந்த அழகிய செயலையுடையனை,

---

சீறி நாக்குநீட்டுகிறபடி. (வீரனை) திருமந்த்ரத்தின்படியே அநுஸந்தி₄க்கிறது.

(மன்னிவ்வகலிடம்) எல்லாரும் பொருந்தும் பூ₄மி. (தான் விழுங்க) "அத்₃ப்₄ய: ப்ருதி₂வீ" (அத்₃ப்₄ய: ப்ருதி₂வீ) என்று

பெருமையாலே. (வீரனை) "வீரம்" (*வீரம்*) என்கிற மந்த்ரலிங்க₃ம் தோற்றச் சொல்லுகிறார். "போரார் நெடுவேலோன்" *"இள ரொளியால் குறைவில்லா — வளரொளிய கனலாழி"

(மன்னிவ்வகலிடம் இத்யாதி₃) ஜ்ஞாநாத்₄யவஸாயங்கள் உள்ளவிடத்தே உதவினவளவன்றிக்கே, பட்ட பரிப₄வமும்

"இளரொளியால் குறைவில்லா அரியுருவாய்க் கிளர்ந்தெழுந்து
இளரொளிய இரணியனதகல்மார்வம் கிழித்துகந்த
வளரொளிய கனலாழி வலம்புரியன்" [திருவாய் 4-8-7]

என்றாரன்றோ நம்மாழ்வாரும், (வீரனை) "உக்₃ரம் வீரம்" என்ற ந்ருஸிம்ஹ தாபநீயோபநிஷத் ப்ரஸித்₃த₄மான ந்ருஸிம்ஹ அநுஷ்டுப் மந்திரத்தின்படியே அநுஸந்தி₄க்கிறார்.

(மன்னிவ்வகலிடத்தை...கூத்தனை) அறிவும், உறுதியுமுள்ள ப்ரஹ்லாத₃னை ரக்ஷித்ததற்கும் மேலே, துன்பப்பட்டோம் என்னும் நினைவுமில்லாதவர்களை, உறவையே பார்த்து ப்ரளயாபத்திலே

---

* *சிறியதிருமடல் 43.* / *திருவாய் 4.8-7.*

உண்டாக்கின தானே விழுங்க. (பின்னும்) ரக்ஷணத்திலே. (ஓரேனம்) அழிவுக்கு இட்ட உடம்புக்கு ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. (கூர் நுதி) கூரியதான அக்ஷரம்.

அறிவிக்கையுமின்றிக்கே, யோக்யதையுமின்றிக்கேயிருக்கிற இவற்றை "தன்னது" என்கிற ப்ராப்தியைக்கொண்டு தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக் கொண்டதொரு நீர்மையுண்டிறே; அதுவும் அழியவிறே புகுகிறது. (மன்னிவ்வகலிடத்தை) நெடுநாள் ஸர்வேச்வரனதாய் அடிபட்டுப்போருகிற இந்த பூமிப்பரப்பை. (மா முது நீர் தான் விழுங்க) பாடிகாப்பாரே களவுகாணுமாபோலே, பூமிக்கு ரக்ஷகமான கடல் தானே கொள்ளை கொள்ள. (பின்னுமோரேனமாய்ப் புக்கு வளைமருப்பில் கொன்னவிலும் கூர்நுதிமேல் வைத்தெடுத்த கூத்தனே) 'இது உருமாய்ந்து போமாகில் நாம் வ்யாபரித்துப் போருமது தான் எது?" என்று மீண்டு கைவாங்காதே, நீருக்கும், சேற்றுக்கும் இருயாதேயிருப்பதொரு மஹாவராஹமாய், ஜலத்திலே புக்கு இடந்தெடுத்துக்கொண்டு அண்டத்தைக் கொம்பிலே ஒரு நீலமணியழுத்தினாற்போலேயாயிற்று எடுத்து வைத்துக் கொண்டபடி. (கொன்னவிலும் கூர்நுதிமேல்) "இவன் ரக்ஷகன்" என்று அநுகூலித்தால் பிழைத்துப்போமித்தனை போக்கி, அவனோடே எதிரிட்டால் முடிந்துபோமித்தனை.

ரக்ஷித்த புகழும் அழியப்போகிறது என்கிறான். (மன்னிவ்வகலிடத்தை) நெடுநாளாக அவனுடையதாக அடிபட்டுகிடக்கும் இவ்வாமனன் மண்ணை, மன்னு-நிலைநிற்கும். எல்லோரும் பொருந்தியிருக்கும் பூமி என்றுமாம். (மாமுது நீர் தான் விழுங்க) "அத்ப்ய: ப்ருதிவீ" [தை-ஆந] [நீரிலிருந்து பூமியுண்டாயிற்று] என்கிறபடியே உண்டாக்கிய நீர்தானே பூமியை விழுங்க; காவலுக்கு வைக்கப்பட்டவர்களே களவுகாண்பதுபோலே, பூமிக்கு ரக்ஷகமான கடலே பூமியை விழுங்கப்புக. (பின்னும்) ரக்ஷணத்திற்கு ஒரு முடிவில்லை; 'பின்னும்' 'பின்னும்' என்னுமித்தனை. (ஓரேனம்) ஒப்பற்ற வராஹம். தன் மேன்மையின் அழிவுக்கு இட்ட உடம்பின் அழகைப் பார்த்தால் கண்ணெச்சிற்படாமல் ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. (ஏனம்) நீரிலும், சேற்றிலுமனையத்தக்க மானமிலாப் பன்றியுரு. (கொன்னவிலும் கூர்நுதிமேல்) 'இவன் ரக்ஷகன்' என்று அநுகூலனாயிருந்தால் பிழைக்கலாமேயொழிய, எதிரிட்டால் கொலை

மன்னும் வடமலையை மத்தாக மாசுணத்தால்
மின்னு மிருசுடரும் விண்ணும் பிறங்கொளியும் 105
தன்னி னுடனே சுழல மலைத்திரித்தாங்கு
இன்னமுதம் வானவரை யூட்டி அவருடைய 106
மன்னும் துயர்கடிந்த வள்ளலை—மற்றன்றியும்

மன்னும் வட மலையை — அழுத்தமாக நாட்டப்பட்ட மந்தர மலையை, ***மத்து ஆக*** — மத்தாகக்கொண்டு, ***மாசுணத் தால்***—(வாஸுகியென்னும்) பாம்பினால் (சுற்றி), ***மின்னும் இரு சுடரும் விண்ணும் பிறங்கு ஒளியும் தன்னினுடனே சுழல மலை திரித்து***—விளங்குகின்ற சந்திர ஸூர்யர்களும் ஆகாசமும், ப்ரகாசிக்கின்ற (மற்றும் பல) தேஜ:பதார்த்தங்களும் தன்னோடு சுழலும்படி அந்த மந்தரமலையைச் சுழற்றி [கடலைக் கடைந்து], ***வானவரை இன் அமுதம் ஊட்டி***—தேவர்களுக்கு இனிய அமிருதத்தை அளித்து, ***அவருடைய***—அவர்களுடைய, ***மன்னும் துயர் கடிந்த***—நெடுநாளைய (மரண) து:க்கத்தைப் போக்கடித்த, ***வள்ளலை***—பரமஉதாரனாய்,

---

(மன்னும் வடமலையை) நற்றறிக்க வைத்தபடி. கடையப் பிதிராத மலை. மின்னுமிருசுடரும் விண்ணும் மற

(கூத்தனை) என்றுமொக்க பூமியைக் கீழ்மண்கொண்டு ப்ரளயம் கொண்டு போனாலாகாதோ, இம்மனோஹாரி சேஷ்டிதத்தைக் காணப்பெறில்?

(மன்னும் வடமலையை) அப்ரதிஷேதமுள்ளவிடத்தே உதவினவளவன்றிக்கே, "ईश्वरोऽहम्" (ஈஶ்வரோऽஹம்) என்று இருக்குமவர்களளவில் ஆயாஸித்துக் கார்யம் செய்த

செய்யவல்ல கூர்மையுடைய தந்தத்தின் நுனி. (வைத்து எடுத்த) நுனியில் வைத்துக் கொண்டுவந்த. (கூத்தனை) இக்கூத்துக் காணலாமென்றால், என்றுமே ப்ரளயம் நேர்ந்தாலும் பாதகமில்லையென்கை.

(மன்னும் வடமலையை...வள்ளலை) விலக்காமையாகிற பெருஞ் செல்வத்தையுடைய பூமியிலுள்ளாரை ப்ரளயாபத்திலிருந்து ரக்ஷித்ததுக்கும் மேலே, "ஈஶ்வரோஹம்" என்னும் அஹங்காரத்தையுடைய துரபிமானிகளான தேவர்களுக்காக உடம்புநோவக் காரியம் செய்த பெருமையையும் அநுபவிக்கிறேன் என்கிறாள். (மன்னும் வடமலையை)

றுள்ள தேஜ:பதா₂ர்த்த₂ங்களும். (மன்னும் துயர்) யாவ

தொன்றுண்டிறே. அதுவுமழியவிறே புகுகிறது. பூ₄மிக்கு ஆணி அடித்தாற்போலே இருக்கிற மந்தரபர்வதத்தை (மத்தாக மாசுணத்தால்) மத்தாகக் கொண்டு வாஸுகியைக் கயிறாகக்கொண்டு. (மின்னும் இருசுடரும் விண்ணும்) த₃ர்ஶநீயவேஷராய், ஜக₃த்துக்கு த்₃ருஷ்டிபூ₄தராயிருந்துள்ளவர்களுக்கு ஆவாஸஸ்தா₂நமாயிருந்துள்ள லோகங்களும். (பிறங்கொளியும்) மற்றும் ப்ரகாஶிக்கிற தேஜ:பதா₂ர்த்த₂ங்களாயுள்ள நக்ஷத்ர தாராக₃ணங்களும். (தன்னினுடனே சுழல) கடைகிறபோது இவையடைய,பூப்போலே பறந்து மலையோடொக்கச் சுழன்று வரும்படிக்கீடாகக் கடைந்து, நெடும்போது தாங்கள் கடைந்து இளைத்துக் கைவாங்கின ஸமயத்திலே. (மலை திரித்து ஆங்கு இன்னமுதம் வானவரையூட்டி அவருடைய மன்னும் துயர் கடிந்த வள்ளலை) ஆயிரம் தோளாலே ஸவ்யஸாசியாய்க்கொண்டு தானே 'கடைந்த அம்ருதத்தை, அவர்களுக்கு ஶத்ருக்களான அஸுரர்களை அழியச்செய்து, தே₃வர்களை பு₄ஜிப்பித்து, அவர்களுடைய நிலைநின்ற புறங்கால் வீக்கத்தைத் தவிர்த்து ரக்ஷித்த பரமோதா₃ரனை. *"வெள்ளை வேலை வெற்பு நாட்டி" இத்யாதி₃, *"எம் வள்ளலார்".

பூ₄மிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே நிலைநிற்கும் மந்தரமலையை, நன்றாக த₄ரித்திருக்கும்படி நாட்டியபடியைச் சொல்லுவதாகவுமாம்; கடையச் சிதறாத மலையென்றுமாம். (மத்தாக மாசுணத்தால்) மலையை மத்தாகக்கொண்டு, வாஸுகியைக் கயிறாகக்கொண்டு. (மின்னுமிருசுடரும் விண்ணும்) பிரகாசிக்கின்ற சந்திரசூரியர்களாகிற இரண்டு சுடர்களும், அவர்களுக்கு இருப்பிடமான ஆகாசமும். (பிறங்கொளியும்) மற்றும் பிரகாசிக்கிற நக்ஷத்திரம் முதலான சுடர்களும். (தன்னினுடனே சுழல) கடைகிறபோது வேக₃த்தாலே தன்னோடு கூடவே சுழன்றுவரும்படியாகக் கடைந்து. (மலை திரித்தாங்கு இன்னமுதம் வானவரையூட்டி அவருடைய மன்னும் துயர் கடிந்த வள்ளலை) நெடும்போது கடைந்து தே₃வர்கள் களைத்தவுடன், தானே ஆயிரம் தோளால் அலைகடல் கடைந்து, அவர்களுக்கு ஶத்ருக்களான அஸுரர்களை அழியச்செய்து. தே₃வர்களுக்கு அருமருந்தான அமுதளித்து அவர்களுடைய நெடுந் துன்பத்தை தவிர்த்த பரமோதா₃ரனை. (மன்னும் துயர்கடிந்த) இந்த

* திருச்சந்தவிருத்தம்-88.

தன்னுருவ மாரு மறியாமல் தானங்கோர் 107
மன்னும் குறளுருவின் மாணியாய் மாவலிதன்
பொன்னியலும் வேள்விக்கண் புக்கிருந்து போர்
வேந்தர் 108

மற்று அன்றியும்—தவிரவும். *தன் உருவம் ஆரும் அறியாமல்*—தனது ஸ்வருபத்தை யாரும் தெரிந்துகொள்ள வொண்ணாத, *தான் ஓர் மன்னும் குறள் உருவின் மாணி ஆய்*—பரமபுருஷனை தான் ஒரு திவ்யமான வாமநவேஷங்கொண்ட பிரமசாரியாகி, *மா வலி தன்*—மஹாபலியினுடையதான, *பொன் இயலும் வேள்விக்கண் புக்கிருந்து*—ஸ்வர்ணதானம் செய்யும் யாகபூமியிலே எழுந்தருளி,

---

தாத்மபாவியான தாரித்ர்யம். ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு மகப்பட.

(மற்றன்றியும் இத்யாதி) ஈச்வராபிமாநிகளுக்குக் கார்யம் செய்தானேயாகிலும் தன்னுடைய ஐச்வர்யமான மேன்மையில் ஒன்றும் குறையாமல் செய்ததிறே அது; இது அங்ஙனன்றிக்கே,

---

ஸம்ஸாரமண்டலத்திலிருக்கும் வரையில் உள்ளதான மர்ணமாகிற வறுமை தீரும்படியாக அமுதளித்தான் என்று கருத்து. துர்வாஸ முனிவரின் சாபத்தாலே நிலையாக ஏற்பட்டிருந்த வறுமையைப் போக்கினன், என்றுமாம், (வள்ளலே) கற்பகவிருக்ஷத்திடம்போய்க் கௌபீநபிக்ஷை கேட்பாரைப்போலே, தன்னேயே தரும் கற்பகமான இவனிடம் மற்ற பயன்களை விரும்புமவர்களுக்கும் அவற்றை உதவும் உதாரன். உதவினபின்பும் (தனக்கு ரக்ஷகத்வத்தை) உதவினவர்கள் அவர்களாகவும், தன்னை உதவிபெற்றவனாகவுமெண்ணி, அவர்களை "உதாரா:" [கீதை 7-18] என்னும் உதாரன்.

> "உள்ள நோய்கள் தீர்மருந்து
> வானவர்க்களித்த எம் வள்ளலார்" [திருச்சந்த-88]

என்றார் திருமழிசைப்பிரானும்.

(மற்றன்றியும்...தாளானே) அம்ருத மதனகாலத்திலே துராபிமானிகளான தேவர்களுக்கு உதவும்போதும், தன் மேன்மை குறையாமலன்றோ உதவினது. அப்படியல்லாமல், அவர்களுக்காகத் தன் பெருமையையும்விட்டுத் தாழநின்று வாமனனாய் யாசித்த ஸௌசீல்யமென்னும் மஹாகுணத்தையும் அழிக்கிறேன் என்கிறாள்.

(மற்றன்றியும்) ப்ரதாபத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தாழ்வுகள் பேசுகிறது. (தன்னுருவம் ஆருமறியாமல்) பெரியபிராட்டியர்ரும் நித்யஸூரிகளும். (மன்னுங்குறளுரு) வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதை அழகு. (பொன்னியலும்

தன்னுடைய ஸ்வப4ாவத்தைத் தவிர்ந்து கார்யம் செய்த நீர்மையிறே. அந்நீர்மையும் அழியவிறே புகுகிறது. (மற்றன்றியும்) அதுக்கு மேலே, கண்டவர்கள், இவன் முன்புள்ள ஜந்மங்களிலும் இப்படி உளனாய்ப் போந்தவனொருவனென்னும்படியாக, * "गोसहस्रप्रदातारम्" (கோ3ஸஹஸ்ரப்ரதா3தாரம்) என்னும் நிலை ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி. (ஆருமறியாமல் இத்யாதி3) பிராட்டிமார்க்குமகப்பட, "இவன் இப்படி இரப்பாளனாய்ப் போந்தானத்தனையோ?" என்னும்படியாக ஸர்வராலும் அபி4க3ம்யனான தான் போய்ப் புக்கு, (அங்கு) மஹாப3லியஜ்ஞவாடத்திலே. (மன்னும் குறளுருவில்) கண்ட கண்கள் வேறொன்றைக் காணப்போகாதே தன் பக்கலிலே துவக்குண்ணும்படி அத்3விதீயமான வேஷத்தை யுடைய. (மாணியாய்) "உண்டு" என்று இட்டபோதோடு, "இல்லை" என்று தள்ளினபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போக வல்லனும்படி இரப்பிலே தகணேறின வடிவையுடையனாய். (பொன்னியலும் வேள்விக்கண்) மடலெடுத்துப் பெற

(மற்றன்றியும்) அதுக்கும் மேலே. முன் சொன்ன பரத்வத்துக்கு எதிர்த்தட்டான நீர்மையைச் சொல்லுகிறது. (தன்னுருவம் ஆரும் அறியாமல்) கண்டவர்கள் இவன் என்றுமே இப்படி யாசகனாயிருந்தவன் என்று நினைக்கை. நாலு புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கும் நாலு / அலம் புரிந்த நெடுந்தடக்கைகளை உடையவனென்று எவரும் அறியாதபடி. (ஆரும் அறியாமல்) பெரியபிராட்டியாரும், நித்ய ஸூரிகளுங்கூட அறிய முடியாதபடி. (தானங்கு புக்கு) எல்லாராலும் வந்தடையத்தக்க தான் மாவலியின் யஜ்ஞசாலையில் புகுந்து. (ஓர் மன்னுங் குறளுருவில்) கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாதபடியாக விளங்கும் ஒப்பற்ற அழகுள்ள வாமனவேஷத்தையுடைய. (மாணியாய்) 'உண்டு' என்று அளித்தபோதோடு, 'இல்லை' என்று கதவடைத்தபோதோடு வாசியில்லாமல் முகம் மலர்ந்திருக்கும்படி, யாசகத்திலே தழும்பேறின வடிவையுடைய ப்3ரஹ்மசாரியாய். (மாவலி தன் பொன் இயலும் வேள்விக்கண்) மாவலியின் அழகிய வேள்வி

---

* ரா-யு 21-7. / திருநெடு 6.

மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி
என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப மூவடிமண் 109

போர்வேந்தர் மன்னை—போர் செய்யவல்ல பலத்தையுடைய அரசர்களின் தலைவனான அந்த மாவலியை, ***மனம் கொள்ள வஞ்சித்து***—(இப்பிரமசாரி யாசிப்பதற்காகவே வந்தானென்று) நம்பும்படியாக மயக்கி, ***நெஞ்சு உருக்கி***—(நடையழகு சொல்லழகு முதலியவற்றால்) அவனது நெஞ்சை உருக்கி, ***மன்னு***—'மஹாராஜனே!, ***என்னுடைய பாதத்தால் யான் அளப்ப***—என் காலடியால் நானே அளந்து கொள்ளும்படி, ***மூ அடி மண் தருக என்று***—மூவடி நிலம் கொடு' என்று,

---

வேள்விக்கண்) மஹாபலியைப்போலே நானும் யாகம் பண்ணினேனாகில் தானே வருமிறே என்று கருத்து.

விருக்கிற இதுபோலன்றிக்கே, பலத்தோடே வ்யாப்தமான யாகத்திலே; அன்றிக்கே, அபேக்ஷித்தாருடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் கொடுத்துப் போருகையாலே ச்லாக்யமான யாகம் என்னவுமாம், (புக்கு) இப்பதத்தாலே இட்ட அடிகள் தோறும் பூமிநெரியும்படிபோய்ப் புக்கு. (இருந்து) மலையாளர் வளைப்புப்போலே, "கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி தா" என்று சொல்லுகிறபடியே கொண்டல்லது போகேன் என்றிருந்து. (போர்வேந்தர் மன்னை) மதிப்புடைய ராஜாக்களுக்

கிலே. மடலெடுத்துப் பெறவிருக்கும் [illegible] முயற்சியைப்போலல்லாமல் யஜ்ஞபலமான அவனையே வரவ[illegible]க்கும் பெருமையையுடைய யாகம். இப்படி மடலெடுக்காமல் நானும் அவனைப்போல் யாகம் செய்தால் தானே வருவான் என்று கருத்து. அன்றிக்கே பொன் வழங்கும் வேள்வி என்றுமாம். கேட்டவர் கேட்டதையெல்லாம் வழங்கிய வேள்வியென்கை.

(புக்கு) இட்ட அடிகள்தோறும் பூமி நெளியும்படியாகப் போய்ப் புகுந்து. (இருந்து) "கொள்வன் நான் மாவலி மூவடி தா" [திருவாய் 3.8-9] என்கிறபடியே, 'கொடேன்' என்றாலும், 'கொள்வன்' என்று கொண்டல்லது போகேன் என்று ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக இருந்து. (போர் வேந்தர் மன்னை) யுத்தவீரர்களான அரசர்க்கெல்

(போர்வேந்தர்மன்னை) மஹாராஜனை. (மனங்கொள்ள வஞ்சித்து) ஶுக்ரப₄க₃வானுள்ளிட்டார். (என்னுடைய பாதத் தால் யானளப்ப என்று தொடங்கி) "ராஜாவே" என்ன, திரியப்பார்க்க, "மூவடி" என்ன, "என்னன்புது?" என்ன, "மண்"என்ன, "ஆர் காலாலே?" என்ன, "என் காலாலே"

கெல்லாம் ப்ரதா₄நனுயிருக்கிறவனை. (மனங்கொள்ள) "இவன் தே₃வகார்யம் செய்ய வந்தானல்லன், அர்த்தி₂யாய் வந்தான்" என்று அவன் நெஞ்சு ...ல படும்படியாக. (வஞ்சித்து நெஞ்சு ருக்கி) அவனுக்குத் தந்தல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி அவனு டைய நெஞ்சை—"புலன்கொள் மாணுய்" என்கிறபடியே அவ னுடைய இந்த்₃ரியங்களைத் தானிட்ட வழக்காக்கி, ஶுக்ராதி₃ கள் வந்து விலக்கினுலும், அது கேளாதபடி கரைத்து. முன்பு அவன் பண்ணின அபி₄ஸந்தி₄யைக் குலேக்கைக்கு ஒன்றும், பின்பு தான் சொல்லுவதொன்றுமாயிருக்கையைச் சொன்னபடி —(என்னுடைய இத்யாதி₃) "மஹாப₃லீ! என் காலாலே மூன்றடி மண் தா" என்ன, "உன்னுடைய சிறு காலாலே மூன்றடி மண் போருமோ?" (யானளப்ப) அர்த்

லாம் முக்கியனான மஹாராஜனை. (மனங்கொள்ள வஞ்சித்து) ஶுக்ர ப₄க₃வான் முதலானுர். "இவன் ஸாமான்ய ப்₃ரஹ்மசாரியன்று; மாயாவியான விஷ்ணுவே" என்று மாவலியின் மனத்தைத் திருப் பியபோதிலும், தன் அழகாலே அவனை வஞ்சித்து. "இவன் யாசிக்கவந்தானேயொழிய வஞ்சிக்க வரவில்லை" என்று அவனும் மனப்பூர்வமாக நம்பும்படி வஞ்சித்து என்றுமாம். (நெஞ்சுருக்கி) "புலன்கொள் மாணுய்" [திருவாய் 1-8-6] என்கிறபடியே அவனுக் குத் தந்தல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி. சுக்கிரனுல் கலக்கப்பட்ட அவனுடைய நெஞ்சைக்கரைத்து. வார்த்தையாலே நெஞ்சுருக்கிய படியை விவரிக்கிருர் — (என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப...) (மன்னு) அரசனே! என்ருன் வாமனன். இவனை ஏறிட்டுப் பார்த் தான் மாவலி. (மூவடி) 'மூன்றடி தரவேண்டும்' என்றது வாமனக் குழந்தை. 'என்ன தரவேண்டும்?' என்ருன் மாவலி. (மண்) 'மூவடி மண் தரவேணும்' என்றது வாமநஶிஶு. 'ஆர் காலாலே' என்ருன் மாவலி. (என்னுடைய பாதத்தால்) 'என்னுடைய காலாலே'

மன்னு தருகென்று வாய்திறப்ப மற்றவனும்
என்னால் தரப்பட்ட தென்றலுமே அத்துணைக்கண் 110
மின்னார் மணிமுடிபோய் விண்தடவ மேலெடுத்த
பொன்னார் கனைகழற்கா லேழுலகும்
போய்க்கடந்தங்கு 111

வாய் திறப்ப—வாய்திறந்து கேட்க, *அவனும்*—(அதுகேட்ட) அந்த மாவலியும், *என்னால் தரப்பட்டது என்றலும்*—'என்னால் மூவடி நிலம் கொடுக்கப்பட்டது' என்று சொல்ல, *அத்துணைக் கண்*—அந்த க்ஷணத்திலேயே, *மின் ஆர் மணிமுடி போய் விண் தடவ*—விளங்குகின்ற மணிமகுடம் ஆகாசத்தே போய் அளாவ; *மேல் எடுத்த*—உயரத் தூக்கின, *பொன் ஆர் கனை கழல் கால்*—ஆசைப்படத்தக்க ஶப்₃தி₃க்கின்ற வீரத்தண்டை யணிந்த திருவடி, *ஏழ் உலகும் போய் கடந்து*—மேலுலகங்க ளெல்லாவற்றையும் தாண்டி,

---

என்ன, "பெரியதொரு காலாலே கொண்டாலோ?" என்ன, "என்னபேக்ஷையன்றோ நீ செய்யககடவது" என்ன, பேசா திருந்தான், இவன் பேச்சுக் கேட்கைக்காக; இவனும் "ஈண்டென, தாராய்" என்று வாய்விட, அவ்வாய்விட்டத்தைக் கண்டு மஹாபலியும் இட்டுமாறினாற்போலே வேறொருவனானபடியாலே "மற்றவனும்" என்கிறது.

தி₃த்தார் அர்த்தி₂த்தபடியே கொடுக்குமத்தனையன்றோ. (மன்னு தருக என்று வாய்திறப்ப) ராஜாவே! மூன்றடி மண் தர

என்றது குழந்தை. 'என்னுடையது போன்ற பெரியதொரு காலாலே கொள்ளக்கூடாதோ' என்றான் மாவலி. (யானளப்ப) 'என் விருப்பப் படி செய்வதன்றோ உன் கடமை' என்று அறிவுறுத்தினான் வாமனன். 'இவன் பேச்சை இன்னும் சிறிதுநேரம் கேட்கவேணும்' என்னும் ஆசையாலே மாவலி பேசாமலிருந்தான். (தருக) 'இப்போதே தருவாய்' என்று அழுதொழுகப் பேசிற்று குழந்தை. (தருக என்று வாய் திறப்ப) இவன் தன் சோதிவாய் திறந்த அழகிலே எவர்தான் உருகமாட்டார்? (மற்றவனும்) சோதிவாய் திறந்த அழகிலும், பேச்சின் இனிமையிலும் ஈடுபட்ட மாவலி உலையிலே இட்டு மாற்றிய பொன் போலே மற்றொரு மனிதனாகவே மாறினான் என்கிறது (என்னால்

(என்னுல் தரப்பட்டதென்றலுமே) "दत्तमस्याभयं मया" (த₃த்தமஸ்யாப₄யம் மயா) என்ற பெருமாளைப்போலே. (அத் துணைக்கண்) அந்த க்ஷணத்திலே. (பொன்னூர் கனைகழல்)

வேணுமென்று சொல்ல. (மற்றவனும் என்னுல் தரப்பட்டது என்றலுமே) **"दत्तमस्य"** *(த₃த்தமஸ்ய)* என்கிறபடியே 'முன்பே என்னுலே தரப்பட்டதன்றோ?' என்றுள், (அத்துணைக் கண்) ஆஸுரப்ரக்ருதியான அவன் மறுமனஸ்ஸு பட்டு இரண்டாம் வார்த்தை சொல்லுவதற்கு முன்பே, அப்போதே, (மின்னூர் மணிமுடி போய் விண் தடவ) இவன் வாமனுய் நின்றுன்; திருவபி₄ஷேகமானது வளர்ந்து உபரிதன லோகங்களெங்கும் சென்று புக்கு வ்யாபரித்தது.(மேலெடுத்த) எடுத்த திருவடிகள், திருவபி₄ஷேகத்தோடே இசலி வளர்ந்த படி: "முடி பாதமெழ" என்றும், "अत्यतिष्ठद्दशाङ्गुलम्" *(அத்யதிஷ்ட₂த்₃த₃ஶாங்கு₃லம்)* என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (பொன்னூர் கனைகழற் கால் ஏழுலகும் போய்க்கடந்து)

தரப்பட்டது என்றலுமே) "த₃த்தமஸ்யாப₄யம் மயா" [ரா-யு 18-34] [என்னுல் இவ்விபீ₄ஷணனுக்கு அப₄யமளிக்கப்பட்டது] "அப₄யம் ஸர்வ பூ₄தேப்₄யோ த₃தா₃மி" [ரா-யு 18-33] [எல்லா பூ₄தங்களிடத்தினின்றும் அப₄யமளிக்கிறேன்] என்ற ராமபிரானைப்போலே 'முன்பே தந்தேன்' என்றுன். கேட்பார்க்குக் கேட்பதையெல்லாம் தருவதாக முன்னமே ஸங்கல்பித்துவிட்டதால், 'ஏற்கனவே தரப்பட்டது' என்றுன். (அத்துணைக்கண்) அஸுரனுகையால் மனம் மாறிவிடக்கூடும் என்று அந்த க்ஷணத்திலே வளர்ந்து கொண்டே அளக்க ஆரம்பித்தான். (மின்னூர் மணி முடிபோய் விண்தடவ) வாமன ப்₃ரஹ்மசாரியின் உருவம், முடித₄ரித்த திரிவிக்கிரமனுடைய தாய்க்கணத்திலே மாறி, மின்னி விளங்கும் அம்மணிமுடி மேலுலகங்களையெல்லாம் வியாபித்தது. (விண் தடவ) ரக்ஷகனின் பாரிப்பு ரக்ஷ்யத்தினளவல்லவாகையாலே, பரமபத₃த்தையும் வியாபித்ததென்றுமாம். "பூ₄மிம் விஶ்வதோ வ்ருத்வா அத்யதிஷ்ட₂த் த₃ஶாங்கு₃லம்" [பு-ஸூ 1] [பூ₄மிமுழுவதையும் வியாபித்து, மேலும் அநந்த யோஜனை அளந்தான்] என்றதன்றோ. (மேலெடுத்த...ஏழுலகும் போய்) "முடிபாதமெழ" [திருவாய் 7-4-1] என்கிறபடியே மேலே தூக்கிய திருவடி முடியோடு போட்டியிட்டுக்கொண்டு வளர்ந்தது. (பொன்னூர் கனைகழற் கால்) பொன்போலே அனைவரும் ஆசைப்படுவ

ஒன்னு வசுரர் துளங்கச் செலநீட்டி
மன்னிவ் வகலிடத்தை மாவலியை வஞ்சித்துத் 112
தன்னுலக மாக்குவித்த தாளானை—தாமரைமேல்

அங்கு ஒன்னு அசுரர் துளங்க—அந்த ஏழுலகிலுமுள்ள (நமுசி முதலிய) பகையசுரர்கள் துன்பப்படும்படி, ***செல நீட்டி***-(மேலே) செல்லும்படி நீட்டி, ***மன்னு இ அகல் இடத்தை***—நித்யமாய் விஶாலமான இப்பூ₄மண்ட₃லத்தை, ***மாவலியை வஞ்சித்து***—(இவ்வகையாலே) மஹாப₃லியை வஞ்சித்து, ***தன் உலகம் ஆக்குவித்த தாளானை***—தன்னுடைய லோகமாகவே ஆக்கிக் கொடுத்த திருவடிகளையுடையனை,

---

ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாய், ஆஶ்ரித ரக்ஷணத்துக்குப் பின்னை யொன்று வேண்டாதபடி ஶப்₃தி₃யாநின்றுள்ள வீரக்கழலை யுடைய திருவடிகள். (ஒன்னுவசுரர்) உகவாத நமுசிப்ர ப்₄ருதிகள். (மன்னிவ்வகலிடம்) அவனுக்கு அடிபட்டிருக்கை.

த்₄வநியையுடைய வீரக்கழலையுடைத்தாய் ஶ்லாக்₄யமான திருவடிகள், மேலுண்டான லோகங்களெல்லாம் கழியப் போய். (அங்கு ஒன்னு அசுரர் துளங்கச் செலநீட்டி) அவ் வளவிலே எதிரிட்டு வந்த நமுசிப்ரப்₄ருதிகளை ஒருவர் கூறை எழுவருடுக்கும்படி பண்ணி, அவனை ஆகாசத்திலே சுழற்றி யெறிந்து,அவ்வளவும் செல்லப் பரப்பி. (மன்னிவ்வகலிடத்தை) பழையதாய், மஹாப₃லிதான் அடியிட்டுப் போந்த ராஜ்

தாய், 'அடியாரை ரக்ஷிப்பதில் எனக்கு எதிரில்லை' என்றாற்போலே முழங்கும் வீரக்கழலையுடைய திருவடிகள். (ஏழுலகும் போய்க்கடந்து) திருவடியும் அண்ட₃பி₄த்தியைக் கடந்து சென்றது. (அங்கு ஒன்னு அசுரர் துளங்கச் செலநீட்டி) ஏழுலகிலுமுள்ள நமுசி முதலான அசுரர்கள் "என்னிது மாயம்" [பெரியாழ்திரு 1-8 8] என்றாற் போலே எதிரிட்டுவர, அவர்களை, "மன்னு நமுசியை வானிற் சுழற்றிய" [பெரியாழ்திரு 1-8-8] "த்₃ரவந்தி தை₃த்யா:" [விஷ்ணு த₄ர்மம் 43-28] [அசுரர்கள் ஓடுகிறார்கள்] என்கிறபடியே ப₄யந்து ஓட்டுவிக்கும்படி திருவடியை நீட்டி. (மன்னிவ்வகலிடத்தை) நெடுங்காலம் மாவலியுடையதாக அடிபட்டுப்போந்த இவ்வுலகை.

(தன்னுலகம் ஆக்குவித்த) ஆஶ்ரிதரோடு தன்னோடு வாசியில்லாமையாலே, இந்த்ரனுக்கு என்னுதொழிகிறது. (தாளாலே) தாளென்று திருவடிகள்.

தான் குணவானாக பாவித்து நின்றவிடங்களிலே, ''இவன் குணவான்' என்று அறியாதேகொள்ளுங்கோள்'' என்று சாற்றுகிறேன். (தாமரைமேலித்யாதி) இதுக் கெல்லாம் அடியான பிராட்டியோடே திருவிண்ணகரிலே அவளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷம் திருமேனியிலே நிழலிட

யத்தை, (மாவலியை வஞ்சித்து) சிறு காலைக் காட்டி ''மூவடி மண் தரவேணும்'' என்று இரந்து, கையிலே நீர் விழுந்த அனந்தரத்திலே பெரிய அடியாலே அளந்த வஞ்சனையைச் சொல்லுகிறது. (தன்னுலகமாக்குவித்த) மஹாபலி பக்கல் நின்றும் வாங்கிக் கொடுத்தது இந்த்ரனுக்காயிருக்கச்செய்தே 'தன்னுலகம்' என்கிறது—அவிவாதத்தைப்பற்ற. (தாளாலே)இதெல்லாம் இங்ஙனே செய்தான் அவனல்லன், திருவடிகளாயிற்று.

(தாமரைமேலித்யாதி) ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் இப்படி பண்ணின அவ்வபதானத்துக்கு நிதானம் பிராட்டியோட்டைச்

(மாவலியை வஞ்சித்து) சிறு காலைக் காட்டி யாசித்துப் பெரிய காலை யிட்டு அளப்பதாகிற வஞ்சனையைச் செய்து. (தன்னுலகமாக்குவித்த) வாமனன் அடியாருக்கும் தனக்கும் வேற்றுமைகாணுதவனுகையாலும், 'வாமனனுலகம்' என்று கூறினால், இந்திரன் 'இல்லை' என்று விவாதம் செய்யமாட்டானுகையாலும், 'இந்திரனுலகம்' என்னுமல் 'தன்னுலகம்' என்கிறது. உண்மையில் இது மாவலி மண்ணோ இந்திரன் மண்ணோ அல்லவே; 'வாமனன் மண்' [திருவாய் 4-4-1] அன்றோ. அதனுலும் 'தன்னுலகம்' என்கிருள். (தாளாலே) இதெல்லாம் கால் வண்ணம். இக் கால் வண்ணத்தையும் அழிக்கிறேன் என்கை.

'விபவாவதாரசேஷ்டிதங்களை அழிக்கிறேன்' என்ருள் இதுவரையில். 'ஸௌலப்ய ஸௌஶீல்யாதிகுணங்களின் எல்லையிலே நிற்பவன்' என்று புகழ்பெற்று நிற்கும் அர்ச்சாவதாரஸ்தலங்களிலே சென்று, ''இவன் அக்குணங்களையுடையவனுக பாவித்து நிற்பதெல்லாம் ஏமாற்று; உண்மையில் இவனிடம் அவையில்லை'' என்று பறைசாற்றுகிறேன் என்கிருள் இனி. (தாமரைமேல் மின்னிடையாள்

(தன்னுலகம் ஆக்குவித்த) ஆஶ்ரிதரோடு தன்னோடு வாசியில்லாமையாலே, இந்த்ரனுக்கு என்னுதொழிகிறது. (தாளாலே) தாளென்று திருவடிகள்.

தான் குணவானாக பாவித்து நின்றவிடங்களிலே, ''இவன் குணவான்'என்று அறியாதேகொள்ளுங்கோள்'' என்று சாற்றுகிறேன். (தாமரைமேலித்யாதி) இதுக்கெல்லாம் அடியான பிராட்டியோடே திருவிண்ணகரிலே அவளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷம் திருமேனியிலே நிழலிட

யத்தை, (மாவலியை வஞ்சித்து) சிறு காலைக் காட்டி ''மூவடி மண் தரவேணும்'' என்று இரந்து, கையிலே நீர் விழுந்த அனந்தரத்திலே பெரிய அடியாலே அளந்த வஞ்சனையைச் சொல்லுகிறது. (தன்னுலகமாக்குவித்த) மஹாபலி பக்கல் நின்றும் வாங்கிக் கொடுத்தது இந்த்ரனுக்காயிருக்கச்செய்தே 'தன்னுலகம்' என்கிறது—அவிவாதத்தைப்பற்ற. (தாளாலே)இதெல்லாம் இங்ஙனே செய்தான் அவனல்லன், திருவடிகளாயிற்று.

(தாமரைமேலித்யாதி) ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் இப்படி பண்ணின அவ்வபதானத்துக்கு நிதானம் பிராட்டியோட்டைச்

(மாவலியை வஞ்சித்து) சிறு காலைக் காட்டி யாசித்துப் பெரிய காலையிட்டு அளப்பதாகிற வஞ்சனையைச் செய்து. (தன்னுலகமாக்குவித்த) வாமனன் அடியாருக்கும் தனக்கும் வேற்றுமைகாணாதவனாகையாலும், 'வாமனனுலகம்' என்று கூறினால், இந்திரன் 'இல்லை' என்று விவாதம் செய்யமாட்டானாகையாலும், 'இந்திரனுலகம்' என்னாமல் 'தன்னுலகம்' என்கிறது. உண்மையில் இது மாவலி மண்ணோ இந்திரன் மண்ணோ அல்லவே; 'வாமனன் மண்' [திருவாய் 4-4-1] அன்றோ. அதனாலும் 'தன்னுலகம்' என்கிறாள். (தாளாலே) இதெல்லாம் கால் வண்ணம். இக் கால் வண்ணத்தையும் அழிக்கிறேன் என்கை.

'விபவாவதாரசேஷ்டிதங்களை அழிக்கிறேன்' என்றாள் இதுவரையில். 'ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யாதிகுணங்களின் எல்லையிலே நிற்பவன்' என்று புகழ்பெற்று நிற்கும் அர்ச்சாவதாரஸ்தலங்களிலே சென்று, ''இவன் அக்குணங்களையுடையவனாக பாவித்து நிற்பதெல்லாம் ஏமாற்று; உண்மையில் இவனிடம் அவையில்லை'' என்று பறைசாற்றுகிறேன் என்கிறாள் இனி. (தாமரைமேல் மின்னிடையாள்

மின்னிடையாள் நாயகனை விண்ணகருள்
பொன்மலையைப் 113
பொன்னி மணிகொழிக்கும் பூங்குடந்தைப்
போர்விடையைத்
தென்னன் குறுங்குடியுள் செம்பவளக் குன்றினை 114
மன்னிய தண்சேறை வள்ளலை மாமலர்மேல்

தாமரைமேல் மின் இடையாள் நாயகனை—தாமரைப்பூவில் பிறந்தவளும் மின்போன்ற இடையுடையவளுமான பிராட்டிக்கு நாயகனாய், ***விண்ணகருள் பொன் மலையை***—திருவிண்ணகரிலே பொன்மலைபோல் விளங்குமவனாய், ***பொன்னி மணி கொழிக்கும் பூ குடந்தை போர் விடையை***—காவேரி நதியானது ரத்னங்களைக்கொண்டு தள்ளுமிடமான அழகிய திருக்குடந்தையிலே, யுத்தம் செய்து களைத்த காளைபோலச் சாய்ந்திருப்பவனாய், ***தென் நன் குறுங்குடியுள் செம்பவளம் குன்றினை***—தென் திசையிலுள்ள விலக்ஷணமான திருக்குறுங்குடியிலே சிவந்த பவளமலைபோல விளங்குமவனாய், ***தண்சேறை மன்னிய வள்ளலை***—குளிர்ந்த திருச்சேறையிலே பொருந்தி எழுந்தருளியிருக்கிற பரம உதாரனாய்,

---

நிற்கிறவனை. (பொன்னி) அவதாரங்களைப்பண்ணி ப்ரதி

சேர்த்தியிறே. (மின்னிடையாள் நாயகனை) ப்ரணயினிபக்கலிலே முகம்பெற்று மதிப்பனானவனை. (விண்ணகருள் பொன்மலையை) பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தால் வந்த புகரடங்கலும் வடிவிலே தோற்றும்படி திருவிண்ணகரிலே வந்து உஜ்ஜ்வல

நாயகனை விண்ணகருள் பொன்மலையை) (தாமரை...நாயகனை) இப்படி அவதாரங்களெடுப்பதற்குக் காரணம் அவள் ஸம்பந்தம். அவள் ஸம்பந்தமும் பயனற்றுப் போயிற்றென்கிறேன் என்றுமாம். அவளிடம் ஈடுபட்டுப் பெருமைகொண்டாடியிருப்பவனை என்றுமாம். (விண்ணகரில் பொன்மலையை) திருவிண்ணகரிலே அவளோடு கூடியிருக்கையாலே ஹிரண்யவர்ணையான அவள் நிறம் தன்மேல் நிழலிட்டு நீலமலையான தான் பொன்மலையாய் விளங்குகிறபடி. "நீலதோயத மத்யஸ்தா வித்யுல்லேகா" [தை-நா] என்றதன்றோ

பக்ஷ நிரஸநம்பண்ணி இளைப்பாறச் சாய்ந்தவனை. (தென்னன்) வைத்தகண் வாங்கவொண்ணாத அழகு. (மன்னிய) ப்ரதிகூலர் நடுவே ஆஶ்ரிதர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஔதார்யம்.

ளாய் நிற்கிறவனை. (பொன்னி மணி கொழிக்கும் பூங்குடந்தை) காவேரியானது பெருவிலையனாயிருந்துள்ள ரத்னங்களைக் கொழித்துக் கொண்டுவந்து ஏறிடாநின்றுள்ள அழகிய திருக்குடந்தையிலே. (போர்விடையை) ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநம் பண்ணின மேன்மையெல்லாம் தோற்ற ஸந்நிஹிதனான வனை. (தென்னன் குறுங்குடியுள் செம்பவளக்குன்றினை) அவஶ்யம் மடலெடுத்தாகிலும் பெறவேண்டும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவோடே கூட, தென்னனதான திருக்குறுங்குடியிலே வந்து நின்றருளினவனை. (மன்னிய தண் சேறை வள்ளலை) திருச்சேறையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமோதாரனை.

வேதமும். (பொன்னிமணி கொழிக்கும் பூங்குடந்தைப் போர் விடையை) "இசைவில் வீசும் செழுமாமணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை" [திருவாய் 5-8-9] என்கிறபடியே காவிரியானது ரத்தினங்களைக் கொணர்ந்து சேர்க்கும் அழகிய குடந்தையிலே, அவதாரங்களைப் பண்ணி எதிரிகளோடு போர்புரிந்த சிரமம் தீரும்படியாகச் சாய்ந்திருப்பவனை. (போர்விடையை) ப்ரதிபக்ஷ நிரஸனம் பண்ணின மதிப்புத் தோற்றச்சாய்திருப்பவனின் மதிப்பை அழிக்கிறேன். (தென்னன் குறுங்குடி) தெற்குத்திக்கிலேயுள்ளதாய். வைத்தகண் வாங்க வொண்ணாத வடிவழகையுடைய குறுங்குடி என்னுதல், 'தென்னன்' என்று ஒரு பதமாய், பாண்டியனுடையதான குறுங்குடி என்னுதல். (செம்பவளக் குன்றினை) மடலெடுத்தும் பெறவேண்டிய வடிவழகையுடையவனை. (தண் சேறை மன்னிய வள்ளலை) மேகவண்ணனின் ஸந்நிதானத்தாலே குளிர்ந்திருக்கும் திருச்சேறையிலே, ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகள் நடுவே அடியார்க்குத் தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதன்மூலம் ஸத்தைபெற்றிருக்கும் வண்மைமிக்கவனை. தன்னையே தமர்க்கு நல்கித் தன் உயிர்தரிக்கும் பரமோதாரனை. அவ்வௌதார்யம் நிலைநிற்கும்படியைப் பார்ப்போம் என்கை.

(மாமலர் மேல் அன்னம் துயிலும்) ராஜஹம்ஸமும், பேடையும் ஒன்றொடொன்று ஊடி, மஹாபாரதம்போலே ப்ரணயகலஹம் நடத்தவேணுமென்று பாரித்துக்கொண்டு தாமரைமலரிலே இழி

அன்னம் துயிலு மணிநீர் வயலாலி 115
என்னுடைய வின்னமுதை யெவ்வுள் பெருமலையைக்
கன்னி மதில்சூழ் கணமங்கைக் கற்பகத்தை 116
மின்னை யிருசுடரை வெள்ளறையுள் கல்லறைமேல்

மா மலர் மேல் அன்னம் துயிலும் அணி நீர் வயல் ஆலி என்னுடைய இன் அமுதை — சிறந்த தாமரைப் பூக்களின்மேலே அன்னப் பறவைகள் உறங்கப்பெற்ற அழகிய நீர் நிறைந்த வயல்களை யுடைத்தான திருவாலியிலே எனக்குப் பரமபோக்யனாக ஸேவை ஸாதிப்பவனாய், ***எவ்வுள் பெருமலையை*** — திருவெவ்வுளூரில் பெரியதொரு மலை சாய்ந்தாற்போலே சாய்ந்தருள்பவனாய், ***கன்னி மதில் சூழ் கணமங்கை கற்பகத்தை*** — புதியதான மதில்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ண மங்கையில் கல்பவ்ருக்ஷம்போல் எழுந்தருளியிருப்பவனாய், ***மின்னை*** — மின்போல் விளங்குகின்ற பெரிய பிராட்டியாரையுடையனாய், ***இரு சுடரை*** — ஸூர்ய சந்திரர்களோ என்னும்படியான திருவாழி திருச்சங்குகளையுடையனாய், ***வெள்ளறையுள்*** — திருவெள்ளறையிலே. ***கல் அறை மேல்***-கல்லான ஸந்நிதியினுள்ளே,

(மாமலர்மேல்) ஊடல் தொடக்கமானவை கிட்டாமல். (அன்னம் துயிலும்) போகத்துக்கு ஏற்றவற்றையிட்டு

(மாமலர்மேல் அன்னம் துயிலும் அணிநீர் வயலாலி என்னுடைய இன்னமுதை) அந்யோந்யம் ப்ரணய கோபத்தாலே ஊடினால், ஒருவர்க்கொருவர் கடக்கக் கிடக்கலாம்படியான பரப்பையுடைத்தான பூவின்மேலே, ஒரு மஹாபாரதத்துக்கு வேண்டும்படியான பரப்பைப் பாரித்துக்கொண்டு இழிந்து படுக்கைவாய்ப்பாலே கிடந்துறங்கி, விடிந்தெழுந்திருக்கும்

கின்றன; மலரும், ஊடல் முதலானவற்றுக்கு இடமளிக்கவல்ல மாமலரா யிருக்கிறது. ஆனால், மலரில் இறங்கியவுடன், மென்மலர்ப்பள்ளி வாய்த்தமையாலே ஊடல் முதலானவை கிட்டாமல் உறங்கி விடுகின்றன அன்னங்கள். மென்மை, குளிர்த்தி வாஸனை முதலான ராஜபோகங்கள் நிரம்பியிருக்கும் படுக்கையாகை யாலே ராஜஹம்ஸங்கள், ராஜாக்கள் மென்மலர்ப்பள்ளியிலே உறங்குவதுபோலே உறங்குகிறபடி. (அணிநீர் வயலாலி) அழகிய

உறங்கும் படுக்கையிறே. (என்னுடைய) இரண்டு தலை வாரமும் தம்மது. (எவ்வுள்) அநுப₄வித்து முடிக்க வொண்ணாமை. (கன்னி மதிள் சூழ் - கற்பகம்) என்று காவலிட்டு நின்றார். (மின்னை இருசுடரை) இவற்றின் தன்மையையுடையவனை.

போதாக எழுப்பாதாரைக் கோபித்துக்கொண்டு எழுந்திருக்குமாயிற்று அன்னமானது; இப்படியிருப்பதாய், அழகிய ஜலஸம்ருத்₃தி₄யையுடைத்தான திருவாலியிலே நிரதிஶயபோ₄க்₃யதமனைக்கொண்டு இருக்கிறவனை. திருப்பதியுமாய்ப் பிறந்த விடமுமாகையாலே இருதலைவாரமும் தம்மதாயிருக்குமிறே. (எவ்வுள் பெருமலையை) திருவெவ்வுளிலே தன்னுடைய போ₄க்₃யதையை ஒருவர்க்கும் அநுப₄விக்கவொண்ணாதபடியாக போ₄க்₃யதா ப்ரகர்ஷத்தையுடையனைக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளினவனை. (கன்னி மதிள்சூழ் கணமங்கைக் கற்பகத்தை) அரணைகப்பொருந்தியிருக்குமதாய், புதுமையழியாத திருமதிளையுடைத்தான திருக்கண்ணமங்கையிலே எழுந்தருளி நிற்கிற பரமோதா₃ரனை. "கண்களாரளவும்" என்கிறபடியே தன்னைக் கண்ணாரக்கண்டு அநுப₄விக்கலாம்படி ஸர்வஸ்வதா₃நம் பண்ணிக்கொண்டு நிற்கிறவனை. அங்கு நிற்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில், — (மின்னை இருசுடரை) பெரியபிராட்டியாரோடும்

ஜலஸம்ருத்₃தி₄யையுடைய திருவாலியிலே. (என்னுடைய இன்னமுதை) இவள் பிறந்தவிடமாய், திருப்பதியாகையாலே புக்கவிடமுமாயிருக்கையாலே மேல்வாரமும் குடிவாரமுமாகிற இருதலைவாரமும் தம்முடையதாயிருக்கிறபடி. (எவ்வுள் பெருமலையை) திரு எவ்வுள் ஊரிலே, தன் இனிமையை எவரும் அநுப₄வித்து முடிக்க முடியாத பெருமலைபோலே சாய்ந்திருப்பவனை. (கன்னி மதிள் சூழ்க் கணமங்கைக் கற்பகத்தை) என்றும் புதியதான மதிளாலே சூழப்பட்டிருக்கும் கண்ணமங்கையிலே * எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகத்தை. "கண்களாரளவும் நின்று கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன்" [பெரிய திரு 7-10-9] என்றாரன்றோ. (மதிள்சூழ்) மடலெடுக்கும்போதும் காவலுண்டென்று ஆஶ்வாஸமடைகிறார், மங்க₃ளாஶாஸநபரராகையாலே. அங்கு நிற்பது எப்படியெனில்; (மின்னை இருசுடரை) மின்னல் போலவும், சந்திர சூரியர்கள் போலவும்

---

* திருவாய் 2-7-11.

பொன்னை மரதகத்தைப் புட்குழியெம் போரேற்றை 117
மன்னு மரங்கத்தெம் மாமணியை வல்லவாழ்

பொன்னை — பொன்போல் விளங்குமவனாய், *மரதகத்தை* — மரதகப் பச்சைபோன்ற வடிவையுடையனாய், *புட்குழி எம் போர் ஏற்றை* — திருப்புட்குழியிலே எழுந்தருளியிருக்கிற அஸ்மத் ஸ்வாமியான ஸமரபுங்கவனாய், *அரங்கத்து மன்னும்*— திருவரங்கத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனாய், *எம் மா மணியை* — நாம் கையாளக்கூடிய நீலமணிபோன்றவனாய், *வல்ல வாழ்*—திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருக்கிற,

---

(வெள்ளறை) சீரிய வஸ்துவென்று சேர்க்கிறார். (புட்குழி) ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கணிசிக்கவொண்ணாமை.

இரண்டருகும் சேர்ந்த ஆழ்வார்களோடுமாயிற்று நிற்பது. (வெள்ளறையுள் கல்லறைமேல் பொன்னை) அங்கே தோற்றுப் படப் புக்கவாறே, அநுகூலர் இங்கே கொண்டு சேமித்து வைத்தார்கள். திருவெள்ளறையுள் கல்லறையினுள்ளே ஶ்லாக்யமானவனை. கல்லறை—மாணிக்க அறை. தென்னருகே அரங்கும், வடவருகே அறையுமாயிருக்குமாயிற்று. (மரதகத்தைப் புட்குழி எம்போரேற்றை) அங்கு நிற்கிறபடியே ஶ்ரமஹரமான

தன்மைகளுடையனாய் நிற்கிறபடி. பிராட்டியோடும், ஶங்கசக்கரங்களோடும் நிற்கிறதைக்கண்டு சொல்லிற்றாகவுமாம். "கருமுகில் தாமரைக்காடு பூத்து நீடு இருசுடர் இருபுறத்தேந்தி ஏடவிழ் திருவொடும் பொலிய" என்றார் கம்பரும்.

(வெள்ளறையுள் கல்லறை மேல் பொன்னை) திருவெள்ளறையினுள்ளே கல்லாலான அறை மேலே பொன்போலே ஆசைப்படத் தக்கவனாயிருப்பவனை. (கல்லறை) "மாணிக்க அறை" என்று நாயனார். இவர்களுடைய பாரிப்பு இருக்கிறபடி. (பொன்னை) மிகச் சிறந்த பொன்னையும் மணிகளையுங்கொண்டு ரத்னஹாரம் தொடுப்பாரைப்போலே அர்ச்சாவதாரஸ்தலங்களைச் சேர்க்கிறார். (மரதகத்தை) காண்பார் கண்குளிரும் பச்சைமாமணிபோன்ற மேனியை உடையவனை; மத்யமணிந்யாயத்தாலே முன்னும் பின்னும் அந்வயிப்பது. (புட்குழி எம் போரேற்றை) திருப்புட்குழியிலே எதிரிகள்

(மன்னுமரங்கம்) ''அற்றபற்றர்'' என்றும் ''நல்லார்கள் வாழும்'' என்றும் (மன்னுமரங்கம்) கண்டார் விடாத தேஶம்

வடிவோடே திருபுட்குழியிலே தோற்றி என்னைத் தோற்பித்த மேனணிப்போடேகூட நிற்கிறவனை.

(மன்னுமரங்கத்து எம்மாமணியை) திருநாள் ஸேவிக்க வென்று வந்து, பின்பழகும், பிறகுவாளியுமழகும், கொக்கு வாயும், கடைப்பணிக் கூட்டமுமிருக்கிறபடியைக் கண்டு க்ஷேத்ரஸந்யாஸம் பண்ணி வர்த்திக்கும்படிக்கு ஈடாக வாயிற்று கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளும்படி. பெருவிலையனன ரத்னங்களை முடிந்து ஆளலாயிருக்குமாபோலே, ஆஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்த ஸௌலப்யமுடையவனை. (மன்னுமரங்கம்) திருநாடு, திருப்பாற்கடல் மற்றுமுள்ள தேஶங்களில் விரும்பியிருக்கும்

பார்க்கவும் மாட்டாத படியாய், போர் செய்ய முன்னிற்கும் ரிஷபம் போலே நிற்பவனை. (எம் பேரேற்றை) என்னைத் தோற்பித்துக் கொண்டவனை என்றுமாம்.

(மன்னுமரங்கத்து) தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் போன்ற அடியார்கள், மற்ற திவ்யதேஶங்களைக் கைவிட்டு இங்கேவந்து நிலை நிற்கும் திருவரங்கம். ''அற்றபற்றர் சுற்றி வாழும் அந்தணீர் அரங் கம்'' [திருச்சந்த-52] என்றும் ''நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்க நாகணையான்'' [நாச்-திரு 11-5] என்றும் சொல்லப்படுகிறதன்றோ. ''திருநாள் ஸேவிக்கவென்று வந்து, பின்பழகும், பிறகுவாளியு மழகும், கொக்குவாயும், கடைப்பணிக் கூட்டமும் இருக்கிறபடியைக் கண்டு க்ஷேத்ரஸந்யாஸம் பண்ணி வர்த்திக்கும்படிக்கு ஈடாக வாயிற்று கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளும்படி'' என்று நாயனார் வியாக்கியானம்; அன்றிக்கே, (மன்னுமரங்கத்து) ஸ்ரீவைகுண்டமும், திருப்பாற்கடல், மற்றுமுண்டான திவ்யதேஶங்கள் ஆகியவற்றில் இருப்புக்கொள்ளாமல், இங்கேயே வந்து ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாகக் கண்வளரும் தேஶம் என்றுமாம். (எம்மாமணியை) பெருவிலையரா யிருக்கையாலும், முந்தானையிலே முடிந்தாளலாம்படி ஸௌலப்ய முடையராயிருக்கையாலும், நிறத்தாலும், ஒளியாலும் ஒரு நீலமா மணிபோலிருப்பவரை. (அரங்கத்தெம்மாமணியை) அகிலஜகத் ஸ்வாமியாயிருப்பது ஒரு தட்டென்றால் அஸ்மத் ஸ்வாமியாயிருப்பது ஒரு தட்டாயிருக்கிறபடி. (மா மணியை) பெரிய மணியை; கரு

பின்னை மணாளனைப் பேரில் பிறப்பிலியைத் 118
தொன்னீர்க் கடல்கிடந்த தோளா மணிச்சுடரை
என்மனத்து மாலை யிடவெந்தை யீசனை 119

பின்னை மணாளனை—நப்பின்னைநாயகனாய், ***பேரில் பிறப்பு இலியை***—திருப்பேர் நகரிலெழுந்தருளியிருக்கிற நித்ய ஸித்தனாய், ***தொல் நீர் கடல் கிடந்த***—ப்ரளயகாலத்தில் நீராலான கடலிலே பள்ளிகொள்பவனாய், ***தோளா மணி சுடரை***—தொளையிடாத ரத்னத்தின் ஒளியாயிருப்பவனாய், ***என் மனத்து மாலை***—என் மேல் காதலுடையனாகி எனது நெஞ்சை விட்டுப்பிரியாதவனாய், ***இடவெந்தை ஈசனை***—திருவிடவெந்தையில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனாய்,

---

(வல்லவாழ் பின்னை) நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்த செவ்விதோற்ற நிற்கை. (பேரில்)

தேசமென்றுமாம். "கோயில் மணியனார்" என்னக் கடவதிறே. "மணியே மணி மாணிக்கமே" என்று-ரத்ன ச்ரேஷ்டமிறே. "பொன்னி-அடிவருடப் பள்ளிகொள்ளும் கருமணி" என்றும் மணியிரண்டிறே. (மன்னுமரங்கம்) நற்சரக்குப்படும் துறை.

(வல்லவாழ் பின்னை மணாளனை) திருவல்லவாழிலே நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை மணக்கோலமெல்லாம் தோற்ற நின்றருளுகிறவனை. (பேரில் பிறப்பிலியை) ஆச்ரிதார்த்த,

---

மணியை என்றுமாம். "கோயில் மணியனார்" [திருமாலை-21] என்றார் தொண்டரடிப்பொடிகளும். "தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையால் அடிவருடப் பள்ளிக்கொள்ளும் கருமணி" [பெருமாள் திரு 1-1] என்றார் குலசேகரப்பெருமாள். "அணியார் பொழில் சூழ் அரங்க நகரப்பா-மணியே மணிமாணிக்கமே" [பெரியதிரு 11-8-8] என்று மணிகளுக்குள் சிறந்த மாணிக்கமென்றார் இவரும் திருமொழியிலே.

(வல்லவாழ் பின்னை மணாளனை) நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் செய்துகொண்ட அழகு தோற்றும்படியாகத் திருவல்லவாழிலே நிற்கிறவனை. (பேரில் பிறப்பிலியை) இதுக்கு முன்பு அடியார்க்காக எத்தனையோ அவதாரங்களைச் செய்திருந்தபோதிலும்,அவற்றை அஸத்கல்பமாக எண்ணி, இனி ஆயிரங்கோடி அவதாரம் செய்யவேணும் என்று

இதுக்கு முன்பு பிறவாதே, பின்பு பிறக்கவிருக்கிறவனே. (தொல் நீர்) அவதாரத்துக்கு நாற்றங்கால். (தோளா மணிச் சுடரை) தொளைப்படாத மணியின் ஒளிதானானவனை. (என் மனத்து மாலை) என்பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி, என் ஹ்ருத₃யத்தில் நிற்கிறவனை. (இடவெந்தையீசனை) ஸர்

மாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணச்செய்தே, பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானாய், பிறக்க ஒருப்பட்டிருக்கிறவனை. (தொன்னீர்க் கடற்கிடந்த தோளாமணிச்சுடரை என்மனத்து மாலை) பரமபத₃ம் கலவிருக்கையாயிருக்க, அங்கு நின்றும் போந்து திருப்பாற்கடலிலே வந்து என்பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி அத்தாலே அத்யுஜ்ஜ்வலனானவனை. இதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் — (இடவெந்தையீசனை) ஸ்ரீபூ₄மிப் பிராட்டிபக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹத்தாலே அத்யுஜ்ஜ்வலனு

பாரித்துக்கொண்டு திருப்பேர் நகரிலே சாய்ந்திருப்பவனை. (பிறப்பிலி) பரமபுருஷனுடைய திருவுள்ளத்தாலே முன்பு பிறந்ததெல்லாம் ஒன்றும் செய்யாததாகத் தோற்றியிருப்பதைக் காட்டுகிறது. (தொல் நீர்க்கடற்கிடந்த தோளா மணிச்சுடரை) பரமபத₃த்திலிருந்தவன், நித்யஸூரிகளெல்லாம் இருக்கச் செய்தேயும் "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" [அவன் தனியனாய் உகக்கவில்லை] என்கிறபடியே தனியனாய் வருந்தி, சேதனரை ஸ்ருஷ்டித்து, அவர்களை உய்விப்பதற்காகத் திருப்பாற் கடலிலே முதலவதாரம் எடுத்தவுடன் தொளைபடாத மணியின் சுடர் போலே ஒளிவிஞ்சி நின்றான் என்கை. (தொல் நீர்) விப₄வாச்சாவதாரங்களாகிற பயிர்களுக்கு நாற்றங்காலிருக்கிறபடி. (தோளா மணிச்சுடரை என் மனத்து மாலை) என்னிடத்திலே காதல் கொண்டு என் நெஞ்சிலே எழுந்தருளியவுடன் மிகவிளங்கிநின்றவனை என்றுமாம். திருப்பாற்கடல் முதலானவை ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நஸ்த₂லமாய், பா₃லாலயமாய் (இளங்கோயிலாய்), நெஞ்சமே ப்ராப்ய ஸ்த₂லமாய்ப் பெருங்கோயிலாயன்றோ இருப்பது. "ஸர்வ ஸ்யாயதநம் மஹத்" [தை-நா] [ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நெஞ்சமே பெருங்கோயில்] என்றது உபநிஷத்து. "நெஞ்சமே நீள்நகராக இருந்த என் தஞ்சனே" [திருவாய் 3-8-2] என்றார் ஆழ்வார், "இளங்கோயில் கைவிடேல்" [இர-திருவ-54] என்று பிரார்த்தித்தவர்களும் உண்டு. இதுக்கு உதா₃ஹரணமுரைக்கிறார்,—(இடவெந்தை ஈசனை) திருவிடவெந்தையிலே பூ₄மிப்பிராட்டியிடம் கொண்ட காதலாலே மிகவிளங்கிநிற்பவனை, பூ₄மிபதியாயிருக்கையாலே ஸர்

மன்னும் கடன்மல்லை மாயவனை வானவர்தம்
சென்னி மணிச்சுடரைத் தண்கால் திறல்வலியைத் 120
தன்னைப் பிறரறியாத் தத்துவத்தை முத்தினை
அன்னத்தை மீனை யரியை யருமறையை 121

கடல்மல்லை மன்னும் மாயவனை — திருக்கடல்மல்லையிலே நித்ய வாஸம் செய்யும் ஆஶ்சர்யபூ₄தனை, ***வானவர் தம் சென்னி மணி சுடரை***—நித்யஸூரிகளுடைய தலையலங்காரமாக விளங்குமவனை, ***தண்கால் திறல் வலியை***-திருத்தண்காலில் எழுந்தருளியிருக்கிற மஹாப₃லஶாலியாய், ***தன்னை பிறர் அறியா தத்துவத்தை***-(தனது திருவருளுக்கு விஷயமாகாத) பிறர் அறிந்து கொள்ள முடியாத ஸ்வரூபத்தையுடையனாய், ***முத்தினை***-முத்துப்போன்றவனாய், ***அன்னத்தை***—ஹம்ஸாவதாரம் செய்தவனாய், ***மீனை***—மத்ஸ்யாவதாரம் செய்தவனாய், ***அரியை***—ஹயக்₃ரீவாவதாரம் செய்தவனாய், ***அருமறையை***—ஸகலவேத₃ ஸ்வரூபியாய்,

---

வேஶ்வரத்வம் நிழலிட நிற்கிறவனை. (மன்னும் கடல் மல்லை) ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தரையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை.

(வானவர் தம் சென்னிமணிச்சுடரை) * அயர்வறுமமரர்கள் *ஶி*ரோபூ₄ஷணம். (தண்கால் திறல்வலியை)

யிருக்கிறவனை. (மன்னும் கடல்மல்லை மாயவனை) திருக்கடல் மல்லையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஆஶ்சர்யபூ₄தனை. ஆஶ்சர்யந்தானேதென்னில், திருவநந்தாழ்வானையொழிய, "ஆஶ்ரிதனுகந்தவிடம்" என்று தரையிலே க[illegible]ணவளர்ந்தருளுகை.

இப்படியில் அங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்தான் ஆரென்னில், (வானவர் தம் சென்னி மணிச்சுடரை) நித்யஸூரி

வேஶ்வரனென்பது தோற்ற இருப்பவனை என்றுமாம். (மன்னும் கடல் மல்லை மாயவனை) திருக்கடல்மல்லையிலே, பிரியில் த₄ரியாத திருவநந்தாழ்வானையும் விட்டு, 'அடியான் உகந்தவிடம்' என்று தரையிலே கண் வளர்ந்தருளி, அத்தாலே விளங்கிநிற்கிற ஆஶ்சர்யபூ₄தனை.

இப்படி அநாத₂னைப்போலே தரையிலே கிடப்பவன் யாரெனில்: (வானவர்தம் சென்னி மணிச்சுடரை) * அயர்வறுமமரர்களான நித்ய

---

* திருவாய் 1-1-1.

எல்லாரையும் ஜயிக்கும் மிடுக்கையுடையவனை. (தன்னைப் பிறரறியாத் தத்துவத்தை) ஸௌலப்₄யத்தாலே தாழநிற்க, ஶிஶுபாலாதி₃கள் அறியாதே வையும்படியாயிருக்கை. (முத்தினை) ஶ்ரமஹரனாயிருக்கிறவனை. (அன்னத்தை

களுக்கு ஶிரோபூ₄ஷணமானவனை. அமரர் சென்னிப்பூவாகை யாலே வானவர்க்கு "சென்னி மணிச்சுடர்" என்னக் குறையில்லையிறே. (தண்கால் திறல்வலியை) திருத்தண்காலிலே நின்றருளி ப்ரதிபக்ஷத்தை அடர்க்கிற பெருமிடுக்கனை. வலியையும் மிடுக்கையும் காணும்படி கண்ணுக்குத் தோற்ற ஒரு வடிவுகொண்டு நின்றருளினவனை. (தன்னைப் பிறரறியாத் தத்துவத்தை) தானான தன்மையைத் தானே காட்டில் அறியலாய், அல்லாதார்க்கு அறியவொண்ணாத அர்த்த₂ தத்வத்தை. "நின்னை யாவர் காணவல்லர்" என்றாரிறே திருமழிசைப் பிரானும். (முத்தினை) ஆஶ்ரிதர்கள் ஏறிட்டுக்கொள்ளலாம்படி குளிர்ந்த வடிவழகையுடையனாயிருக்கிறவனை. (அன்னத்தை மீனை அரியை) *"அன்னமும் மீனுருவும் ஆளரியும்" என்று

ஸூரிகளுடைய தலையிலே சுடர்விடும் ஶிரோமணியாயிருப்பவன் என்கிறது. /"அமரர் சென்னிப்பூ" என்றும் சொல்லப்படுகிறதன்றோ. (தண்கால் திறல் வலியை) திருத்தண்காலிலே, "வீர்யமும், ப₃லமும் ஓர் உருவுகொண்டதோ" என்னலாம்படி அனைவரையும் ஜயிக்கும் வீர்யப₃லங்களையுடையவனாய் விளங்குகிறவனை. (தன்னைப் பிறரறியாத் தத்துவத்தை) தான் காட்டினாலல்லது தன்னைப் பிறர் அறியமுடியாமலிருக்கும் பரம்பொருளை. "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்₄ய:" [எவனை இப்பரமபுருஷன் வரிக்கிறானோ, அவனாலேயே அடையத்தக்கவன்] என்றது பழமறை. "நின்னை யாவர் காண வல்லர்" [திருச்சந்த 8] என்றார் மழிசைப்பிரான். தான் ஸௌலப்₄ய ஸௌஶீல்யாதி₃களாலே தாழநின்று பிறர்க்குக் காட்டினாலும், "பரம் பா₄வமஜாநந்த: அவஜாநந்தி மாம் மூடா₄:" [கீதை 9-11] [என் பெருமையை அறியாமல் மூடர்கள் என்னை அவமதிக்கின்றனர்] என்கிறபடியே இவன் பெருமையை அறியாத ஶிஶுபாலாதி₃கள் கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளே வையும்படியிருப்பவனை என்றுமாம். (முத்தினை) அடியார் அணியலாம்படி குளிர்ந்து அழகிய திருமேனியை உடையவனை. (அன்னத்தை மீனை அரியை) பிரமன் வேதா₃ங்களை மது₄கைடப₄ரிடத்திலே

/ திருக்குறுந்தாண்டகம்-6. * பெரியாழ்திரு 1-6-11.

முன்னிவ் வுலகுண்ட மூர்த்தியைக் கோவலூர்
மன்னு மிடைகழியெம் மாயவனைப் பேயலறப் 122
பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை அன்னல்வாய்
அன்ன மிரைதே ரழுந்தூ ரெழுஞ்சுடரைத் 123

முன் இ உலகு உண்ட மூர்த்தியை—முன்னொரு கால் இவ்வுல கங்களையெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கின ஸ்வாமி யாய், ***கோவலூர்***—திருக்கோவலூர், ***இடைகழி மன்னும் எம் மாயவனை***—இடைகழியில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற எங்கள் திருமாலாய், ***பேய் அலற முலை உண்ட பிள்ளையை***—பூதனையான வள் கதறும்படியாக அவளது முலையை உண்ட பிள்ளையாய், ***அன்னம்***—ஹம்ஸங்களானவை, ***அள்ளல் வாய்***—சேற்றுநிலங் களில், ***இரை தேர் அழுந்தூர்***—இரை தேடும்படியான திரு வழுந்தூரில், ***எழும் சுடரை***—விளங்கும் சோதியாய்,

---

மீனை அரியை) ஸர்வவித்₃யைகளுக்கும் உபதே₃ஷ்டாவா யிருக்கிறவனை. (அருமறையை) அந்த வித்₃யைகள்தானா யிருக்கை. (முன்னிவ்வுலகுண்ட மூர்த்தியை) முற்கோலி,

---

வித்₃யாவதாரங்களைச் சொல்லுகிறது. (அருமறையை) அத் தாலே பூ₄லித்த பூ₄லம். தன்னைப்பெறிலும் பெறவரிதான வேத₃த்துக்கு ப்ரதிபாத்₃யனானவனை. (முன்னிவ்வுலகுண்ட மூர்த்தியை) ப்ரளயகாலத்திலே பூ₄மியை உண்டு அத்தாலே விலக்ஷண விக்₃ரஹயுக்தனானவனை.

பதிகொடுக்க, ஹயக்₃ரீவாவதாரமெடுத்து அவர்களைக்கொன்று, மீனுயிருந்து வேத₃ங்களைக் கவர்ந்து, அன்னமாயிருந்து அவற்றை உபதே₃ஶித்தவனை. அரி - குதிரை; இங்கு பரிமுகப்பெருமானான ஹயக்₃ரீவன். இப்படி வேத₃த்துக்காகப் பாடுபடுவதற்குக் காரண மென்னவெனில்: (அருமறையை) அந்த வேத₃ம் தானேயாயிருப்பவனை. "வேதை₃ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்₃ய:" [கீ₃தை 15.15] [எல்லா வேத₃ங்களாலும் தானே அறியப்படுமவன்] என்கிறபடியே வேத₃ வேத்₃யனாயிருக்கையாலேயே மறையை ரக்ஷிக்க இப்பாடுபட்டான் என்கிறது. (முன்னிவ்வுலகுண்ட மூர்த்தியை) ப்ரளயகாலத்திலே, இவ்வுலகினர் மேன்மேலும் தங்களுக்கு ஆபத்தை விளைத்துக் கொள்ளாதபடி இவர்களை ஸம்ஹரித்துத் தன் திருவயிற்றிலே அடக்கி

இருந்ததே குடியாகத் தன் வயிறறிலே வைத்து நோக்கு மவனே.

(கோவலூரா மன்னுமிடைகழி எம்மாயவனே) ஆஶ்ரிதர் அடிச்சுவடும் விடாதே நிற்கிறவனே. (பேயலறப் பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை) யஶோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்துதிபோலே பேயினுடைய கத்துகையையும் ஸ்துதி யாகக்கொண்டு முலையுண்ட மௌக்₄த்₄யத்தையுடையவனே. (அள்ளல்வாய் அ... ரமிரைதேர்) கலங்கின நீரில்இழியாத

(கோவலூர் மன்னுமிடைகழி எம்மாயவனே) "ஆஶ்ரிதர்க்கு போ₄க்₃யமான இடமே தனக்குப் பரமபோ₄க்₃யம்' என்று அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வஸுலபனுனவனே. (பேயலறப் பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை) கம்ஸனுடைய வ்ருத்தியாலே வந்த பேயின் உயிரை அவள் அலறும்படியாக * "प्राणसहितं पपौ" (ப்ராணஸஹிதம் பபௌ) என்கிறபடியே பானம்பண்ணின பா₃லகனவனே. முன்னே உலகுண்டு, பின் முலையுண்டபடி. (அள்ளல்வாய் அன்னம் இரைதேர் அழுந்து

ரக்ஷித்து, அதனாலே விளங்கிய திருமேனியை உடையவனே. (முன்) இவனுடைய ரக்ஷகத்வம் அநாதிஸித்₃த₄மென்கை. (முன்) ப்ரளய ஜலத்திலே இது தோவுபடுவதற்கு முன்னே ரக்ஷித்தான் என்றுமாம். (உலகு) காணப்படும் ஸத்தைபெற்ற பதா₃ர்த்த₂ங்களெல்லாவற்றையும் ரக்ஷித்தான்.

(கோவலூர் மன்னும் இடைகழி எம் மாயவனே) "இடைகழி மன்னும்" என்று கூட்டிப் பொருள்கொள்வது. முதலாழ்வார்களோடு நெருக்குண்கையையே பேரின்பமாகக்கொண்டு நின்றவிடமாகையாலே, அவர்களுடைய அடிச்சுவட்டை மோந்துகொண்டு அங்கேயே நித்யவாஸம் செய்யும் ஆஶ்சர்யபூ₄தனே. (பேயலறப் பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை) யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனைத் துதித்துப்பாடி முலைகொடுப்பள்; கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட பூதனையென்னும் பேய், விஷந்தடவிய முலைகொடுக்கப்புக்கு, இவன் பற்றின பற்றையே தாளாமல் அலறப்புக, அவ்வலறலையே துதிப்பாட்டாகக் கொண்டு அவளுடைய முலையுண்ட பிள்ளைத்தனத்தையுடையவனே. (அள்ளல் வாய் அன்னம் இரை தேர் அழுந்தூர்) கலங்கின நீரிலும்

---

* வி. பு 5-5-9.

தென்தில்லைச் சித்திர கூடத்தென் செல்வனை
மின்னி மழைதவழும் வேங்கடத்தெம் வித்தகனை 124
மன்னனை மாலிருஞ் சோலை மணாளனைக்
கொன்னவிலு மாழிப் படையானைக் கோட்டியூர் 125

தென் தில்லை சித்திரகூடத்து என் செல்வனை—தென்திசையிலுள்ள தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்தில் (எழுந்தருளியிருக்கிற) எனது செல்வனாய், ***மழை***—மேகங்களானவை, ***மின்னி***—பளபளவென்று மின்னிக்கொண்டு ***தவழும்***—தவழ்ந்து வருகிற, ***வேங்கடத்து***—திருவேங்கடமலையில் (எழுந்தருளியிருக்கிற), ***எம் வித்தகனை***—நமக்கு ஆஶ்சர்யகரமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையனாய், ***மன்னனை***—ஸர்வேஶ்வரனாய், ***மாலிருஞ்சோலை மணாளனை***—திருமாலிருஞ்சோலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற மணவாளப்பிள்ளையாய், ***கொல் நவிலும் ஆழி படையானை***—பகைவரைக் கொல்லவல்ல திருவாழியை ஆயுதமாகவுடையனாய், ***கோட்டியூர்***—திருக்கோட்டியூரில்,

---

அன்னமுங்கூட இழியும்படிக்கீடான நல்ல சேறு. (அழுந்தூர் எழுஞ்சுடரை) ஆஶ்ரிதர்கைதொடனாய், என்னையும் கண்டு உகந்து நிற்கிறவனை. (தென்தில்லை) அங்குத்தை அழகனை.

ரெழுஞ்சுடரை) சேறுகண்டு இருப்க்கக்கடவ அன்னங்கள், சேற்றைக்கண்டு இருயாதே மேல்விழுந்து ஸஞ்சரிக்கும்படியான போக்யதையையுடைய திருவழுந்தூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற நிரவதிகதேஜோரூபனை; திருவழுந்தூரிலே முளைத்த ஆதித்யனை என்றுமாம். (தென்தில்லைச் சித்திரகூடத்து என் செல்வனை) அங்குத்தை ஸம்ருத்தி, இருக்கும்படி வாசாமகோசரம். (மின்னி மழை தவழும் வேங்கடத்து எம் வித்தகனை) திருக்காப்புக்கொண்டு போனாலும் குச்சி

இறங்க வெறுக்கும் அன்னங்களும் விரும்பி இறங்கி இரைதேடும் இனிய சேற்றையுடைய திருவழுந்தூர். (அழுந்தூர் எழுஞ்சுடரை) அடியாரைக் கைவிடாதவனாய், நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேனை என்கண்ணும் பாசம் வைத்துப் பரஞ்சுடரானவனை. அழுந்தூரிலே உதிக்கும் சூரியனை என்றுமாம். (தென் தில்லை சித்திரகூடத்தென் செல்வனை) அழகிய தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்திலே பெருஞ்செல்வத்தையுடையவனைச் சாய்ந்திருப்பவனை. அழகுச்செல்வத்தையுடையவனை என்றுமாம்.

(மின்னி மழைதவழும் வேங்கடத்தெம் வித்தகனை) மேகமானது மின்னுகிற கைவிளக்கைக்கொண்டு குச்சி வழியேபுக்குத் திருவாராதநம் பண்ணவிருக்கிற ஆஶ்சர்ய பூதனை. (மன்னனை இத்யாதி) நாட்டுக்கு ராஜா, தமக்கு மணாளன். (கொன்னவிலும் ஆழிப்படையானை) நமுசி

வழியே தன் வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்காக மின்னோடே புக்கு மேகமும் ஸஞ்சரிக்கிற திருமலையிலே நின்றருளினவனை. "தன்னுகத் திருமங்கை தங்கிய" என்றும், "மின்னொத்த நுண் மருங்குல் மெல்லியலைத் திருமார்பில் மன்னத்தான் வைத்துகந் தான்" என்றும், "அலர்மேல் மங்கை உறை மார்வன்" என்றும் சொன்ன இவற்றுக்கு, மின்னையும் மேகத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார். * "மின்னார் முகில்சேர் திருவேங்கடம்" "மின்னு மாமுகில் மேவுதண்திருவேங்கடம்" (மன்னனை மாலிருஞ்சோலை மணாளனை) எனக்கு ராஜாவாய், திருமலையிலே வந்து நின்றருளி என் வல்லபனானவனை. மன்னனை - மன்னனாகவுமாம். (கொல் நவிலும் ஆழிப்படை

(மின்னி மழைதவழும் வேங்கடத்தெம் வித்தகனை) அசேதன மான மேகமும் திருமலையிலே திருக்காப்பிட்ட பின்பும், தன் வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்காக மின்னலாகிற ஒளிவிளக்கைக்கொண்டு திறவுகோல் துவாரத்தின் வழியே தவழ்ந்துசென்று திருவாராதனம் செய்யும்படியிருக்கும் ஆஶ்சர்யபூதனை, அன்றிக்கே, "வேங்கடத்துத் தன்னுகத் திருமங்கை தங்கிய சீர் மார்வற்கு" [நாச்-திரு 8-4] "மின்னொத்த நுண்மருங்குல் மெல்லியலைத் திருமார்வில் மன்னத் தான் வைத்துகந்தான்" [பெரியதிரு 6-9-6] "அலர்மேல்மங்கை யுறை மார்வா-திருவேங்கடத்தானே" [திருவாய் 6-10-10] என்கிற படியே ஹிரண்யவர்ணையான பிராட்டியோடு கூடிய கரிய திருமேனி யையே "மின்னி மழைதவழும்" என்கிறாராகவுமாம். நீலதோயதமத்ய ஸ்தையான வித்யுல்லேகையென்று பண்டைமறையும், "நீல முண்ட மின்னன்ன மேனி" என்று தமிழ்மறையும் குறித்தனவன்றோ இத்திருமேனியை. (மன்னனை மாலிருஞ்சோலை மணாளனை) மாலிருஞ் சோலையிலே என்னைக் கைப்பிடித்தவன் நாட்டுக்கெல்லாம் அரசன் கிடீர்! அரசரென்ற மதிப்பாலேயே என்னை அனுக்ரிப்பது என்று கருத்து. (கொன்னவிலும் ஆழிப்படையானை) 'நமுசி' முதலானவர்

---

* பெரியதிருமொழி 1-10-6. / ஷை 2-1-10.

அன்ன வுருவி லரியைத் திருமெய்யத்து
இன்னமுத வெள்ளத்தை யிந்தளூ ரந்தணனை 126
மன்னு மதிட்கச்சி வேளுக்கை யாளரியை
மன்னிய பாடகத்தெம் மைந்தனை—வெஃகாவில் 127

அன்ன உருவில் அரியை — அப்படிப்பட்ட (விலக்ஷணமான) திருமேனியையுடைய நரஸிம்ஹமூர்த்தியாய், ***திரு மெய்யத்து***— திருமெய்யமலையில், ***இன் அமுதம் வெள்ளத்தை***—இனிதான அம்ருதக்கடல்போல் பரமபோக்யனாய், ***இந்தளூர்***—திருவிந்தளூரில், ***அந்தணனை***—பரமகாருணிகனாய், ***மன்னு மதிள்***— பொருந்திய மதிள்களையுடைய, ***கச்சி***—காஞ்சீ நகரத்தில், ***வேளுக்கை ஆளரியை*** — வேளுக்கையென்கிற தலத்திலுள்ள நரசிங்கனாய், ***பாடகத்து மன்னிய எம் மைந்தனை***—திருப்பாடகத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற எமது யுவாவாய், ***வெஃகாவில்***—திருவெஃகாவில்,

---

ப்ரபூருதிகளை "வாய் வாய்" என்னப்பண்ணும் திருவாழியையுடையவனை. (கோட்டியூர் அன்னவுருவில்அரியை) *முரியும்

யானை) ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக்கிடான பரிகரத்தையுடையவனை. (கோட்டியூர் அன்ன உருவிலரியை) திருக்கோட்டியூரிலே நரஸிம்ஹரூபியாய் நின்றருளின நிலை, தம்முடைய பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கேயிருக்கையாலே 'அப்படிப்பட்ட உரு' என்னும்படியான வடிவழகையுடையவனை.

களைக் கொலை செய்யத் துடிக்கையாலே, அஞ்சவைக்கும் சக்கரப் படையை உடையவனை. (கோட்டியூர் அன்னவுருவில் அரியை) திருக்கோட்டியூரிலே 'அப்படிப்பட்டது' என்றே சொல்லலாம்படியாய் வாசாமகோசரமான வடிவழகையுடைய நரசிங்கருபியாய் எழுந்தருளியிருப்பவனை. (கோட்டியூர் அரியை) இரணியனைக் கொல்ல உபாயம் தேட கோஷ்டி கூடிய இடமாகையாலே கோட்டியூராயிற்று. "திருக்கோட்டியூர் நாதனை நரசிங்கனை" [பெரியாழ் திரு 4-4-6] என்றார் பெரியாழ்வாரும். (அரியை) "தெற்காழ்வார்" "கோளரியாழ்வார்" என்னும் திருநாமங்களுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் அத்புத நரகேஸரி ரூபங்களைக் குறிக்கிறது. (அன்னவுருவில் அரியை) இராமபிரானைக் கவிபாடப்புக்கு, "முரியும் வெண்திரை முதுகயம் தீப்பட முழங்கழல்

வெண்டிரை பாடினவர்க்கு நிலமன்றியே இருக்கிறவனை. (திருமெய்யத்து இன்னமுத வெள்ளத்தை) நினைக்க, விடாய் கெடும்படி இருக்கிறவனை. (இந்தளூர் அந்தணனை) 'அந்தணனை — ஆந்ருஶம்ஸயமுடையவனை. (மன்னும் மதிள்) வீரம் தோற்றாதே அழகே தோற்றி பயப்பட்டு மதிளிட வேண்டும்படி நிற்கிறவனை. (மன்னிய பாடகத்தெம் மைந்தனை) அர்ஜுனனுக்கு ஸாரத்யம்பண்ணினபடி தோற்ற இருக்கிறவனை.

(திருமெய்யத்து இன்னமுதவெள்ளத்தை) நடுவழியிலே விடாய்த்தார்க்கு விடாய் கெட, ஒரு அம்ருதஸாகரத்தைத் தேக்கினாற்போலேயிருக்கிறவனை. (இந்தளூரந்தணனை) திருவிந்தளூரிலே நிற்கின்ற பரமபாவனனை. (மன்னுமதின் கச்சி வேளுக்கையாளரியை) திருவேளுக்கையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையவனை. மன்னும் மதிள்—ப்ரளயத்திலும் அழியாத மதிள். (மன்னிய பாடகத்து

எரியம்பின் வரிகொள் வெஞ்சிலை வளைவித்த மைந்தனும்" [பெரிய திருமொழி 8-5-6] என்னும் அத்புத கவியைப் பாடிய இவருக்கும் கவிபாட இயலாமல் 'அப்படிப்பட்ட உரு' என்னும்படியிருக்கிறவனை. (திருமெய்யத்து இன்னமுத வெள்ளத்தை) திருக்கோட்டியூர்க்குப் போகிற வழியிலே விடாய்த்தவர்களுக்கு விடாய்தீரும்படியான இனிய அமுதக் கடலாயிருப்பவனை. (இன்னமுதம்) அவ்வமுதம் குடித்தால் விடாய்தீர்க்கும். இவ்வமுதம் நினைத்தாலும் நெஞ்செல்லாம் இனித்து விடாய்தீர்க்கும். (இந்தளூர் அந்தணனை) இந்தளூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் இரக்கமுடையவனை. அந்தணன் - அழகிய தண்மையை (இரக்கத்தை) உடையவன். "அந்தணர் என்பர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகலால்" என்ற குறள் காண்க. பரிசுத்தனை என்றுமாம். (மன்னும் மதிட்கட்சி வேளுக்கை ஆளரியை) வேளிருக்கை வேளுக்கையாயிற்று. வேள் - மந்மதமந்மதனென்னத்தக்க அழகையுடையவன். ஆளரி - ஆள் அரி — நரசிங்கம். "உக்ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும்" என்னத்தக்க வீர்யபலங்களை உடையவனாயிருந்தும், வீரம் தோற்றாமல் அழகே தோற்றி பயப்பட்டு, அடியார் மதிளிட்டிருக்கும் திவ்யதேஶத்திலே நிற்கும் நரசிங்கனை. (மன்னும் மதிள்) "ப்ரளயத்திலும் அழியாத மதிள்" என்று நாயனார். (மன்னிய பாடகத்தெம் மைந்தனை) திருப்பாடகத்திலே பாண்டவ

உன்னிய யோகத் துறக்கத்தை ஊரகத்துள்
அன்னவனை யட்ட புயகரத்தெம் மானேற்றை 128
என்னை மனங்கவர்ந்த வீசனை வானவர்தம்
முன்னவனை மூழிக் களத்து விளக்கினை 129

உன்னிய யோகத்து உறக்கத்தை — விழிப்புடனே யோகநித்திரை செய்பவனுய், ***ஊரகத்துள் அன்னவனை*** — திருவூரகத்திலுள்ள மிகச்சிறந்தவனுய், ***அட்ட புயகரத்து எம்மான் ஏற்றை***—அட்டபுயகரத்திலுள்ள எந்தையர் தலைவனுய், ***என்னை மனம் கவர்ந்த ஈசனை***—எனது நெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்ட பூர்ணனுய், ***வானவர் தம் முன்னவனை***—தேவர்க்கு முதியவனுய், ***மூழிக் களத்து விளக்கினை***—திருமூழிக்களத்தில் விளங்குபவனுய்,

---

(வெஃகாவில் உன்னிய யோகத்துறக்கத்தை) ஆஶ்ரிதர் இட்ட வழக்காயிருக்கிறவனை. அதாவது - திருமழிசைப் பிரான் “கிட” என்னக் கிடந்து நிற்கிறபடி. (ஊரகத்துள்

எம் மைந்தனை) திருப்பாடகத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற நவ யௌவந ஸ்வபாவனை.

(வெஃகாவில் உன்னிய யோகத்துறக்கத்தை) திருவெஃகாவிலே ஆஶ்ரித ஸம்ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான அநுஸந்தானத்தோடே திருமழிசைப்பிரானுக்காகப் படுக்கைமாறிப் படுத்தவனை. (ஊரகத்துள் அன்னவனை) திருவூரகத்திலே

தூதனாய் அர்ஜுனனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்களைச் செய்தமை தோற்ற நித்யவாஸம் செய்பவனை. (மன்னிய மைந்தனை) நித்யயுவாவா யிருப்பவனை என்றுமாம்.

(வெஃகாவில் உன்னிய யோகத்துறக்கத்தை) திருவெஃகாவிலே விழிப்பும் உறக்கமுமாயிருப்பவனை. அதாவது,—திருமழிசைப்பிரான் ''பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்'' என்றால் விழித்தெழுந்தும், ''பைந்நாகப்பாய் விரித்துக்கொள்'' என்றால் படுத்துறங்கியும் போருகிறவனை. ஆஶ்ரிதர் இட்டவழக்காயிருப்பவனை என்று கருத்து. (உன்னிய யோகத் துறக்கத்தை) ஆஶ்ரிதரக்ஷண சித்தையோடு விழிதுயிலமர்ந்திருப்பவனை என்றுமாம். (ஊரகத்துள் அன்னவனை)

அன்னவனை) தமக்குங்கூட மேல்நோக்கி முடியப் பார்க்கவொண்ணாதபடியிருக்கிறவனை. (அட்டபுயகரத்தெம் மானேற்றை) ஆச்ரிதர்க்காகத் தன்னையழியமாறுமவனை. என்னை மனங்கவர்ந்த ஈசனை) ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணிப் பூர்ணனாயிருக்கிறவனை.

(வானவர்தம் முன்னவனை) நித்யஸூரிகளுக்குங்கூட அநுபவித்து முடியவொண்ணாதபடி இருக்கிறவனை. (மூழிக்

திருவுலகளந்தருளின செவ்வி தோற்ற வந்து நிற்கிற நிலை. பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே நிற்கிற நிலையழகையுடையவனை. (அட்டபுயகரத்தெம்மானேற்றை) திருவட்டபுயகரத்திலே ஆனைக்கு அருள்செய்த வடிவைக் காட்டிக்கொண்டு பெரிய மேன்மைப்புத்தோற்ற நிற்கிறவனை. (என்னை மனம் கவர்ந்த ஈசனை) "यस्य सा जनकात्मजा" (யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா) என்னுமா போலே என்னுடைய நெஞ்சை அபஹரித்து, அத்தாலே வந்த மேன்மை தோற்ற இருக்கிறவனை.

(வானவர் தம் முன்னவனை) அயர்வறுமமரர்களுக்கு எல்லா வகையாலும் தன்னை அநுபவிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறவனை.

திருவூரகத்திலே திருவுலகளந்தருளின வடிவைக்கொண்டு தீர்க்கதர்சியான தமக்கும் மேலே நோக்கி முழுதும் பார்க்கமுடியாத பெரிய திருமேனியோடே எழுந்தருளியிருப்பவனை. 'அன்னவன்' என்பதொழிய முடியக் காணலாவதில்லை. (அட்டபுயகரத்தெம்மானேற்றை) திருவட்டபுயகரத்திலே, அடியசனான கஜேந்திரனுக்காகத் தன்னை அழியமாற்றி அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்து அருள்செய்த வடிவைக் காட்டிக்கொண்டு மதிப்புத்தோற்ற நிற்கிறவனை. (என்னை மனம் கவர்ந்த ஈசனை) என் உள்ளமுள்ளிட்ட அனைத்தையும் கொள்ளைகொண்டு, அத்தாலே தன்னை நிறைவு பெற்றவனாக நினைத்திருப்பவனை.

(வானவர்தம் முன்னவனை) எக்காலத்திலும் ஜ்ஞானக்குறைவு இல்லாத நித்யஸூரிகளுக்குங்கூட அநுபவித்து முடிக்கவொண்ணாத படி இருக்கின்றவனை. வேதமும் ஆநந்தவல்லியில் படிப்படியாகச் செல்லும் ஒவ்வொரு பர்யாயத்திலும் "ஶ்ரோத்ரியஸ்ய சாகாம

அன்னவனை யாதனூ ராண்டளக்கு மையனை
நென்னலை யின்றினை நாளையை நீர்மலைமேல் 130
மன்னு மறைநான்கு மானானைப் புல்லாணித்
தென்னன் தமிழை வடமொழியை நாங்கூரில் 131

அன்னவனை — இப்படிப்பட்டவனென்று சொல்லமுடியாதவனாய், ***ஆதனூர்***—திருவாதனூரில், ***ஆண்டு அளக்கும் ஐயனை***— ஸகல காலங்களையும் அளவுபடுத்தும் ஸ்வாமியாய், ***நென்னலை இன்றினை நாளையை*** — நேற்று இன்று நாளை என்னும் முக்காலத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய், ***நீர்மலை மேல் மன்னும்***—திருநீர்மலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற, ***மறை நான்கும் ஆனானை*** — சதுர்வேத₃ ஸ்வரூபியாய், ***புல்லாணி***—திருப்புல்லாணியிலெழுந்தருளியிருக்கிற, ***தென்னன் தமிழை வடமொழியை*** — தென்மொழி வடமொழிகளால் சொல்லப்படுமவனாய், ***நாங்கூரில்*** — திருநாங்கூரில்,

---

களத்து விளக்கினை) உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை. (அன்னவனை ஆதனூர் ஆண்டளக்குமையனை) காலத்ரயத்தையும்

(மூழிக்களத்து விளக்கினை) திருமூழிக்களத்திலே மிகவும் விளங்காநின்றுள்ளவனை. "வளத்தினை" என்று பாட₂மான போது—ஸம்பத்தானவனை என்றுமாம். (அன்னவனை ஆதனூர் ஆண்டளக்கும் ஐயனை) திருவாதனூரிலே இப்படிப்பட்ட

ஹுதஸ்ய" என்று நித்ய முக்தரின் ஆனந்த₃த்தைச்சொல்லி, மேன்மேலே ப்₃ரஹ்மத்தின் ஆனந்த₃த்தை ஏற்றிக்கொண்டுபோய் "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" [எந்த ப்₃ரஹ்மத்திடமிருந்து வாக்குகள் திரும்புகின்றனவோ] என்று உத்₃கோ₄ஷித்ததன்றோ. "பூர்வோ யோ தே₃வேப்₄ய:" [பு-ஸூ] [எவன் நித்யஸூரிகளுக்கும் முன்னவனோ] என்றது புருஷஸூக்தமும். (மூழிக்களத்து விளக்கினை) திருமூழிக்களத்திலே அவதரித்தவுடன் முன்னிலும் விளங்கிநிற்பவனை. "ஶ்ரேயாந் ப₄வதி ஜாயமாந:" [பிறந்த பின்பே பெருமை பெறுகிறான்] என்றது பழமறை. "பலபிறப்பாய் ஒளிவரும் முழுநலம்" [திருவாய் 1-3-2] என்றது தமிழ்மறை. 'வளத்தினை' என்று பாட₂மானபோது, மூழிக்களத்தின் செல்வமாயிருப்பவனை என்று பொருள். (அன்னவனை ஆதனூர் ஆண்டளக்கும் ஐயனை) வாய்க்கு நிலமல்லாத அழகை

பரிச்சே₂தி₃க்குமவனை. (நென்னலை இத்யாதி₃) பரிச்சே₂தி₃த்தபடியைப் பேசுகிறார்.

(நீர்மலை மேல் மன்னுமறை நான்குமானனை) வேத₃த்தாலே அறியப்படுமவனை. (புல்லாணித் தென்னன் தமிழை) "காவார் மடல்பெண்ணை" "தன்னை நைவிக்

அழகையுடையனாய், காலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு நின்றருளின ஸ்வாமியை. (நென்னலை இன்றினை நாளையை) அக்காலந்தன்னை பூ₄தப₄விஷ்யத்₃வர்த்தமானமாகப் பரிச்சே₂தி₃க்கலாம்படி அதுக்கு நிர்வாஹகனாய் நின்றவனை.

(நீர்மலைமேல் மன்னுமலற நான்குமானனை) திருநீர்மலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய், நித்ய நிர்தோ₃ஷமான வேத₃ங்களாலே ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்டிருக்கிறவனை. (புல்லாணித் தென்னன் தமிழை வடமொழியை) தென்னனதான திருப்

புடையவனும், வருஷத்தால் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட காலத்தை அளவு படுத்தும் ஸ்வாமியாயும் இருப்பவனை. (ஆண்டு அளக்கும்) ப்ராக்ருதமான பொருள்களைக் காலம் அளவுப்படுத்தும்; இவன் காலத்தை அளவுபடுத்துவான். "காலம் ஸ பசதே" [வி-பு 5-20-54] [காலத்தை அவன் சமைக்கிறான்.] என்றது விஷ்ணுபுராணம். எப்படி அளவு படுத்துகிறான் என்பதைப் பேசுகிறார் மேலே (நென்னலை இன்றினை நாளையை) நேற்று, இன்று, நாளை எனப்படும் சென்றகாலம், நிகழ் காலம், வருங்காலம் என்னும் மூன்று பிரிவாக்கிக் காலத்தை நிர்வஹிப்பவனை என்றபடி. "வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் உலகை ஒருங்காக அளிப்பாய்" [திருவாய் 3-1-5] "சென்று செல்லாதன முன்னிலாம் காலமே" [திருவாய் 3.8-9] என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

(நீர்மலைமேல் மன்னும் மறைநான்கும் ஆனானை) நீர்மலைமேல் எழுந்தருளியிருப்பவனாய், நித்யமாய் குற்றமற்று விளங்கும் நாலு வேத₃ங்களாலும் சொல்லப்படுமவனை. "வேதை₃ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்₃ய:" [கீ₃தை 15-15] [வேத₃ங்களனைத்தினாலும் அறியப் படுமவன் யானே] என்றான் கீ₃தையில் கண்ணன். (புல்லாணித் தென்னன் தமிழை) பாண்டி₃யனுடையதான திருப்புல்லாணியிலே தமிழ்மறையான "காவார் மடல் பெண்ணை" [பெரியதிரு 9-4]

மன்னு மணிமாடக் கோயில் மணாளனை
நன்னீர்த் தலைச்சங்க நாண்மதியை நான்வணங்கும் 132
கண்ணனைக் கண்ண புரத்தானைத் தென்னறையூர்
மன்னு மணிமாடக் கோயில் மணாளனைக் 133

மணிமாடக்கோயில் மன்னு மணாளனை—மணிமாடக் கோயிலில் நிலைநிற்கும் மணவாளப் பிள்ளையாய், *நல் நீர் தலைச்சங்கம் நாண்மதியை* — நல்ல நீர் சூழ்ந்த தலைச்சங்காட்டிலுள்ள நாண்மதியப் பெருமானாய், *நான் வணங்கும் கண்ணனை*— நான் வணங்கத்தக்க கண்ணனாய், *கண்ணபுரத்தானை*—திருக்கண்ணபுரத் துறைவானாய், *தென் நறையூர் மணிமாடக் கோயில் மன்னு மணாளனை*—திருநறையூர் மணிமாடமென்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மான ஸந்நிதி$_4$யில் எழுந்தருளியிருக்கிற மணவாளனாய்,

---

கிலெலன்" என்கிற திருமொழிகள் தானேயாயிருக்கிறவனை. (வடமொழியை) ஸ்ரீ ராமாயணாதி$_3$கள். (நாங்கூரில் மன்னு

புல்லாணியிலே ஸம்ஸ்க்ருதரூபமாயும். த்$_3$ராவிட$_3$ரூபமாயுமுள்ள வேத$_3$மென்ன, வேத$_3$ஸாரமான திருவாய்மொழியென்ன, இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய், இவற்றுக்கு ப்ரதிபாத்$_3$யனாயுள்ளவனை. வடமொழி என்று-ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு ப்ரதிபாத்$_3$யனென்னவுமாம். தென்னன் தமிழென்று-அக$_3$ஸ்த்யருடைய தமிழுக்கு ப்ரதிபாத்$_3$யனென்றுமாம். "வடமொழியை நாங்கூரில்" என்று மேலே கூட்டவுமாம். (நாங்கூரில் மன்னு மணிமாடக்கோயில் மணாளனை) திருநாங்கூரில் திருமணி மாடக்கோயிலிலே விடாதே நின்றருளி அடிமை கொண்டு

"*தன்னை நைவிக்கிலெல்*" [பெரியதிரு 9-3] என்னும் *திருப்புல்லா ணித் திருமொழிகளாலே* பாடப்படுமவனை. (*தென்னன் தமிழை*) *அகத்தியரின் தமிழால்* பாடப்படுமவனை என்றுமாம். (வடமொழியை) *ஸ்ரீராமாயணாதி$_3$களான* வடமொழி *சாஸ்திரங்களாலே* சொல்லப் படுமவனை. *த$_3$ர்ப்ப$_4$ஶயன* ராமனன்றோ *திருப்புல்லாணியில்* இருப்பவன். (*நாங்கூரில்* மன்னுமணிமாடக்கோயில் மணாளனை) *திருநாங்கூரில் மணிமாடக்கோயிலிலே நிலைநின்று* எனக்கு வேறொருவன்று கோலில்லாதபடி என்னை எழுதிக்கொண்ட மணவாளப்

மணிமாடக்கோயில் மணாளனை) என்னை மறுமுட்டுப் பெருத படி பண்ணினவனை. (நன்னீர்) தூர்ஶநீயனாயிருக்கிறவனை.

(நான்வணங்கும் கண்ணனைக் கண்ணபுரத்தானை) "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேனொருவர்க் குரியேனோ?" என்னும்படியாயிருக்கிறவனை. (தென்னறை யூர்) மடலெடுக்கப் பண்ணினவனை. ஆணைசெல்லாத தேஶம்.

அத்தாலே நாயகனானவனை. (நல்நீர்த் தலைச்சங்க நாண்மதியை) நல்ல ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான தலைச்சங்காட்டிலே, கடலிலே சந்த்ரன் உதித்தாற்போலே பரிபூர்ணனாய்க்குளிர்ந்து நிற்கிறவனை.

(நான் வணங்கும் கண்ணனைக் கண்ணபுரத்தானை) "கண்ண புரமொன்றுடையானுக்கடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ?" என்னும்படி அநந்யார்ஹையாக்கின வடிவைக்கொண்டு நின்றருளினவனை. (தென்னறையூர் மன்னுமணிமாடக் கோயில் மணாளனை) இவையெல்லாவற்றுக்குமடியாகத் திருநறையூரிலே வந்து நின்றருளின வடிவழகைக் காட்டி, என் கையிலே மடலைக்கொடுத்து மணிமயமான கோயிலிலே நிரதிஶய போக்யமான வடிவைக்காட்டி என்னைத் தோற்பித்து அத்தாலே எனக்கு நிர்வாஹகனாய் நின்றருளினவனை.

பின்னையை. (நன்னீர்த் தலைச்சங்க நாண்மதியை) நல்ல நீர்ப் பெருக்கையுடைய தலைச்சங்காட்டிலே கடலிலே பௌர்ணமிதினத் தன்று உதித்த சந்திரன்போன்று அழகாக விளங்குமவனை.]

(நான் வணங்கும் கண்ணனைக் கண்ணபுரத்தானை) "கண்ணபுர மொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ" [பெரியதிரு 8-9-3] என்று என்னை அநந்யார்ஹையாக்கிக்கொண்டு கண்ண புரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் சௌரிராஜனாகிற கண்ணனை. (தென்னறையூர் மன்னுமணிமாடக் கோயில் மணாளனை) அழகியதான திருநறையூரிலே விளங்கும் மணிமாடக்கோயிலில் என்னை மடலெடுக் கப்பண்ணின மணவாளப்பின்னையை. (மணாளனை) நாச்சியார் ஸேவி லாகையாலே பிராட்டியின் ஆணையேயாய்த் தன் ஆணை செல்லாத மணவாளப்பின்னை என்றுமாம்.

கன்னவில்தோள் காளையைக் கண்டாங்குக் கைதொழுது
என்னிலைமை யெல்லா மறிவித்தா லெம்பெருமான் 134

கல் நவில் தோள் காளையை — மலையென்று சொல்லத்தக்க தோள்களையுடைய யுவாவாயுள்ளவனை, ***ஆங்கு கண்டு கை தொழுது*** — அத்திருநறையூரிலே கண்டு ஸேவித்து, ***என் நிலைமை எல்லாம் அறிவித்தால்***—எனது அவஸ்தைகளையெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டால், (அதுகேட்டு) ***எம் பெருமான்***—அப்பெருமான்,

---

(கன்னவில்தோள்) பூண்கட்டின. கண்டன்றி விடேன். (தொழுது) அவனைக்கெடுத்தபடி. ராஜமஹிஷி உஞ்சவ்ருத்திபண்ணுமோபாதி இவனுக்கு அஞ்ஜலியும். "ஓதி நாமம்

(கல்நவில் தோள் காளையை) "ஓரபலையை வென்றோம்" என்று தோள்வலியைக் கொண்டாடியிருக்கிறான் என்னுதல். அன்றியே, "ஒரு ஸ்த்ரீயை மடலெடுப்பித்துக் கொண்டோம்" என்று தன் பருவத்தைக் கொண்டாடியிருக்கிறவனை. தோளையும் பருவத்தையும் கொண்டாடியிருக்கிறவனை. (கண்டு) காணவேணும் என்னுமாசை கண்டல்லது நிற்கவொட்டாதிறே. "என்னுடைய கண்களிப்ப நோக்கினேன்" என்று முதல் நோக்கிலேயிறே ஆசை கைவளர்ப்புண்டது. இன்னமும் இவ்வாசைக்கீடாகக் கண்டல்லது மீளேன். (ஆங்குக் கை தொழுது) கண்டவிடத்தே அவர்க்குச் செய்யக்கடவ

இனி, மடலெடுக்கச்செய்த திவ்யதேசத்தைச் சொன்ன பின்பு, வேறு ஒரு திவ்யதேசத்தைத் தொடாமல் தன் உறுதியைத் தெரிவிக்கிறார் மேலே.— (கன்னவில்தோள் காளையை) ஓர் அபலையை வென்றோம் என்று கல்லொத்துப் பூண்கட்டின தோள்வலியைக் கொண்டாடியிருப்பவனை. (காளையை) மடலெடுக்கப் பண்ணின தன் பருவத்தை மதித்திருப்பவனை. (கண்டு) "என்னுடைய கண்களிப்ப நோக்கினேன்" என்று தொடங்கினபடியே முடியக் கண்டல்லது விடேன். (ஆங்குக் கைதொழுது) அவன் திருமுன்பே அவனைப் பெறுவதற்காக அவனைத் தொழுது அவன் ஸ்வரூபத்தைக் கெடுத்து, மடலெடுப்பித்தற்கு முதற்படி இது. ராஜபத்னி பிச்சையெடுப்பதுபோன்றது இவனுக்கு ஸ்த்ரீஜனப்ருத்திலே செய்யப்படும் அஞ்ஜலி. "ஓதி நாமம் குளித்து உச்சிதன்னால் ஒளிமா

குளித்துச்சிதன்னுல் ஒளிமாமலர்ப்பாதம் நாளும் பணி வோம்'' (என்னிலைமை) மடலிலே துணிந்தபடி. (தன்

தொன்றுண்டு : தம்மையன்றேவென்று தொழக்கடவேன். "நம் கண்களாற்கண்டு தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ" என்று உபாத்யாயன் அவனிறே. "**कौसल्या लोकभर्तारम्**" ***(கௌஸல்யா லோகப₄ர்த்தாரம்)*** இத்யாதி₈. (என் நிலைமை யெல்லாமறிவித்தால்) என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தையும் குலைத்து மடலூருகை தவிரேன் என்கிற என்னுடைய துணிவை அறிவித்தால். "உன்னைக் காண்பதோராசையினுல்" என்று, * தாயே தந்தையிலாசைப்பட்டபடியும், "ஆகிலும் ஆசை விடாளால்" என்று பிறர்சொல்லும்படி அவ்வாசை முடிய நடந்தபடியும், "என் சிந்தனைக்கு இனியையாம்படி புகுந்த உன்னைப் போகவொட்டேன்" என்று கால்கட்டத் தாம் போய்த் திருவாலியிலே தூதுவிட இருந்தபடியும், "ஆயர்

மலர்ப்பாதம் நாளும் பணிவோம்" [பெரியதிரு 9-3-9] என்ற இவ் வாழ்வார். அடுத்தபடியாக அது அவனுடைய நெஞ்சுக்குத் தண் ணீர்த் துரும்புபோன்றது என்பதை "நமக்கே நலமாதலில்" [பெரிய 9-3-9] என்ற பகுதியில் ஏகாரத்தாலே உணர்த்தினர். "தொழுது மாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு எழுதும் என்னுமிது மிகையாதலின்" [திருவாய் 9-3-9] என்றார் நம்மாழ்வார். (கண்டு ஆங்கு கை தொழுது) மடலெடுக்கத் துணிந்த நம்மாழ்வாரும். "நம் கண்களால் கண்டு தலையில் வணங்கவும் ஆங்கொலோ தையலார் முன்பே" [திருவாய் 5-3-7] என்று பலர் முன்பே அவன் ஸ்வரூபத்தை அழிக்க ஆசைப்பட்டார். பெருமான்மேலே விழிய பிசாட்டியும் "தம் மமார்த்தே₂ ஸ்நுஷே ப்ருச்ச₂ ஶிரஸா சாபி₄வாத₃ய" [சா-ஸு 39-55] [அவரை எனக்காக க்ஷேமம் விசாரிப்பாய்; (எனக்காகத்) தலையால் வணங்குவாய்] என்றான். (என் நிலைமை எல்லாம் அறிவித்தால்) மடலெடுக்கும்படியானதுவரையிலுள்ள என்னுடைய எல்லா நிலைகளை யும் அறிவித்தால்: அவைதான் எவையென்னில்; "தாயே தந்தை" [பெரியதிரு 1-9] என்னும் பதிகத்தில் "உன்னைக் காண்பதோ ராசையினுல் வந்தடைந்தேன்" [1-9-1] என்று ஆசைப்பட்டபடியை யும். "ஆகிலும் ஆசைவிடாளால்" [2-7-1] என்று தாயார் சொல்லும்படி அவ்வாசையே தொடர்ந்து வந்ததையும், "என் சிந்தனைக்கினியாய்" [3-5-1] "புகுந்தாயைப் போகவொட்டேன்" [3-5-6] என்று கால்கட்டிய நிலையையும், அடுத்த பதிகத்தில்

தன்னருளு மாகமும் தாராளேல் தன்னைநான்

தன் அருளும் ஆகமும் தாரான் ஏல்—தனது திருவருளையும் திரு மார்பையும் எனக்குத் தந்தருளானாகில், ***தன்னை***—அவ்வெம் பெருமானை, ***நான்***—(அவனது செயல்களையெல்லாமறிந்த) நான்,

---

னருள்) த₄ர்மத்துக்குத் தண்ணீர்வார்க்கை. (ஆகம்) நெஞ்சோடு கலந்தவன்று தே₃ஹ த₃ாரகமாமத்தனே.

மாதர் கொங்கை 'புல்கு செண்டன்" என்று தம்முடைய ப்ரண யித்வத்தை அநுஸந்தி₄த்துச் சொல்லவென்று ஒருப்பட்டு மோஹங்க₃தையாய், பார்த்தன்பள்ளியிலே பரிசழிந்தபடி யும், திருவிந்தளூரிலே அயலாரும் ஏச உம்மைக்காணுமாசை யென்னும் கடலில் வீழ்ந்து அறிவித்தபடியும், * வெருவா தாளிலே "தாதாடு வனமாலை தாராளோ" என்று வாய் வெருவிக் கோயில் திருவாசலிலே முறையிட்டபடியும், சினவில் செங்கணிலே திருநறையூரிலே கணக்கண்டபடியும், * தந்தைகாலில் பெருவிலங்கிலே திருவழுந்தூரிலே * என்னைம் புலனும் எழிலுங்கொண்டு – பொன்னம் கலைகள் மெலிவெய் தப்போனபடியும், * தெள்ளியீர் தேவரிலே, * கண்ணபுர மென்று பேசியுருகி வாய் வெருவினபடியும், * கரையெடுத்த

திருவாலியிலே தூதுவிட்டபடியையும், "ஆயர் மாதர்கொங்கை புல்கு செண்டன்" [4-8-3] என்றும், "கொல்லையானாள் பரிசழிந் தாள்" ல[4-8-4] என்றும் பார்த்தன்பள்ளியிலே பரிசழிந்தபடியை யும், "உம்மைக் காணும் ஆசையென்னும் கடலில் வீழ்ந்து" [4-9-3] என்கிறபடியே அயலாருமேசத் திருவிந்தளூரிலே ஆசைக் கடலில் வீழ்ந்தபடியையும், "வெருவாதாள்" [5-5] என்னும் திரு மொழியிலே "வாய் வெருவிவேங்கடமே வேங்கடமே" என்றும், "அடியேனை வேண்டுதியோ வேண்டாயோ" என்றும், "தாதாடு வனமாலை தாராளோ" என்றும் கதறியபடியையும், "சினவில் செங் கண்" [7-3] என்னும் திருமொழியிலே கணக்கண்டபடியையும், "தந்தைகாலில்" [7-5] திருமொழியிலே, "என்னைம்புலனும் எழி லும்கொண்டு பொன்னங்கலைகள் மெலிவெய்த" என்னும் நிலையை அடைந்ததையும், "தெள்ளியீர் தேவர்" [8-2] திருமொழியிலே கண்ணபுரமென்று பேசி உருகி உள்மெலிந்தபடியையும், "கரை யெடுத்த" [8-3] திருமொழியில் வளையிழந்து "தந்தைகாலில்" [8-5]

மெய்போலே பூ்ாவித்துப் பொரிபுறந்தடவியிருக்கிற தன்னை. (நான்) அவையெல்லாம் வெளியிடப்புகுகிற

விலே வளையிழந்தபடியும், * தந்தை காலிலே, நெஞ்சு தாரி ஞைசயில் போகத்துணையற்று, * நாழிகை ஊழியில் பெரிதானபடியும், *காவார் மடலிலே திருப்புல்லாணியிலே பொய் சொல் விப்போனபடியும், * தவள இளம் பிறையிலே தரைக்கிடைக் கிடந்தபடியும், * மூவரில் முன் முதல்வனிலே திருமலையிலே கூட ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமே, * திருத்தாய் செம்போத்திலே நிமித்தம் பார்த்திருந்தபடியும். (எம்பெருமான்) தன்னை அழியமாறியும் பெறவேண்டும்படியன்றோ அத்தலையில் வைலக்ஷண்யம். அவன் வருந்தனையும் பார்த்திருக்கலாம்படியோ என் தசை? என்கிருள். (தன்னருளும் ஆகமும் தாராளேல்) தன்பேருக க்ருபை பண்ணித் தன்னுடம்போடே வந்து என்னை அணையாளுகில்.

திருமொழியிலே நெஞ்சம் தாசிஞைசயால் போகப்பெற்று நாழிகை ஊழியில் பெரிதானபடியையும், "காவார் மடல்" [9-4] திருமொழியிலே புல்லாணியெம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்து சிந்தைநோய் கொண்டு, அந்துகிலும் நில்லாமல், எழில்நிறமும் சங்குமிழந்து உறங்காதிருந்தபடியையும், "தவள இளம்பிறை" [9-5] என்னும் திருமொழியிலே தரைக்கிடை கிடந்தபடியையு "மூவரில் முன் முதல்வன்" [9-9] திருமொழியிலே திருமாலிருஞ்சோலையில் கூட ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமல், "திருத்தாய் செம்போத்து" [10-10] திருமொழியில் சகுனம் பார்த்தபடியையும், இப்போது மடலெடுக்கவிருக்கிற நிலையையும் ஆக இந்த நிலைகள் எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. (எம்பெருமான்) என் ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொண்டும் பெறவேண்டும்படியன்ளே எனக்கும் அவனுக்குமுள்ள உறவிருப்பது; அவன் வரும்வரை பார்த்திருக்கமுடியுமோ? என்கிறர். (தன் அருளும் ஆகமும் தாராளேல்) தா்மத்துக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைப்பாளரைப் போலே தன் பேருகக் கருணைத் தண்ணீரை வார்த்து, என் மார்வோடு தன்நெஞ்சை அணைத்து என்னை உயிர்பெறச் செய்யவில்லையாகில்; இது செய்யாவிடில் உடலில் உயிர் இல்லையாகிவிடும் என்று கருத்து.

(தன்னை) புறத்தில் (மேலே) வெல்லம் தடவியிருக்கையாலே இனிப்பதாய், உண்மையில் இனிப்பற்றதாகிய பொரியைப்போலே, அன்புள்ளவன்போலே நடிப்பவனும், உண்மையில் அன்பு சிறிதும்

மின்னிடையார் சேரியிலும் வேதியர்கள்
வாழ்விடத்தும் 135
தன்னடியார் முன்பும் தரணி முழுதாளும்
கொல்லவினும் வேல்வேந்தர் கூட்டத்தும்
நாட்டகத்தும் 136

மின் இடையார் சேரியிலும்—ஸ்த்ரீகள் இருக்கும் திரள்களிலும், *வேதியர்கள் வாழ்வு இடத்தும்*—வைதிகர்கள் வாழுமிடங்களிலும், *தன் அடியார் முன்பும்*-அவனது பக்தர்கள் முன்னிலையிலும், *தரணி முழுது ஆளும் கொல்நவிலும் வேல் வேந்தர் கூட்டத்தும்*-பூமண்டலம் முழுவதையும் ஆள்கின்றவராயும் கொடிய படைகளையுடையவராயுமிருக்கிற அரசர்களுடைய ஸபைகளிலும், *நாடு அகத்தும்*—மற்றும் தேசமெங்கும்,

நான். (மின்னிடை) தான் ப்ரணயத்துக்குச் சமைந்து "உங்களிடையல்லதறியேன்" என்றிருக்கிறவிடம்; ரஸிக

(தன்னை) ஸர்வத்ர மடலெடுத்தாகிலும் பெறவேண்டும் படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய தன்னை. (நான்) ஏதேனும் செய்தாகிலும் அபேக்ஷிதம் பெற்றல்லது மீளுவதில்லை என்னும் துணிவையுடைய நான். (மின்னிடையார் சேரியிலும்) அல்லாதவிடம் செய்தபடி செய்ய, என்னோடொட்ட ஸஜாதீயர்க்கு முந்துற அறிவிக்கத்தட்டில்லையிறே. தான் ரஸிகனாய் ப்ரணயித்வம் கொண்டாடியிருப்பது அவர்கள் பக்கலிலேயிறே,

இல்லாதவனான தன்னை; மடலெடுத்தாகிலும் பெறவேண்டிய பெருமையுடைய தன்னை என்றுமாம். (நான்) மெய்யன்போலே நடிக்கும் அப்பொய்யனுடைய பொய்களையெல்லாம் வெளியிடப்போகிற நான். இருவர் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தாகிலும் அவனைப் பெற்றல்லது விடேன் என்றிருக்கும் நான் என்றுமாம். (மின்னிடையார் சேரியிலும்) முதலில் என்னைப்போலே அவனிடத்திலே மனத்தைப் பறிகொடுத்த பெண்களிடத்தில் சென்று, "என்னிடம் 'உன்னையல்லது அறியேன்' என்று கூறி மறந்து நிற்கிறான்; உங்களிடம் காதல் கொண்டவன்போல் பாவித்து 'உங்களுடைய மின்னிடையல்லது வேறொன்றுமறியேன்' என்று சொல்லியிருக்கும் வார்த்தையும் எத்தகையது என்று அறிந்து கொள்ளுங்கோள்" என்கிறேன். (மின்னிடையார்)

த்வம் விலை செல்லுகிறவிடம் என்றுமாம். (வேதியர்கள்) ப்ரமாண கோடிகளாலே தன்னை அறிந்து ஸமாராதநமான யாகாதிகள் பண்ணுமிடத்திலும்; ஆந்ருஶம்ஸ்யம் விலை செல்லுமிடம். (தன்னடியார் முன்பும்) தன்னைப் பற்றாசாக நினைத்திருக்கிற ஆஶ்ரிதர் முன்பும்; குணம் விலைசெல்லுமிடமென்றுமாம். (தரணியித்யாதி) தன் வீரப்பாடு பேசும்

மின்னிடையாரென்று-ஆண்டாள் போல்வார் கோஷ்டியிலும் திருக்குரவை கோத்த பெண்கள் திறங்களிலும், 'இதுவேயன்றோ அவனுடைய ரஸிகத்வமிருந்தபடி' என்று என்னுடம்பைக் காட்டி "ஸ்தரீகாதுகன்கிடிகோள்" என்கிறேன். (வேதியர்கள் வாழ்விடத்தும்) உபாஸகாக்ரேஸரரான வ்யாஸாதி கோஷ்டியிலும். வேதியரென்ற - பெரியாழ்வார் வர்த்திக்கிற தேசங்களிலுமென்னவுமாம். (தன்னடியார் முன்பும்) "குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" (குணைர் தாஸ்யமுபாகத:) என்றாற்போலே குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவித்துக்கிடப்பார் சிலருண்டிறே - நம்மாழ்வார் போல்வார். அவர்கள் ஸந்நிதியிலும்; அவர்கள் முன்பே "இதுகிடிகோள் அவன்குணமிருந்தபடி" என்று என் வடிவைக்காட்டி, "ந்ருஶம்ஸன்" என்னக்கடவேன். (தரணி முழுதாளும் கொல் நவிலும் வேல்வேந்தர்

ஆண்டாள், குரவைகோத்த ஆய்ச்சியர் முதலானோர். இவர்கள் கோஷ்டியிலே 'அழகை ரஸிக்கும் பரமரஸிகன்' என்றல்லவோ பெயர் வாங்கியிருப்பது; 'என் அழகை ரஸித்தபடி காணீர்' என்று கூறி அப்பெயரை அழிக்கிறேன் என்றுமாம். (வேதியர்கள் வாழ்விடத்தும்) ஶ்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களாலே 'இவனே பரதேவதை' என்று அறிந்து, உபாஸனம், யாகம், ஶரணவரணம் மங்களாஶாஸனம் முதலானவை செய்யும் வியாஸர், பராஶரர், பெரியாழ்வார் போல்வார் வாழுமிடத்திலும்; 'பரமதயாளு இவன்' என்று பறைசாற்றிக்கொண்டிருக்கும் அவர்கள் கூட்டத்திலே சென்று 'இவனுடைய இரக்கமிருந்தபடியைப் பாரீர்' என்று என் உடம்பைக் காட்டுகிறேன். (தன்னடியார் முன்பும்) குணத்துக்குத் தோற்றுத் தம்மை எழுதிக்கொடுத்திருக்கும் இளையபெருமாள் நம்மாழ்வார் போல்வாருடைய கூட்டங்களிலே சென்று 'இவனுடைய குணமிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்' என்கிறேன். 'வேதியர்கள்' என்று வேதத்தில் மிகுந்து காணப்படும் ஸாத்யோபாயங்களில் ஊன்றியவரையும், 'தன் அடியார்' என்று அடியைப்பற்றிய ஸித்தோபாயநிஷ்டரையும் குறிக்கிறதாகவுமாம். (தரணி முழுதாளும் கொன்ன

தன்னிலைமை யெல்லா மறிவிப்பன் தான்முனநாள்
மின்னிடை யாய்ச்சியர்தம் சேரிக் களவின்கண் 137

தன் நிலைமை எல்லாம் அறிவிப்பன்—அவன் தன்மைகளையெல்லாம் வெளிப்படுத்தி விடுவேன்; ***முனம் நாள்***—முற்காலத்தில் (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்), ***மின்னிடை ஆய்ச்சியர்தம் சேரி***—மின்போல் நுண்ணிய இடையையுடைய இடைச்சிகளின் சேரியிலே, ***களவின்கண்*** — திருட்டுத்தனமாக,

---

ராஜாக்கள் முன்பும்; ஆபிஜாத்யமும் ஜகத்ரக்ஷணமும் விலைபெறுமிடமென்றுமாம். (நாட்டகத்தும்) நாலெந்திடத்திலே சொல்லி விடாநின்றேனே? ஸர்வேஶ்வரனாக

கூட்டத்தும்) ஒவ்வொரு நாடுகளுக்குக் கடவராயிருப்பார் இவன் வீரவாசியைச் சொல்லிக் கொண்டாடி நிற்பர்களிறே; அவ்விடங்களிலே "இதுகிடிகோள் அவன் ரக்ஷகனாயிருக்கிறபடி" என்று அபலையான என் வடிவைக் காட்டுகிறேன். (வேல்வேந்தர்) ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திபோல்வாரிறே. இங்ஙனே பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? (நாட்டகத்தும்) லோகமடங்கத் திரண்ட இடங்களிலே சென்று, "ஸேஶ்வரம் ஜகத்து" என்று ப்ரமித்திருக்கிறவர்களை, "நிரீஶ்வரம் ஜகத்து" என்று இருக்கும்படி பண்ணுகிறேன். (நாட்டகத்தும்) மற்றும் விலக்ஷணர் வர்த்திக்கும்

விலும் வேல்வேந்தர் கூட்டத்தும்) ஒவ்வொரு நாட்டை ஆள்கையாலே அரசர்களென்று பெயர் படைத்து பூமியிலிருக்கும் நற்குடிப் பிறப்புள்ள ஶௌர்ய வீரர்களான குலசேகரர், தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி போல்வாரான அரசர்களனைவரும் அரசர்க்கரசனான இவனுடைய வீரத்தையும் ரக்ஷகத்வத்தையும் கொண்டாடியிருப்பார்களன்றோ; அவர்கள் குழுவிலே சென்று "இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் பிறந்த ஶௌர்யவீரனான இவன் அபலையான என்னிடம் காட்டிய வீரத்தைக் காணுங்கோள்; ஸர்வரக்ஷகனான இவன் என்னை ரக்ஷித்தபடியைப் பாருங்கோள்" என்று கூறி வீரத்தையும் ரக்ஷகத்வத்தையும் அழிக்கிறேன். (நாட்டகத்தும்) இப்படி நாலெந்திடத்திலே சொல்லி விட்டு விடப்போகிறேனோ? ஸர்வேஶ்வரனாகக் கொடிநாட்டியிருக்கும் இடமெல்லாம் சென்று சொல்லுகிறேன். தன் வீரத்தைப் பேசுவார்

ப்ராவிக்கிற இடமெங்கும்; தன் வீரப்பாடு பேசுமிடமெங்கும். (தன் நிலைமை) என்னுடம்பைக் காட்டுகிறேன்.

(தான் முனநாள்) அன்று தான் இடைச்சேரியிலே வெண்ணெய் திருடி உரலோடே கட்டுண்டு விட்டுப் புறப்பட்டதும். (மின்னிடை) நீ களவுகாண்கிறது பெண்

திவ்ய தேசங்களிலும். (தன்னிலைமையெல்லாம் அறிவிப்பன்) இவ்வடிவைக்காட்டி ஆற்றாமையை விளைத்து மடலெடுக்கும்படிபண்ணி, "என்னுடைய உடம்பு கொடுப்பதில்லை" என்றிருக்கிற தன் துணிவையெல்லாம் அறிவிப்பன். நான் ஆகாது என்றிருந்தானத்தனை யென்கிறாள். இனி அதுக்கு உனக்கென்? என்ன; லோகமடையக் கைவிடும்படியாகப் பண்ணக்கடவேன்; பொரிபுறம்தடவி, தன்னை 'ஈச்வரன்' என்றிருப்பார் பக்கல் அவனிருக்குமிருப்பை நாட்டிலே வெளியிடக்கடவேன்.

இப்படி ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின் குணஹாநியை உபபாதிக்கிறார் மேல்,—(தான்) இது செய்தானாய் மேனாணித்திருக்கிற தான். (முனநாள்) செய்த நாள் பழகிற்றென்றிருக்கிறானோ? (மின்னிடையாய்ச்சியர்தம் சேரிக் களவின்கண்) அகங்கள்

உன்னுமிடமெல்லாம் சென்று பறைசாற்றுகிறேன். (தன் நிலைமை எல்லாம் அறிவிப்பன்) தன் வடிவைக்காட்டிப் பிரிந்து, ஆற்றாமையை விளைத்து, மடலெடுக்கச் செய்து, அப்படியும் தன்னைக் காட்டாதே என்னை வருத்தியதையெல்லாம் அறிவிப்பேன். அவன் என்னொருத்தியே ஆகாதென்றிருக்கையாலே, நான் அவனொருத்தனை உலகனைத்துக்கும் ஆகாதவனாக்குகிறேன். அவனுடைய துர்க்குணங்களை யெல்லாம் பறைசாற்றுகிறேன்.

இனி, தம்மையுள்ளிட்ட ஆழ்வார்களனைவரும் 'எத்திறம்' என்று மயங்கும் திவ்யசேஷ்டிதங்களை இழிதொழில்களாக நிரூபித்துப் பேசப் போகிறேன் என்னும் தம் துணிவை வெளியிடுகிறார் ப்ரபந்தகோஷத்தாலே. (தான் முனநாள்...பெற்றிமையும்) முன்னொரு நாள் இடைச்சேரியிலே வெண்ணெய் திருடி உரலோடே கட்டுண்டிருந்து விடுபட்ட பெருமையை ஊரறியச் செய்கிறேன். (தான்) இச்செயலைச் செய்து விட்டு 'தான்' என்ற மதிப்போடிருப்பதே! (முனநாள்) சிறுவயதிலேயேயன்றோ இத்தொழிலில் புகுந்தது! நீண்ட நாட்கள் ஆகிவிட்டதால் உலகினர் மறந்திருப்பார்கள் என்றிருக்கிறானோ? (மின்னிடை) களவு

துன்னு படல்திறந்து புக்குத் தயிர்வெண்ணெய்
தன்வயிறார விழுங்கக் கொழுங்கயற்கண் 138
மன்னு மடவோர்கள் பற்றியோர் வான்கயிற்றால்

துன்னு படல் திறந்து—நெருக்கமாகக் கட்டிவைத்த படலைத் திறந்து, ***புக்கு***—புகுந்து, ***தயிர் வெண்ணெய்***—தயிரையும் வெண்ணெயையும், ***தன் வயிறு ஆர தான் விழுங்க***—தனது வயிறு நிறையும்படி வாரி அமுது செய்தவளவில், ***கொழு கயல் கண்***—நல்ல கயல் மீன்போன்ற கண்களையுடைய, ***மன்னு மடவோர்கள்***—ஆயர்மாதர், ***பற்றி***—பிடித்துக்கொண்டு, ***ஓர் வான் கயிற்றால்***—ஒரு அழகிய கயிற்றால்,

---

களிடை காணக்கிடாய். (ஆய்ச்சியர் தஞ்சேரி) என்ன பட்டணத்தே புக்கான்? இடைச்சேரியன்றோ? என்ன மகுடப$_4$ங்க$_3$ம் பண்ணினன்? துன்னுபடலன்றோ? என்ன ப்ரதிமையெடுத்தான்? வெண்ணெயன்றோ? என்ன திருப்பணி செய்தான்? தன் வயிறு வளர்த்தானத்தனையன்றோ?

தோறும் தனித்தனியே கண்ட களவு, சேரிக்களவென்று - தான் ஒரு சேரியாகவன்றே களவுகண்டது. களவு கண்டு ஓடப்புக்கால் தொடருகிற பெண்களுடைய இடையினுடைய நுடங்குதல் காண்கைக்காகவன்றோ செய்தது. (துன்னு படல் திறந்து புக்குத் தயிர் வெண்ணெய்) நெருங்கின படலை

செய்த தன்னைப் பிடிக்க ஓடிவரும்போது ஆய்ச்சியருடைய மின்னிடை நுடங்குவதைக் காணவன்றோ களவு செய்தது! (மின்னிடை ஆய்ச்சியர் தம்) களவுசெய்ததுதான் செய்தான்; என்னைப்போலே வீரபுருஷர்களிடமும்; புருஷோத்தமனிடமும் களவுசெய்தானோ? அப$_3$லைகளான பெண்களிடமன்றோ களவு செய்தான்! (ஆய்ச்சியர்தம் சேரிக் களவின்கண்) என்னைப்போலே, ஒன்பது நீண்ட தெருக்களும் கட்டுக்காவல் மிகுந்த வாசல்களுமுடைய நாக$_3$பட்டணத்திலேயோ களவிட்டான்? இடையர்களும், இடைச்சிகளும் வாழும் காவலில்லாத குடிசைகளுடைய இடைச்சேரியிலன்றோ களவிட்டது! (துன்னு படல் திறந்து புக்கு) என்னைப்போலே, பு$_3$த்$_3$த$_4$விஹாரத்தின் விமானமகுடத்தை இடம்புரி வலம்புரிதிருப்பி மகுடப$_4$ங்க$_3$ம்செய்து புகுந்தோ களவிட்டது? ஆயர்கள் நெருங்கின படலையிட்டு அதை அடைப்பதற்காக அதன்மேலே ஒரு மரத்தையிட்டுத் திருகிவைக்கிருப்பார்கள்; இந்த மகுடத்தை

(சேரி) ஒழுகு ஒன்பதும் (துன்னு) மேலே படலிருக்கக் கீழே நுழைந்ததும் களவுகைவந்ததுமத்தனையன்றி, அவள் கோலிட்டுத் திருகி வைக்கும் யந்த்ரமறியான்; பல்கால் புக்க வழக்கத்தாலே அறியுமென்கை. (தன் வயிறார) திருமங்கையாழ்வாரைப் போலே பரார்த்த$_2$மாகக் களவு காண்கிறதன்று.

(கொழுங்கயல்) எட்டாதே திரிந்தவன் பிடியுண்ட ப்ரீதி. (வான்கயிறு) எட்டிற்றொரு கயிறு. பெற்றிமை-

---

யிட்டு வாசல்களை மரத்தையிட்டுத் திருகிவைப்பர்களாயிற்று; அவற்றைத் திறந்து கொடுபோய்ப்புக்கு. திறந்து வைத்தார்களாகில் அடைத்துக்கொடுபோய்ப்புக்கு களவு காண்பது துச்ச$_2$மான தயிரும் வெண்ணெயுமன்றோ? பௌ$_4$த்$_4$த$_4$ ப்ரதிமையோ? (தன்வயிறாரவிழுங்க) ஏதேனுமொரு திருமதில் செய்கைக்காகவோ? இவன் தீராமாற்றுச்செய்து அகப்படாதே திரிந்த இழவுதீர, அகப்பட்டபோதே "நல்ல தாம்பு" என்று நீளியதொரு கயிறு கொடுவந்து கொடுப்பாரில்லையிறே என்கிற அஹங்காரம் தோற்றப் பார்க்கிறபோதை கண்ணில் புகரையும் ஆச்சர்யமாயிருக்கிற வடிவையும். (மன்னு மடவோர்கள்

யன்றோ ப$_4$ங்க$_3$ம்செய்து புகுந்து களவுசெய்தான்! (படல் திறந்து புக்கு) ஸாதா$_4$ரணமாக ஆய்ச்சியர் படல்மேலே கோலிட்டுத் திருகி வைக்கும் யந்திரத்தைத் திறக்கக்கூட இவன் அறியான், படலின் கீழே புகுந்து களவுபுரியத்தான் தெரியும். ஆனால், இங்கு தன் விடாமையாலே பலகால் களவு செய்யப்புகுந்த பழக்கத்தால், படல் திறக்கையாகிற இவ்வரிய காரியத்தை ஸாதி$_4$த்தான்! (துன்னு படல் திறந்து புக்கு) நெருக்கமாக அடைத்து வைத்திருக்கையாலே திறந்து புகுந்தான், திறந்து வைத்திருந்தால் அடைத்துப்புகுவான். (தயிர் வெண்ணெய்) என்னைப்போலே ஸுவர்ணமயமான பு$_3$த்$_3$த$_4$ ப்ரதிமையையோ எடுத்தான்? எளிய தயிர்வெண்ணெயன்றோ திருடியது! (தன் வயிறார விழுங்க) என்னைப்போலே பரார்த்த$_2$மாகக் (1. பிறர் பொருட்டு; 2. பரன் பொருட்டு) களவு செய்தானல்லனே; ஸ்வார்த்த$_2$மாக (தன் பொருட்டு) அன்றோ களவு புரிந்தது.

(கொழுங்கயற் கண்) இப்படிக் களவுகண்டு அகப்படாமல் திரிந்தவன் அகப்பட்டதனாலுண்டான ஆநந்த$_3$ம் ஆய்ச்சியரின் கண்ணிலே தோற்றியிருக்கை. (மன்னு மடவோர்கள் பற்றி) இவன் அகப்பட்ட

பின்னு முரலோடு கட்டுண்ட பெற்றிமையும் 139
அன்னதோர் பூதமா யாயர் விழவின்கண்
துன்னு சகடத்தால் புக்க பெருஞ்சோற்றை 140
முன்னிருந்து முற்றத்தான் துற்றிய தெற்றெனவும்

உரலோடு-உரலோடே (கட்டிவிட), ***கட்டுண்ட பெற்றிமையும்***—கட்டுண்டு கிடந்த பெருமையென்ன; ***ஆயர் விழவின்கண்***—இடையர்கள் (இந்திரனுக்குச்செய்த) ஆராதனையில், ***துன்னு சகடத்தால் புக்க பெருசோற்றை***-பலபல வண்டிகளால்கொண்டு சேர்த்த பெருஞ்சோற்றை, ***அன்னது ஓர் பூதம் ஆய்***—வாய் கொண்டு பேசத்தகாத ஒருபெரும் பூதவடிவுகொண்டு, ***முன் இருந்து***—கண்முன்னேயிருந்துகொண்டு, ***முற்ற*** — முழுவதும், ***தான்***—தானொருவனுகவே, ***துற்றிய***-உட்கொண்ட, ***தெற்றெனவும்***—வெட்கக்கேடென்ன;

பெருமை. அப்போதே உரலோடேயிருக்கச்செய்தே கண்டேனுகிலோ? என்று கருத்து.

பற்றி) இவன் அகப்பட்டபோதே ஒரு கைக்கு ஆயிரம் பெண்களாய் வந்து பிடித்து விடாதே நிற்பர்கள். (ஓர் வான்கயிற்றால்) அப்போது கைக்கு எட்டிற்றொரு கயிறு; நல்ல தாம்பன்றே. "கண்ணிக் குறுங்கயிறு" என்றும், "கண்ணியார் குறுங்கயிறு" என்றும், "கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு" என்றும் இதுதன்னை ஶ்லாகித்துவைத்தார்களிறே. (பின்னும் உரலோடு கட்டுண்ட பெற்றிமையும்) கையாலே பிடித்து விட்டார்களோ? (பெற்

வுடன், இவனுடைய ஒரு கையை ஆயிரம் பெண்கள் சூழ்ந்து பற்றிக் கொள்வார்கள். (ஓர் வான் கயிற்றால்) கைக்கு எட்டாத அவனைப் போலேயல்லாமல், நினைத்தவுடன் கைக்கெட்டியதொரு அழகிய கயிறு. "கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு" [கண்ணி-1] "கண்ணிக் குறுங்கயிறு" [பெரியதிரு 11.5-4] "கண்ணியார் குறுங்கயிறு" [பெரியதிரு 5-9-7] என்கையாலே வான் கயிறென்றது பெரிய கயிறன்று; தீம்பனைக்கட்ட வல்ல நல்ல கயிறு. (பின்னும் உரலோடே கட்டுண்ட பெற்றிமையும்) பெண்கள் இவனைப் பற்றியது மாத்திரமல்ல; அதற்குமேலே அசேதனமான உரலோடே இவனைக் கட்டிவைத்தார்கள் அந்தப் பெருமையையும் ஊராறியச் சொல்லுகிறேன்! (கட்டுண்ட பெற்றிமை

(அன்னது) "அம்மே!" "அப்பூச்சி" என்று முகத்தைத் திரியவைக்கிருள். (முன்னிருந்து) ஒரு திரைவளைத்துக்

றிமையும்) தன்னுடைய பெருமை இதுவன்றே; அதுக்கு மேலே செய்ததொரு செயலன்றே இது.

(அன்னதோரித்யாதி.) நினைத்தவாறே துணுக்கென்னும் படியான வடிவையன்றே கொண்டது. (பூதமாய்) பூத வேஷத்தையும் பரிக்ரஹிப்பாருண்டோ? (ஆயர்விழவின்கண்) ஆரேனுமாக, நாழியரிசி ஜீவிப்பாரைத்தேடித்திரியுமாயிற்று, அங்கேபுக்கு ஜீவிக்கைக்கு; இடையருடைய உத்ஸவத்திலே. (துன்னு சகடத்தால் புக்க பெரும் சோற்றை) நால்வரிருவர் சுமந்துகொடுபோன சோற்றை ஜீவித்தானோ? நெருங்கின சகடங்களாலே கொடுபோய்ப்புக்கு மலைபோலே குவித்த சோற்றையன்றே ஜீவித்தது. * அட்டுக்குவிசோறிறே இது. (முன்னிருந்து) ஒரு திரையை வளைத்துத்தான் ஜீவிக்கப்

யும்) எவர்க்கும் கிடைக்காத இப்பெருமையைப் பாவியேன் அப்போதே யிருந்து காணப்பெற்றிலேனே! என்று கருத்து. பெற்றிமை-பெருமை; இங்கு விபரீத லக்ஷணையாலே சிறுமையைக் குறிக்கிறது

இதுக்குமேலும் ஒருசெயலையும் கூறுகிறேன். – (அன்னதோர்) வாய்கொண்டு பேசத்தகாததொரு வெறுக்கத்தக்க வேஷத்தை யன்றே போட்டுக்கொண்டான். (அன்னது) 'அம்மே' 'அப்பூச்சி' 'ஐயய்ய' என்று இக்கோரவடிவைக் காண வெறுத்து முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கிருன். (பூதமாய்) மிகத்தாழ்ந்த பூதவேஷத்தையும் எடுப்பாருண்டோ? (ஆயர்விழவின் கண்) பெரும்பசியனான பூதமாகை யாலே சோறு கண்ட விடமெல்லாம் திரியுமாயிற்று. தன்னைப் பற்றி நிற்கும் இடையர் சோற்றையும் விழுங்க முற்பட்டது. (துன்னு சகடத்தால் புக்க பெருஞ்சோற்றை) நால்வரிருவர் சுமந்து சென்ற சோற்றையோ விழுங்கிற்று? வண்டி வண்டியாக வந்து குவித்த மலைபோன்ற சோறு முழுவதையுமன்றே விழுங்கிற்று. "அட்டுக்குவி சோற்றுப் பருப்பதமும் தயிர் வாவியும் நெய்யளறும்" [பெரியாழ் திரு 3-5-1] என்று சோற்று மலையையும், தயிர்க்குளத்தையும், நெய்க்குட்டையையும் ஒன்று சேர்த்தன்றே விழுங்கிற்று. (முன்னிருந்து) என்ன வெட்கங்கெட்ட செயல்! கணையுள்ளதாகில் ஒரு திரை யிட்டுக்கொண்டாவது விழுங்கியிருக்கக்கூடாதோ ? அதுவுமில்லை

மன்னர் பெருஞ்சவையுள் வாழ்வேந்தர் தூதனாய் 141
தன்னை யிகழ்ந்துரைப்பத் தான்முனநாள் சென்றதுவும்
மன்னு பறைகறங்க மங்கையர்தம் கண்களிப்ப 142

முனம் நாள்—முன்னொரு காலத்தில், *வாழ் வேந்தர் தூதன் ஆய்*—பாண்டவர்களுக்குத் தூதனாய், *தன்னை இகழ்ந்து உரைப்ப*—(கண்டாரடங்கலும்) இழிவாகச் சொல்லும்படியாக, *மன்னர் பெரு சவையுள் சென்றதும்*—(துர்யோதநாதி) ராஜாக்களுடைய பெரிய ஸபையிலே சென்றதென்ன; *மங்கையர் தம் கண் களிப்ப*—(இடைப்) பெண்களின் கண் களிக்கும்படி, *மன்று பறை கறங்க*—(அரையிலே) கட்டிக்கொண்ட பறை ஒலிக்க,

---

கொண்டால் என்செய்யும்? (முற்றத்தான்) வயிறுதாரித்தனம். (தெற்றெனவும்) நிர்லஜ்ஜதையும்.

(வாழ்வேந்தர்) நாழியரிசியேற ஜீவித்தார்க்குத் தூது போம் வேண்டப்பாடு. (இகழ்ந்துரைப்ப) ஸ்ரீவிதுரரகத்தே உண்டது.

பெற்றதோ? (முற்றத் தான் துற்றிய) அதிலே சிறிது சோறு வைக்கத்தான் பெற்றதோ? (தான் துற்றிய) ஜீவிக்குமிடத்தில் சில பந்துக்களோடே தான் ஜீவிக்கப்பெற்றதோ? (தெற்றனவும்) இப்படி செய்தோமென்று லஜ்ஜிக்கத்தான் பெற்றதோ?

(மன்னர் பெருஞ்சவையுள்) ராஜாக்களுடையத் திரண்டு இடக்கிற பேரோலக்கத்தின் நடுவே, (வாழ்வேந்தர் தூதனாய்)

யாகையால் அனைவரும் காண முன்னிருந்து விழுங்கிற்று. (முற்றத் தான் துற்றிய) ஒரு கவளம் ஒருவருக்குக் கொடுக்கவில்லையே! என்ன வயிறுதாரித்தனம்! (தான் துற்றிய) உறவினர்களையுங் கூட்டிக்கொள்ளாமல் தானேயன்றோ ஏப்பம் விட்டது! (தெற்றெனவும்) இப்படிச் செய்ததில் ஒரு லஜ்ஜையுமில்லையே! தெற்றெனவு. தெளிவு; (இங்கு) வெட்கமின்மை.

இதற்குமேலும் ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்: (மன்னர் பெருஞ்சவையுள்) ஒருவருமறியாத இடத்திலேயோ இவ்வெளிமை

(மன்னுபறை) பறைகொட்டுகைக்கு ஓராளில்லாமே அரையிலே கட்டிக்கொண்டது. (மங்கையர்) இது கொண்

தன்னை வாழ்வாகவும், துணையாகவும், தோழனாகவும், தூதனாகவும் உடையராயிருக்கிற பாண்டவர்களுடைய தூதனாய். (தன்னை இகழ்ந்துரைப்ப) தன்னைக் கண்டாரடைய அநாதரோக்தி பண்ணும்படியன்றோ செய்தது. (தான்) "இது செய்தோம் நாம் அன்று" என்றிருக்கிறானோ? (முனநாள் சென்றதுவும்) காலம் கடந்துபோயிற்று என்றிருக்கிறானோ? நேற்று செய்தாப்போலேயன்றோ இருக்கிறது

(மன்னு பறை கறங்க) இவ்வஸ்து ஸ்யப்ரவ்ருத்திக்கு ஸஹகரிப்பாரில்லாமையாலே தானே பறையை அரையிலே கோத்தன்றோ அடிக்கிறது. (மங்கையர்தம் கண் களிப்ப) இது செய்ததென்னென்றால், "கண்ட பெண்கள் கண்கள் களிக்கச்செய்தோம்" என்றிறே இவன் சொல்லுவது.

பட்டது? மன்னர்களனைவரும் திரண்டிருந்த பெரிய சபையிலே யன்றோ இது நடந்தது. (வாழ்வேந்தர் தூதனாய்) தூது சென்றது தான் சென்றான். உலகாளும் சக்ரவர்த்திகளுக்குத் தூது சென்றானோ? வாழ்க்கையோடு போராடிக்கொண்டிருந்த பாண்டவர்க்கன்றோ தூது நடந்தது! இப்பெருமை யாருக்குக்கிட்டும்! (தன்னை இகழ்ந்துரைப்ப) "பீஷ்மத்ரோணர்களையும், என்னையும் விட்டு ஏன் சூத்திரன் (விதுரன்) உணவை உண்டாய்?" என்று துரியோதனன் இகழ்ந்துரைக்கும்படியாக. (தான்) இது செய்தவனுக்குத் 'தான்' என்ற மதிப்பு எதுக்கு? (முனநாள் சென்றதுவும்) இது செய்து நாள் கடந்துவிட்டது என்று ஆறியிருக்கிறானோ? எனக்கு நேற்றுச் செய்தது போலேயன்றோ காட்சியளிக்கிறது.

இதற்கும் மேலே இந்தக் கூத்தைக்கூறுகிறேன் கேளுங்கள்:— (மன்னு பறை கறங்க) இவ்வெட்கங்கெட்ட செயலுக்குத் துணைக்கு ஒருவரும் வாராமையாலே, பறையைத் தன் இடையிலேயே கட்டிக்கொண்டபடி. (மங்கையர் தம் கண் களிப்ப) பெண்கள் கொண்டாடும் கூத்தாடிச் செயலன்றோ செய்தான்! மானமுள்ள பெரியவர்கள் நினைக்கவும் மாட்டாத செயலையன்றோ செய்தான்! (கொள்ளவிலும்

கொன்னவிலும் கூத்தனாய்ப் பேர்த்தும் குடமாடி
என்னிவ னென்னப் படுகின்ற வீடறவும் 143
தென்னிலங்கை யாட்டி யரக்கர் குலப்பாவை
மன்ன னிராவணன்றன் நல்தங்கை வாளெயிற்றுத் 144
துன்னு சுடுசினத்துச் சூர்ப்பணகாச் சோர்வெய்திப்

கொல் நவிலும் கூத்தன் ஆய் —(பெண்களைக்) கொலை செய்கின்ற கூத்தை ஆடுபவனாய், ***பேர்த்தும்*** — மேலும், ***குடம் ஆடி***—குடங்களை யெடுத்து ஆடி, ***என் இவன் என்னப் படுகின்ற ஈடறவும்***—"இப்படியும் கூத்தாடுவானொருவனுண்டோ!" என்னும்படி பெற்ற சீர்கேடென்ன, ***தென் இலங்கையாட்டி***—தென்னிலங்கை அரசியும், ***அரக்கர் குலம் பாவை***—ராக்ஷஸ குலத்தில் தோன்றிய பதுமை போன்றவளும், ***மன்னன் இராவணன் தன் நல் தங்கை***—அரசனாகிய இராவணனுடைய அன்புக்குரிய தங்கையானவளும், ***வாள் எயிறு***—வாள்போன்ற (ஒளியுள்ள) பற்களையுடையவளும், ***துன்னு சுடு சினத்து***—சுடக்கடவதான கோபத்தையுடையவளுமான, ***சூர்ப்பணகா***—சூர்ப்பணகையென்பவள்,

---

டாட வல்லவர்களன்றே. (கொன்னவிலும) கண்டார் பிழையாதபடியிருக்கிற அழகு. (என்னிவனென்ன) என் செய்ய? இவனிப்போது போகானோ? என்னும்படி படுகிற பாடு.

(கொன்னவிலும் கூத்தனாய்) கண்டார்க்குப் பிழைக்கவரிதான கூத்தையுடையனாயிற்று. (பேர்த்தும் குடமாடி) அதுக்கு மேலே குடங்களையேந்திக் குடக்கூத்தாடி. என்னிவன் என்னப்படுகின்ற ஈடறவும்) இவன் படுகிற பாடு என்? நாழியரிசி ஜீவிப்பார்க்கு இப்பாடுபடவேணுமோ? என்று சொல்லுகிற எளிவரவையும்.

கூத்தனாய்) கூத்தாடும்போது கண்ட கன்னியர்களைக் கொலைசெய்ய வல்ல அழகையுடையவனாய். (பேர்த்தும் குடமாடி) அதுக்கும் மேலே குடத்தையெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடி. (என்னிவன் என்னப்படுகின்ற ஈடறவும்) என்செய்வது? இப்படிக் கூத்தாடி நம்மைக் கொலை

(தென்னிலங்கை) அவ்வைஶ்வர்யத்துக்கு இட்டுப் பிறந்தவள். (அரக்கர்) அவள் பிறந்தாற்போலே பிறந்தாரில்லை. (நற்றங்கை) ராவணனுக்கு நேரே உடன் பிறந்தவள். (சுடுசினத்துச் சூர்ப்பணகா) அவளை யொப்பாரில்லை. ஸௌந்தர்யத்தால் குறைவற்றவள். (சோர்

(தென்னிலங்கையாட்டி) சொல்லீர் அவளொருத்தியை. அவளைப்போலே பிறந்தாருமுண்டோ? "ராவணன்" என்று ஒரு பேர் மாத்ரமாய், அவளன்றோ அப்படைவீட்டுக்கு நிர்வாஹகையாய்ப் போந்தாள். (அரக்கர் குலப்பாவை) "𑌜𑌨𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌾" (*ஜநகஸ்ய குலே ஜாதா*) என்னுமாபோலே ராக்ஷஸ குலத்துக்கு நிதி போலேயுள்ளாள். (மன்னனிராவணன்) சொல்லாய் ராஜராஜனை. அவனைப்போலே வாழ்ந்தாருண்டோ? (தன் நல் தங்கை) அவனுக்கு நல்ல ஜீவன்போலே நேரே தங்கை. (வாளெயிறு) சொல்லீர் எயிற்றிளெளியை. ஸ்த்ரீயாகில் அங்ஙனேயிருக்கவேண்டாவோதான்! (துன்னு சுடுசினத்து) எயிற்றிளெளிபோலேயோ அகவாயில் த்வேஷ வெள்ளமிருக்கிறபடி, (சூர்ப்பணகா) சூர்ப்பம் போன்ற

செய்யாமல் இவன் இப்போது இவ்விடத்தைவிட்டுப்போகமாட்டானே என்று மங்கையர் கருதும்படியிருக்கும் எளிமையும்.

கீழே சொன்னதெல்லாம் கிடக்கட்டும்; இந்தக் கொடுமையைக் கேளுங்கள்.–(தென்னிலங்கையாட்டி) இவளைப்போலே பிறந்தாருண்டோ? "ராவணன் இலங்கைக்கரசன்" என்று பெயரேயாய், உண்மையில் இலங்கையை நடத்திவந்தவள் இவளன்றோ. இலங்கைச் செல்வத்துக்கு இட்டுப்பிறந்தவளன்றோ. (அரக்கர் குலப்பாவை) அரக்கர்குலத்துக்கே ஒரு கண்மணியாகவன்றோ பிறந்திருந்தாள். (மன்னனிராவணன்) அடாடா! மன்னர்மன்னனை அவனைப்போலும் வாழ்ந்தாருண்டோ? (தன் நல்தங்கை) அவனுக்குமிருக்குமிராய் நேரே உடன்பிறந்தவளன்றோ. (வாளெயிற்று) அவளுடைய பல்லின் ஒளிதான் இருந்தபடியென்? பெண்ணென்றால் இப்படியன்றோ பல்லமுகிருக்கவேண்டும். (துன்னு சுடுசினத்து) வெளியழகு கிடக்கட்டும்; உள்ளழகு இருந்தபடியென்! காதலின் தன்மையறியாத இவனிடம் அவள் கொண்ட கோபம் அவளுடைய உள்ளத்தின் அழகையன்றோ காட்டுகிறது. (சோர்வெய்தி) என்னைப்போலே காதலால் உடல் சோர்

பொன்னிறங் கொண்டு புலர்ந்தெழுந்த காமத்தால் 145
தன்னை நயந்தானைத் தான்முனிந்து மூக்கரிந்து
மன்னிய திண்ணெனவும் வாய்ந்த மலைபோலும் 146
தன்னிகரொன் றில்லாத தாடகையை மாமுனிக்காத்

புலர்ந்து—மேனி துவண்டு. ***எழுந்த காமத்தால்***—கிளர்ந்த காம நோயினால். ***பொன் நிறம்கொண்டு***—நிறம் வெளுத்து. ***சோர்வு எய்தி***—பரவசப்பட்டு [தளர்ந்து] ***தன்னை நயந்தானை***—தன்னை ஆசைப்பட்ட அந்த அரக்கியை, ***தான் முனிந்து***—தான் சீறி, ***மூக்கு அரிந்து***—மூக்கையறுத்து, ***மன்னிய திண்ணெனவும்***—நிலையான திண்மை கொண்டிருப்பதென்ன; ***வாய்த்த மலை போலும்***—பெரிய மலைபோன்ற உருவமுடையவளும், ***தன் நிகர் ஒன்று இல்லாத***—ஒப்பற்றவளுமான, ***தாடகையை***—தாடகையென்பவளை, ***மாமுனிக்கா***-விஶ்வாமித்திரமுனிவர்க்காக,

---

வெய்தி) அவஶையாய். (பொன்னிறங்கொண்டு) உடம்பு வெளுத்து. (புலர்ந்து) துவண்டு. (எழுந்த காமம்) மிக்க ஸ்நேஹத்தாலே தன்னை ஆசைப்பட்டவளை. (தான்)

நக,த்தையுடையவள். (சோர்வு எய்தி) பெருமாளோடு, தான் நினைத்து வந்தபடி பரிமாறப் பெருமையாலே சோர்ந்து பூ,மியிலே விழ. (பொன்னிறம் கொண்டு) அபி,மதம் பெறுமை யாலே விவர்ணமான உடம்பையுடைய ாய். (புலர்ந்தெழுந்த காமத்தால்) கிளர்ந்தெழுந்த ாமத்தையுடையளாய். (தன்னை நயந்தாளை) தன்னை ஆசைப்பட்ட இதன்றோ அவள் செய்த த்,ரோஹம். தன்னை ஆசைப்பட்டாரை முனியக் கடவதோ? (தான் முனிந்து) ஆசைப்பட்டாரை ஒக்க ஆசைப்

படுறவளன்றோ. (பொன்திறம் கொண்டு) காதல் ஈடேறுமையாலே என்னைப்போலே உடம்பு வெளுத்தானன்றோ. (புலர்ந்து) என்னைப் போலே மேனி துவண்டாளன்றோ. (எழுந்த காமத்தால்) கடலின் மிகப்பெரிதாகக் கிளர்ந்த காதலாலே. இவனிடம் கடுங் காதல் கொண்டதற்கு நல்ல பரிசு! (தன்னை நயந்தாளை) இவனை ஆசைப் பட்டதுதான் கிமர் இவள் செய்த குற்றம்! (தான் முனிந்து) ஆசைப் பட்டவர்களைத் தானும் ஆசைப்படவேண்டியிருக்க, அது செய்யாசு

வேண்டாவென்பதுமன்றிக்கே, மூக்கையறுப்பதே! என்ன வீரமோ!

படுமதொழிய, அது செய்யாவிட்டால் பின்னை முனியவும் வேணுமோ? (மூக்கரிந்து) முனிந்து விட்டுவிடப்பெற்றதோ? அவளுக்கு வைரூப்யத்தையும் விளைத்துவிடவேணுமோ? (மன்னிய திண்ணெனவும்) ஸ்த்ரீவத₄ம் பண்ணினுல் அநுதாபமு மின்றிக்கே. பெரிய ஆண் பிள்ளைத்தனம் செய்ததாக நினைத் திருக்கிற நிலைநின்ற த்₄ருட₄த்வமும்.

(வாய்த்த மலை போலும்) சொல்லீர் அவளுடைய வடிவின் பெருமையை. (தன்னிகரொன்றில்லாத தாடகையை) தனக்கு ஒப்பாரின்றிக்கே பெரிய மலைபோலேயிருக்கிற வடிவையுடைய தாடகையை; "நீ ஸ்த்ரீவத₄ம் பண்ணிற்று" என்று மடியைக் கோத்துப்பிடித்துக்கேட்டால், "ஒரு பார்ப்பான் சொல்லச் செய்தேன்" என்றுயிற்றுச் சொல்லுவது. "இது ப₄ட்டர் அருளிச்செய்யக்கேட்டேன்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர், (மாமுனி) அவனொருவன்படியிருந்தபடியென்! ஸ்ரீஜநகராஜன்

விடிலும் கோபப்படுவதோ தக்கது? (மூக்கரிந்து) கோபித்தாலும் தொலைகிறது: மூக்கையல்லவோ அறுத்துவிட்டான். (மன்னிய திண் ணெனவும்) இக்கொடிய செயலுக்கு அநுதாபமாவது பட்டாஞ? இல்லையே; பெரிய வீ ர ச் செ ய ல் செய்தவன்போலே நிலைநின்ற திண்மையோடன்றோ இருந்தான்! இதுவா வீரம்? திண்ணெனவு— திண்மை.

கடைசியாகக் கொடுமையின் ஶிக₂ரமொன்றைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்: — (வாய்த்த மலைபோலும்) என்ன உடம்பு படைத்திருந் தான்? (தன்னிகர் ஒன்றில்லாத தாடகையை) அவளுக்கு ஒப்பு ஒரு வருண்டோ அவள் போனுலும் ஆறியிருப்பதற்கு? (மாமுனிக்கா) "நீ ஸ்த்ரீவத₄ம் பண்ணிஞய்" என்று மடிபிடித்துக் கேட்டால். "ஒரு பார்ப்பான் (சாஸ்திரஞான முடையவன்) சொல்லிச் செய் தேன்" என்று அவன்மேல் பழியேறும்படியன்றோ தந்திரமாகத் தான் இக்கொடுமை செய்தது! "இவ்வர்த்த₂த்தை பட்டர் அருளிச் செய்யக் கேட்டேன்" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வர் என்று நாயனுர். (மாமுனிக்கா) இவனைப் பிராட்டியோடு கூட்ட நினைத்த

தென்னுலகை மேற்றுவித்த திண்டிறலும்
மற்றிவைதான் 147
உன்னி யுலவா வுலகறிய வூர்வன்நான்
முன்னி முளைத்தெழுந் தோங்கி யொளிபரந்த 148
மன்னியபூம் பெண்ணை மடல்.

பெரியதிருமடல் முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

தென் உலகம் ஏற்றுவித்த—யமலோகமடைவித்த. ***திண் திறலும்***—மஹாபலமென்ன, ***மற்று இவை தான்***— இப்படியாகவுள்ள மற்றும் பல செய்கைகளும், ***உன்னி உலவா***—நினைத்து முடிய மாட்டா; ***உலகு அறிய***—அப்படிப்பட்ட சேஷ்டிதங்களையெல்லாம் உலகத்தாரறியும்படி வெளிப்படுத்திக்கொண்டு. ***நான்***—பரகாலநாயகியாகிய நான். ***முன்னி***—முன்னின்று. ***முளைத்து எழுந்து ஓங்கி ஒளி பரந்த மன்னிய பூ பெண்ணை மடல் ஊர்வன்***— முளைத்து எழுந்து வளர்ந்து ஒளிவீசும் நிலைநின்ற அழகிய பனைமடலைக்கொண்டு மடலூரக்கடவேன்.

பதவுரை முற்றிற்று.

(மாமுனிக்கா) ஒரு பார்ப்பான் சொன்னனிறே. (தென்னுலகம்) அவளிங்கிருக்கவும் பெற்றளோ?

திருமகளுடைய ஆற்றாமைக்கு உதவ, கடுகக் கொடுசென்றவன், கையும் மடலுமாயிருக்கிற என் ஆற்றாமைக்கு உதவக் கொடுவாராதொழிவதே!

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த
பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே ஶரணம்.

மஹாதபஸ்வியான விஶ்வாமித்ரர்க்கன்றோ இவ்விழுக்கைத் தேடி வைத்தான். (தென்னுலகம் ஏற்றுவித்த) சூர்ப்பணகையையாவது இவ்வுலகில் விட்டுவைத்தான்; இவளை யமனுலகுக்கே ஏற்றிவைத்து விட்டான். என்ன கொடுமை! (திண்திறலும்) அபலைகளிடத்திலே [illegible] இவனுடைய ப[illegible] என்னென்று புகழ்வது?

(உலவா) ஆபத்துக்கு நான் தேடிவைத்ததுக்கு ஒரு முடிவில்லை. உலவு-முடிவு; உலவா-முடியா என்றபடி. (முன்னி) "மடலெடுக்கக் கடவேன்" என்று முற்கோலி. (முளைத்தெழுந்து ஓங்கி) உயர்ந்து ஒளிமிக்கு அழகியதாய் நிலைநின்றவை மடலாயிருக்கிறபடி. பிராட்டிக்கு விஶ்வாமித்ரபகவானைப்போலே இவளுக்கும் இம்மடல். பெண்ணை யாகிறது-பனை.

பெரியதிருமடல் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

(மற்றிவைதான் உன்னி உலவா) ஆபத்தனம்போலே மற்றும் தான் தேடிவைத்திருக்கும் இவளைப்பற்றிய தாழ்வுரைகள் நினைத்து முடியமாட்டா. ஆநந்தத்தை நினைக்க முற்பட்டு "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று வேதம் பட்டது படுமித்தனை. இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கிய மாத்திரத்தில் அவன் அலறிக்கொண்டு என் காலிலே விழுவானாகையாலே எனக்கு இவை ஆபத்தனம் போன்றவை. (உலகறிய ஊர்வன் நான்) சேதநர் என்று பெயர் படைத்தவர் அனைவரும் இவற்றை அறியும்படியாக நான் மடலூரக் கடவேன். (முன்னி) "மடலெடுக்கப்போகிறேன்" என்று முன்னின்று. இனி அவன் வரப்பார்த்திருக்கமுடியாது என்கை. எப்படிப்பட்ட மடல்? எனில்: (முளைத்து எழுந்து ஓங்கி ஒளிபரந்த மன்னிய பூம் பெண்ணை மடல்) மண்ணிலே முளைத்து உயர எழுந்து மிக உயர்ந்து விளங்கி ஒளிவீசும் நிலைநின்ற அழகிய பனைமடலை ஊரக்கடவேன். (ஊர்வன் நான்...மடல்) என் கையிலே சிறந்த ப்ரஹ்மாஸ்திரமிருக்கிறது. இனி எனக்கு என்ன குறை? என் காரியம் கடேறத் தட்டில்லை என்கை. பெருமானை சீதாபிராட்டியோடு கூட்டிவைத்த விஶ்வாமித்ரபகவானைப்போலே தன்னையும் அவனோடு இம்மடல் கூட்டிவைக்குமாகையாலே இதைக் கொண்டாடுகிருள். பெண்ணை—பனை.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் இயற்றிய திவ்யப்ரபந்தஸாரத்தில் பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

பெரியதிருமடல் முடிவில் அநுஸந்திக்கும் தனிப்பாடல்

கம்பர் பாடியது

என்னிலைமை யெல்லா மறிவித்தா லெம்பெருமான்
தன்னருளு மாகமும் தாரானேல்—பின்னைப்போய்
ஒண்டுறைநீர் வேலையுலகறிய வூர்வன்நான்
வண்டறை பூம் பெண்ணைமடல்.

பதவுரை:—என் நிலைமை எல்லாம்—என் அவஸ்தைகள் முழுவதும். **அறிவித்தால்**-தெரிவித்தபின்பும். **எம்பெருமான்**-என் ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரன், **தன் அருளும்**—தன் கிருபையையும். **ஆகமும்**—தன் திருமார்வையும். **தாரான் ஏல்**—தரவில்லையாகில், **பின்னை போய்**—அதன்பின் சென்று, **ஒண்துறை நீர் வேலை உலகு அறிய**—ஒளிபொருந்திய துறைகளையுடைய நீர்நிரம்பிய கடல்சூழ்ந்த உலகினர் அறியும்படியாக, **நான்**—நான், **வண்டு அறை பூம் பெண்ணை மடல் ஊர்வன்**—வண்டுகள் ஒலிக்கும் அழகிய பனைமடலை ஊரக்கடவேன்.

அவ:—சிறியதிருமடலின் கடைசியிலுள்ளதைப்போல், இத்திருமடலிலும். பரகாலநாயகியின் பாசுரமாகவே கம்பர் பாடிய இப்பாடல் கடைசியில் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது. கம்பருக்குத் திருமங்கையாழ்வாரிடமுள்ள பக்தியைக் காட்டுகின்றன திருமடல்களிலுள்ள இப்பாடல்கள்.

வ்யா:— (என்னிலைமை...தாரானேல்) இவ்விரண்டடிகளும் பெரியதிருமடலில் (134, 135) இரண்டடிகளாக அமைந்துள்ளன. அங்கு வியாக்கியானம் காண்க. கம்பராமாயணத்திலும் பல பாடல்கள் திருமங்கைமன்னனின் பாடல்களைச் சொல்லிலும் பொருளிலும் ஒத்திருப்பதைக் காணலாம். (பின்னைப்போய்) அவன் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாவிடில், நான் செய்யத்தகாததைச் செய்கிறேன். நானிருக்குமிடம் அவன் வரவேண்டியிருக்க, அவனிருக்குமிடம் நான் செல்கிறேன். (ஒண்டுறை நீர் வேலை உலகறிய) ஒளிபொருந்திய துறைகளையுடையதும், நீர் நிரம்பியதுமான கடல் சூழ்ந்த உலகினர் அறியும்படியாக. (ஒண்டுறை) முத்தும் பவழமும் சிதறிக்கிடக்கையாலே ஒளிபெற்றிருக்கை. (உலகு) உலகினர்; உயர்ந்தோர் என்றுமாம். (ஊர்வன் நான்...மடல்) வண்டு ஒலிக்கும் அழகிய பனைமடலை ஊரக்கடவேன்.

மறம்ருஂ பாடல்

(இதை அனுஸந்திக்கும் ஸம்ப்ரதாயமில்லை என்பர்.)

மண்ணில் பொடிப்பூசி வண்டிரைக்கும் பூச்சூடி
பெண்ணை மடல்பிடித்துப் பின்னே—அண்ணல்
திருநறையூர் நின்றபிரான் தேர்போகும் வீதி
பொருமறையாய்ச் செல்வம் பொலிந்து.

பதவுரை:—**மண்ணில் பொடி பூசி**—பூமியிலுள்ள துகள்களைப் பூசிக்கொண்டு, **வண்டு இரைக்கும் பூ சூடி**—வண்டுகள் ஒலிக்கும் பூக்களைச்சூடி, **பெண்ணை மடல் பிடித்து**—பனை மடலைக் கைக்கொண்டு, **பின்னே**—அதற்குமேல், **அண்ணல்**—ஸ்வாமியாய், **திருநறையூர் நின்ற பிரான்**—திருநறையூரில் நின்ற உபகாரகனுடைய, **தேர் போகும் வீதி**—தேர் ஓடுகிற தெருவிலே, **செல்வம் பொலிந்து**—செல்வம் நிறைந்து, **பொரும்**—நிறையும்படி, **அறையாய்**—கூப்பிடாய்.

அவ:—இப்பாசுரத்தில் மடலூரும்போது தன் வேஷமிருக்கும்படியையும், மடலெடுத்தால் வரும் பலனையும் காட்டுகிறார்.

வ்யா—(மண்ணில் பொடிப்பூசி) அவன் ஆதரிக்காத இவ்வுடம்பில் அநாதரவுதோற்ற மண்பொடியைப் பூசிக்கொண்டு. (வண்டிரைக்கும் பூச்சூடி) "மலரிட்டு நாம் முடியோம்" என்னும் நிலைபோய் பூச்சூடி வருகிறாள், தன் முயற்சியில் கைவைக்கையாலே. (பெண்ணை மடல் பிடித்து) பனைமடலைக் கைக்கொண்டு. (பின்னே) அதுக்கும் மேலே. (அறையாய்) அவனுடைய சேஷ்டிதங்களை எல்லோருமறியும்படி கோஷிப்பாயாக. எங்கே கோஷிப்பது? எனில்: (அண்ணல்...வீதி) ஸ்வாமியாய், திருநறையூரில் நின்ற உபகாரகனுடைய தேர்போகும் ராஜவீதியிலே கோஷிப்பாய். (பொரும் அறையாய்) வீதிநிறையும்படி கோஷிப்பாய். இதனால் பலன் என்ன? எனில்: (செல்வம் பொலிந்து) நீ கோஷித்த மறுகணமே கைங்கர்யச் செல்வம் நிறைந்து விளங்கப்பெறுவாய். உன் கூக்குரல் செவிப்பட்டவுடன் அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்து கைங்கர்யச்செல்வத்தைக் கொடுப்பான். (தேர் போகும் வீதி அறையாய்) இன்றும் திருத்தேரன்று திருமடல் ஸேவிப்பது இப்பாசுரத்தை அடியொற்றியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.